Monica Ramirez

TRAFICANTUL de UMBRE

Trădare, loialitate, umbre, lumini... în lumea lui nimic nu este ceea ce pare a fi!

Traficantul de umbre

Monica Ramirez
Traficantul de Umbre

Copyright © Monica Ramirez 2011
Copyright © RAMIREZ BOOKS 2011 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

RAMIREZ BOOKS
Bdul Timișoara nr. 89, bl. C 1.2, sc. B, ap. 26, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RAMIREZ, MONICA
Traficantul de umbre / Monica Ramirez;
RAMIREZ BOOKS, 2011
ISBN: 978-606-8139-96-8

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: BOGDAN HRIB
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda nr. RB1/mai 2011
Bun de tipar: mai 2011
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Monica Ramirez

Traficantul de umbre

Traducere din limba engleză
Adina Constantin

RamirezBooks

Monica Ramirez

Bucureşteancă, absolventă a Universităţii Belford din California cu o diplomă de *Creative Writing*, membră a *EWA*, *Espionage Writers of America*, şi a *Romanian Crime Writers Club*, Monica Ramirez a debutat în România cu *Asasin La Feminin*, primul volum din seria de spionaj internaţional/romance Alina Marinescu. Au mai apărut: *Identităţi Secrete*, volumul doi din seria Alina Marinescu, *Kit Black*, un roman istoric de dragoste, *Cum am slăbit 70 kg mâncând 6 mese/zi*, carte inspirată exclusiv după experienţa personală a autoarei, şi *The Heiress's Knight*, o carte pentru copii în limba engleză pe care a scris-o pentru fiica ei cea mare. La editura *Blue Ink Waters Press* din America, i-au apărut volumele din seria Alina Marinescu, în ordinea care urmează: *The Unwilling Assassin*, *Whispered Identities*, *Balance of Power*, *Hidden Rules* şi *Love Thieves*. Editura *Boson Books* i-a publicat două romane istorice de dragoste, *Intimate Strangers Affair* şi *Kit Black*. În curând va mai apărea în România *Seducţia Apei*, un alt roman istoric de dragoste. În Statele Unite, la Editura *Boson Books*, va apărea romanul *Blackout*, versiunea în limba engleză a thriller-ului *Traficantul de Umbre*. Monica mai are în lucru ultimul volum din seria Alina Marinescu, precum şi un roman poliţist.

Capitolul 1

Moartea poartă bijuterii

Bruxelles, Belgia

Încadrat perfect în axa optică a lunetei, atât de aproape în imaginea mărită telescopic încât ar fi putut să-i numere picăturile de ploaie de pe pene, porumbelul rămase impasibil, ciugulind nemulţumit. Laurence Fournier urmări pasărea până când aceasta abandonă clădirea de vizavi, în căutarea unui refugiu uscat sau a unei eventuale mese. Odată ce dispăru, ţinti din nou uşa.

O burniţă întunecată şi mohorâtă înmuiase oraşul încă dinainte de ivirea zorilor, în timp ce pâraie de apă murdară umpluseră şanţurile. Lumina, deşi slabă, era mai mult decât suficientă ca să-i poată înlesni supravegherea singurului paznic îndeajuns de curajos pentru a înfrunta vremea. Nu observase niciun alt semn de activitate în ultimele ore, nici măcar trecerea accidentală a vreunei maşini.

Laurence alunecă silenţios în noapte, niciun sunet auzindu-se în urma paşilor săi, nicio umbră observându-se în noaptea întunecată. Paznicul nu auzi nimic înainte de a muri, căzând la pământ cu gâtul rupt. Laurence sări peste cadavru în drum spre uşă, apoi se întoarse şi făcu un semn. Oamenii săi începură să apară din spatele copacilor, ca nişte stafii. Se aşezară în jurul lui, aşteptând. Intrară apoi în perfectă linişte.

Ofiţerul superior lucra aşezat la un computer, în timp ce trei bărbaţi erau ocupaţi cu un joc de cărţi în jurul unei grămezi de bani. Unul dintre ei rânji şi întinse mâna către grămada de bani, ceilalţi doi recunoscându-şi înfrângerea. Un soldat se afla lângă ibricul de cafea, turnându-şi o cană proaspătă. Un altul era aşezat pe un scaun, cu picioarele sprijinite de o cutie şi capul lăsat pe spate într-un unghi ciudat, sforăind zgomotos.

Ofiţerul îşi ridică privirea, observă intruşii, şi încercă să-şi înhaţe arma în timp ce se ridica. Nu reuşi. Laurence ţinti şi trase, iar bărbatul căzu la pământ. Oamenii lui îi doborâră pe ceilalţi într-o ploaie de gloanţe. Soldatul muribund luă ibricul de cafea cu el în cădere, lichidul fierbinte amestecându-se cu sângele său pe podea. Jucătorul de cărţi nu-şi mai colectă câştigul, soldatul adormit nu se mai trezi niciodată. Unul dintre oamenii lui Laurence râse şi mai împroşcă încăperea cu o rafală de gloanţe. Un glonţ rătăcit lovi carcasa computerului.

– Gerbert! îl strigă Laurence şi bărbatul se întoarse către el, încă râzând. Computerul este ţinta noastră principală, armele sunt un bonus. Ştiai asta. Îşi ridică arma şi-l împuşcă pe Gerbert între ochi.

Restul bărbaţilor îngheţară când îi aţinti cu privirea pe fiecare în parte. Mesaj recepţionat.

– Recuperaţi armele, ordonă cu voce joasă.

Intrară în depozit şi începură să-l golească în deplină linişte. Laurence se aşeză la computer şi-l analiză cu atenţie. Carcasa era deteriorată, dar aparent glonţul ratase componentele esenţiale. În timp ce descărca fişierele pe un disc, pe faţa lui în mod normal lipsită de orice expresie, îşi făcu apariţia un zâmbet sec. Dacă avea dreptate, informaţiile obţinute ar fi trebuit să-i asigure modalitatea de-a opera fără intervenţia poliţiei locale, oferindu-i totodată influenţa necesară asupra guvernului. Şi de obicei, Laurence avea mai mereu dreptate.

Laurence-Jacques Fournier era un bărbat atletic cu ochi ageri de culoare acvamarin, păr mătăsos blond cenuşiu, şi un nas drept, aristocratic care-i câştiga deopotrivă respectul bărbaţilor şi veneraţia femeilor. Deşi francez prin naştere, nu se considerase niciodată ca aparţinând unei anumite naţiuni. Laurence era o pasăre liberă.

Grupul lui era constituit dintr-un amestec internaţional de hoţi, şi nu hoţi obişnuiţi, ci elita oricăror tipologii sau metode, furând absolut orice, de la bijuterii la artă, de la secrete industriale şi politice la proiecte militare secrete şi, bineînţeles, armament, o afacere extrem de profitabilă pe piaţa neagră.

– Am terminat, domnule, spuse unul dintre oamenii săi într-o engleză cu un accent puternic.

Laurence îşi ridică ochii la el.

– Aţi curăţat zona?

– Da, domnule. Nu sunt amprente, n-a rămas nimic care să facă legătura cu noi. Privi apoi către corpul lui Gerbert. Cu excepţia lui.

– Luaţi-l cu voi. Vin şi eu imediat.

– Da, domnule. Bărbatul propti cadavrul pe umărul său, apoi mai aruncă o privire prin încăpere înainte de a pleca.

Laurence dosi cu grijă discul într-unul dintre buzunarele interioare al jachetei. Soldaţii morţi fuseseră rearanjaţi în poziţiile iniţiale, ibricul de cafea reaşezat la locul lui. Se îndreptă către masa pe care grămada de bani rămăsese neatinsă. Întoarse cărţile primului jucător cu ţeava pistolului, apoi pe ale celui de-al doilea. Mâna celui de-al treilea rămăsese întinsă de-a lungul mesei, într-o încercare eternă de a ajunge la bani. Laurence întoarse şi cărţile lui. Aşi şi optari, mâna mortului.

– Ai câştigat, murmură, apoi se întoarse şi părăsi încăperea la fel de silenţios precum intrase.

În seara aceea, Hugues Brinley bătu uşor la uşa biroului lui Laurence şi aşteptă. Ca mână dreaptă a lui Laurence şi paznicul său personal, englezul solid cu ochii căprui şi păr şaten deschis, arbora în permanenţă un zâmbet batjocoritor, utilizând un limbaj extrem de colorat pe care Laurence i-l trecea cu vederea datorită eficienţei de care dădea dovadă.

– Intră, se auzi din interior vocea calmă, cu o urma de accent, a lui Laurence.

Hugues deschise uşa şi intră în camera spaţioasă. Pereţii erau din cărămidă, ferestrele acoperite cu draperii purpurii, un covor mare oriental în nuanţe sângerii de roşu şi purpuriu dominând încăperea modest mobilată.

Laurence era tolănit pe un fotoliu din piele neagră cu o carte în braţe, o mică veioză de birou fiind singura sursă de lumină din cameră. Privi înspre el şi-şi ridică o sprânceană întrebător.

– Rezultatele vânzării armelor, spuse Hugues în timp ce-i întindea hârtiile.

Laurence privi superficial cifrele şi încuviinţă, apoi se întoarse la cartea sa.

– Nu prea te interesează banii, nu-i aşa? comentă Hugues, incapabil să se abţină.

Laurence ridică indiferent din umeri.

– Nu în mod deosebit.

– Şi cu toate astea, ceri mereu să vezi cifrele.

Laurence îşi ridică din nou ochii din carte, chibzuindu-şi bine răspunsul.

– Banii sunt doar o modalitate de-a ţine scorul.

Dintr-o dată, Hugues păru că nu se simte prea în largul lui. Când venea vorba despre bani, nepăsarea nu era o noţiune pe care mintea lui s-o poată accepta cu uşurinţă. Laurence era conştient de stânjeneala pe care i-o provocase.

– Asta-i tot, îl concedie, coborându-şi din nou privirea asupra cărţii.

Ar trebui să împart oamenilor toată captura, se gândi în timp ce Hugues părăsea camera. Vechiul lui asociat era un bun indicator pentru felul în care gândea toată echipa. Dacă Hugues părea bulversat, atunci aşa erau toţi. Fondurile din contul de investiţii erau mai mult decât suficiente pentru acoperirea oricărui proiect nou, sau a unei eventuale urgenţe. *Împart câştigul la zece... nouă.* Se încruntă. *Trebuie să recrutez pe cineva în locul lui Gerbert.*

Într-un final, renunţă la citit şi puse deoparte cartea. Se ridică şi se îndreptă către computer, cu gândul de-a analiza dosarele posibililor recruţi, însă se opri în mijlocul încăperii, privind absent la tabloul de pe perete. Clătină din cap. Nu-şi putea permite să fie distras cu atâta uşurinţă. Recrutarea mai putea aştepta.

Se concentră asupra tabloului puţin înclinat de pe perete. Se simţea ataşat de el şi asta în sine era un lucru tulburător. Ceva rezonase în interiorul lui când văzuse o reproducere a tabloului într-o carte despre artă. Nu era cine

ştie ce, doar un şir de călugări înaintând prin zăpadă, cu ruinele unei mănăstiri pe fundal şi copaci uscaţi încadrând convoiul. Intensitatea atmosferei şi claritatea suprafeţelor, caracteristice romanticilor germani, preîntâmpina cumva suprarealismul secolului douăzeci.

Remarcabila operă de artă fusese expusă în *Staatliche Museum* din Berlin şi fusese, cel puţin teoretic, distrusă în ultimele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial. A afirma că Laurence fusese încântat să o descopere printre bunurile unui fost competitor, ar fi fost o totală subapreciere a adevăratelor sale sentimente.

Se întoarse şi-şi continuă drumul către biroul său, unde începu să alcătuiască un dosar despre *le Commissaire Général de la Police Fédérale*. Thibault Lennert urma să devină un bărbat extrem de nefericit, dar folositor. Laurence zâmbi cinic. Neobişnuit cum era *Monsieur* Lennert să muncească în mod efectiv, ideea de-a fi util avea probabil să-l debusoleze cel mai tare dintre cele două.

Laurence îşi stabilise cartierul general temporar la Bruxelles dintr-un motiv foarte bun; în calitate de sediu al Uniunii Europene şi NATO, Bruxelles era un mega oraş european, supranumit şi Capitala Europei. În realitate, nu era decât un Babilon la scară redusă, o metropolă internaţională constând dintr-un amalgam de limbi, culturi şi tradiţii. Pe lângă variatele şi impresionantele stiluri arhitecturale, Bruxelles găzduia peste optzeci de muzee, numeroase atracţii turistice, şi o viaţă de noapte trepidantă cu mai multe cluburi şi restaurante decât ar fi putut ţine cineva evidenţa, precum şi cel mai mare depozit de armament din Europa de Vest. Exact ultimul aspect îl atrăsese pe Laurence şi pe grupul său de hoţi.

A doua zi dimineaţă, Thibault Lennert trecu grăbit pe lângă asistenta sa.

– *Monsieur Le Commissaire*! îl strigă aceasta exact în momentul în care puse mâna pe clanţa uşii.

Se întoarse şi-o privi.

– Ce vrei? se răsti iritat. Sunt ocupat.

– Un domn se află aici pentru întâlnirea de dimineaţă. Vă aşteaptă în birou.

– Întâlnire? întrebă Thibault încruntându-se. Ce întâlnire? Nu-şi amintea de nicio întâlnire programată pentru dimineaţa aceea.

Megeve, Alpii Francezi

În timp ce şoferul taxiului descărca bagajele şi schiurile lui Laurence, hamalul se grăbi să le care în recepţia hotelului. *Les Fermes De Marie*, iniţial o fermă în timpuri îndepărtate, devenise acum un hotel încântător aflat la o aruncătură de băţ de centrul oraşului Megeve. Cele opt cabane erau amenajate în apartamente luxoase individuale, spaţiul comun decorat în stil rustic,

îmbinând obiecte vechi de artă cu o multitudine de draperii divers colorate. Pentru Laurence însă, cel mai convenabil aspect era faptul că hotelul se afla la numai cinci minute de versant.

– *Bien venue, Monsieur.* Camera obişnuită? îl întâmpină recepţionerul.

– *Oui, merci.*

– E mereu o plăcere să vă revăd, *Monsieur*. Aţi aflat, bănuiesc, că *Mademoiselle* Sybille se află şi ea aici?

Înainte ca Laurence să răspundă, o femeie se năpusti asupra lui. Buclele ei blonde îi acoperiră faţa, orbindu-l, în timp ce-l strivea într-o îmbrăţişare strânsă.

– Laurence!

O desprinse cu greu de el şi o îndepărtă puţin pentru a o privi.

– *Mon Dieu*, Sybille! Nu ştiam că eşti aici. Ce surpriză plăcută, spuse cu un zâmbet luminos precum razele soarelui printre nori întunecaţi de furtună.

– De ce nu mi-ai spus că vii? Cât poţi sta? Ai venit singur? Vino cu mine, spuse ea dintr-o suflare.

N-apucă să-i răspundă la nicio întrebare înainte de-a se trezi târât către foaier. Pe deasupra capului ei, îi făcu semn hamalului să-i ducă bagajele în cameră. Intrară în bar şi Sybille îl împinse într-unul dintre separeurile cele mai îndepărtate. Laurence flutură două degete în aer către barmanul care-i fixa cu o privire amuzată. Bărbatul începu să mixeze.

– Nu mi-am planificat venirea, stau pentru o săptămână şi da, sunt singur, răspunse întrebărilor lui Sybille. E rândul tău.

– Am venit cu nişte prieteni, tot pentru o săptămână. Sybille îşi aşeză mâna pe obrazul lui. Of, Laurence, e atât de bine să te revăd... Chiar mi-ai lipsit. Am încercat să te sun pe numărul de Berlin, dar era deconectat. Mi-aş dori să nu mai fii atât de evaziv. Cum pot să dau de tine dacă am vreodată nevoie cu adevărat?

Laurence îi sărută mâna, apoi scoase un stilou din buzunar şi scrise un număr pe un şerveţel.

– Poţi să mă găseşti mereu la numărul ăsta. Dacă nu răspund, lasă un mesaj şi te contactez imediat ce-l primesc. Îmi pare rău că nu m-ai putut găsi, *mon coeur*, spuse, folosindu-i numele de alint.

Sybille rânji şi luă şerveţelul.

Încă de când Laurence împlinise zece ani, bunicul lui obişnuise să-l lase la familia ei pe timpul verii. Astfel, ea devenise pseudo-sora lui mai mică. Pentru o fată de şapte ani, care abia descoperise ce invenţie grozavă sunt băieţii, fusese o adevărată corvoadă să se pomenească cu unul de zece ani pe cap. Aşa că iniţial îl trată cu un dispreţ total. Dar el o luă ca pe o provocare, şi Sybille practic îl adoptă până împlini vârsta de cincisprezece ani, timp în care Laurence îşi petrecu fiecare vară cu familia ei. Deveniră la fel de apropiaţi precum

un frate şi-o soră. În timp ce ea îl numea afectuos *mon amour*, el o poreclise *mon coeur*.

Sybille simţise că i se frânge inima când aflase vestea despre moartea bunicului lui Laurence la puţin timp după ce el împlinise 18 ani. Răsfăţatul ei frate adoptiv fusese expediat la Bangkok pentru a locui cu tatăl său. Nu mai ştiură nimic unul de celălalt un timp îndelungat, până într-o zi, când el reapăru la uşa casei ei din Istanbul. Îl găsise în prag, privind-o fix cu ochii aceia inconfundabili.

– *Bon jour, mon coeur*, îi spusese cu nonşalanţă, de parcă s-ar fi despărţit cu o seară înainte.

Sybille îşi jurase să nu mai piardă legătura cu el niciodată.

Spre seară, Laurence o provocă pe Sybille la o întrecere pe un traseu de ski mai întortocheat. Se tachinară reciproc, fiecare din telescaunul său. Sybille încă mai vorbea când Laurence îşi luă avânt din vârful pantei. Întotdeauna luase competiţiile foarte în serios. Sybille pierdu cu o iritare graţioasă, dar îl împinse totuşi într-un maldăr de zăpadă când ajunseră la baza versantului.

O zi foarte bună, considerabil mai bună decât seara, când îi făcu cunoştinţă cu prietenii ei şi-l observă transformându-se treptat din prietenos în politicos. Se îndoia că vreuna dintre cunoştinţele ei observase schimbarea. Ei nu-l cunoşteau. Dar ea, da, şi încă prea bine. Manierele lui erau prea distinse pentru a trata în mod glacial pe cineva prezentat de ea, dar cu toată căldura aparentă, putea la fel de bine să se transforme într-un ţurţure imens de gheaţă. Care era problema lui?

De îndată ce prinseră câteva minute singuri în afara grupului, el îi spuse pe un ton categoric:

– Sybille, toţi aceşti presupuşi prieteni ai tăi nu sunt altceva decât nişte gunoaie europene.

– Nu te văd timp şase luni lungi, şi când reapari încep criticile, replică ea, dându-şi ochii peste cap.

Laurence oftă.

– Ştiu cine sunt o parte din oamenii ăştia. Indică discret cu capul către un bărbat blond sprijinit de peretele din faţa lor. Heike e traficant de heroină. Îi indică apoi o femeie cu părul blond mătăsos. Şi Krista e implicată în jumătate din tranzacţiile cu droguri din Germania.

Sybille ridică din umeri.

– Sunt amuzanţi şi mă distrez cu ei, nu fac afaceri. Relaxează-te, Laurence.

El însă o prinse de braţ şi o scoase din încăpere. Pe hol, o înghesui într-un perete şi-i captură bărbia cu o mână, ridicându-i capul astfel încât lumina să i se reflecteze în ochi. Îi analiză intens ochii, apoi îi trase mâneca puloverului în sus şi-i controlă cu atenţie braţul.

– Nu foloseşti, concluzionă într-un târziu.

– Bineînţeles că nu, îl împinse ea deoparte. Cum îndrăzneşti să mă acuzi?

– Sybille, te rog. Ochii lui deveniră deodată foarte trişti. Hai la mine în cameră. Trebuie să stăm puţin de vorbă.

Sybille îşi ridică bărbia sfidător.

– Vreau să-mi petrec seara cu prietenii mei.

– Sybille, insistă el, e vorba de ceva ce-ar trebui să afli... ceva ce-ar fi trebuit să-ţi fi spus de mult. Te rog.

Ea îi cedă rugăminţilor, ştiind că era împotriva firii lui Laurence să roage ceva pe cineva în loc să comande. Îl iubea, dar ştia prea bine că era un adevărat maniac în privinţa controlului. Fie că era vorba despre controlul de sine, ori al celor din jur. Îl urmă în cameră şi se aşeză pe patul lui, urmărindu-l în timp ce se plimba agitat prin faţa ei.

Într-un final, se opri şi se întoarse cu faţa la ea.

– Nu ţi-am spus niciodată unde-am fost şi ce-am făcut înainte de reîntâlnirea noastră din Istanbul.

– Îmi amintesc că te-am întrebat şi n-am primit niciun răspuns, replică ea sarcastic, deşi inima începuse să îi bată cu putere. Ţi-am respectat intimitatea şi n-am mai pus întrebări. De ce nu încerci şi tu asta?

Laurence îi luă mâna în a lui, apoi îngenunche în faţa ei.

– Pentru că te iubesc, *mon coeur*.

– Naiba să te ia, spuse ea în timp ce alunecă pe covor, aşezându-se lângă el.

Era imposibil să nu-şi amintească de câte ori stătuseră aşa în camera lui din casa de vacanţă a părinţilor ei, vorbind până târziu în noapte. Ea îi povestea despre întâlniri şi suferinţe amoroase, iar el o asculta mai bine decât oricine altcineva. Servitorii credeau că aveau o aventură amoroasă. Chiar şi părinţii ei erau îngrijoraţi ocazional. Adevărul însă, era mult mai complicat decât atât, şi în acelaşi timp mult mai simplu. Da, se iubeau, dar nu exista nicio scânteie erotică între ei. Niciodată nu existase.

– Bine, Laurence. Atunci spune-mi.

El închise ochii, incapabil să o privească în timp ce povestea.

– Am omorât pe cineva în Bangkok şi tata a aranjat să merg la închisoare în Anglia. A fost mai bine decât în închisoarea din Bangkok, sunt sigur. Orice-ai face, Sybille, să nu cumva să ajungi în închisoare... Nici nu-ţi poţi închipui cum e. Scapă de gunoaiele astea de oameni, altfel s-ar putea să ajungi acolo.

– Dar nu fac absolut nimic rău.

– Nici nu trebuie să faci ceva, doar să te afli la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, în compania unor oameni nepotriviţi. Laurence deschise ochii, dar privirea îi era pierdută în trecut.

Sybille îi privi profilul, admirându-i trăsăturile frumoase, întrebându-se oare cât de multe avusese de suportat de la ceilalţi deţinuţi. Era superb, rafinat, inteligent. Probabil trăise un adevărat coşmar. Îşi strecură braţul pe sub al lui, sprijinindu-şi capul pe umărul lui.

– Pe cine ai ucis?

– Pe cel mai bun prieten al meu.

Rămaseră în linişte o bună bucată de timp.

– Ai avut un motiv bun? întrebă ea într-un final.

– Aşa am crezut atunci... pe de altă parte, eram destul de beat. Laurence îşi sprijini capul de al ei.

– Şi acum cu ce te ocupi, Laurence?

– Crede-mă, nu vrei să ştii.

Sybille simţi cum i se opreşte respiraţia. Părinţii ei muriseră într-un accident de maşină cu câţiva ani în urmă, iar tatăl lui se sinucisese. Erau singuri pe lume, nu se mai aveau decât unul pe celălalt. Când lacrimile ei se prelinseră silenţios pe umărul lui, Laurence îi sărută fruntea.

– Nu, *mon coeur*. Te rog, nu plânge.

– Mi-e frică, suspină ea.

– De ce?

– Să nu te pierd şi pe tine!

– N-o să mă pierzi, spuse el, mângâindu-i părul.

– Te ocupi cu ceva ilegal?

El nu răspunse.

– E periculos?

Nu primi un răspuns nici de data asta.

– O să scap de scursurile alea europene, promise ea.

Doncaster, Anglia

Hugues se rezemă de gard, admirându-şi cu mândrie armăsarul splendid care galopa pe pistă. Opri cronometrul în momentul în care Lancelot aproape zbură peste linia de sosire, un zâmbet larg destinzându-i buzele.

– Mişto, al dracului de mişto! spuse, ridicând degetul mare către jocheu.

Viaţa era frumoasă, mai ales după ultima captură care-i permisese să achiziţioneze un grajd nou cu tot dichisul. Ciudată făptură, Laurence-Fără-Nume, cum îi spunea el. Cam ciudat să lucreze pentru cineva al cărui nume de familie nici măcar nu-l cunoştea, dar Laurence era un nenorocit secretos, prin ale cărui vene curgeau sloiuri de gheaţă. Avea totuşi grijă de oamenii lui, asta trebuia s-o recunoască. Gândul îi zbură la Gerbert. La urma urmelor, nimeni nu era plătit să nu-şi respecte ordinele, şi oricum Gerbert nu se integrase niciodată cu adevărat în grupul lor.

Între lovituri, membrii echipei se întorceau cu toții la viețile lor obișnuite și nu luau niciodată legătura unul cu celălalt. Hugues nu-i contacta până nu-i ordona Laurence, iar Hugues își respecta mereu ordinele.

Privi peste umăr. Jocheul îl plimba pe Lancelot în cerc, ca să-l răcorească. Într-o bună zi, o să aibă o colecție întreagă de cai de curse; și nu trebuia să știe nimeni de unde proveniseră banii pentru această extravaganță.

Laurence îl ajutase să creeze un sistem impenetrabil de spălare a banilor. Băiat deștept, Laurence-Fără-Nume. Părea să cunoască mecanismele oricărei activități ilegale.

Capitolul 2

Vânătorul şi prada

Bruxelles, Belgia

În ciuda grijilor pe care şi le făcea pentru Sybille, concediul fusese binevenit. Laurence era din nou stăpân pe sine şi aproape accepta faptul că viaţa lui urma o cale care nu depinsese niciodată de alegerile lui. *N-au fost alegerile mele?* gândi aproape furios. *Nimeni nu m-a obligat să-l ucid pe Hoshino... alegerea a fost numai a mea!* În realitate, nu regreta cu adevărat că-şi ucisese cel mai bun prieten; nici n-ar fi avut cum, din moment ce-l prinsese în pat cu iubita lui. În schimb, regretase mereu urmările faptei sale, iar pentru asta nu putea învinui pe nimeni altcineva. Însă conversaţia pe care o avusese cu Sybille şi faptul că-i mărturisise tot adevărul, îl eliberase de o povară pe care o purtase în suflet ani întregi.

În acea seară, Laurence se postă la colţul străzii *Avenue des Artes*, urmărind cum ultimii angajaţi părăseau clădirea Ministerului Dezvoltării de peste drum. Paznicul de noapte era singurul care mai rămăsese. Îşi mai verifică o dată ceasul şi traversă strada. Se strecură rapid pe aleea de lângă clădire, până ajunse la scara pliantă de incendiu. Se agăţă cu uşurinţă de prima treaptă şi o trase în jos, apoi o escaladă rapid până la fereastra de la ultimul etaj. Inspectă pervazul cu grijă. Nu se vedea niciun fir care să ateste prezenţa vreunui sistem de securitate.

Strecură o fâşie îngustă de metal între geamul ferestrei şi rama acesteia şi forţă încuietoarea. Apoi aşteptă... nimic, niciun sunet. Deschise cu grijă fereastra şi intră în încăpere. Cu ajutorul unei lanterne micuţe, verifică toate cele patru laturi ale ferestrei, constatând cu satisfacţie că nu declanşase nicio alarmă, apoi îşi îndreptă atenţia către computer. După o analiză minuţioasă a hard-ului şi a discurilor aflate într-unul din sertarele biroului, constată că descoperise o parte din informaţiile pe care le dorea, dar nu suficiente. La naiba! Îşi verifică ceasul, apoi închise computerul şi se ascunse sub birou.

Foarte curând după aceea, se auziră paşi pe hol. Uşa se deschise şi paznicul de noapte plimbă fascicolul unei lanterne prin cameră. Nimic nu părea nelalocul lui. Bărbatul închise uşa şi se îndepărtă. Laurence îl auzi oprindu-se şi repetând procedura în biroul vecin. După ce trecu suficient de mult timp pentru a fi sigur că paznicul se afla deja la un alt etaj, Laurence ieşi de sub birou şi privi în jur. Un perete întreg era burduşit cu fişete. *Dosare. Foarte*

drăguț! Avea să dureze o veşnicie. Îşi verifică din nou ceasul. *Fă-ți naibii treaba şi gata!*

Nu se grăbi. Dacă rezolva bine treaba de prima dată, nu mai trebuia să revină. Într-un final, găsi planurile noii clădiri a ministerului. Scoase foile şi le aşeză pe birou, fotografiindu-le cu o cameră miniaturală. Când termină, aşeză toate lucrurile la locul lor şi mai analiză o dată biroul, asigurându-se că n-a lăsat nicio urmă. Fără niciun zgomot, părăsi încăperea tot prin fereastra pe unde intrase.

Cu ajutorul informaţiilor furate, avea să curețe cel mai mare depozit de armament din Europa de Vest. Deşi nu-i plăcea în mod deosebit să furnizeze armament ticăloşilor lumii, genul acesta de afacere plătea facturile şi oamenii. Planurile includeau schiţa completă a noii clădiri a ministerului, iar asta avea să-i fie la îndemână în mod sigur. Nu trebuia decât să aibă răbdare. Neglijenţa paznicilor Ministerului Dezvoltării din Bruxelles oferise celui mai bun hoţ din Europa toate planurile clădirii ministerului, clădire aflată încă în stadiul de construcţie. Venise momentul să-şi cheme la apel trupele.

În timp ce se apropia de clădirea unde se afla biroul lui însă, o senzație de pericol iminent făcu să i se ridice firele de păr de pe ceafă. Vânător înnăscut, Laurence simţea instinctiv când se transforma în vânat. Disconfortul îi spori pe măsură ce se apropie de clădire, devenind la fel de nervos ca un animal încolţit. Nu-şi încetini mersul, trecând de intrarea în clădire, şi o coti la stânga.

Paranoia făcea parte din viaţa lui, se gândi în timp ce-şi continuă drumul. Oare era cu adevărat filat? Luă tramvaiul şi traversă oraşul, având grijă sa schimbe des mijloacele de transport. Ajunse într-un final la apartamentul său, urmând o rută ocolitoare, dar urmări clădirea o bună bucată de timp înainte de a se simţi suficient de confortabil pentru a intra în ea.

Puse Concertele Brandenburgice ale lui Bach la CD player și începu să se învârtă prin cameră ca un leu în cuşcă. Precizia matematică a lui Bach îl ajuta mereu să se concentreze. Cine-l urmărea? Cum? De ce? Parcurse sistematic fiecare variantă plauzibilă, toate argumentele logice ducându-l cu gândul la *Monsieur le Commissaire Général*, Thibault Lennert, care avea atât mijloacele, ca şef al poliţiei, cât mai ales motivele, considerând informaţiile compromițătoare cu care-l şantaja Laurence.

Puse într-o servietă câteva paşapoarte pe diverse nume, apoi părăsi apartamentul. Deşi era destul de târziu, Denise Leville, secretara lui Lennert, o femeie tânără cu păr scurt brunet şi ochii mai întunecaţi decât noaptea, încă mai era la serviciu şi, ţinând cont de zâmbetul pe care îl afişa, încă îl mai ţinea minte de la ultima întâlnire. Laurence îi sărută mâna, buzele lui întârziind pe pielea ei puţin mai mult timp decât ar fi fost necesar.

– Ai zis că n-ai să revii prea curând, spuse ea roşind.

– M-am înşelat. *Monsieur le Commissaire* e aici?

– Da.

– Singur?

– Da.

– Perfect. Am o supriză minunată pentru el. Se aplecă şi îi atinse buzele cu degetul lui arătător. Sşşşşş...

Secretara zâmbi, urmărindu-l cu privirea în timp ce se îndrepta către uşa biroului.

Lennert îşi ridică privirea şi se albi instantaneu la faţă când îl văzu.

– Tu! se ridică în picioare agitat. Dar eşti...

– Mort?

Lennert se prăbuşi la loc pe scaun când Laurence îşi îndreptă pistolul cu amortizor către inima lui.

– Cine şi de ce? îl chestionă cu răceală.

– Eu... n-nu ştiu prea multe, se bâlbâi Lennert. Le-am dat doar câteva informaţii.

– Cine? insistă Laurence.

– O organizaţie foarte secretă... le-ai atras atenţia.

– Ce vor?

Lennert începu să clatine din cap cu ochii fixaţi pe ţeava pistolului.

– Nu ştiu, ţi-o jur!

– Mulţumesc, spuse Laurence şi îl împuşcă în inimă.

În drum spre ieşire, se opri în dreptul secretarei.

– *Monsieur le Commissaire* nu vrea să mai fie deranjat pentru restul serii. M-a rugat să-ţi transmit că poţi pleca acasă.

– Sigur. Secretara zâmbi şi-i întinse mâna cu un aer expectativ.

Galant, ca de obicei, Laurence îi sărută mâna şi o ajută să-şi îmbrace jacheta. Părăsiră clădirea împreună.

Nu-şi mai putea permite să mai treacă pe la birou, trebuia să presupună că era deja compromis. Hugues putea să aştepte telefonul lui. Avea să-l sune imediat ce-şi stabilea un nou sediu sigur. Era timpul să se mute. *Nu te lega niciodată de nimic*, se apostrofă când simţi o strângere de inimă la gândul tabloului lui preferat, pe care acum trebuia să-l lase în urmă. N-ar fi trebuit să se ataşeze atât de mult de el. Nu spera decât să fie recunoscut şi apoi expus într-un muzeu.

Nu-şi făcuse prieteni adevăraţi în Bruxelles, iar femeile cu care ieşea nu erau mai mult decât nişte întâlniri ocazionale care aşteptau, dar nu sperau, să fie sunate. Nimănui nu avea să-i fie dor de el, nimănui nu avea să-i pese. Putea să dispară pur şi simplu în umbrele nopţii.

Basel, Graniţa Germano-Elveţiană

Spectrul îngust al unei luni palide abia dacă se oglindea în întunecimea apelor fluviului Rin. Patru camioane încărcate până la refuz cu armament aşteptau parcate unul lângă celălalt, cu uşile din spate larg deschise precum gurile unor monştri.

Laurence se plimba în sus şi-n jos de-a lungul drumului, uitându-se periodic la cadranul luminat al ceasului său. Clienţii germani erau în întârziere. Tocmai când se pregătea să le semnalizeze oamenilor săi că anulau livrarea, auzi în depărtare zgomot de motoare.

– Împrăştiaţi-vă! le ordonă în schimb.

Laurence sări peste şanţul de la marginea drumului şi alergă către spaţiul deschis al câmpului. În spatele lui camioanele începură să se împrăştie, cu uşile din spate încă deschise. Un camion o luă spre est, unul spre vest, unul către nord, şi altul către sud. Motoarele vehiculelor care se apropiau începură să se audă din ce în ce mai tare.

Un elicopter se ivi deasupra exact în momentul în care Laurence ajunsese în dreptul copacilor de la marginea câmpului. Un reflector foarte puternic prinse viaţă dintr-o dată, măturând spaţiul câmpului pustiu, apoi al drumului, într-o căutare frenetică. Fasciculul de lumină reperă camionul care se îndrepta spre est şi elicopterul viră brusc în direcţia prăzii.

Laurence ieşi din ascunzişul oferit de copaci, îşi scoase pistolul Beretta şi ţinti. Era practic imposibil să doboare un elicopter cu un simplu pistol, dar măcar putea încerca să stingă reflectorul acela iritant. Trase o singură dată. Reflectorul se stinse aproape instantaneu. Continuă să tragă, gloanţele nimerind cabina elicopterului şi motorul. Elicopterul se smuci şi se cutremură, înclinându-şi botul precum o pasăre rănită.

Şocat, Laurence se aruncă la pământ exact în momentul primei explozii. Cerul se ilumină într-o furie de flăcări. Urmară alte două explozii. Laurence le număra, încă nevenindu-i să creadă. Explozia rezervorului cu combustibil o declanşă pe cea a muniţiei de la bord. Gloanţele încărcătoarelor de rezervă explodară în toate direcţiile, împroşcând spaţiul din jurul lui, aproape nimerindu-l. O plantă cu frunze mari se dezintegră foarte aproape de faţa lui. Într-un final, gloanţele se epuizară.

Laurence se ridică în picioare şi îşi scutură praful de pe haine. Îşi puse pistolul la loc în toc, apoi îşi şterse meticulos faţa cu o batistă albă.

Camioanele se întoarseră şi parcară din nou în acelaşi loc. Oamenii lui se îmbulziră la marginea drumului, privind stupefiaţi rămăşiţele elicopterului. Laurence sări din nou şanţul şi se apropie de ei, curat şi aranjat precum un fotomodel dintr-o reclamă.

Hugues îi ieşi în întâmpinare.

– Pe legea mea! N-am mai văzut pe nimeni să doboare un elicopter cu un pistol. Eşti dat naibii, Laurence. Cu adevărat incredibil!

Bărbaţii din spatele lui aprobară, murmurând şocaţi. Laurence le ignoră comentariile, ridicând nepăsător din umeri, cu ochii pe farurile ce apăruseră în departare. Împărţi câteva ordine concise oamenilor, readucându-i la realitate.

Când camioanele pe care le aşteptau ajunseră în sfârşit la locul întâlnirii, transferul mărfii se petrecu în numai câteva minute, armele şi muniţia ajungând în posesia clienţilor germani. Tranzacţia se desfăşură cu o precizie aproape matematică, în scurt timp camioanele îndreptându-se fiecare către destinaţia sa. Drumul redeveni întunecat şi pustiu. Dacă n-ar fi rămas scheletul elicopterului încă fumegând mocnit, evenimentele acelei seri ar fi putut părea o iluzie.

Geneva, Elveţia

Dimineaţa următoare îl găsi pe Laurence în noul său birou din Geneva, analizând întâmplările din seara precedentă. Echipajul german nu respectase ora întâlnirii şi asta trebuia penalizat. Cât despre elicopter... de unde naiba apăruse? Şi cine îl trimisese? Hugues se putea ocupa singur de clientul german, dar misterul elicopterului trebuia să-l rezolve personal.

Se auzi o bătaie scurtă în uşă.

– Intră, răspunse Laurence gânditor.

Hugues intră în cameră cu hârtiile tranzacţiei. I le înmână şi aşteptă.

– Ia loc, îi spuse Laurence, ridicându-şi privirea.

Hugues privi în jurul lui şi se aşeză pe canapea. Un alt covor oriental domina biroul, de această dată în tonuri intense de cobalt. Încăperea părea şi mai modest mobilată faţă de fostul birou, tabloul de pe perete lipsind cu desăvârşire.

Laurence termină de analizat cifrele tranzacţiei şi puse hârtiile pe birou.

– Ai discutat cu germanii? îl întrebă pe Hugues.

– Naiba să-i ia de nenorociţi, normal c-am discutat!

– Presupun că şi-au înţeles greşeala? întrebă Laurence, abţinându-se cu greu să nu zâmbească.

– Am avut eu grijă de asta!

– Perfect, nu vreau să se mai repete aşa ceva. Cum se mai prezintă Lancelot? schimbă Laurence subiectul.

Ochii lui Hugues se luminară instantaneu, mândria părând să i se reverse prin toţi porii.

– E cea mai tare bucată de armăsar de pe pistă!

– Când ai de gând să-l înscrii într-o cursă?

– Am o mică problemă cu comisia derbiurilor, răspunse Hugues încruntându-se.

– Ce s-a întâmplat?

– N-am depus încă cererea... să zicem că n-am cel mai curat dosar din lume. Dacă se află, sigur nu mai pot să-l înscriu.

– Atunci nu-i lăsa să afle.

– Ăştia sunt nişte nenorociţi băgăcioşi!

– Mă ocup eu de asta. Ar fi mare păcat să nu-l înscrii, spuse Laurence zâmbind.

– Poţi face asta pentru mine? Îţi rămân dator pe vecie, Laurence!

– N-ar trebui să fie o problemă. Te anunţ când se rezolvă, rosti ultimele cuvinte atât ca o promisiune, cât şi ca o concediere.

În timp ce Hugues părăsea camera, Laurence observă cu mulţumire pe faţa lui cel mai luminos zâmbet pe care îl văzuse vreodată. Nu trebuia decât să dea câteva telefoane pentru a rezolva situaţia; deţinea suficiente informaţii compromiţătoare despre persoanele potrivite din locurile potrivite în Anglia, aşa încât putea face să dispară chiar mai multe caziere dacă era nevoie.

După jumatate de oră, când termină de vorbit la telefon, cu excepţia a două amenzi neachitate pentru automobilul personal, poliţia habar nu avea că Hugues există. Dacă i-ar fi curăţat de tot dosarul, ar fi părut prea cusut cu aţă albă.

Iar acum trebuia să se ocupe de elicopterul doborât. Scurgerea de informaţii nu putea proveni decât din Germania, ori Elveţia. Laurence dădu în minte cu banul. Germania. Ridică receptorul şi îşi rezervă biletele de avion.

Berlin, Germania

Branderburg Bierskeller, o berărie situată în apropierea Porţii Branderburg cu deschidere spre râul Spree, beneficia de priveliştea spectaculoasă a Reichstag, sau Bundestag, clădirea cu acoperiş de cristal devenită emblemă a Republicii Germane unificate în care au loc reuniunile Parlamentului german. Laurence însă, nu se afla la o masă lângă fereastră, sorbind una dintre berile locale, pentru a admira priveliştea. Nu putea nicicum să fie catalogat drept un simplu turist, chiar dacă studia faimoasa clădire cu coada ochiului. Aproape reuşea să distingă conul de oglinzi situat în centrul acoperişului. Ridică halba la buze şi luă o înghiţitură sănătoasă, apoi aruncă o privire la ceas şi îşi întoarse ochii către intrare. Persoana de contact intră în bar, punctual precum un ceas elveţian, şi privi în jur.

Aparent satisfăcut de atmosfera relaxată, se îndreptă către masa lui Laurence şi luă loc. Volker Sigmund era un bărbat mărunţel de aproximativ cincizeci de ani, cu ochi albaştri înfundaţi în orbite şi o barbă gri neîngrijită. În

calitate de analist în cadrul biroului cancelarului federal, Volker Sigmund era una dintre cele mai prolifice surse ale lui Laurence.

– *Guten Tag*, Laurence, salută el zâmbind. *Wie sind sie?*

– Sunt bine, mersi, răspunse rapid Laurence în engleză, înainte ca Volker să-i zgârie timpanul cu accentul său de berlinez nativ, sau mai rău, înainte de-a avea proasta inspirație să-și exerseze franceza cu un accent cel puțin la fel de traumatizant pentru urechi. Am nevoie de câteva informații.

– Ce fel de informații? întrebă Volker, făcându-i chelneriței semn să-i aducă o bere locală.

– Una dintre tranzacțiile mele a fost compromisă acum două seri. A fost implicat și un elicopter. Vreau să știu cine l-a trimis.

Volker se încruntă.

– Elicopter? Habar nu am.

Chelneriţa aduse berea comandată. Bărbații rămaseră tăcuți până când tânăra se îndepărtă.

– Nu-mi prea place ce aud, reluă Volker. În mod normal, ar fi trebuit să știu ceva despre asta. Ce fel de elicopter?

Laurence îi oferi o descriere completă, incluzând presupusul model și producător.

– Ești sigur? Nu e un model folosit de guvernul german, sau de forțele noastre de ordine.

– Sunt foarte sigur.

Volker mai sorbi o înghițitură din berea lui.

– Poate erau de la Interpol, deși nu cred că le-au fost deja livrate noile elicoptere. O să verific.

– Așa să faci.

– Și spui că s-a întâmplat la granița cu Elveția?

– Da. De ce?

– E ceva foarte dubios la mijloc. Azi dimineață am găsit pe birou un raport despre o companie de chimicale care blocase zona aceea din cauza unor scurgeri accidentale de substanțe chimice. Un comentariu al poliției locale ne informa că s-au găsit urmele a ceva ce arsese când s-a redeschis circulația în zonă, dar nicio urmă de chimicale.

– Elicopterul s-a prăbușit și-a ars.

– Asta cum s-a întâmplat?

– L-am doborât eu.

– Cu ce? Tu nu prea obișnuiești să folosești armament greu.

Volker optă să nu-și aducă aminte excepțiile. Laurence nu făcea parte din lumea politică și nici nu era implicat în activități teroriste, iar asta îi permitea lui Volker o conștiință cât de cât împăcată. Oricine avea dreptul să-și câștige

cumva existenţa, iar protecţia pe care i-o oferea Laurence îi asigura o existenţă extrem de îndestulată.

– Cu pistolul, răspunse Laurence ridicând nonşalant din umeri.

Sprâncenele lui Volker se arcuiră în timp ce fluiera uşor a admiraţie. Când îşi terminară berile, Laurence lăsă câteva bancnote pe masă şi părăsiră barul.

– Verifică şi ţine-mă la curent, cuvintele lui Laurence sunară mai mult a comandă decât a rugăminte.

– Evident. Cineva acţionează pe teritoriul meu şi asta nu-mi place deloc! Cum pot da de tine? Numarul din Berlin mai e valabil?

– *Ja. Auf Wiedersehen.*

– *Auf Wiedersehen*, Laurence.

Dură o săptămână întreagă până când Volker îl contactă din nou, iar mesajul pe care i-l lăsă era scurt şi cuprinzător:

– Trebuie să ne întâlnim cât mai curând.

Laurence oftă. Nu unde, când, sau de ce. Ridică telefonul pentru a stabili o întâlnire, apoi se gândi la o variantă mai bună.

Locuinţa lui Volker se afla în cartierul Friedrichshain, adiacent cartierului Prenzlauer Berg şi foarte aproape de Volkspark Friedrichshain, un parc destul de măricel şi cunoscut, mai ales datorită dealului înţesat de copaci din centrul lui. În seara aceea, Laurence se plimba agale prin apropierea lui. Îşi alese un loc şi se ascunse în tufişuri. Pentru mai multă siguranţă, elimină becul care lumina aleea cu ajutorul unui pistolul cu amortizor. Apoi aşteptă.

Câteva minute mai târziu, Volker îşi făcu apariţia, plimbându-şi căţelul prin parc. Laurence aşteptă în tăcere să-l depăşească, cercetând zona pentru a depista posibilii urmăritori. O femeie scundă şi corpolentă plimba un bulldog din direcţia opusă, îndreptându-se spre ieşire. Nimeni altcineva. Volker se întoarse, părând parcă mai grăbit decât la venire. Când ajunse în zona întunecată, Laurence se materializă din tufişuri.

– *Guten Abend*, Volker.

Volker tresări violent, în timp ce câinele începu să latre.

– Fă-l să tacă! şuieră Laurence.

– Ne-ai speriat, spuse Volker pe un ton de reproş, luând în braţe ghemotocul alb de blană.

Câinele încetă să mai latre, însă continuă să mârâie înfundat.

– Ce veşti ai pentru mine?

Volker privi în stânga şi-n dreapta, în mod vizibil speriat de ceva mai mult decât de apariţia neaşteptată a lui Laurence.

– N-ai fost urmărit, îl asigură Laurence.

– Nimic considerabil, şopti Volker.

– Atunci ce-a fost cu mesajul urgent?

– Se zvonesc tot felul de lucruri ciudate...

– Despre?

– O organizaţie... foarte puternică şi extrem de secretă, răspunse Volker, vocea tremurându-i uşor.

– Şi?

– Şi se pare că le-ai atras atenţia.

La naiba! Era deja a doua oară când auzea asta.

– Am un turnător, spuse Laurence mai mult pentru el.

– Dacă aşa este, atunci eu unul nu l-am descoperit. Şi apoi un turnător ar fi apelat la unul dintre grupurile care lucrează pentru noi.

– Atunci cum au aflat de mine?

– Au ei metodele lor. Volker strânse mai aproape de el ghemul de blană şi se grăbi să spună tot ce aflase. Se presupune că e vorba despre o organizaţie antiteroristă multinaţională, poate ochiul secret al Uniunii Europene. Nimeni nu ştie cui îi raportează, nimeni n-are măcar o dovadă palpabilă că există.

– Eu nu sunt terrorist.

– Vânzarea de armament le-ar fi putut atrage atenţia la fel de eficient.

– Organizaţia asta secretă... face parte din Interpol?

– Nu, asta pot afirma cu siguranţă! răspunse Volker cu convingere. Sunt cu mult peste Interpol.

– De ce nu poţi afla mai multe? Ai acces la toate contactele potrivite.

– Dacă există cu adevărat, sunt foarte secretoşi şi tuturor le e frică să vorbească despre ei. Volker privi din nou împrejur şi-şi coborî vocea până deveni o şoaptă. Acum ceva timp, guvernul Belgiei şi Austriei au sugerat crearea unui serviciu de inteligenţă al Uniunii Europene după modelul CIA. Ca de obicei, miniştrii de interne ai celor mai puternice cinci ţări din Europa nu s-au putut pune de acord cum să împartă informaţiile cu celelalte state membre. Din câte ştiu, propunerea a murit în stadiul ăsta.

– O agenţie superioară forţelor de ordine?

– Mai rău. Nu sunt chiar forţe de ordine şi nici nu acţionează constrânşi de legi sau reguli. Cel puţin asta se spune, concluzionă Volker.

– Asta e tot?

– *Ja.*

– Absolut tot?

– *Ja.* Volker ezită un moment, apoi adaugă: Ar mai fi un nume.

– Care?

– SATT. Cu asta Volker încheie discuţia şi plecă în grabă, încă strângând la piept ghemotocul alb de blană.

Razele lunii îi luminară lui Laurence drumul înapoi până la maşină. O organizaţie omniprezentă, atotcunoscătoare şi ultrasecretă. Sigur că da. Şi apoi mai existau şi Moş Crăciun, Zâna Măseluţă şi Omul Negru. Se încruntă. Pe

de altă parte, ceva era clar în neregulă. Şi dacă o organizaţie super secretă denumită SATT exista cu adevărat, atunci îi călcase cu siguranţă pe bătături prin distrugerea elicopterului.

Se impuneau câteva decizii de urgenţă: destrămarea temporară a grupului, oprirea activităţii până afla mai multe despre presupusa organizaţie, apelarea la toate contactele disponibile. Trebuia să afle cât mai repede dacă Omul Negru îl pândea cu adevărat din umbră. Îl contactă pe Hugues şi-i dădu dispoziţiile necesare. În cel mult o oră după aceea, întregul grup de hoţi al lui Laurence dispăru cu desăvârşire de pe faţa pământului.

Laurence se relaxă. Berlin, focarul comunităţii agenţiilor de inteligenţă. Absolut orice fel de informaţie despre absolut oricine era de vânzare pe undeva prin Berlin, cu condiţia să ştii unde să cauţi. Aşa că Laurence plecă la cumpărături.

Sternradio Klub, aşezat strategic în Marcusplatz, una dintre cele mai aglomerate intersecţii ale oraşului, avea exteriorul acoperit cu neoane care se aprindeau alternativ, creând senzaţia unei îmbulziri de comete. Fost centru al Berlinului de Est, intersecţia era un fel de expoziţie a arhitecturii socialiste. Rezultatul era o reuniune de clădiri anoste şi un turn de televiziune imens, cunoscut sub numele de Fernsehturm, una dintre cele mai mari structuri din Europa.

După ce se asigură că nu fusese urmărit, Laurence intră în club. Ochii i se adaptară rapid cu semi-întunericul localului, însă auzul lui nu reuşi să se adapteze muzicii house asurzitoare. Privi masa convulsivă de oameni de pe ringul de dans, apoi studie zonele de circulaţie aglomerate de pe laterale. Dacă se afla acolo, persoana pe care o căuta n-avea să fie uşor de găsit. Pe o pasarelă îndepărtată, o zdrahoană de femeie cam la un metru optzeci, cu o claie de păr de un roşu foarte aprins, înfoiat şi creţ, se unduia şi sărea pe ritmurile muzicii. Era îmbrăcată cu pantaloni strâmţi cu imprimeu leopard, pantofi cu toc cui asortaţi, un top cu paiete aurii şi o mică gentuţă bătută în mărgele prinsă în dreptul taliei. Bingo!

Laurence nu-şi reţinu o grimasă când îşi făcu loc prin mulţime.

– Helga! o strigă.

Ea întoarse capul şi chicoti pe un ton piţigăiat.

– Laurence! Pe unde-ai umblat, *liebe*? Nu te-am mai văzut de-un car de ani!

– Am putea sta de vorbă undeva?

– Ce-ai spune să mergem la mine acasă, *liebe?* zâmbi ea sugestiv.

– Ce-ai spune despre un loc liniştit, dar public? îi sugeră Laurence zâmbind la rândul său.

– Of, *liebe*, îmi frângi inima când mă refuzi mereu.

Deodată tresări, apoi se întoarse brusc şi-i aplică bărbatului din spatele ei un croşeu în bărbie. Tonul grav de bariton cu care îi vorbi individului – care se dezechilibrase în urma loviturii, căzând pe spate – aproape îl şocă pe Laurence:

– Ai grijă pe cine ciupeşti, cretinule! Se întoarse spre Laurence şi îşi reluă tonul dulceag, feminin. Camera din spate. Urmează-mă!

Camera în care îl conduse era înţesată cu fum, şi nu numai fum de ţigară. Laurence se aşteptase la asta, aşa că trăsese în piept o gură de aer zdravănă înainte de a intra. Nu-l ajută prea mult timp; aerul mai era îmbibat şi cu mirosul inconfundabil de alcool şi transpiraţie. Helga îl conduse către o masă micuţă şi scoase o punguţă de plastic şi o linguriţă de argint din poşeta cu mărgele.

– Eu personal nu mă ating niciodată de porcăria asta... îţi ia minţile, explică ea, de data asta cu adevărata ei voce baritonală. Dar ţine traficanţii la distanţă. Deci, cu ce pot să te ajut?

– Am nevoie de informaţii de la toate sursele de care dispui.

– Despre?

– SATT.

– Nu vrei să te bagi in asta, *liebe*. Crede-mă, spuse ea clătinând din cap.

– Ai auzit de ei?

– Nu prea multe, recunoscu ea. Dar suficient cât să mă sperie.

– Află tot ce poţi.

– O să coste destul de mult.

– Mă aşteptam la asta.

Helga îl analiză cu o privire suspicioasă.

– Ţi s-a înfundat, *liebe?*

– Încă nu. Şi am de gând să mă menţin în ipostaza asta.

– Dacă aflu ceva te sun la numărul din Berlin?

– Da, spunse el, ridicându-se şi făcând doi paşi spre ieşirea din încăpere.

– Nu-mi faci niciodată vizite de curtoazie! strigă ea după el cu vocea de soprană.

– E întotdeauna o plăcere să fac afaceri cu tine, Helga, îi răspunse el peste umăr.

Din fericire, restul şederii în Berlin fu mai puţin exotic, dar complet neproductiv. Helga îl contactă cinci zile mai târziu. Ca întotdeauna, informaţiile erau valoroase şi concise: SATT, pe numele întreg Agenţia Uniunii Europene pentru Tactici Speciale Anti-Teroriste, exista, era o organizaţie a naibii de periculoasă şi îi vroia cu tot dinadinsul pielea pe băţ. Aveau un turnător infiltrat în grupul lui. Helga urma să-i afle numele în două zile, dar mai pretindea bani pentru a livra informaţia. Laurence îi transferă banii solicitaţi,

fără comentarii suplimentare. În timp ce aştepta, schimbă două hoteluri şi evită să facă orice ar fi atras o atenţie nedorită.

Peste două zile, informatoarea lui îi mai lăsă un mesaj. Numele spionului era Eric. Acum însă, Helga se panicase total şi pretindea c-ar avea nevoie de o nouă identitate ca să poată trăi liniştită. Restul informaţiilor despre SATT urma să i le transmită după ce intra în posesia noii identităţi. Laurence fu de acord cu cererea ei, deşi nu şi-o putea imagina trăind liniştită într-un con de umbră, sub o altă identitate. Dădu telefoanele necesare şi Helga deveni Helmut, a cărui nouă identitate îl aştepta în Maroc.

Laurence începu să se simtă tot mai neliniştit. Întreaga lui viaţă se destrăma de la o clipă la alta. Drumuri lăturalnice murdare, elicoptere în flăcări, cluburi de noapte cu travestiţi... Şi acum SATT. Erau prea multe chiar şi pentru el. Avea nevoie s-o revadă pe Sybille. Avea nevoie să se simtă din nou curat.

Capitolul 3

O altă faţă a întunericului

Istanbul, Turcia

Laurence ajunse la reşedinţa din Istanbul înaintea prânzului. Îşi lăsă jacheta în grija majordomului şi intră în salon. Un cuplu abia trecut de patruzeci de ani stătea pe una dintre canapele, cu spatele către el. Sybille era aşezată în faţa lor, afişând un aer uşor rătăcit. Laurence intui imediat că se chinuia din răsputeri să pară interesată de discuţie. Oricine ar fi cunoscut-o la fel de bine ca el, ar fi putut vedea că zâmbetul afişat era cel mult politicos. Când îl reperă cu privirea, faţa i se lumină şi zâmbetul îi deveni real. Se ridică de pe canapea, Laurence reuşind s-o prindă în braţe exact în momentul în care i se aruncă de gât.

– Ajută-mă, să scap de oamenii ăştia plictisitori, îi şopti la ureche. Contele şi contesa Dallier sunt aici de dimineaţă. El nu ştie să vorbească decât despre arborele genealogic, şi crede-mă, vorbeşte întruna, iar ea nu vorbeşte deloc. Ce bine-mi pare să te revăd, Laurence! spuse cu voce tare, sărutându-l pe obraji. Poţi să rămâi mai mult timp?

– Sigur că da, îi răspunse Laurence atât întrebării rostite cu voce tare, cât şi celei secrete. Se întoarse apoi zâmbind către cuplu. *Bonjour*. Laurence Fournier. După o scurtă strângere de mâini, se aşeză pe scaunul aflat lângă canapea.

Laurence începu să vorbească şi nu se mai opri. Jumătate de oră mai târziu, tocmai începea să explice fluctuaţiile ratei de schimb dintre coroana suedeză şi rupia pakistaneză, când contele Dallier îşi reaminti brusc că trebuie neapărat să ajungă la o întâlnire de afaceri extrem de urgentă.

– Cât de rău îmi pare să aud asta, spuse Laurence dezamăgit. Mi se întâmplă foarte rar să întâlnesc o persoană care să mă asculte cu adevărat!

– Eşti un adevărat cunoscător, răspunse tulburat contele Dallier. Sunt sigur că ne-ai explicat totul cât se poate de detaliat.

– Aş putea continua aşa zile întregi... spuse Laurence pe un ton extrem de serios.

Contele Dallier se albi la faţă şi se grăbi să plece înainte de-a deveni victima unei noi discuţii interminabile.

– Nu mai scot un cuvânt tot restul zilei, îi şopti Laurence lui Sybille pe treptele de la intrare în timp ce le făcea cu mâna.

– N-am nimic împotrivă, îi răspunse Sybille printre dinți. Încă puțin și-i rețineam pe ei ca să pot scăpa de tine. Habar n-aveam că știi atât de multe despre ratele de schimb.

– Nu știu. Am inventat totul.

Petrecură o săptămână întreagă huzurind, fără să facă mai nimic. Soarele fierbinte încălzea golful Bosfor înspre Marea Neagră, în timp ce valurile legănau barca cu vele a lui Sybille.

– În momente ca astea, nu mi se mai pare atât de plictisitoare viața parazitului de bani gata, spuse Laurence căscând.

Sybille îl atinse ușor pe umăr cu un tub de cremă pentru protecție solară. Îi aplică loțiunea pe spate, apoi rămase cu privirea pierdută în golf. Sybille își așeză capul pe umărul lui.

– Da, dar numai când ai o companie adecvată, completă ultima lui idee.

– Sper că nu ți s-a făcut dor de vechii tăi prieteni, comentă Laurence, privind în jos către ea.

– Nu. Ai avut dreptate în privința lor. Întoarse capul și-l studie cu atenție. Și tu? Ești fericit? Îți place munca ta?

Laurence rămase tăcut pentru o bună bucată de timp.

– N-aș spune că *a place* e cuvântul potrivit. Pur și simplu sunt bun la ceea ce fac.

– Sunt convinsă de asta!

Sybille nu-l mai întrebă nimic altceva, dar el înțelesese deja adevărata întrebare. Îi oferea vreo satisfacție, vreo mulțumire sufletească? Îi oferea vreun sens vieții lui? Nu exista decât un singur răspuns, iar ea îl cunoștea suficient de bine pentru a-l înțelege.

Sunetul telefonului întrerupse pacea efemeră a momentului. Laurence se ridică și păși desculț până în celalalt capăt al punții. Un apel automat îl înștiința că avea un nou mesaj pe numarul de Berlin. Helmut îi lăsase un număr din Maroc. Îl apelă imediat.

– Ați sunat la Berea Rece si Puicuțele Fierbinți ale lui Helmut, răsună în telefon vocea baritonală.

– Helmut? întrebă uimit Laurence.

– Chiar el.

– Laurence la telefon.

– Oh, *liebe*! Ce mai faci?

– Poți vorbi?

– Așteaptă puțin, spuse Helmut, apoi îl auzi schimbând câteva cuvinte cu cineva. Ok, e-n regulă acum, continuă după câteva secunde.

– Se pare că te-ai acomodat foarte bine cu noua ta viață. Mai ai vreo informație nouă?

– Cum ar fi structura organizatorică a secretului SATT? Sediul central la Londra, cu filiale în principalele capitale ale Europei. Dar cei mai interesanți sunt angajații multinaționali și în mod official inexistenți. Tehnologie avansată și a nabii de înfricoșătoare.

– Ești sigur că m-au găsit prin Eric?

– Da. Unul dintre oamenii tăi a vorbit puțintel cam mult. SATT l-a pus sub urmărire, apoi l-au infiltrat pe Eric.

– Cât de multe știu? întrebă Laurence, simțind cum îi îngheață sângele în vene.

– Tot ce știe Eric.

– Mersi, Helmut. Se ocupă cineva de contactele tale din Berlin?

– I-am vândut clubul lui Ilse. Face tot posibilul să obțină mai multe informații pentru tine. Ia legătura cu ea.

– O să-mi fie dor de Helga... era o tipă foarte descurcăreață.

– Da, Helga era superbă. Și mie o să-mi lipsească. Rezistă pe baricade, *liebe*, mai adăugă Helmut, apoi încheie conversația.

Laurence închise telefonul. Concediul lui tocmai luase sfârșit.

Geneva, Elveția

– Cum am ajuns la Eric? întrebă Laurence.

– Norbert ne-a pus în legătură cu el, își aminti Hugues șirul evenimentelor. Ne-a povestit despre el și ne-a sugerat să-l verificăm. De ce?

Laurence îi împărtăși ultimele noutăți aflate de la Helmut. Urmă o pauză lungă la telefon.

– Hugues? spuse Laurence într-un târziu.

– Îl omor pe nenorocitul ăla împuțit! Îl sugrum cu mâinile mele!

– Categoric, dar nu încă, îi ordonă tăios Laurence. Mai întâi vreau să știu ce i-a spus lui Eric.

– Aflu eu tot ce vrei, îl asigură Hugues.

– Ești sigur că nu vrei să mă ocup eu de asta?

– Foarte sigur. Echipa este responsabilitatea mea, răspunse Hugues pe un ton care-i trăda orgoliul rănit.

Laurence sesiză cu ușurință cât de serios îi fusese lezată mândria profesională.

– Sunt convins de asta. Mă referem dacă ai nevoie de vreun echipament special.

– Nu cred, răspunse Hugues ceva mai liniștit.

– Fă ce vrei cu Norbert, dar nu te atinge de Eric.

– Vrei să te ocupi tu personal de nenorocit?

– Toate la timpul lor. În primul rând vreau să scap de SATT şi am nevoie de ajutorul lui Eric pentru asta. Lasă un mesaj pe numărul de Berlin imediat ce afli informaţiile.

– S-a făcut!

– Cum mai merge treaba cu comisia derbiurilor?

– Al naibii de bine! Lancelot o să-i spulbere din cursă pe toţi ceilalţi cai.

– Bun. Anunţă-mă când are programată prima cursă.

– O să fii primul care-o să afle.

Laurence închise telefonul, mintea lui deja calculând următoarea mişcare. Avea nevoie de informaţiii compromiţătoare despre unul dintre angajaţii SATT, preferabil cineva din filiala care-l infiltrase pe Eric în grupul lui. Dacă Norbert îl întâlnise mai întâi pe Eric, cel mai probabil filiala respectivă se afla undeva prin zona lui; şi Norbert era din Bonn. *Mă mişc acum, ori aştept informaţii de la Hugues? Acum,* se hotărî Laurence.

După câteva telefoane bine plasate la toate sursele disponibile de informaţie, îşi îndreptă atenţia către filiala din Berlin. Până la sfârşitul zilei făcuse deja rost de schematica organizaţiei şi aflase două nume. Unul dintre ele, Nicholas Roderick, era al şefului filialei din Berlin. Celălalt nume, Vogel Meyer, îi aparţinea unui agent operativ foarte bine plasat.

În mod normal, Laurence ar fi acţionat începând din vârf, dar în situaţia actuală strategia aceasta nu era cea mai potrivită. Îl alese pe Meyer pentru că era poziţionat suficient de sus pentru a avea acces la anumite informaţii, şi în acelaşi timp suficient de jos pentru a nu atrage prea multă atenţie. Îşi contactă din nou informatorii şi le transmise numele lui Meyer, cu instrucţiuni foarte clare:

– Aflaţi absolut orice!

Tocmai se pregătea să părăsească biroul, când îl sună Hugues.

– Norbert i-a spus lui Eric numele lui de familie şi prenumele tuturor celor din grup. N-avea cum să le spună mai multe, pentru că numai noi doi le ştim numele de familie. I-a mai dat şi câteva amănunte despre unele dintre tranzacţiile noastre.

– Şi-l crezi?

– Nu mai avea de ce să mă mintă.

– Chiar dacă nu le cunosc decât prenumele şi ţara de unde provin, o organizaţie ca SATT ar putea să-i localizeze pe toţi destul de rapid, comentă Laurence, căzând pe gânduri.

– Da, e foarte probabil.

– Mai ales pe tine, Hugues! Ai pomenit ceva de cursele cai în timpul tranzacţiei de la graniţa germano-elveţiană?

– La naiba!

Laurence o luă ca pe o confirmare.

– Ia-ţi o vacanţă, Hugues, şi spune-le şi oamenilor noştri să se dea la fund o perioadă. Să mă anunţi pe unde eşti.

– Nu pot să-l părăsesc pe Lancelot!

– Nici măcar pentru douăzeci şi patru de ore?

– Bine, asta pot s-o fac, dar nu mai mult de atât. În două zile trebuie să mă prezint cu el la inspecţie.

– În regulă. Între timp, eu o să mut sediul la Viena. Ce-ai făcut cu cadavrul lui Norbert?

– N-o să-l găsească nimeni, niciodată!

24 de ore mai târziu – Bonn, Germania

Laurence se plimba liniştit prin Münsterplatz, în centrul oraşului. Intră într-un *Kaffeehaus* şi comandă un cappuccino la pachet. Cu un ziar local împăturit la subraţ, se îndreptă către Rheinaue Leisure Park, pe malul drept al Rinului. În ciuda soarelui strălucitor, aerul era destul de rece. Alese o bancă la soare. Puse ziarul lângă el pe bancă şi urmări cu privirea o femeie care împingea un cărucior înfofolit în pături. Băncile din jurul lui erau ocupate de diverşi oameni de afaceri care-şi ocupau timpul liber dintre două întâlniri. Putea fi confundat lejer cu unul dintre ei.

O brunetă minionă se aşeză pe bancă, punându-şi ziarul lângă al lui. Mușcă cu poftă dintr-un *krueller* cu afine şi scorţişoară, şi îşi sorbi cafeaua în timp ce analiza bărbaţii care treceau prin faţa ei. După un timp se ridică, luând cu ea ziarul lui Laurence şi lăsându-l pe-al ei în urmă. Când ajunse în dreptul unui coş de gunoi, aruncă şerveţelul şi paharul gol.

Laurence ridică ziarul şi îl deschise. Sustrase plicul care se afla înăuntru şi-l băgă rapid în buzunarul hainei. După ce trecu suficient timp pentru a nu părea suspect, se ridică şi el şi îşi aruncă paharul gol în acelaşi coş de gunoi. În loc să piardă timpul mergând până la hotel pentru a citi informaţiile, găsi un loc retras şi deschise plicul. Urmă o lectură foarte interesantă.

SATT îşi ameninţa operatorii cu lichidarea, un eufemism birocratic pentru crimă. În ciuda faptului că Meyer era coordonatorul unei echipe, era și el supus acelorași amenințări ca toți ceilalți agenți operativi. Eric făcea parte dintre informatorii lui. Informaţiile nu erau extraordinar de amănunţite, dar măcar acum avea un punct de pornire. Documentele mai includeau diferite informaţii despre Meyer, inclusiv numele băncii unde avea un cont: Deutsche Bank, principala bancă din Bonn.

Laurence zâmbi satisfăcut. *Câteodată chiar sunt norocos!* Contactele de care dispunea în domeniul respectiv erau impresionante. Fără să mai piardă nicio secundă preţioasă, se îndreptă spre bancă.

Jumătate de oră mai târziu, îi zâmbea senin secretarei preşedintelui.

– De obicei nu primeşte persoane neprogramate, spuse ea cu jumătate de gură.

– Îmi pare rău să deranjez, dar suntem vechi prieteni şi nu rămân în Bonn decât pentru câteva ore, insistă Laurence pe un ton şarmant. Îşi înclină capul într-o parte, fixând-o intens cu ochii săi acvamarini. Dacă ai putea măcar să-i spui ca Laurence e aici...

Secretara căzu în capcană şi îl anunţă pe *Herr* Dieter Lerner prin interfon.

– *Merci*, şopti Laurence, apoi îi sărută mâna.

Herr Lerner se grăbi să iasă din birou. Era puţin cam palid, dar îi întinse mâna, afişând un zâmbet forţat.

– Laurence, ce bine îmi pare să te revăd. Intră, *bitte*.

Laurence îl urmă în birou.

– Ţi-am trimis toate rapoartele cerute, n-am făcut nimic greşit! se grăbi Lerner să spună de îndată ce se închise uşa.

– Aşează-te! îi ordonă Laurence. Am un mic proiect pentru tine.

Lerner se afundă în scaun, părând ceva mai liniştit. Avea să i se ceară probabil să încalce jumătate din regulile bancare ale ţării, dar măcar încă mai respira. Şi în preajma lui Laurence, asta era extrem de important.

Laurence îi dictă rapid instrucţiunile.

– Fă-o acum, încheie pe un ton ce nu admitea niciun fel de replică. Te aştept.

Ascultător, Lerner părăsi biroul şi se îndreptă către sala arhivei. Se întoarse după patruzeci şi cinci de minute.

– S-a făcut, spuse cu un aer obosit, înmânându-i lui Laurence un teanc cu hârtii.

– *Gut. Auf Wiedersehen*, zâmbi Laurence.

Seara se apropia cu repeziciune, iar Laurence era foarte conştient de trecerea timpului. Hugues n-avea să stea ascuns mai mult de douăzeci şi patru de ore. Trebuia să acţioneze rapid, ori SATT avea să-i dea de urmă.

Era timpul să facă o vizită tipografiei lui preferate, unde se tipăreau reproduceri ale unor opere de artă, broşuri, reviste, carcase pentru CD-uri, şi care era pe locul doi în Europa la crearea de documente false. Pe primul loc era o tipografie din Bruxelles, dar Laurence se afla în Bonn şi viteza de acţiune era esenţială.

Recepţionista îşi aminti de el şi îi întinse mâna cu un aer expectativ. Laurence îi complimentă părul şi-i sărută galant mâna. Femeia îl răsplăti cu un zâmbet strălucitor, conducându-l personal în biroul minuscul al proprietarului.

– Laurence, ce plăcere! spuse Sebastian Heinrich, un bărbat abia trecut de cincizeci de ani. De ce ai nevoie şi cât de repede îţi trebuie?

– Imediat! răspunse Laurence şi îi explică cerinţele sale.

Imediat se transformă într-o oră. Laurence părăsi tipografia cu un mic pachet la subraţ şi conduse maşina până în cartierul Bad Godesberg situat de-a lungul malului vestic al râului Rin. Cartierul era dotat cu numeroase clădiri de tip Gründerzeit şi un procent foarte ridicat de imigranţi israelieni, probabil unul dintre principalele motive pentru care Meyer locuia acolo într-o vilă micuţă la marginea Mehlemului. Laurence parcă maşina, îşi scoase pistolul cu amortizor, ochi şi trase în becul care lumina veranda, apoi aşteptă.

Patru ore mai târziu, îl urmări pe Meyer în timp ce acesta îşi parca maşina în faţa casei. Parcurse scurtul drum dintre maşină şi casă în stilul clasic al unui spion antrenat, alert şi conştient de tot ceea ce-l înconjura. Laurence îi ieşi în cale cu pistolul ţinut pe lângă corp.

– Meyer, îl salută el.

– Tu cine mai eşti? întrebă Meyer, apropiindu-se.

Laurence ridică pistolul şi Meyer se opri.

– Treci lângă perete!

– Voi, poliţiştii, ar trebui să ştiţi mai bine! mârâi Meyer, dar ascultă ordinul.

Laurence îl lovi cu patul pistolului în moalele capului.

– Nu sunt poliţist. Poliţiştii au reguli, eu nu!

Meyer căzu în genunchi cu o expresie de uimire întipărită pe faţă. Laurence îl lovi din nou şi îl percheziţionă, confiscând două pistoale şi un cuţit, după care se îndepărtă câţiva metri.

– Acum putem vorbi.

Cu toate că Meyer îşi sprijinea capul cu o mână, reuşi să prindă cu cealaltă plicul pe care i-l aruncă Laurence.

– Citeşte! îi ordonă Laurence.

Meyer îl ascultă cu o grimasă.

– Astea sunt numai minciuni!

– Şi crezi că poţi să-i convingi şi pe cei de la SATT de asta?

Meyer citi din nou hârtiile, un bilanţ foarte convingător care demonstra cum mari sume de bani erau virate în contul său bancar, în perfectă sincronizare cu tranzacţiile de armament de care SATT ştia prin intermediul lui Eric.

– Ce vrei? întrebă el într-un final, ridicându-şi privirea.

– Acum citeşte şi asta, îi spuse Laurence, aruncându-i încă un plic.

Informaţiile din al doilea plic demonstrau, fără urmă de îndoială, cum Eric orchestrase transferurile de arme, acceptase mită şi îl minţise pe Meyer. Conform acelor hârtii, întregul grup al lui Laurence nu era altceva decât o himeră creată de Eric.

– Nu înţeleg.

– Mâine te prezinţi la SATT cu plicul despre Eric, ori le trimit eu plicul despre tine. Este alegerea ta, explică cu calm Laurence.

Meyer îi aruncă înapoi plicul care conţinea falsurile despre el.

– Bună alegere, spuse Laurence zâmbind.

– Eric n-o să-şi ţină gura! îl avertiză Meyer.

– O să şi-o ţină. Sună-l şi spune-i că trebuie să-l vezi imediat.

Meyer nu stătu pe gânduri.

În scurt timp, Eric îşi parca maşina şi se îndrepta spre Meyer. Laurence ieşi din umbră şi îl împuşcă în inimă cu unul dintre pistoalele lui Meyer, după care îi luă pistolul din haină. Se întoarse către Mayer.

– Nu te mişca, spuse, îndreptând pistolul către braţul lui drept.

– Ce naib... începu Meyer să protesteze.

Laurence trase. Meyer înjură, aplicând presiune pe rană cu mâna liberă.

– Taci din gură! ordonă Laurence. Uite ce s-a întâmplat: ai aflat despre înşelăciunea lui Eric şi l-ai confruntat. El a încercat să te omoare, dar tu i-ai luat-o înainte. Le dai celor de la SATT dovezile. Ai înţeles?

Meyer încuviinţă din cap, încă strângându-şi braţul care sângera.

– Asta e tot?

– Nu. O dată pe săptămână vei face un raport complet despre activităţile SATT, pe care o să-l laşi în Rheinaue Park. O să găseşti toate detaliile în plic. Dacă se întâmplă ceva urgent sau suspect, livrezi informaţiile imediat. Ai înţeles?

– Da.

– Dacă simţi vreodată că-ţi este ameninţată poziţia în orice fel, explici totul în cât mai multe detalii în rapoarte. Atât tu cât şi poziţia pe care o ocupi vor fi protejate. Cu aceste ultime cuvinte, Laurence dispăru înapoi în întuneric.

Capitolul 4

Speranţe deşarte

Istanbul, Turcia

Razele soarelui aproape alb pătrundeau prin fereastră, luminând toată încăperea. Un canar ciripea pe fundal în timp ce Sybille trase draperiile străvezii, lăsând camera la fel de luminoasă, dar cu o atmosferă ceva mai intimă.

– Face mereu zgomotul ăsta infernal? întrebă Enise, privind iritată canarul.

– Cântă, Enise, nu face zgomot răspunse Sybille râzând. Mângâie penele canarului printre zăbrele, după care se întoarse către Enise. Am nevoie de ajutorul tău să aleg rochile pentru licitaţia caritabilă.

Enise se ridică de pe canapea, întinzându-se languros înainte de a-şi urma prietena. Ca fiică şi moştenitoare de drept a unuia dintre cei mai bogaţi bancheri din Turcia, Enise Zeren era singura prietenă a lui Sybille care nu-i căuta compania datorită eventualelor avantaje materiale pe care le-ar fi avut de câştigat. Se cunoscuseră la o licitaţie de artă şi de atunci deveniseră inseparabile, în ciuda faptului că erau complet diferite.

Sybille era minionă, cu părul blond, ondulat, ochi închişi la culoare şi pielea albă, în timp ce Enise era înaltă, cu păr drept negru ce-i ajungea până la talie, ochi de culoarea topazului şi pielea arămie. Amândouă frumoase, dar extrem de diferite.

Odată ajunse în dormitor, Sybille se apucă să scoată rochii din şifonier. Prima era de culoare albastru deschis, cu volănaşe la gât şi la bază. O aruncă imediat pe pat.

– O urăsc, spuse în timp ce scoase o altă rochie de satin verde, ţinând-o pe lângă corp.

– Şi eu o urăsc pe asta, spuse Enise.

Sybille o aruncă pe pat lângă cealaltă, apoi îşi ridică sprâncenele întrebător când o scoase pe următoarea, o creaţie extravagantă din brocart roşu chinezesc.

– Ce zici? Asta a fost dintotdeauna una dintre rochiile mele preferate.

– De cât timp o ai? o întrebă Enise căscând.

– Cam de trei ani.

– Scapă de ea.

Rochia roşie ateriză lângă celelalte pe pat. În timp ce Sybille căuta în şifonier o altă rochie, privirea lui Enise fu atrasă de ceva mult mai captivant. Se îndreptă spre masa de toaletă.

– Cine e personajul? întrebă, arătându-i lui Sybille o poză.

– Un prieten, răspunse Sybille enigmatic, cântărind din priviri o altă rochie de mătase de un albastru royal.

Enise privi din nou fotografia ce înfăţişa un bărbat zâmbitor la bordul unui yaht cu vele. Razele soarelui împrumutau o sclipire aparte ochilor lui acvamarini, în timp ce briza mării îi ciufulise puţin părul blond.

– E prelucrată digital, sau e cu adevărat atât de arătos?

– De fapt, în realitate arată mai bine.

– Dacă aş fi avut un *prieten* care să arate aşa, îi făceam poza afiş şi-o atârnam în salon. Cum îl cheamă?

– Laurence. Sybille puse rochia pe lângă corp şi făcu o piruetă. De asta ce zici?

Până la prânz terminară de verificat restul hainelor din şifonier, adunând suficiente rochii pentru licitaţie. După ce o conduse pe Enise la uşă şi-şi luară la revedere, Sybille îl sună pe reprezentantul licitaţiei pentru a programa ridicarea rochiilor.

– Adu-mi, te rog, un ceai în salon, îi ceru unei servitoare care trecea pe lângă ea, după care se îndreptă către fereastră şi deschise din nou draperiile.

Golful reflecta lumina puternică a soarelui, făcând-o să-şi mijească ochii în faţa scenei strălucitoare. În timp ce servitoarea aşeza ceaiul pe masă, ceva i se păru ciudat. În cameră domnea o linişte perfectă. Alarmată, se îndreptă către colivia canarului. Micuţa pasăre zăcea nemişcată pe spate, cu picioruşele în sus. Îşi muşcă buzele în timp ce o scoase din colivie şi încercă în zadar să o resusciteze, masându-i pieptul micuţ.

Doncaster, United Kingdom

Pista nici măcar nu se apropia de ideea de perfecţiune, moale şi umedă ca o oală cu lipici. Marea majoritate a posesorilor de cai afişau un aer posomorât. O furtună rapidă şi neaşteptată îmbibase cu apă câmpiile din Doncaster. Hugues zâmbea cu toată faţa. Lancelot era deja înhămat pentru a cincea cursă, iar jockeul dusese şaua la cântărit.

– Fă-i praf, Lancelot! spuse Hugues, mângâind armăsarul.

Lancelot era un băiat rău, căruia îi plăcea la nebunie să se bălăcească în noroi. Hugues îl acoperi cu mantia satinată şi îl conduse afară din grajd. Pătura de satin purta culorile grajdului lui Hugues, verde şi auriu, culorile banilor. Majoritatea proprietarilor de cai îşi afişau emblemele pe mantiile cailor, iar Hugues făcuse exact la fel. Designul era creat chiar de el, cu un $ imens pe scut.

– Dacă nu ştiu de glumă, să-i ia naiba! îi spusese lui Laurence, reuşind să-l facă să zâmbească.

Laurence-Fără-Nume ar face bine să vină, gândi Hugues, în timp ce analiza tribunele încruntat.

Caii erau conduşi către porţi de către îngrijitori. Jocheii se aşezară pe poziţie, tensionaţi şi pregătiţi. Oficialii erau şi ei la posturi. Răsună zgomotul unui clopot, porţile se deschiseră larg, comentatorii strigară emoţionaţi în microfoane: „Au pornit!"

Caii înaintară într-o masă compactă până la prima curbă. Tribunele erau pline, binoclurile fiind fixate pe animale, în timp ce mulţimea se ridica treptat în picioare.

Când caii zburară pe lângă tribuna lui, Laurence le resimţi vibraţiile copitelor ca pe niste tunete transmise mai mult prin pământ decât prin aer.

Caii începură să se mai împrăştie, jocheii fiind deja acoperiţi de noroi din cap până în picioare. Până la a treia curbă, doi cai se aflau deja în frunte: Feather şi Lancelot. Feather era o mânză mai uşoară decât Lancelot, dar jocheul o biciui şi calul prinse viteză. După ce trecură de a şasea curbă, îndreptându-se spre final, lupta deveni foarte strânsă între Lancelot şi Feather. Mulţimea era în delir.

Lancelot îşi demonstră măiestria şi forţa, începând să o depăşească pe Feather. Dând dovadă de o energie ieşită din comun cu câţiva paşi înainte de linia de sosire, Lancelot ţîşni în faţa lui Heather şi termină cursa.

Un zâmbet larg răsări pe faţa lui Laurence. Doi bărbaţi aflaţi în apropiere se încruntară la el în timp ce îşi rupeau biletele de pariuri.

După terminarea promenadei de onoare, Lancelot fu răcorit, ţesălat, şi dus înapoi în grajdul lui. Hugues îşi colectă şi el drepturile câştigătorului, acompaniat de aprecierile mai mult mormăite decât spuse din suflet ale unor englezi de viţă nobilă. Hugues răspunse cu un zâmbet strâmb, după care se îndepărtă cu gândul de-a afla cui îi aparţinea Feather. Era o mânză cu adevărat dată naibii.

– Stăpânul lui Feather e aici? întrebă când ajunse în dreptul grajdului în care ar fi trebuit să se afle calul.

– Cine vrea să ştie? răspunse o voce feminină cu un puternic accent australian.

– Stăpânul lui Lancelot, răspunse cu mândrie Hugues.

O femeie apăru pe după jumătatea de sus a uşii grajdului. Era mică şi robustă, cu păr blond bătând în gri în apropierea tâmplelor şi ochi de un gri

violent. Foarte bronzată de la soarele provincial, emana o puternică siguranţă în propria persoană.

– Talia Wilson, stăpâna lui Feather, spuse femeia întinzându-i mâna.

– Hugues Brinley, se recomandă Hugues, reţinându-i mâna mai mult decât ar fi fost nevoie. O mânză a-ntâia!

– Da, aşa sunt! răspunse femeia, privindu-l drept în ochi.

– Şi calul e-n regulă, încuviinţă Hugues.

Izbucniră amândoi în râs.

– Bine măcar că nu faci parte dintre deştepţii ăia cu sânge albastru. Eram convinsă că voi câştiga cursa, spuse Talia, analizându-l cu ochi dulci.

– Aproape ai reuşit!

– Talia! strigă un bărbat din celălalt capăt al hambarului.

– Vin imediat! răspunse ea, îndreptându-şi privirea în direcţia din care se auzise vocea. Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

Hugues îi înmână o carte de vizită.

– Sună-mă dacă te interesează împerecheatul. Ma refer la cai, desigur, adăugă cu un zâmbet ştrengar.

– Aşa o să fac, răspunse ea, îndepărtându-se cu un zâmbet jucăuş pe buze.

– Dată naibii mânza, mormăi el, întorcându-se la grajdul lui Lancelot.

Laurence îl aştepta sprijinit de uşă, în umbra unui platan. Hugues îi strânse mâna cu un zâmbet larg.

– Se pare c-ai câştigat în ambele curse, îi spuse Laurence, făcând un semn cu capul înspre grajdul în care dispăruse Talia. Felicitări! Am un cadou pentru câştigător, continuă, ridicând un pachet care se balansa pe muchia gardului.

Hugues sfâşie nerăbdător hârtia şi scoase un ham magnificic dintr-o piele la fel de fină ca obrazul unui copil, cu catarame din aur masiv. Pe fiecare dintre ele se afla o replică în miniatură a emblemei lui Hugues, cu tot cu un mic $ în mijlocul scutului.

Hugues deschise poarta şi intră în grajdul lui Lancelot.

– Poftim, campionule! Ia priveşte ce-ai primit!

Aşeză hamul pe capul lui Lancelot, apoi se întoarse să-i mulţumească prietenului său pentru cadoul scump. Cuvintele îi rămaseră pe buze. Laurence dispăruse deja.

– Al naibii nenorocit, murmură Hugues.

Istanbul, Turcia

– Trage!

Ţinta roşie zbură de la stânga la dreapta. Sybille ochi puşca de vânătoare şi trase. Ţinta plată se dezintegră într-o cascadă roşiatică.

– Trage! strigă ea din nou.

De această dată fură eliberate două ţinte, una din partea stângă şi una din dreapta. Sybille le nimeri pe amândouă, după care se îndepărtă, dezasamblând puşca. Scoase carcasele gloanţelor şi le aruncă în coşul de gunoi.

– Tragi foarte bine, remarcă Ayfer Uzun, preşedinta de onoare a licitaţiei caritabile.

Sybille era deja aşezată pe o băncuţă în interiorul refugiului, cu picioarele proptite confortabil de unul dintre stâlpii de susţinere.

– Trag şi mai bine cu un pistol, răspunse în timp ce îşi strângea echipamentul şi armamentul.

– Chiar aşa?

– Da, mi-am amenajat o sală de tir la subsol.

– Tu chiar vorbeşti serios?

– Aproape, spuse Sybille râzând. Acum câţiva ani, mi-am cumpărat un pistolaş de calibrul 22. Când l-a văzut fratele meu, m-a întrebat dacă am de gând să plictisesc pe cineva de moarte cu el. Mi-a spus că dacă tot vreau o armă, trebuie să-mi iau ceva care nu arată ca o jucărie şi să învăţ s-o folosesc cum se cuvine. Aşa că s-a ocupat de amenajarea subsolului şi m-a învăţat cam tot ceea ce ştiu.

– Păi în cazul ăsta, ai putea să te alături Trăgătorilor Celebri, sugeră Ayfer în timp ce se întorceau la maşini.

– Asta ce mai e?

– Încă unul dintre actele mele caritabile, cum e şi licitaţia pentru spital. Numai că asta ar fi pentru orfelinat.

– Pare putin cam incompatibilă asocierea... arme şi copii, comentă Sybille, încruntându-se.

– Mă adaptez la orice pentru fondurile de care avem atât de mare nevoie, scumpo.

– Bine, sigur. Trece-mă şi pe mine pe listă, încheie Sybille conversaţia şi se urcă în maşină.

– Te sun să-ţi comunic programul. Sunt evenimente organizate cu pistoale, puşti cu carabină şi ţinte mobile. Poţi să te înscrii la oricare dintre ele.

– Ţinte mobile şi pistoale, se hotărî pe loc Sybille.

– Ai grijă să nu plictiseşti de moarte pe cineva până atunci, glumi Ayfer în loc de la revedere.

Sybille încuviinţă zâmbind. Chiar îi plăcea doamna, şi nu era plictisitoare deloc.

– Văd că nu ţi-ai pierdut îndemânarea, se auzi o voce amuzată de bărbat.

Sybille îşi întoarse privirea.

– Laurence!

Coborî din maşină, şi i se aruncă în braţe. Laurence o ridică de la pământ şi o îmbrăţişă îndelung, apoi o învarti de două ori înainte de a o elibera.

– Ce faci aici? întrebă Sybille în timp ce îl trăgea de mână spre maşină.

– Îmi vizitez frumoasa soră şi am grijă de câteva treburi.

– Cum îţi mai merg afacerile?

– Bine.

– N-ai vrea să dezvolţi?

– Totul merge conform planului.

– Şi?

– Şi tu ce mai faci, Sybille? întrebă Laurence, refuzând să ofere mai multe detalii.

– De fapt, fac chiar foarte bine. Ţi-am ascultat sugestia şi-am cunoscut nişte persoane foarte cumsecade.

– Ţi-ai făcut ceva prieteni noi?

– Da, Ayfer e grozavă. Stăteam de vorbă cu ea înainte să apari tu. E haioasă, puternică, amabilă, chiar îmi place de ea. Pe lângă asta, mai e şi Enise...

– Enise?

– E interesantă. Inteligentă, frumoasă, ţi-ar plăcea de ea.

– Bărbaţii şi femeile au gusturi diferite în privinţa asta.

– Când vine vorba despre Enise, e un consens general, crede-mă. E puţin cam ciudată, admit asta, dar...

– În ce sens? întrebă Laurence în timp ce se urca în maşină.

– Nu sunt prea sigură... e doar un sentiment pe care-l am uneori când sunt împreună cu ea. Ceva nu pare în totalitate în regulă.

– Poate că ascunde un secret infernal, cum ar fi un iubit căsătorit, glumi el.

Sybille chicoti în timp ce porni motorul.

În acea seară, Laurence stinsese toate luminile şi se băgase în pat, când auzi un ciocănit la uşa de la dormitor.

– Laurence, eşti treaz? întrebă Sybille.

Îşi trase pe el o pereche de pantaloni de pijama, apoi aprinse veioza de lângă pat.

– Poţi intra.

– Deschide uşa, am mâinile ocupate.

Cu un oftat şi-un zâmbet în colţul gurii, se grăbi să facă ceea ce i se ordonase. Sybille stătea în faţa uşii, îmbrăcată în pijamale, balansând în mâini două pahare cu lapte şi o farfurie mare cu fursecuri. Laurence făcu un pas înapoi, privind-o întrebător pe sub sprâncene.

Ignorându-l total, Sybille păşi cu grijă până în dreptul patului, unde se aşeză cu mare grijă pe jos, sprijinindu-şi spatele de tăblia din lemn masiv. Laurence luă farfuria cu fursecuri din mâinile ei şi o aşeză pe covor, după care se instală lângă ea cu sentimentul brusc că era din nou un adolescent de cincisprezece ani care făcuse ceva extrem de necuviincios şi fusese trimis la culcare

fără să primească cina. Sybille, pseudo-sora lui mai mare, obişnuia mereu să-i aducă ceva de mâncare în toiul nopţii în astfel de situaţii. Amintindu-şi viteza cu care devora dulciurile, se grăbi să ia un fursec de pe farfurie înaintea ei.

Rămaseră câteva minute în linişte, bucurându-se fiecare de prezenţa celuilalt. Camera era luminată discret de micuţa veioză, umbrele prelungi parcă urmărindu-se de-a lungul pereţilor.

– *Mon amour*, folosi Sybille numele lor de alint, de ce nu renunţi la ceea ce faci să te întorci acasă?

– Nu prea cred că e posibilă varianta asta.

– Sigur că e posibil. Eu sunt aici!

– Da, eşti. Laurence făcu o mică pauză. Şi eşti fericită?

– Da.

– Cred că tu ai reuşi să fii fericită oriunde, *mon coeur*.

– Iar tu ai găsi o metodă să trăieşti afectat de vinovăţie şi sub teroarea unei frici existenţiale oricât de bine ar merge lucrurile, i-o întoarse Sybille.

– Poate că ai dreptate, răspunse Laurence cu un zâmbet amar.

– Vino acasă, Laurence. Se aplecă şi-l sărută pe obraz. Măcar promite-mi că te vei gândi la varianta asta.

Oare era posibil? Laurence se ridică în picioare şi păşi până la fereastra deschisă, privind în jos către golf. Ca o amprentă întunecată, părea o pată neagră printre luminile strălucitoare ale oraşului. O adiere uşoară mişcă draperiile străvezii, învăluindu-le în jurul lui ca nişte braţe catifelate. Poate că ar fi posibil. *Poate...*

Peste două zile, Laurence se întoarse la Viena vizibil mai liniştit, dar şi mai gânditor. Sybille putea spera în continuare. Îl cunoştea suficient de bine încât să-şi dea seama că de data aceasta lua cu adevărat în calcul renunţarea la afacerile lui. Nu ştiuse niciodată cu adevărat ce treburi învârtea Laurence, dar instinctul îi spunea că era ceva pe cât de îngrozitor, pe atât de periculos. Cât mai putea continua aşa înainte de-a se întâmpla o adevărată nenorocire? Întrucât Laurence refuzase cu încăpăţânare să-i ofere mai multe detalii despre munca lui, Sybille se consola cu gândul că imaginaţia ei debordantă făcea probabil ca situaţia lui să pară mult mai periculoasă decât era în realitate.

Se încălţă cu cizmele şi-şi puse în geantă un pistol, înainte de-a pleca către zona de concurs a Licitaţiei Celebrităţilor. Puţin exerciţiu înainte de concurs urma să-i prindă bine. Când ajunse la maşină, îi sună telefonul. Scotoci prin geantă şi apucă mai întâi pistolul, dar îl puse la loc şi scoase telefonul.

– Alo?

– Buna, Sybille. Bayard la telefon, mă mai ţii minte?

Nu era deloc încântată să audă vocea aceea. Bayard făcea parte dintre gunoaiele europene de care Laurence o rugase să se descotorosească.

– Da... bună.

– Ce-ai mai făcut? Gaşca îţi simte lipsa.

– Sunt ocupată. De fapt, tocmai plecam. Am o întâlnire, încercă ea să încheie conversaţia.

– Da, ai o întâlnire. Cu mine, veni răspunsul foarte calm al lui Bayard.

– Poftim?

– Ne vedem la *Hidiv Kasri*, în treizeci de minute.

Sybille începea să se enerveze.

– Nu prea cred, răspunse tăios.

– Crede-mă, nu vrei să mă refuzi. Apropo, ce mai face *fratele* tău?

Semnale de alarmă începură să-i sune în urechi şi un val de greaţă îi cotropi stomacul, dar răspunse pe un ton foarte calm.

– E bine, mulţumesc de întrebare.

– N-o să-i mai fie aşa de bine dacă nu ne întâlnim. Treizeci de minute.

Apelul se întrerupse brusc. Sybille privi telefonul cu o mină întunecată. Palidă şi îngrijorată, se urcă în maşină şi porni în trombă spre locul întâlnirii. Bayard putea aduce numai veşti proaste. Ţinând cont de relaţiile de care dispunea, probabilitatea să fi aflat ceva compromiţător despre Laurence era destul de mare. Iar probabilitatea să se folosească de acea informaţie pentru a-i face rău Laurence era şi mai mare.

Hidiv Kasri, un obiectiv foarte cunoscut din Istanbul, al cărui turn principal predomina zona de deasupra *Cubuklu*-lui, reprezenta o frumoasă moştenire păstrată din istoria otomanilor, care fusese transformată într-un restaurant splendid.

Sybille se tensionă imediat cum intră şi-l observă pe Bayard stând singur la o masă în mijlocul încăperii. Mesele decorate cu lumânări şi un singur trandafir roz erau acoperite cu feţe de masă albe immaculate. Pe fundal se auzea sursurul unei arii de Mozart. Deşi era puţin cam devreme pentru prânz, la celelalte mese se aflau destui clienţi pentru a demonstra încă o dată popularitatea localului în rândurile clasei de sus. Sybille era chiar ea unul dintre clienţii fideli, iar angajaţii localului o cunoşteau destul de bine. Se aşeză la masa lui Bayard cu geanta în poală, poziţia corpului ei lăsând să se înţeleagă foarte clar că nu intenţiona să stea mai mult decât era absolut necesar.

– Sybille, ce frumos din partea ta c-ai venit, spuse Bayard, zâmbind cu falsitate.

– Ce vroiai să-mi spui? îl întrebă Sybille direct, renunţând la amabilităţi.

– Sybille, te rog, se prefăcu el rănit. Relaxează-te, ia-ţi ceva de băut. Îi făcu un semn chelnerului, care se îndreptă îndată către bar, pentru a-i comanda un pahar din vinul ei preferat.

– Lasă prostiile şi zi-mi odată despre ce e vorba, Bayard, spuse Sybille oftând.

Chelnerul îi aduse paharul cu vin, punându-l pe masă în faţa ei.

– Prea bine, continuă Bayard după ce acesta se îndepărtă. O analiză cu o privire glacială, apoi îi sări direct la jugulară. O să mă ajuţi să mă integrez în cercul tău social pentru a comercializa droguri.

– În nici un caz!

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, draga mea, dar *în nici un caz* nu face parte din lista mea de răspunsuri corecte, spuse Bayard zâmbind. Vezi tu, eu ştiu cu ce se ocupă dragul tău Laurence. Scoase din buzunarul de la piept o poză şi i-o înmână lui Sybille.

Sybille îşi plecă privirile pentru a studia instantaneul înfăţişând-o pe ea alături de Laurence la cabana elveţiană. Habar nu avusese că cineva le făcuse o poză chiar înainte ca Laurence s-o scoată afară pe hol pentru a o interoga şi a-i cere să scape de prietenii pe care îi numise *gunoi european.*

– M-am interesat, am arătat poza pe ici pe colo, continuă Bayard. Interesant individ, fratele tău drag. Vocea îi coborî câteva tonuri, devenind de-a dreptul veninoasă. Criminal profesionist, hoţ profesionist... i-a avut la mână chiar şi pe unii dintre prietenii mei. Acum, ia zi-mi, ce face o fată aşa drăguţă ca tine cu un frate ca ăsta?

– Minţi! răspunse Sybille, încercând din răsputeri să-şi domolească bătăile nebune ale inimii.

– Sunt convins că asta ţi-ai dori.

– Lasă-l în pace pe Laurence, spuse Sybille, ridicându-se de pe scaun.

– Îmi pare rău, dar nu prea pot să fac asta. Bayard o prinse de mână. Priveşte puţin în stânga ta.

Sybille îşi întoarse privirea. Un bărbat între două vârste ce stătea singur la o masă îşi scoase portofelul din buzunarul de la piept şi-şi flutură scurt insigna de poliţist.

– Sper că-l plăteşti o groază de bani, spuse ea, aşezându-se la loc.

– O să fii fată cuminte şi-o să lucrezi pentru mine, altfel mă ocup personal ca Laurence să fie arestat. Contactele mele vor fi mai mult decât încântate să depună mărturie împotriva lui.

Sybille îşi aplecă capul, ferindu-şi privirea. Dacă informaţiile lui Bayard erau corecte, şi cel mai probabil erau, atunci putea să-i facă foarte mult rău lui Laurence. Îl iubea din tot sufletul ca pe un adevărat frate, dar nu era extraordinar de şocată de ceea ce aflase despre el. Nu era foarte departe de ceea ce-şi închipuise. Relaţiile de care dispunea Bayard, precum şi poliţistul cumpărat erau nişte încurcături serioase. Mintea începu să-i lucreze rapid. Dacă Bayard era eliminat, dispăreau şi relaţiile lui. Un poliţist care putuse fi cumpărat o dată, putea fi cumpărat şi a doua oară. Putea să se prefacă că-i acceptă cerinţele, apoi să-l informeze pe Laurence, care probabil avea să-l lichideze. Poate avea să procedeze la fel şi în ceea ce-l privea pe poliţist. Asta ar fi putut elimina problema,

dar până acum niciodată nu mai fusese cauza răfuielilor lui Laurence şi nu avea de gând să devină acum. Dacă nu s-ar fi împrietenit cu Bayard şi grupul lui, Laurence nu s-ar fi aflat acum în pericol. Era vina ei. Problema ei. Laurence nu avea să se mai întoarcă la închisoare, cu atât mai puţin din cauza ei.

– Alege, Sybille, mârâi Bayard. Timpul expiră.

Îşi coborî mâna în poală şi-l privi în mod deschis.

– Am făcut-o deja, spuse în timp ce-şi strecura mâna în poşetă.

– Ştiam c-o să ne înţelegem, zâmbi Bayard cu o răceală neobrăzată.

Sybille scoase pistolul din geantă, îi ţinti faţa şi trase o singură dată. Corpul lui Bayard zbură din scaun, lovindu-se de masa vecină. Sânge şi materie cenuşie împroşcară încăperea. Clienţii de la celelalte mese săriră în picioare şocaţi, scaunele căzând în stânga şi în dreapta. Poliţistul se ridică şi el, cu gura căscată.

Sybille puse cu grijă pistolul pe masă. Laurence nu avea să afle niciodată ce-o determinase să facă gestul acela, hotărî ea. Nu se va simţi vinovat din cauza ei. Niciodată. Îşi ridică paharul cu vin, luă o înghiţitură şi aşteptă.

Lui Sybille i se permise un singur apel, şi îl sună pe Laurence. Nu-i povesti despre ameninţările lui Bayard, ci numai că-i ceruse să facă trafic cu droguri pentru el. Sfârşitul poveştii. Laurence nu o crezu pe deplin, dar ziua următoare când o vizită şi observă hotărârea întipărită pe faţa ei, ştiu cu certitudine că nu avea să-i spună niciodată mai multe decât o făcuse deja. Era posibil să existe cineva mai încăpăţânat decât Sybille, dar dificil de găsit o asemenea persoană.

Contactele lui Laurence reuşiră să discrediteze complet declaraţia poliţistului. Tipografia din Viena produse unele dintre cele mai bune dovezi pe care le tipărise vreodată. Documentele procurate de el rezolvară ca ofiţerul de poliţie să fie arestat chiar înainte ca procesul ei să înceapă. Colegii de celulă nu erau niciodată amabili cu foştii poliţişti. Putea găsi ceva satisfacţie în asta.

Contactele lui Bayard nu ieşiră nici ele din umbră. Bayard fiind mort, nu mai avea cine să le protejeze, şi se temeau de răzbunarea lui Laurence. Fără ca măcar să ştie că Laurence nu ştia nimic de ameninţarea lor, dispărură fără urmă şi rămaseră acolo.

Zilele dintre arestarea lui Sybille si condamnarea ei fură lungi şi agonizante. Laurence rămase alături de ea, dar nu conta. Mai mult de douăzeci de persoane fuseseră martori când îl împuşcase pe Bayard, şi pentru toţi păruse o crimă executată cu sânge rece. Sentinţa fu închisoare pe viaţă fără posibilitatea eliberării anticipate.

În acea seară, Laurence se afla împreună cu Hugues într-o Tavernă administrată de o familie de încredere, aflată foarte aproape de piaţa Moscheei Albastre. Prin ferestrele fumurii puteau distinge faţada veche a superbei moschei.

În aer plutea o atmosferă festivă, dar Laurence nu împărtășea sentimentul. Întins pe masa dintre ei era planul închisorii în care se afla Sybille.

– Ar fi nevoie de o nenorocită de armată, comentă Hugues cu un oftat.

– O să fac rost de una.

– E doamna ta? întrebă Hugues, privindu-l cu atenție.

– Sora mea, răspunse Laurence cu răceală, studiind graficele.

Cu doar două cuvinte îi spusese lui Hugues mai multe decât știuse vreodată despre el. Hugues privi din nou graficele. Pierderile urmau să fie numeroase, șansele foarte slabe, dar el făcea parte din echipa lui Laurence. Loial și la bine și la greu. Primise deja loialitate când avusese nevoie, acum era momentul s-o returneze.

– În regulă, își dădu Hugues acordul în liniște.

Stabiliră un plan pentru a pune stăpânire pe închisoare. Aflată într-un oraș mare ca Istanbul, cu multe trupe de poliție care aveau oricând acces la rezervele militare, închisoarea Uskudar Pasakapisi nu era chiar de necucerit. Dar pe aproape. Era un plan destul de slab, dar nu puteau concepe unul mai bun în condițiile date. Sybille urma să fie transferată în două zile într-un penitenciar cu adevărat de nepătruns, deci trebuiau să acționeze acum ori niciodată.

În dimineața următoare, Laurence o vizită pe Sybille. Inima i se frânse când o văzu purtând uniforma portocalie de deținut. Părea mai mică decât ținea el minte, mai fragilă. Ca un fluture într-o colivie. Închisoarea era rece și foarte întunecoasă. Ridicară receptoarele prevăzute pentru conversații.

– Ce mai faci? întrebă Laurence.

– Bine, răspunse Sybille. Nu arăta deloc bine, era palidă.

– Putem face recurs, spuse el, încercând să-i mai dea unele speranțe.

– N-o să rezolve nimic, iar tu știi asta. Renunță.

– Nu!

– Laurence, îl rugă ea, am făcut-o și voi plăti așa cum se cuvine. Nu mai poți face nimic. Asta n-are nicio legătură cu tine.

– Nu te pot lăsa să-ți petreci viața în închisoare, spuse el cu ochii sclipindu-i ca două smaralde.

Maxilarul îi era încordat, iar Sybille putea citi determinarea încăpățânată de pe fața lui. Îl știa destul de bine pentru a-și da seama că urma să comită o nebunie.

– Laurence, te rog nu fă ceva prostesc.

– Am un plan, îi răspunse el.

– Las-o baltă, Laurence. Te rog, îl imploră Sybille oftând.

Închisoarea era deja mai mult decât putea suporta, cu lipsa intimității și a luminii. Asta o deranja cel mai mult. Nu era lumină. Iar încercarea de-a părea sigură pe ea și pe situație de dragul lui Laurence o slăbea și mai mult. *Pleacă, Laurence, pleacă înainte de-a mă apuca plânsul.*

– Am oameni pregătiţi să pătrundă în închisoare şi să te scoată, şopti el.

– Nu, spuse ea dând din cap neîncrezătoare. Refuz să-mi petrec tot restul vieţii pe fugă, ascunzându-mă, simţindu-mă vinovată dacă ţi s-ar întâmpla ceva. Nu-mi pune asta în spate, Laurence. Ar fi ceva cu care n-aş putea să trăiesc.

– Dar nu te pot lăsa aici!

– Ba da, poţi. Trebuie s-o faci! Viaţa nu ne oferă mereu numai ceea ce ne dorim.

Ochii lui se umplură deodată de o tristeţe fără margini.

– Mai ţii minte ce mi-ai spus nu demult? se grăbi Sybille să adauge. Ai zis că o să găsesc mereu o modalitate să mă bucur de ce-mi oferă viaţa. Închisoarea are bibliotecă, sală de cinema... O să mă descurc eu, o să vezi, spuse ea, înghiţind cu greu nodul care i se pusese în gât. Dacă nu era în stare să-l convingă pe el, cum ar fi reuşit oare să se convingă pe ea?

Laurence o privi în ochi. O cunoştea suficient de bine, n-avea nicio şansă să-i ascundă vreodată ceva. Pentru el era mai mult decât evident că ceea ce făcuse avea nenumărate ramificaţii care încă îi erau necunoscute. Cu certitudine, gândi el, era şi el implicat într-un fel sau altul în crimă. Dar nu avea să afle niciodată întregul adevăr. Şi închisoarea începuse deja să o macine. Putea vedea asta foarte clar în ochii ei şi-n felul în care umerii îi erau acum lăsaţi. Dacă rămânea acolo, într-un final spiritul ei avea să fie distrus. Lumina puternică şi curată care era Sybille începuse deja să pâlpâie.

– În regulă, fu el de acord. N-o să încerc să te scot din închisoare.

– Promiţi?

– Promit!

Rămaseră uitându-se unul la celălalt, în linişte. Laurence îşi puse mâna pe geamul despărţitor şi Sybille o suprapuse peste a lui.

– Te iubesc, *mon coeur*. Să nu uiţi niciodată asta! spuse Laurence cu vocea mai răguşită ca înainte.

Se priviră în linişte. Într-un târziu, Laurence se ridică şi puse receptorul în furcă. Se aplecă înainte, până atinse geamul cu faţa.

– Iartă-mă, *mon coeur*, şopti.

Ieşi din închisoare şi păşi în noaptea de afară. O noapte fără lună. Peretele închisorii arunca o umbră întunecată pe întreaga lungime a străzii. Întunericul îl înghiţi. N-o va mai vedea pe Sybille niciodată. Lumina ei interioară fusese stinsă. *Nu te ataşa niciodată de nimic*, îşi spusese mereu. Nu-şi închipuise niciodată că asta ar include-o şi pe Sybille. Întunericul deveni şi mai adânc, înghiţindu-i sufletul. Laurence închise ochii. Când îi deschise din nou, redeveniseră reci şi distanţi. Scoase telefonul şi efectuă un apel.

Capitolul 5

Mortul viu

Mont Blanc, Alpii francezi

Îi era frig. Se simţea de parcă i-ar fi înfipt cineva un sloi de gheaţă în ochi, genul de durere care te face să te gândeşti la *tumoare* şi *anevrism*, şi să-ţi doreşti să ai o armă la îndemână. Simţea foarte multă presiune în spatele pleoapelor... apăsând, apăsând. Nu putea să-şi deschidă ochii. Încercă să înghită, dar gura şi gâtul îi erau prea uscate. Un pahar de plastic îi atinse buzele şi puţină apă i se prelinse în gură. Strânse buzele şi încercă să se concentreze pe senzaţia apei răcoritoare. Paharul se întoarse şi de data aceasta reuşi să înghită puţină apă. Treptat, deveni conştientă de corpul ei. Era întinsă pe spate, cu încheieturile mâinilor şi ale picioarelor imobilizate. Auzi o cheie învârtindu-se şi membrele îi fură eliberate.

– Bună dimineaţa, se auzi o voce.

Bună dimineaţa? Nimeni nu-i mai spusese *bună dimineaţa* de ani întregi. Bine, nu chiar ani. Trei săptămâni, douăsprezece zile şi paisprezece ore. Destul de ciudat, dar prea puţini indivizi din închisoarea Uskudar Pasakapisi dădeau doi bani pe regulile de bună cuviinţă. Şi sincer, nu erau prea multe dimineţi bune în închisoare. De fapt, cea mai groaznică parte a zilei era dimineaţa. Momentul în care te trezeşti şi realizezi că n-a fost un coşmar; chiar ţi-ai petrecut noaptea cu adevărat pe un pat care-ar putea fi folosit pe post de cale ferată, iar colega ta de celulă e o femeie cu IQ-ul unei gulii, care-ar putea să-l caftească pe Hulk Hogan.

– Bună dimineaţa, se auzi din nou vocea, de data aceasta o idee mai tare.

Sybille presupuse că asta însemna că se aştepta un răspuns de la ea. Cu un efort deosebit, reuşi să deschidă un ochi. Lumină... prea multă lumină. Probabil închisoarea semnase un contract extrem de avantajos cu vreo firmă producătoare de becuri. Cu grijă, şi foarte încet, îşi roti ochiul la stânga, în direcţia din care se auzise vocea. Ce văzu o făcu să-şi deschidă foarte larg ambii ochi.

Aparent, închisoarea semnase un contract foarte avantajos şi pentru înlocuirea paznicilor. Cel care o privea acum, era cu adevărat o îmbunătăţire faţă de Sergentul Kemal, omul perfect pentru o reclamă la picăturile de pus în nas pentru răceală. Doamne, ce bărbat! Ochi verzi, părul mai lung, brunet... o adevărată fantasmă. Deodată, închisoarea pe viaţă nu mai păru o perioadă atât de îndelungată.

Fantasma se aplecă puțin în față.

– Nu mai ești în închisoare, dacă asta te îngrijorează. Zâmbi, buzele lui senzuale curbându-se ușor. Te-am cumpărat, spuse cu simplitate.

Stai puțin... cumpărat? Fusese cumpărată? Fantasma aștepta un răspuns, o umbră curioasă oglindindu-se în ochii lui visători. Când nu primi niciunul, repetă ce spusese mai devreme în germană, spaniolă și italiană. Sybille se holbă la el, dar nu spuse nimic. Fantasma încercă și în rusă, vietnameză și arabă, dar primi același răspuns mut.

Reveni la engleză.

– Știm că vorbești engleza.

Sybille își înclină capul într-o o parte, încă analizându-l.

– Scuză-mă, eram curioasă să văd câte limbi aveai de gând să mai încerci. Ce urma, dialectul Urdu?

– Vorbești în dialectul Urdu? întrebă el, devenind interesat.

– Deci, m-ai cumpărat, răspunse ea clipind des. Și ce reprezinți, un lanț de sclavie?

– Departe de asta, răspunse el zâmbind. De fapt, s-a hotărât să ți se mai acorde o șansă de-a face ceva bun cu viața ta... consider-o o favoare pentru un prieten.

– O a doua șansă? Despre ce vorbești? mormăi Sybille, ridicându-se brusc și ameținând instantaneu.

– Îți vom oferi o nouă identitate, o să te antrenăm, apoi vei lucra pentru noi.

– Să lucrez? Adică o slujbă? M-ați cumpărat ca să-mi oferiți o slujbă?

Urmă o pauză. Una lungă, care de obicei vine înaintea unei dezvăluiri de o importanță vitală. Fantasma își puse mâinile la spate și începu să se plimbe încet în jurul patului ei. Odată ce-i văzu și spatele, Sybille trebui să admită că era posibil ca nu conversația inteligentă să fie cea mai importantă motivație pentru compania masculină.

– Vei lucra pentru organizația noastră, continuă Fantasma. Suntem o organizație anti teroristă extrem de...

– Oh, perfect! îl întrerupse Sybille. Spioni, trebuia să-mi dau seama.

– Nu suntem o organizație guvernamentală. Nu dăm socoteală vreunui guvern anume și nici vreunei instituții.

– Atunci cine sunteți? CIA?

– Nu.

– Interpolul? FBI? NSA? ABCDEFG?

– Niciunul dintre cei enumerați, zâmbi el cu indulgență. A ne afilia unei asemenea organizații, ar presupune să operăm constrânși de limitele regulilor și legilor.

– Și voi nu faceți asta?

– Nu.

– Luați deciziile din mers, sau cum faceți?

– Luăm orice măsură necesară pentru a ne anihila dușmanii.

Sybille își privi mâinile, stomacul strângându-i-se de frică când realiză toate implicațiile afirmațiilor lui.

– Nu mă puteți obliga să fac nimic dacă conștiința mea nu mi-o permite, spuse pe un ton încăpățânat.

– Atunci poate ar trebui să te întorci în închisoarea turcească, sugeră el cu vocea tăioasă, fără nici cea mai mică urmă de compasiune.

– Cine naiba sunteți voi? aproape strigă Sybille.

– Numele nostru e SATT.

Istanbul, Turcia

Draperiile groase erau trase peste perdelele străvezii ale ferestrelor și interiorul casei era scufundat în umbră. Sufletul casei dispăruse, deși funcționarea normală a acesteia continua. Grădinarul se ocupa în continuare de grădinărit, cameristele curățau camerele, bucătăreasa gătea.

Aproape ca o fantomă, Laurence se plimba fără scop dintr-o cameră în alta. Trecu prin bucătăria în care bucătăreasa pregătea prânzul. Femeia plinuță curăța și toca cu ciudă, fața fiindu-i scăldată în lacrimi.

Ceapă, se gândi Laurece. Se uită din nou: cartofi. Bucătăreasa continuă să taie și să plângă în liniște când el părăsi bucătăria și se îndreptă către curtea interioară. Bătrânul grădinar era îngenuncheat pe pământ, plantând lavandă spaniolă în jurul balustradei. Un câine maidanez, bătrân și artritic, stătea lângă el pe pajiște, analizând sădirea fiecărei plante. În timp ce lucra, bătrânul vorbea într-una cu cățelul. Când deveni conștient de prezența lui Laurence, își îndreptă privirea în sus. Ochii îi erau înroșiți și umezi.

Laurence se întoarse din drum și intră iar în casă. După un timp, se pomeni în camera lui Sybille. Cameristele trecuseră deja pe acolo și totul era lună. Nicio haină nu mai era uitată pe spătarul scaunului, niciun papuc nu se mai putea vedea ieșind de sub pat. Era întunecată, nemișcată, pustie.

Pe o poliță era o poză de-a lui. O ridică și-o privi. Mirosul parfumului și al cosmeticelor lui Sybille se ridică de pe raft ca un spirit neliniștit. Așeză la loc poza, după care se întinse și deschise o cutie de bijuterii. Era plină de ace de păr, lănțișoare, cercei. Luă în mână o broșă cu diamante și o studie pentru un moment, apoi o puse la loc și închise cutia. Nimic ieșit din comun. Totul neatins. Întregul personal al lui Sybille îi era extrem de devotat. Știa că aveau să aibă grijă în continuare de lucrurile ei ca și când ea s-ar mai fi aflat încă acolo.

Laurence se așeză pe marginea patului și își puse mâna pe micuța noptieră busolă. Cu mulți ani în urmă, transformase busola de bronz a unui vapor într-o noptieră, un cadou pentru ziua lui Sybille. Era mult prea cunoscut fap-

tul că nu stătea deloc bine cu orientarea. Obișnuia să-l întrebe mereu: *În ce direcție spuneai că-i nordul?*

Acul se balansă și indică estul. Laurence îl privi nelămurit până realiză că reacționa la briceagul pe care îl avea mereu prins de antebraț. Un mic magnet era încrustat în mâner, iar acul busolei se orienta către el. Își retrase brațul până când câmpul magnetic exercitat de briceag îl egală pe cel al pământului și urmări cum acul începe să se învârtă necontrolat. Pierdut. În căutarea adevăratului nord.

Enise Zeren conduse încet de-a lungul drumului întortocheat, așa cum făcuse zilnic în ultima săptămână de la înmormântarea lui Sybille. Se așteptase ca Laurence să rămână la vila lui Sybille după înmormântare, dar misteriosul bărbat din viața lui Sybille plecase direct la aeroport. Aflându-se prea departe de el la înmormântare pentru a-l studia pe îndelete, se mulțumise să pună suficiente întrebări pentru a verifica faptul că într-adevăr nu era iubitul lui Sybille, ci un fel de frate vitreg. Cum Sybille nu mai avea nicio altă rudă, presupusese că într-un final Laurence avea să fie nevoit să se întoarcă pentru a se ocupa de proprietatea ei.

Când drumul îngust coti brusc la stânga, Enise putu zări casa în vale. O mașină neagră era parcată în fața intrării. Acceleră cât de mult îi permise masivul ei Mercedes s-o facă de-a lungul drumului întortocheat. Parcă în spatele Jaguarului negru și își reîmprospătă rujul, după care coborî din mașină și păși grațios către ușa principală.

Servitoarea deschise ușa după o singură bătaie.

– Domnișoară Enise. Cu ce vă putem ajuta?

– Am văzut mașina. E cineva aici?

– Domnul Laurence, domnișoară.

– Bine. Enise o împinse deoparte și pătrunse direct în salon, așezându-se. Spune-i că sunt aici.

Își scoase o batistă din buzunar, se așeză într-o poziție provocatoare pe canapea și se gândi la cea mai bună modalitate de abordare. Era în mod clar ceva foarte misterios legat de Laurence, altfel de obicei comunicativa Sybille i-ar fi spus mai multe despre el. În aparență, venea și pleca fără să anunțe, și avea propriii lui bani. Nimeni nu știa cu ce se ocupă, sau dacă avea măcar o slujbă.

Laurence intră în cameră, iar Enise observă că poza nu-i pusese deloc în valoare trăsăturile. Era mai înalt decât crezuse, cu constituția unui atlet, sau a unui dansator. Părul i se ondula ușor într-un amestec dezarmant de auriu și arămiu. Și ochii lui... acvamarin pătrunzător, adânci.

Enise afișă un zâmbet dulce și trist când se ridică să-l întâmpine.

– *Monsieur*, sunt o prietenă de-a... se opri și strânse batista în pumn, ridicându-și mâna în dreptul gurii. După câteva momente, păru să-și revină puțin și lăsă mâna să-i cadă din nou pe lângă corp.

– Laurence, fratele ei, răspunse el simplu, întinzându-i mâna.

Când Enise îi oferi mâna ei, i-o duse la buze și îi sărută ușor vârfurile degetelor, menținând contactul vizual tot timpul. Îi făcu semn să se așeze, apoi se așeză la rândul lui pe canapea, lângă ea. Purtară o conversație de complezență. Amândoi erau foarte educați în arta bunelor maniere. Trebuia respectat un tipar foarte strict pentru acest gen de vizită și amândoi cunoșteau foarte bine regulile.

Când se scurse o jumătate de oră, Enise se ridică și se scuză. Laurence, amabil, o invită să rămână la prânz, dar ea, bineînțeles, îl refuză cu amabilitate. Existau reguli foarte bine definite. Enise își lăsă cartea de vizită pe măsuța din hol, aruncându-i o ultimă privire peste umăr lui Laurence în timp ce părăsi casa. El își înclină ușor capul. Mesaj transmis. Mesaj recepționat. Acesta era, de asemenea, tiparul după care se rezolvau astfel de lucruri.

Sybille avea dreptate, gândi Laurence. Toată lumea ar considera-o pe Enise frumoasă. Chiar extraordinar de frumoasă. Enise era aproape la fel de înaltă ca el, cu păr drept negru, lung până la talie, și ochii de culoarea... nu mai văzuse niciodată ochi de o asemenea nuanță. Auriu? Portocaliu? *Un interludiu extrem de interesant*. Laurence știa de la servitori că Enise nu mai vizitase vila lui Sybille de la așa-zisa ei moarte. El sosise abia în acea dimineață, iar vizita ei nu putea fi o simplă coincidență. Enise trecuse în mod evident pe acolo ca să-l cunoască, și era curios ce-i povestise Sybille despre el. Cel mai probabil, destul de puține lucruri. Sybille putuse mereu să țină un secret când își propunea și întotdeauna avusese o grijă deosebită cu secretele lui. Încercă să-și amintească ce-i povestise despre Enise. Inteligentă, frumoasă, ceva legat de ea o pusese pe gânduri. Aproape că zâmbi. Sybille și intuiția ei supraevaluată.

Distragerea atenției, cauzată de venirea lui Enise, dispăru odată cu plecarea acesteia. Laurence începu iar să se plimbe prin casă, până ajunse în bibliotecă. Se așeză pe scaunul de la birou și începu să se ocupe de conturile și actele aferente proprietății considerabile a lui Sybille. În urma *morții*, îi lăsase lui totul prin testament, excepție făcând puținele lucruri pe care le donase în scopuri caritabile. Oftă. Reședința avea trei angajați permanenți și trei angajați temporari. Trebuia să se ocupe de toate aranjamentele necesare, acum că Sybille nu mai era.

Toată lumea era în doliu, nimeni neînțelegând de ce se sinucisese în închisoare. Dar el nu trebuia să înțeleagă... Laurence știa mai bine. Nu, Sybille era bine și sănătoasă, doar că era moartă pentru lumea asta. Moartă pentru el. Își plecă capul, invadat de amintiri de pe vremea când erau încă copii... căsuța

strâmbă pe care ea îl ajutase s-o construiască deasupra garajului, limbajul și codurile lor secrete... Își ridică brusc capul, cu ochii minții ațintiți în trecutut. Zâmbi. Până la urmă, poate exista o modalitate de a-i transfera înapoi banii ei, și în același timp de a-i semnala că e conștient de faptul că e în viață.

Când erau tineri, își lăsau mesaje codate unul altuia, în care toate cuvintele erau transformate în numere. Numele lui de alint, *mon amour*, era transformat în 18-20-19-1-18-21-28, iar numele ei de alint, *mon coeur*, devenea 18-20-19-3-20-5-21-28. Era un cod stupid care putea fi spart de oricine, dar ei fuseseră extrem de entuziasmați ori de câte ori îl folosiseră. La un moment dat, când Laurence își transferase toate fondurile într-un cont din Elveția, o informase pe Sybille că dacă ar fi avut vreodată nevoie urgentă de bani, numărul contului lui era codul numelui ei de alint.

Tot ce avea de făcut, era să creeze contul ei cu codul *mon coeur*, apoi să-i transfere suficienți bani încât să-i atragă atenția. Dacă avea să descopere contul, Sybille i-ar fi putut răspunde transferând înapoi o anumită sumă de bani. Se încruntă. Bineînțeles, totul pornea nu numai de la premisa că ea era bine, sănătoasă, dar și capabilă să ghicească ce vroia el de fapt să-i comunice prin transferul fondurilor. Oricum, se hotărî, era mai bine decât nimic.

Și acum, casa. Privi în jur și găsi nu numai amintiri legate de Sybille, ci și de părinții ei și ai lui. Bunica ei din partea tatălui cumpărase covorul din Anatolia, chiar înainte de a fi nevoită să se refugieze din fața unui nou val de persecuții impotriva armenilor. Mama ei, franțuzoaică, o bună prietenă a tatălui său, așezase un pian lângă fereastra care dădea către golf. Marele tablou în ulei reprezentându-l pe tatăl turc al lui Sybille era atârnat pe perete, chiar deasupra căminului. Nu putea găsi puterea necesară pentru a vinde casa lui Sybille, în ciuda faptului că știa prea bine că ea nu avea s-o mai revadă niciodată. Casa, deși lipsită de spiritul viu al lui Sybille, va continua să supraviețuiască printr-o infuzie permanentă de bani gheață.

Mont Blanc, Alpii francezi

Primul lucru pe care îl observă la noua ei cameră, era patul pentru o singură persoană. Niciun coleg de cameră. Deci, undeva acolo sus exista un Dumnezeu. Al doilea lucru era faptul că nici măcar Dumnezeu în persoană n-ar mai fi putut îngrămădi încă un pat în camera ei. Dacă stătea în mijlocul patului și se întindea cât de mult putea, reușea să atingă ambii pereți cu unghiile de la mâini. Pereți gri, normal. Tot ce văzuse până acum în locul acela era alb sau gri, de parcă ar fi naufragiat într-o mașină de spălat.

După mai multe investigații, descoperi că patul nu ținea loc doar de pat. Sub saltea găsi două sertare în care descoperi tricouri, pantaloni, lenjerie intimă, sutiene, șosete, toate frumos împăturite, toate, evident, într-o frumoasă nuanță de gri metalizat. Cel puțin salteaua era de calitate, nu ca cea din

închisoare care semănase mai mult cu o clătită. Se trânti pe ea recunoscătoare, amintindu-şi ceea ce-i spusese Fantasma. Totul părea atât de ireal. Îi vorbise de o a doua şansă şi ceva despre o favoare făcută unui prieten. Cărui prieten?

Când uşa se deschise şi cineva păşi înăuntru, starea ei de visare se evaporă. Privi pe după braţul pe care şi-l pusese peste ochi, simţind o uşoară urmă de dezamăgire când observă că de data aceasta vizitatorul ei nu era Fantasma, ci o femeie. O brunetă înaltă şi serioasă, îmbrăcată într-un tricou ce arăta ca un cilindru elastic. Gri.

Femeia închise uşa în urma ei şi se sprijini de ea.

– Bună, eu sunt Nicole.

Bun, măcar primise răspunsul la o întrebare. Oamenii de aici aveau nume, chiar dacă unul singur.

– Eu sunt...

– Sybille Caillaud.

– Ştiam eu că ăsta e genul de loc în care oamenii îşi fac temele, spuse Sybille, confirmându-şi numele cu o aplecare scurtă a capului.

Nicole doar o privi, părând că nici nu respiră. Dacă aşa se aşteptau să devină şi ea, n-aveau nicio şansă. Dacă era ceva ce nu-i reuşise niciodată, asta era să-şi ţină gura. Laurence încercase mereu să îndrepte asta. Oh, Doamne, Laurence... cel mai probabil nu avea să-l mai vadă niciodată.

– Bănuiesc că n-am şansa să fii cumva asistentă medicală, nu-i aşa? întrebă Sybille, masându-şi tâmplele. Am o durere de cap îngrozitoare, probabil de la cine ştie ce droguri mi-aţi dat, dar şi de la foame, ţinând cont că m-aţi răpit înainte de cină. Era seara salatei de ton la caserolă... una dintre mesele mele preferate.

– Ai un frate numit Laurence-Jacques Fournier.

– De fapt, e vărul meu, spuse Sybille cu prudenţă.

– A făcut închisoare pentru crimă.

– Asta a fost cu mult timp în urmă.

Ochii albaştri ai lui Nicole se îngustară.

– Crima e o trăsătură de familie la voi?

Sybille sări în picioare, tălpile lipăindu-i zgomotos pe podea.

– Ştii ceva, chiar dacă-mi ştiţi numele şi motivul pentru care am fost închisă, habar n-aveţi despre alte amănunte legate de mine şi familia mea. Dac-aş fi în locul tău, mi-aş măsura cuvintele înainte să deschid gura!

– De ce? Verişorul drag s-ar putea să mă omoare? întrebă Nicole, zâmbind sarcastic.

– Dacă-mi amintesc eu bine, nu el a fost condamnat recent pentru crimă. Eu am fost! Şi o să suport consecinţele faptelor mele imediat ce-l laşi pe el în pace.

Urmă un lung moment de liniște. Sybille aproape putea să-și numere bătăile inimii.

– Ești loială, îmi place asta, decise până la urmă Nicole, zâmbind cu mai multă căldură. Spune-mi, Sybille, te-ar mulțumi un sandwich cu salată de crap?

Jumătate de oră mai târziu, Nicole depozită patru pastiluțe albe pe tava pe care stătea farfuria deja goală a lui Sybille.

– Astea sunt ce cred eu că sunt? întrebă Sybille, privind-o cu speranță.

– Da, elimină orice fel de durere aproape instantaneu, îi răspunse Nicole, așezându-se pe scaunul din fața ei.

– Să-ți dea Dumnezeu sănătate, mă înnebunește cât de tare mă doare capul. Sybille luă toate cele patru pastile și le înghiți cu ultima gură de ceai rece care-i rămăsese.

– Mâine îți aduc un flacon întreg, îi spuse Nicole. O să ai nevoie de ea.

– Grozav!

Cu un aer posac, Sybille adună firimiturile din farfurie. Fusese o cină foarte bună, neașteptat de bună, chiar. Mâncare adevărată pe o farfurie curată și nimeni prin jur care să strige obscenități sau să-i fure biscuiții. Erau numai câteva persoane bine îmbrăcate și bine crescute care-și duceau tăvile la mese, mâncau în liniște și apoi își strângeau politicos farfuriile, pentru ca oricine ar fi venit în urma lor să nu găsească o troacă de porci. Exact ca în orice restaurant cu circuit închis a oricărei corporații din lume. Sybille începu să spere că poate locul în care se afla nu făcea parte dintr-o organizație mecanizată și inumană cum se temuse.

– Și, la ce să mă aștept pentru mâine? întrebă, fără să-și dorească cu adevărat să afle răspunsul.

– Păi, în primul rând vei face cunoștință cu diverșii tăi profesori.

Sybille dădu din cap și începu să ronțăie un biscuite care scăpase atenției ei flămânde, alunecând sub șervețel.

– După aceea vei începe cursurile, continuă Nicole. Arte marțiale, armament, calculatoare, tactici de asalt și recuperare, economie, ținută, limbi străine, politică mondială.

– Și după aia?

– După aia, prânzul.

Pentru o clipă, Sybille chiar crezu că vorbea serios, dar Nicole rânji și se trezi râzând și ea. Un râs sănătos, resimțit până în stomac și pe jumătate isteric, care o lăsă tremurând și plângând cu sughițuri.

– O iau razna, spuse, suflându-și nasul într-un șervețel.

Nicole întinse mâna peste masă și o prinse de încheietură.

– O să te descurci. Amintește-ți doar s-o iei ușurel, fiecare zi pe rând.

– Așa faci tu? întrebă Sybille, agățându-se de cuvintele lui Nicole ca de un colac de salvare. Bună, numele meu e Nicole F. și lupt împotriva terorismului mondial?

– De fapt, numele meu e Nicole S.

– Nu înțelegi, clătină Sybille din cap. Acum câteva săptămâni, aveam o viață a mea. L-am împușcat pe gunoiul ăla și acum totul s-a făcut praf și pulbere. Am fost judecată, condamnată la închisoare pe viață, după care am ajuns aici, unde oamenii vorbesc despre persoane cumpărate, a doua șansă, favoruri făcute prietenilor și lupta împotriva terorismului. O fixă pe Nicole cu privirea. Dacă vă așteptați să reușesc să-mi păstrez sănătatea mintală, trebuie să aflu mai multe. De ce sunt aici, cine m-a cumpărat, cu ce scop? Tu sigur știi mai multe dacă ești paznicul meu... sau orice s-ar presupune că ești.

Nicole ridică din umeri.

– Îmi pare rău, Sybille, dar nu sunt implicată în antrenamentul tău. Un prieten m-a rugat să te introduc în atmosfera de pe aici, să-ți ușurez într-un fel tranziția.

– Un prieten, spuse Sybille cu ochii ațintiți în tavan... Am tot auzit în ultima perioadă despre prietenii ăștia, dar niciodată nu le-am aflat numele.

– Permite-mi să-ți dau un sfat, spuse Nicole, aplecându-se spre ea. În locul ăsta, prietenii adevărați sunt foarte greu de găsit. Nu te ai decât pe tine, așa c-ai face bine să devii cât de bună poți la ceea ce va trebui să faci.

Sybille nu îi putea aproxima vârsta lui Nicole. Părea a avea undeva sub treizeci de ani, dar vorbea cu înțelepciunea unei persoane mult mai în vârstă; probabil experiența și nu vârsta împrumuta o notă de finalitate cuvintelor ei.

– Nicole!

Amandouă tresăriră.

– Ricardo, m-ai speriat, răspunse Nicole pe un ton acuzator.

Deci Fantasma avea un nume, și încă ce nume încântător. Ți se rostogolea pe limbă ca o melodie, un nume pe care să-l șoptești în întuneric sub...

– Ședința începe în zece minute, spunse el, ignorând comentariul lui Nicole.

– Știu, replică cu răceală Nicole, aruncându-i o privire tăioasă. Îți făceam ție o favoare aflându-mă aici.

Deci despre el vorbise Nicole când făcuse referire la prietenul misterios. Sybille era impresionată, dar se întreba cine putea fi prietenul despre care vorbise Ricardo.

Ricardo își înclină o idee capul.

– Trebuie să mergem, rosti cuvintele aproape ca pe un ordin, apoi le întoarse spatele, îndepărtându-se.

– Ne cheamă datoria, se ridică și Nicole, zâmbind cu amărăciune.

– Stai! spuse Sybille, prinzând-o de mână. Îmi pare rău pentru unele dintre lucrurile pe care le-am spus... uneori mă ia gura pe dinainte. Mersi că ai avut grijă de mine.

– Nicio problemă, îi răspunse Nicole, urmărindu-l cu ochii pe Ricardo. O să mai trec pe la tine să văd cum te descurci de câte ori o să pot.

Sybille o urmări cu privirea în timp ce se îndrepta spre ieșire, unde avu loc un mic schimb de cuvinte cu Ricardo. Ricardo privi în direcția ei și comentă ceva. Nicole îi răspunse. El scutură puțin din cap și se îndepărtă. Nicole îi făcu un semn cu degetul mare în sus, apoi îl urmă. Sybille rămase cu ochii pe siluetele lor în timp ce se îndepărtau, îndoindu-se că avea să nimerească singură drumul înapoi spre camera ei.

Tresări ușor când auzi o voce caldă, ușor amuzată, de undeva din spatele ei.

– Ai nevoie de companie, păpușă?

Păpușă? Se întoarse cu un răspuns acid pe limbă, dar când dădu cu ochii de cel care i se adresase, capitulă. Era un bărbat mai în vârstă, cu părul alb ca zăpada, îmbrăcat impecabil într-un costum fără nicio cută. Dar nu vârsta, și nici îmbrăcămintea lui n-o dezarmară, ci mai degrabă ochii lui întunecați care o priveau blajin.

– De fapt, răspunse în timp ce-l urmărea cum își așeza tava pe masă, caut un ghid care să mă îndrume prin labirintul ăsta.

Bărbatul luă loc pe scaunul pe care stătuse Nicole și-i indică cu arătătorul direcțiile.

– Nord, Sud, Est, Vest.

– Dacă m-am prins eu, simțul umorului nu e o cerință obligatorie pe aici, dar mă bucur să aflu că nu e împotriva regulamentului.

– Nu fi așa sigură de asta, păpușă.

– Apropos, numele meu e Sybille Caillaud.

– Mă bucur să te cunosc, Sybille. Eu sunt Roy.

Din nou, fără nume de familie.

– Sunt nouă pe aici, continuă Sybille.

– Știu. De-asta am luat și ciocolată și caramel. Nu știam care-ți place.

Sybille se uită la tava lui. Budincă. Două recipiente, două linguri, două șervețele.

– Ciocolată, spuse fără să stea pe gânduri.

– O fată care știe ce vrea, răspunse Roy, întinzându-i budinca.

– Deci, Roy, spuse Sybille, înfulecând fericită din budincă, cu ce te ocupi pe aici?

– Construiesc bombe.

– Și ești bun la asta? întrebă Sybille, înghițind cu noduri.

– Păpușă, sunt cel mai bun!

– O să țin minte asta data viitoare când mă duc la cumpărături în Beirut.

Imediat după ce spuse asta, realiză că nu era deloc exclus să ajungă în viitorul apropiat în Beirut. Cu un coș de cumpărături... sau o bombă. Împinse budinca din fața ei.

– Nu-ți mai face griji, spuse Roy, mângâindu-i ușor mâna.

– De ce nu mi-aș face?

– O să-ți explic într-o bună zi. Pentru moment, cred că o să-mi ofer serviciile de ghid turistic.

– Adică mă plimbi pe aici să-mi arăți locul? întrebă Sybille cu o urmă de speranță în ochi.

– Atât cât ai voie să vezi deocamdată.

Roy adună vasele și duse tava pe o bandă rulantă din celălalt capăt al încăperii. Sybille îl urmă ca un cățeluș, reținând procedura de predare a vaselor folosite după terminarea mesei.

– Te-a rugat Nicole să ai grijă de mine?

– Nu, rânji Roy. M-a rugat Ricardo.

Capitolul 6

Captiv

Viena, Austria

Keeve şi Martin se adăpostiseră în spatele unor containere IATA. Portier, în spatele unei macarale. Sunetele înfundate ale armelor cu amortizor se împleteau cu ţiuiturile gloanţelor care ricoşau. Patru paznici pe care nu-i luaseră în calcul se aflau pe pasarela de deasupra depozitului, beneficiind astfel de o vedere perfectă asupra zonei centrale. Ambele laterale din interiorul depozitului erau pline ochi, din podea şi până în tavan, cu containere IATA conţinând marfă şi lăzi.

Jean-Louis şi Hans se aflau încă afară, la poartă, neştiind că apăruse o problemă în interiorul depozitului. Malice, Vadim şi Dimitry se aflau în camion, aşteptându-i să apară.

Hugues se ghemui chiar în momentul în care o bucată din peretele de deasupra se desprinse din cauza unui glonţ ricoşat şi îl lovi peste ceafă. Se rostogoli pe sub un raft, ieşind pe partea cealaltă. În siguranţă, dar în afara schemei de atac. Îl zări pe Laurence cum păşeşte cu o mină calmă în centrul spaţiului deschis al depozitului, trăgând în direcţia paznicilor. O bubuitură, o bufnitură, o altă bubuitură, o grămadă de cutii căzând, şi se făcu linişte. Oamenii lui Laurence ieşiră cu prudenţă din ascunzătorile lor.

– Merci, spuse Keeve, iar ceilalţi încuviinţară tăcuţi din cap.

Hugues rămase unde se afla, privindu-i. Laurence le făcu un semn cu capul în direcţia containerelor şi oamenii se grăbiră să execute ordinul. Keeve sări pe macara şi începu să mute containerele IATA. În mai puţin de cincisprezece minute, echipa lui Laurence golise toate armele din depozitul aeroportului şi le încărcaseră în camionul de afară. Hugues putea auzi frânturi de conversaţii:

– ... nervi de oţel.

– La naiba, omul parcă are gheaţă, nu sânge în vene..

– Al naibii de uimitor!

– ... are mai mult tupeu decât noi toţi împreună.

– Doamne, n-am mai văzut pe nimeni să se arunce aşa în faţa gloanţelor.

Hugues se îndreptă către Laurence şi-l ţintui cu privirea.

– Să nu mai faci aşa ceva niciodată! Dacă vrei să te sinucizi, n-ai decât, dar nu-mi lua oamenii după tine. Se întoarse cu spatele şi se îndepărtă.

– Ce mai face Lancelot? îl întrebă Laurence din spatele lui.
– Al naibii de bine, răspunse Hugues fără să se întoarcă.
– Și mânza?
De data asta, Hugues se opri și-l privi peste umăr.
– E a naibii de grozavă! răspunse cu o umbră de zâmbet.

În seara aceea, Laurence se întoarse la birou. Se așeză pe canapea, gândindu-se la ceea ce-i spusese Hugues. Avusese perfectă dreptate. Dacă ar fi rămas pe poziția lui din spatele containerelor după care se adăpostise, ar fi putut elimina inamicul cu o șansă de reușită aproape identică. Ce făcuse fusese inutil de riscant. Dacă ar fi fost omorât, oamenii i-ar fi rămas țintuiți la pământ fără nicio altă posibilitate de scăpare.

Gândurile i se întoarseră la evenimentele din depozit. O parte dintre containerele IATA erau marcate Zeren Armaments Ltd. Vreo legătură cu Enise Zeren, se întrebă? Scoase cartea ei de vizită din portofel. Erau trecute două numere, unul din Thessaloniki și unul din Istanbul. Sună la numărul din Istanbul și îi răspunse o servitoare.

– Domnișoara Zeren este acasă? întrebă.
– Da, domnule. Cine o caută?
– Laurence-Jacques Fournier.
– Imediat, domnule, un moment vă rog.
– Laurence, ce bine-mi pare că m-ai căutat, se auzi vocea lui Enise câteva momente mai târziu.
– Bună, Enise. Mă întrebam dac-ai fi dispusă să mă ajuți cu decorarea noului meu birou din Istanbul. Până acum n-am avut timp să mă ocup de el cum trebuie. Te-aș putea convinge să mă ajuți?
– Sigur că da. Sună chiar distractiv!
– Ești liberă mâine după-amiază?
– Da.
– Vin să te iau la prânz. Unsprezece sună bine?
– Perfect!

În acest moment, Laurence hotărî că ar fi necesar să afle câteva informații în plus despre Enise. Intuiția îi șoptea că existau destule contradicții între persoana în care poza și adevărata Enise.

Dimineața următoare, imediat ce ajunse în Istanbul, traversă Grand Bazaar de-a lungul străzii Uzunçarşı Caddesi şi făcu stânga pe strada Tahtakale, unde nu se găseau decât magazine cu mătănii pentru rugăciuni. Trecu de magazinele cu etichete pentru contrabanda cu haine de firmă, ajungând într-un final unde dorea: sectorul armamentelor, deși nu se afla acolo nici pentru a cumpăra arme, nici pentru a vinde. Cel puțin nu de data aceasta. Se opri în

dreptul unui magazin cu kilometri întregi de materiale scumpe expuse în vitrină și intră.

– Pe aici, domnule, spuse vânzătorul, conducându-l în camera din spate.

Laurence se strecură pe lângă el și așteptă. Un individ gras și chel, îmbrăcat într-un costum alb, apăru după câteva momente.

– Laurence, îl salută, întinzându-i mâna.

– Nerhim, răspunse Laurence, strângându-i mâna.

– Cu ce te pot ajuta? Nerhim îl invită în biroul mic și făcu semn către două scaune.

– Familia Zeren. Ce poți să-mi spui despre ei?

– Ce vrei să afli? Trecutul lor, tipurile de armamente pe care le fabrică, lista cu clienții?

– Familia în sine.

– Hmm... bazele companiei le-a pus bătrânul. Cei doi fii au moștenit afacerea, dar s-au separat destul de repede.

– De ce?

– Lui Halil nu-i păsa cui îi vindea arme atâta timp cât avea cu ce să-și plătească facturile. Lui Timur îi păsa. În final, a cumpărat și partea lui Halil. De cele mai multe ori, respectă legile destul de bine. Când n-o face, plătește o mită bunicică cui trebuie.

– Ce s-a întâmplat cu Halil?

– A murit acum câțiva ani.

– Din cauze naturale?

– Discutabil.

– Copii?

– O fată pe nume Enise.

– Ce știi despre ea?

– Aspect exotic, a moștenit foarte mulți bani de la Halil. Are în jur de treizeci de ani, călătorește mult, și se zvonește că nu e-n stare să-și păstreze servitorii sau prietenii.

– Treizeci? Ești sigur? întrebă Laurence neîncrezător.

– Da, spuse Nerhim după ce făcu câteva calcule mentale.

– Spune-mi mai multe despre bârfele care se învârt în jurul lor.

– S-au vehiculat multe zvonuri despre familia Zeren. Banii atrag bârfele, continuă Nerhim. Halil și-a omorât soția, Halil nu și-a omorât soția, ba se culca cu fiica lui, ba nu se culca, frații l-au ucis pe tatăl lor, ba din contră, l-au iubit pe tatăl lor, Halil a fost omorât, ba nu, n-a fost. Alege ce vrei. Oamenii tind s-o considere pe Enise fascinantă până ajung s-o cunoască mai bine, după care se îndepărtează de ea. Nu e amabilă cu servitorii, dar, pe de altă parte, mulți alți oameni nu sunt. Eu personal cred că toată familia e o idee nebună, dar ce știu eu? spuse Nerhim, ridicând din umeri.

– Și celălalt frate, Timur? A avut vreun copil?

– Doi băieți. Unul a intrat deja în afacere, celălalt e încă la facultate.

Laurence se ridică și îi întinse mâna.

– Dacă mai afli ceva ce consideri că m-ar putea interesa, contactează-mă.

– Așa am să fac. Apropos, dacă dai peste ceva muniție anti-tancuri AT-2, am nevoie de câteva încărcături pentru un transport.

– O să le primești, îl asigură Laurence.

Nerhim Duman era un contact extrem de valoros pe care intenționa să-l păstreze.

Până terminară cu redecorarea biroului, Laurence știa deja mai multe lucruri despre Enise, sau măcar ce-și dorise ea să știe. Îi spusese că e cu zece ani mai tânără decât Sybille, deci prin urmare abia trecută de douăzeci de ani, și că unchiul ei era proprietarul firmei Zeren Armaments după ce cumpărase partea tatălui ei. Îi confirmă faptul că cei doi frați nu fuseseră prea apropiați. Unchiul ei, după părerea ei, *era cu capul în nori*, iar tatăl ei fusese *un bun om de afaceri*. Știa cam toate dedesubturile afacerilor cu armament, un lucru relativ normal, din moment ce crescuse într-o familie care se ocupase cu așa ceva și încă într-un mod extrem de profitabil. Dar Laurence mai află și ceea ce nu și-ar fi dorit Enise să-i dezvăluie: avea un temperament vulcanic, era mai puțin inocentă decât se prefăcea că este, și se aștepta să-i facă toată lumea pe plac. Ținând cont că era extrem de bună la pat, Laurence hotărî că erau niște defecte rezonabile.

Într-o seară, Laurence și Enise părăsiră Cazionul Hilton, situat de-a lungul frumoaselor grădini cu vedere la strâmtoarea Bosfor, îndreptându-se către mașina lui. Aerul era destul de răcoros și Enise tremura în rochia ei de seară fără bretele. Laurence își dădu jos sacoul și i-l așeză pe umeri. În timp ce se apleca către mânerul portierei, Enise privi peste umărul lui.

Cam la cinci metri în spatele lui, un bărbat ținea un pistol cu ambele mâini. Fără să stea pe gânduri, Enise scoase un mic pistol din poșeta ei și trase pe deasupra lui Laurence. Bărbatul tresări. Își încleștă o mână pe rana din șold, dar nu scăpă pistolul din cealaltă. Oricum, nu mai conta. Până să apuce să apese din nou pe trăgaci, Enise se trezi culcată pe spate, cu Laurence deasupra ei pe post de paravan protector. Mâna lui dreaptă era deja extinsă, pistolul lui scuipând glonț după glonț. Atacatorul scăpă pistolul și se prăbuși pe trotuar.

– Ești bine? întrebă Laurence, oferindu-i mâna și ridicând-o pe Enise dintr-o singură mișcare.

– Da, îi răspunse ea cu ochii pe cadavrul din spatele lui.

– Cred că trebuie să-ți mulțumesc. Îi ridică bărbia cu un deget, privind-o drept în ochi cu un amestec de uimire și respect. Ai mai împușcat pe cineva până acum?

– Nu.

– Și n-a trebuit să stai pe gânduri?

– Vroia să te împuște în spate. La ce era să mă mai gândesc?

Laurence încuviință din cap, apoi îi deschise portiera.

– Cine era? îl întrebă pe drumul spre casa ei.

– Nu știu.

– Laurence, ce fel de afaceri învârți de încearcă oamenii să te împuște?

– După ceea ce tocmai s-a întâmplat, cum poți rămâne atât de calmă? îi întoarse el întrebarea.

– Am crescut într-o familie care s-a ocupat cu vânzarea armamentului. Dacă oamenii n-ar încerca să se omoare între ei, n-am mai fi avut parte de nicio afacere.

În aceeași seară, Enise desena cercuri cu o unghie lungă pe abdomenul perfect plat al lui Laurence, în timp ce stăteau întinși în imensul ei pat cu baldachin.

– Știi unde duce asta, o șicană Laurence, prinzând-o de mână.

Ea-i zâmbi provocator, eliberându-și mâna și continuând cu spiralele tot mai jos. Își coborî gura deasupra lui și-i urmări satisfăcută reacțiile. Laurence închise ochii și gemu. Era cu adevărat magnific. Se hotărâse deja să-l păstreze, dar pentru asta avea nevoie și de altceva în afară de sex. Laurence era prea inteligent pentru a fi legat de cineva pe termen lung doar pentru o tăvăleală fierbinte. Trebuia să-i devină indispensabilă, și ca de obicei în cazul bărbaților, asta se reducea la bani și afaceri. Mintea îi lucră cu repeziciune: arme, droguri, informații. Era convinsă că numai o afacere de genul acesta îi furnizau lui Laurence banii și aerul periculos pe care-l emana. Din conversațiile anterioare, era evident că avea cunoștințe prea vaste în domeniul armamentului pentru un simplu traficant de droguri. Era destul de sigură că totul se învârtea în jurul armelor, cel mai probabil ilegale. Asta îi oferea un avantaj, avea cu ce să-l ajute.

Îl aduse la un orgasm cataclismic, după care alunecă deasupra lui.

– Ar trebui să mă lași să te ajut, spuse, urmărindu-l în timp ce încerca să-și recapete răsuflarea.

– Cred că tocmai ai făcut-o.

– Mă refer la afacerile tale cu armament ilegal, răspunse ea, rotindu-și șoldurile când îl simți întărindu-se din nou.

Laurence reușea mereu să nu pară surprins de dorințele ei carnale de nestăvilit și nu o dezamăgi nici de această dată.

– Gândește-te la asta, îi șopti, poziționându-l cu mâinile la intrarea ei.

Nu exista întuneric mai adânc decât cel de pe străduțele înguste din Istanbul. *Konaks-urile*, casele masive din lemn în stil otoman din apropierea magnificei Hagia Sophia, își extindeau etajele superioare atât de mult în afară, încât casele situate față în față aproape se atingeau pe deasupra aleii, și implicit pe deasupra capului lui Laurence. Chiar înainte de-a ajunge în spațiul deschis din fața Hagiei Sophia, se opri. Hugues îi ieși în întâmpinare. Nu se mai văzuseră de la ultima lovitură la depozitul din Viena.

– Hugues, îl salută Laurence.

– Laurence, răspunse Hugues.

Pentru prima dată în ultimii ani, intervenise o răceală între ei, iar tăcerea era aproape sufocantă.

– N-o să se mai repete, puse Laurence punctul pe i.

– Bine, răspunse Hugues, răsuflând ușurat.

Își continuară drumul umăr la umăr, cu bocancii păcănind ușor pe pavajul pietruit.

– Avem vreo rezervă de AT-2? întrebă Laurence. Îi datorez câteva lui Nerhim.

– O să fac rost.

– Bine.

– Cum stăm? își întoarse Hugues privirea către el.

– Mă concentrez pe colectarea de informații pentru o perioadă. Vreau să-mi asigur o poziție mai bună în Istanbul.

– Nu-i o idee rea, amice. Cu puțin noroc, ai putea conduce orașe întregi.

Zâmbiră amândoi, Laurence remarcând apelativul *amice*.

– Ce-ți mai face australianca?

– Habar n-are să gătească.

– Și-n rest?

– E a naibii de grozavă!

– Atunci angajează un bucătar.

– Am făcut-o deja.

Aleea îi scoase într-o zonă plină de cafenele intime în preajma hotelurilor centrale. Intrară într-una dintre ele și se așezară aproape de ieșirea din spate, de unde puteau urmări intrarea principală. După ce un ospătar le aduse cafelele comandate, Laurence se sprijini de spătarul scaunului, privindu-l pe Hugues.

– Ce părere ai avea dacă ți-aș spune că intenționez să recrutez o femeie?

– Înainte să te cunosc, am lucrat timp de un an cu o fostă Sabra israelită. Era dură și agresivă, dar își făcea splendid treaba. Depinde de femeie.

– Corect, răspunse Laurence gânditor. Cea pe care-o am în minte nu are experiență. Ar trebui s-o antrenezi de la zero.

– Continuă.

– N-o să fie ușor de strunit. Foarte încăpățânată, maniacă după control.

– Sunt obișnuit să lucrez cu persoane din astea, răspunse Hugues, privindu-l fix cu o expresie impenetrabilă.

Laurence ignoră aluzia.

– Bună trăgătoare, inteligentă, frumoasă, excelente cunoștințe în domeniul afacerilor cu armament.

– Nume?

– Enise Zeren, răspunse Laurence fără să clipească.

– Zeren Armaments? întrebă Hugues, încruntându-se ușor.

– Proprietarul e unchiul ei.

Hugues rămase tăcut o perioadă atât de îndelungată, încât Laurence simți o ușoară îngrijorare.

– Care-i treaba, Hugues?

– Bănuiesc că ai motive serioase să iei decizia asta, nu?

– Normal, răspunse Laurence, apoi așteptă.

– Am auzit... începu Hugues, dar făcu o pauză și se uită cu mai multă atenție la Laurence. E o prietenă de-a ta?

– Într-un fel poți să-i spui și așa. Ce-ai auzit?

– Că familia Zeren n-ar fi chiar stabilă.

– Antreneaz-o, urmărește-o. Nu e ceva bătut în cuie. Altceva?

– Nimeni altcineva din grup nu știe cine ești și unde locuiești. Sună riscant... o breșă în proceduri.

– O să am grijă.

– Ca la depozitul de la aeroport? întrebă Hugues după ce-l analiză îndelung.

– Nu, o să am grijă cu adevărat.

– Așa să faci.

Hugues rămase încruntat. Laurence își ridică sprâncenele întrebător.

– Ce mai e?

– Jur că devin superstițios la vârsta mea. O lungă perioadă de timp, am avut zece oameni. L-am recrutat pe-al unșpelea, și-a trebuit să-l împușți pe nenorocit. Înapoi la zece. Jocul continuă. L-am recrutat din nou pe-al unșpelea, l-a luat gura pe dinainte și ne-a adus un spion.

Laurence zâmbi. Nu credea în superstiții. Pe de altă parte, instinctul era cu totul și cu totul altă treabă.

– Poate alungăm ghinionul dacă recrutăm o femeie.

– Poate, răspunse Hugues cu jumătate de gură. Când o cunosc?

– Mâine seară. O aduc la noul birou.

Ambii bărbați se ridicară și dădură mâna. Părăsiră cafeneaua, îndreptându-se în direcții diferite, amândoi scrutând umbrele aleilor.

La începutul serii următoare, Hugues își antrena deja noua elevă.

– Te trezeşti când îţi spun eu să te trezeşti, şi domi când îţi spun eu să dormi. O să alergi, o să te antrenezi, o să exersezi luptele corp la corp până o să pici de oboseală. Când terminăm antrenamentele, o să fii în cea mai bună formă fizică în care ai fost vreodată. Şi-o să mă urăşti de moarte. Se opri şi analiză efectul cuvintelor sale asupra lui Enise.

Niciunul. Asta ori era de bine, ori însemna că are prea multă încredere în ea. Timpul avea să demonstreze care din două. Îi aruncă o privire lui Laurence, care era întins pe o canapea de piele vişinie, aparent ignorându-i pe amândoi. Asta sigur era de bine. Hugues nu avea de gând s-o lase pe Enise să afle ceva despre el şi viaţa lui, nici măcar numele de familie, până când nu începea să se simtă cât de cât confortabil în privinţa ei. Era frumoasă, asta nu putea s-o nege; Laurence avusese mereu gusturi bune în privinţa femeilor. Dar Hugues nu avea încredere în ea, nu-i plăcea de ea, şi nu putea explica de unde venea repulsia aceea. Tatăl ei fusese un vierme... nu era vina fetei, bineînţeles.

– Ai întrebări?

– Când începem şi unde? întrebă Enise.

– Plecăm chiar acum, antrenamentul începe mâine dimineaţă.

– Unde?

– Afli când ajungem acolo. Hugues se ridică şi se îndreptă către uşă. Mergem?

– Acum?

– Acum!

Enise îşi întoarse ochii către Laurence. În sfârşit îi întâlni privirea şi-l văzu încuviinţând din cap. Zâmbetul ei de la revedere părea puţin nesigur. Nu aşa plănuise acea despărţire, dar îl urmă pe Hugues fără alt comentariu.

Laurence îi urmări cu privirea de la fereastră până când ajunseră la maşina lui Hugues. Enise avea să-şi petreacă următoarele săptămâni într-un camping pustiu special amenajat pentru antrenamente, fără să poată face în vreun fel legătura între locul acela şi el, ori grupul lui de hoţi.

Hugues era foarte atent şi era destul de evident că n-o plăcea deloc pe Enise. Oare cât de mult se datorau aceste resentimente faptului că în adâncul lui nu aproba implicarea femeilor în genul acela de afaceri, şi cât datorită geloziei? Se simţea Hugues ameninţat? Înlocuit? N-avea de ce să simtă asta. Laurence clarificase faptul că Hugues era superiorul lui Enise, şi nu invers. Pe de altă parte, nu se culca cu Hugues şi era adevărat că n-o putea privi pe Enise ca pe un recrut obişnuit. Se întrebă dacă nu cumva făcea o greşeală imensă implicând-o pe Enise în viaţa lui. Poate ştia suficient de multe despre afacerile cu armament, dar nu mai omorâse pe nimeni până atunci. Oare tocmai introdusese un suflet inocent într-o existenţă coruptă?

Laurence privi cerul întunecat, fără lună. Îşi sprijini fruntea de sticla rece a ferestrei. Putea oare să-şi anihileze conştiinţa mai mult decât o făcuse deja? Putea oare deveni totul mai întunecat decât atât?

Capitolul 7

Incursiune în trecut

Mont Blanc, Alpii francezi

Sensei Takahashi făcu o plecăciune. Sybille îl imită. Ce urmă, devenise deja rutină: câţiva pumni rapizi, câteva lovituri cu picioarele, şi nasul lui Sybille făcu cunoştinţă cu salteaua. Plămânii i se goliră de aer instantaneu.

– Sybille!

Grozav! Nici măcar n-avea nevoie să mai verifice, ştia cine era. Doar o singură persoană din tot universul îi putea rosti numele precum strigătul de împerechere al unei specii tropicale de păsări.

– Da, Ricardo?

– Pot să-ţi vorbesc câteva momente?

Se ridică în picioare, mormăi ceva neinteligibil înspre Sensei Takahashi, şi se îndreptă către locul în care se afla Ricardo.

– Ochii te dau de gol, o certă el. Nu-ţi lăsa niciodată adversarul să ştie unde urmează să ataci. Mai încearcă o dată, îi sugeră, după care zâmbi.

Pământul se surpă brusc, o înghiţi întreagă, apoi o scuipă din nou afară. Dar, spre norocul ei, de data aceasta faţa nu-i trăda nicio emoţie. Până una alta, încerca să devină un luptător profesionist împotriva teroriştilor lumii. Nu avea să se lase trădată de o simplă contracţie a muşchilor. Încuviinţă din cap aproape imperceptibil şi se întoarse pe tatami. Cu faţa roşie ca focul, îşi ocupă poziţia în faţa lui Sensei Takahashi şi mormăi din nou.

Când Sensei se lansă în atac, Sybille îşi concentră atenţia pe negul imens de pe fruntea lui, în loc să reflecteze la viteza letală cu care îşi mişca mâinile şi picioarele, şi, minunea minunilor, reuşi să-i facă cunoştinţă nasului lui cu salteaua.

– Excelent! comentă Ricardo şi îi zâmbi din nou.

Păsărelele începură să cânte, soarele începu să strălucească, iar Sybille ridică liniştită din umeri. Nicio problemă, floare la ureche.

– Ai muncit foarte mult, Sybille, continuă Ricardo, apropiindu-se încetişor de ea. Cred c-a venit momentul să te întâlneşti cu psihologul nostru şi cu expertul în materie de bune maniere.

Psiholog? Bune maniere? Ăsta era genul de recompensă pe care o primeai dacă făceai o treabă bună?

O oră mai târziu, după un prânz frugal şi-un duş fierbinte, Nicole o preluă din cameră şi o conduse în faţa uşii unui birou.

– Ai grijă, îi şopti. Te aştept aici.

Sybille încuviinţă şi deschise uşa, aşteptându-se să descopere vreo guvernantă tiranică din epoca victoriană, dar nimic n-ar fi putut-o pregăti pentru ceea ce descoperi când intră în încăperea complet diferită faţă de tot ceea ce văzuse până atunci în locul acela. Pereţii erau vopsiţi într-o nuanţă de verde pal, prima culoare pe care o văzuse de când ajunsese în acel mediu izolat, mobilierul de un gri închis dând o notă de bun gust în contrast cu pereţii. Un loc ademenitor, genul de cameră care te îmbie să te faci comod şi să verşi tot ce ai pe suflet.

La birou era aşezat un bărbat mai în vârstă îmbrăcat la costum, părul gri accentuându-i albastrul tăios al ochilor. Bărbatul se ridică în picioare şi-i zâmbi. Era ca o operă de artă, de o duplicitate elegantă şi-o fluiditate dăunătoare. Sybille oscilă între pornirea de a-l detesta şi cea de a-i intra în graţii pentru a beneficia de protecţia lui.

Bărbatul îi făcu semn să se aşeze pe canapea, şi după câteva ultime comenzi la computer, i se alătură.

– Am aşteptat cu nerăbdare să te întîlnesc, Sybille, îi spuse politicos. Numele meu e Simon Reece, şi vom lucra împreună în viitorul apropiat. Cred c-ai aflat că ne antrenăm agenţii în codul manierelor elegante, postură şi dicţie. Având în vedere educaţia ta, s-a stabilit că asemenea lecţii ar fi o utilizare ineficientă a resurselor de care dispunem.

Răspunsul lui Sybille constă într-un zâmbet crispat.

– Considerând atracţia pe care o poate induce, educaţia e o armă la fel de puternică precum un pistol, continuă Simon, returnându-i zâmbetul. Ştim că ai fost instruită intensiv în privinţa etichetei sociale. Nivelul tău educaţional şi conduita socială fac din tine alegerea ideală pentru un anumit tip de misiuni. Foarte mulţi dintre agenţii noştri sunt capabili să se lupte, să tragă cu arma, dar nu mulţi pot fi infiltraţi într-o reuniune din înalta societate.

Sybille zâmbi în sinea ei. *Să înceapă negocierile.*

– După ce-am studiat atent cazul tău, recomandarea mea este un statut de agent activ în stadiul de probă, continuă Simon. Evident că vei fi în continuare îndeaproape ajutată şi vei continua antrenamentele de arte marţiale şi armament, dar vei fi folosită în misiuni specifice din când în când.

– Şi dacă nu fac faţă?

– Va trebui să-ţi reevaluez statutul.

Sybille încuviinţă, postura ei sugerând indiferenţa.

– Desigur, putem găsi şi alte metode care să te încurajeze să obţii cele mai bune rezultate.

– Cum ar fi?

– Am putea oricând să facem o mică incursiune în trecutul tău.

– Nu mai există multe lucruri care să mă lege de trecut, răspunse Sybille, încercând să se întărească sufletește pentru a face față atacului.

– Adevărat, dar va rămâne mereu Laurence, nu-i așa? Crezi c-ar putea rezista metodelor noastre de convingere?

– Nu e nevoie să mă amenințați cu bunăstarea lui Laurence, spuse Sybille, revizuindu-și atitudinea. O să fac orice îmi cereți să fac.

– Bun, atunci nu ai de ce să-ți faci griji. Ți-e dor de el, remarcă simplu Simon.

– Da.

– E de înțeles. De fapt, am avut ceva rețineri în privința recrutării tale tocmai datorită apropierii dintre voi. Am înțeles că te-a vizitat în fiecare săptămână cât ai stat în închisoare, și ți-a scris aproape zilnic.

– Se simțea vinovat pentru ce s-a întâmplat.

– Bineînțeles, dacă pe viitor vei încerca să-l contactezi pe Laurence, putem face ca lucrurile să devină foarte neplăcute pentru amândoi, o amenință Simon cu răceală, anulând orice impresie își făcuse Sybille până atunci, și adăugând înțelesuri noi întregii conversații. Ricardo o să te ducă mâine dimineață la noul tău apartament, continuă apoi, zâmbind elegant.

– Apartament? întrebă Sybille înghițind în sec.

– Tocmai ți-am acordat statutul de agent de probă. Ai dreptul la propriul tău apartament.

– Sunt foarte recunoscătoare, spuse cu precauție Sybille. Dar și puțin confuză.

– Da? Cum așa? o întrebă Simon.

– Am observant că noii recruți sunt antrenați o perioadă îndelungată. Dacă am făcut calculele corect, eu mă aflu aici numai de o lună.

– Adevărat, confirmă Simon. După cum am mai spus, te-am încadrat într-o categorie specială a agenților. Munca ta presupune mai mult decât târâtul prin noroi în cine știe ce colț uitat de lume. Misiunile tale vor fi mai... căută cuvântul corect, ... interesante și importante. Strângerea de informații este principala noastră preocupare și asta nu se face în depozite și fabrici părăsite, ci în anturajul înaltei societăți. Tu nu mai ai nevoie de lecții în această privință. Să-ți menținem statutul de agent inactiv ar însemna de fapt o nefolosire a resurselor. Simon se ridică, semn că întâlnirea luase sfârșit. Mult noroc!

Istanbul, Turcia

Laurence intră pe o străduță îngustă, trecând pe lângă o clădire cu acoperiș din țiglă de sticlă albastră. Drumul pavat deveni din ce în ce mai abrupt pe măsură ce mergea la vale. De-a lungul străzii, pe ambele părți, se găseau clădiri de birouri, cafenele, mici magazine și blocuri de locuințe așezate unul

lângă altul, fără niciun spaţiu între ele. Într-un final, o altă stradă îngustă, doar cu puţin mai mare decât o alee, îl scoase în dreapta. Era mai întunecată decât restul şi mult mai pustie, cu o groază de intrări înşirate una lângă cealaltă. La aproape toate intrările se găseau câteva femei, iar la unele, bărbaţi tineri. Câteva femei încercară să îl ademenească pe Laurence când trecu pe lângă ele, altele îşi negociau preţul cu clienţii. Strada era exemplul viu a celei de-a doua meserii ca vechime din lume.

Laurence aparţinea celei mai vechi dintre meserii. Nu venise să cumpere sex, ci informaţii. Ciocăni la o uşă care arăta ca toate celelalte, exceptând faptul că nu avea nicio prostituată la intrare. Uşa se deschise şi un bărbat îl conduse de-a lungul coridorului până ajunseră la o altă uşă păzită de un paznic imens şi bine înarmat. Înăuntrul camerei pline de fum se aflau zece bărbaţi. Un cuplu era aşezat pe podea pe nişte perne, fumând plictisiţi dintr-o narghilea. La masa din centrul camerei se afla în plină desfăşurare un joc de cărţi. Jucătorii erau opt bărbaţi, unii îmbrăcaţi la costum, unii în haine tradiţionale turceşti, fiecare cu câte un maldăr de dolari în dreptul lui. De jur împrejurul camerei se aflau cinci paznici cu armele scoase, dar cu ţevile îndreptate înspre podea.

Laurence se aşeză pe unul dintre scaunele libere şi începu să joace. Din când în când, el, sau unul dintre participanţii la joc, mai făceau câte un comentariu. După jumătate de oră se ridică, îi salută pe ceilalţi bărbaţi de la masă şi părăsi camera. Paznicul îi făcu loc să treacă prin holul întunecat prin care intrase. Ajuns afară pe alee, Laurence trase de câteva ori aer adânc în piept, încercând să-şi limpezească mintea înceţoşată din cauza fumului de opiu. Stătu pe loc până îi reveniră reflexele, după care părăsi rapid cartierul.

Cînd ajunse la clădirea cu acoperişul din ţiglă albastră, coti brusc la dreapta şi mai merse puţin până ajunse la prima cafenea. După două cești de cafea turcească, îşi revenise complet. *Trebuie să-mi aduc aminte să iau un body-guard cu mine data viitoare. Tupeul nu-mi va mai acoperi spatele a doua oară.* Oricum, considera că seara fusese o adevărată reuşită.

Pe lista lui cu necesităţi se aflau un bancher de vârf, şeful poliţiei şi directorul filialei SATT din Istanbul. Informaţiile aflate din camera cu fum de opiu îi deschiseseră o uşă către primii doi.

Sună la Bonn şi o vrăji din nou pe secretară până îi făcu legătura cu *Herr* Lerner, pe numărul lui privat.

– *Herr* Lerner, *Guten Abend.*

Învăţase de mult că universul era format din multe lumi paralele: guvernamentale, legale, penale, financiare. Lumea guvernamentală, spre exemplu, în ciuda părerii majorităţii, nu era naţionalizată. Un reprezentant al guvernului englez ştia mai multe despre liderii guvernului german, turc, sau rus, decât despre propriul lui guvern. Lumea bancherilor funcţiona similar. Dacă vroiai

să afli lucruri murdare despre un bancher turc, trebuia să întrebi un bancher german.

– Află tot ce se poate afla despre directorul băncii Istanbul Bank, Atan Cihangir, intră Laurence direct în subiect.

– Altceva în afară de faptul că spală fonduri pentru şeful poliţiei? întrebă Lerner.

– Exact!

– Ce-ţi trebuie?

– Dovezi, extrase. Suficiente cât să obţin arestarea lui.

– Vrei să-l implice şi pe şeful poliţiei?

– Nu, cu asta mă descurc singur.

– În cât timp le vrei?

N-ar fi fost o idee bună să-i lase prea mult timp de gândire lui Lerner.

– Douăzeci şi patru de ore.

– Pot să ţi le trimit printr-un curier special, se oferi Lerner.

– Nu e nevoie, trimite-le la adresa obişnuită. Şi ai grijă să ajungă la timp!

Oare Lerner încerca să-l localizeze, sau doar să-i fie de ajutor? Înainte să înceapă să caute informaţii despre directorul filialei SATT din Istanbul, mai efectuă o serie de apeluri, încercând să afle cine îl angajase pe asasinul care eşuase să-l lichideze. Atentatul păruse a fi unul profesionist, chiar dacă nu unul extrem de bine executat. Atacatorul fusese prea aproape şi prea lent.

Îşi schimbă poziţia pe scaun, împreunându-şi mâinile deasupra capului şi întinzându-şi spatele. Cine avea interes să-l lichideze? Zâmbi trist. Asta era ceva destul de greu de stabilit, din moment ce-i răsăreau mult prea multe nume în minte. *Ok, hai s-o luăm invers.* Cine nu avea interes să-l lichideze? Oamenii care nu-l cunoşteau. Clătină plictisit din cap. Nu. Raţionamentul ăsta nu ducea nicăieri. Luă iar telefonul şi o sună pe Ilse în Berlin.

– Bună, Ilse.

– *Liebe!* o auzi ţipând.

Laurence tresări şi îndepărtă receptorul de la ureche.

– Cum mai merge clubul?

– Oh, e divin! Helga a fost aşa o drăguţă că mi l-a vândut. Ia spune, când vii să-mi faci o vizită? îl întrebă pe un ton fals care aproape că-i zgârie timpanele.

Laurence apropie de ureche receptorul telefonului.

– Sunt cam ocupat acum. Aş avea nevoie de câteva informaţii, dacă ai timp. Îndepărtă numai puţin receptorul, aproape ratând răspunsul venit pe un ton baritonal.

– *Liebe*, dacă vii s-o vezi pe Ilse în persoană, o să-ţi spună orice vrei să afli.

Laurence închise ochii, oftă, şi şi-o închipui pe Ilse: un metru optzeci, o sută patruzeci de kilograme, păr violet, cercel în nas. Doamne, cât îi mai lipsea Helga.

– Din păcate, asta nu prea e posibil acum. Cineva a încercat să mă lichideze şi vreau să aflu cine l-a angajat. Şi mai am nevoie de informaţii despre directorul filialei SATT din Istanbul.

– Dar, *liebe*! croncăni Ilse. Ar trebui să stai de vorbă cu Carla!

– N-o cunosc pe Carla.

– Ah, păi chestia asta trebuie remediată numaidecât. Aşteaptă numai s-o cunoşti, sigur o să-ţi placă de ea. Carla e cea mai scumpă!

– Sunt convins.

– Evident, nu la fel de scumpă ca draga ta Ilse.

– Evident. Unde o pot găsi? Laurence îi ascultă indicaţiile, după care reuşi să pună capăt conversaţiei. *Auf Wiedersehen*, Ilse.

– Pupici, pupici, *liebe*.

Poate ar fi fost mai bine să se ocupe de asta după cină, se hotărî el în timp ce închidea telefonul. Îşi îmbrăcă sacoul şi părăsi cafeneaua, dar când ajunse lângă Jaguarul parcat pe o stradă laterală, avu o senzaţie de prea multă linişte în jurul său. Strada era liniştită şi aproape pustie. Instinctiv, se aruncă la pământ, scoţându-şi pistolul. Trei găuri apărură în portiera maşinii. Se rostogoli până în faţa maşinii, în timp ce gloanţele explodau în pavaj, împroşcându-i pieptul cu bucăţele de asfalt. În capătul aleii de peste drum, văzu o stăfulgerare de lumină ca un bliţ instantaneu. Trase câteva gloanţe la repezeală în timp ce se ridica, alergând către atacator. Primele două focuri îl nimeriseră, cel de al treilea omorându-l. Rămânând alert, în cazul în care ar mai fi apărut şi alţi atacatori, percheziţionă rapid cadavrul. Niciun act de identificare.

Laurence găsi Cabaretul Kizkulesi Tower la o aruncătură de băţ de coasta asiatică, la punctul de intersecţie între Asia şi Europa. Două matahale păzeau intrarea şi Laurence presupuse că mai erau încă două înăuntru. Când încercă să se apropie, una dintre matahale îi făcu semn să se oprească.

– E o petrecere privată, domnule, spuse politicos.

– Am venit s-o văd pe Carla. Spune-i că m-a trimis Ilse.

Matahala scoase un emiţător şi anunţă venirea lui Laurence.

– Carla te aşteaptă, confirmă, făcându-i loc să treacă.

Exact după cum estimase, alte două matahale se aflau în interior.

– Carla se află la masa doi, domnule, spuse una dintre ele, apropiindu-se de el. Leyla o să vă conducă.

O blondă foarte înaltă, îmbrăcată într-o rochie mulată de satin albastru apăru lângă el.

– Pe aici.

Carla aproape arăta ca o femeie normală. Păr închis la culoare, lung până la umeri, ochi căprui, îmbrăcată cu gust într-o ţinută din mătase bej. Laurence se întrebă dacă asta era o îmbunătăţire faţă de Ilse, sau dimpotrivă, ceva mult mai rău. Carla îi întinse mâna. Laurence i-o sărută fără să mai stea pe gânduri, aşa după cum era clar că se aştepta de la el.

– Ilse m-a sunat şi mi-a spus c-o să mă cauţi. Carla îi făcu semn să se aşeze pe scaunul de lângă ea. M-a instruit să te ajut cu orice ţi-ar trebui. Ce vrei să afli? Vocea ei avea un timbru alto cald.

Laurence îi povesti pe scurt despre cele două atacuri împotriva lui, precizând inclusiv locaţiile, descrierile asasinilor şi lipsa evidentă a identităţii lor. Îi explică ce verificase el deja până atunci, pentru a evita ca ea să urmărească aceleaşi piste.

– Am înţeles. Mai e şi altceva? Ilse mi-a spus... Carla aruncă o privire în jur, asigurându-se că nu-i auzea nimeni, ... că o entitate secretă ar putea fi implicată?

– Am nevoie de informaţii despre modul de organizare şi personalul acelei entităţi. Dacă sunt sau nu implicaţi în atac, habar nu am.

– O să te contactez imediat ce aflu ceva, spuse ea, căzând pe gânduri. Pe numărul de la Geneva?

Cum era de aşteptat, Ilse îi explicase destul de bine procedura de contactare.

– Da, răspunse Laurence. Plata?

– Va fi proporţională cu valoarea informaţiilor. *Au revoire, Monsieur.* Îşi întinse iar mâna să-i fie sărutată.

Laurence se ridică şi decise că manierele trebuiau să rămână pe primul loc. O trata aşa cum se aştepta să fie tratată; n-avea niciun rost să privească ce-avea pe sub fustă. Îi sărută mâna şi plecă.

Pachetul trimis de Lerner ajunse în aceeaşi seară. Era concis, complet şi extrem de incriminator. De fapt, era atât de bun, încât nu mai avea nevoie să fie falsificat. Atan Cihangir, după câte observă Laurence, nu era un om onest. Şocant... lumea se aştepta la mult mai multe din partea unui bancher.

Telefonă la bancă şi solicită o întrevedere cu domnul Cihangir. I se comunică, bineînţeles, că era aproape imposibil să se întâlnească cu domnul Cihangir, dar că oricare dintre ceilalţi directori intermediari i-ar fi acordat bucuroşi o audienţă. Laurence se folosi de numele lui Lerner şi de cel al bancherului său din Geneva, apoi aşteptă. Secretara domnului Cihangir reveni la telefon şi stabili o întrevedere pentru ziua următoare.

Dimineaţa următoare, Laurence se afla în anticamera biroului domnului Cihangir, purtând o conversaţie plăcută cu secretara acestuia. Adalet Bengul era o femeie minionă de treizeci şi ceva de ani, cu păr blond, scurt şi cârlionţat, care-i amintea într-o oarecare măsură de Sybille. Tocmai aflase că secretara era

pasionată de colecționarea de afișe vechi, când o voce se auzi prin interfon, indicând faptul că era așteptat.

– A fost o plăcere să vă cunosc, *Monsieur*, spuse Adalet, întinzându-i mâna.

– Plăcerea a fost de partea mea, *Madame*, răspunse Laurence, sărutându-i mâna și observând verigheta pe care o purta pe deget.

Renunță la șarm în prezența domnului Cihangir, care oricum nu l-ar fi apreciat deloc în timp ce se holba la pachetul cu informații așezat în fața lui pe birou.

– Uite ce urmează să faci, îl informă Laurence cu răceală. O dată pe săptămână, vei face un raport complet privind activitățile săptămânale. Vei include tot ceea ce știi, de la decizii bancare, la clienții care își deschid sau își închid un cont. Îl vei trimite la adresa trecută pe foaia din fața ta. Ai înțeles?

– Am înțeles, răspunse Cihangir, confirmând din cap.

– O să continui să faci asta până când îți voi comunica eu altceva, ai înțeles? Laurence se apropie de birou, ațintindu-l cu privirea.

– Da. Altceva? întrebă Cihangir.

– Am nevoie de toate informațiile referitoare la afacerea de spălare a banilor în care este implicat șeful poliției. Ținând cont că tu te ocupi de asta, n-ar trebui să fie o problemă.

– Când îți trebuie?

– Acum. Te aștept, iar tu o să te grăbești.

Cihangir se ridică de pe scaunul lui fără nicun alt cuvânt și părăsi biroul. O oră mai târziu, se întoarse cu o groază de dovezi. Laurence depuse totul în servieta lui.

– O zi bună, domnule Cihangir. E o adevărată plăcere să fac afaceri cu tine.

Cihangir îl salută doar înclinându-și capul, destul de palid la față.

Cum era de așteptat, numele lui Cihangir îi facilită accesul la șeful poliției, comandantul Osman Umut. Fața turcului trecu prin toate nuanțele posibile, de la alb cadaveric la vișiniu închis, după care rămase la un gri cenușiu când termină de citit informațiile pe care Laurence i le așezase pe biroul din fața sa.

– Ce dorești?

– Cel mai mult, să fiu lăsat în pace, dar aș mai avea și alte câteva cerințe, îi răspunse cu răceală Laurence.

– Cum ar fi?

– O dată pe săptămână, vei întocmi un raport privind toate activitățile săptămânale. Vei include în el tot ce știi, de la...

Pe doi îi rezolvase, mai rămâneau doi.

Laurence se întoarse spre casă pe Şakayık Sokak, strada în sine fiind mai mult un trotuar curbat. Istanbulul era plin sezon turistic și mica zonă, cunoscută mai ales datorită țesăturilor cu motive otomane, era împânzită de lume. Nu găsi niciun magazin care se ocupa cu vânzarea de afișe vechi. Scoase mobilul din buzunar și-l sună pe dealer-ul lui de artă din Paris.

În ziua următoare, Carla îi lăsă un mesaj pe numărul de Geneva. Laurence aşteptă până seara, apoi se îndreptă spre cartierul cluburilor. Paznicii care păzeau uşa îşi amintiră de el, iar Leyla apăru înainte de-a apuca să vorbească cu ceilalţi doi paznici dinăuntru.

– Pe aici, *Monsieur*.

Carla se afla tot la masa doi, în mod aparent locul ei obişnuit. În seara aceea era îmbrăcată cu o rochie arămie şi-i zâmbi în timp ce-i întinse mâna. Laurence i-o sărută, apoi luă loc la masa ei.

– Am unul dintre răspunsurile pe care le cauţi, îi spuse cu voce gravă, dar feminină. Bărbatul care vrea să te lichideze este Cafer Ezerhan, proaspăt intrat în afecerile cu armament. Bănuiesc că încearcă să se lanseze în branşă din vârf, înlăturându-te pe tine.

– Îi respect strategia, spuse Laurence, dar performanţele lui lasă de dorit. Unde-l pot găsi?

Carla îi întinse peste masă o hârtie împăturită.

– Ai grijă, are mulţi prieteni buni printre poliţişti.

– Eu am servitori printre poliţişti, veni răspunsul lui Laurence.

Ochii Carlei sclipiră, colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet şiret.

– Mult mai util. Încă nu am vreo informaţie despre entitatea secretă, dar aştept să aflu ceva săptămâna asta. Îţi dai seama că trebuie să fiu foarte prevăzătoare.

– Înţeleg. O să aştept telefonul tău.

– Spune-mi, te rog... sunt buni servitorii?

– Se află pe poziţiile potrivite.

– Sunt frecvent deranjată de raziile poliţiei. Se pare că cei care ne asigură siguranţa nu sunt de acord cu... Ridică o sprânceană şi făcu un semn înspre ea cu o mişcare delicată a mâinii.

– Raziile vor înceta.

– *Merci, Monsieur*.

– Şi plata pentru aceste informaţii?

– Tocmai a fost făcută.

Se ridică să plece. Carla îi întinse mâna din nou. Laurence i-o sărută galant.

– *Monsieur*, trebuie să-ţi spun că-ţi admir bunele maniere.

Laurence îşi înclină scurt capul în semn de salut. Orice altceva ar mai fi fost, hotărî el, Carla era şi o adevărată doamnă.

Îşi propuse să se dea la fund până la întoarcerea lui Hugues. O razie pe domeniul lui Ezerhan ar fi reprezentat o bună primă încercare pentru Enise. Analiză zona în decursul săptămânii următoare şi stabili planul de atac pentru razie. Mai mult decât orice, aşteptă telefonul Carlei.

Capitolul 8

Ochii şarpelui

Istanbul, Turcia

În următoarele săptămâni, Laurence primi numai veşti proaste: directorul filialei SATT din Istanbul avea un trecut impecabil în domeniul militar, părând să fi avut o viaţă fără de cusur, fără niciun cont secret şi fără niciun schelet în dulap. Informatorii Carlei începură să-i verifice în ordine pe ceilalţi posibili candidaţi din rândurile mai marilor filialei SATT din Istanbul. Laurence adună dosare cu fiecare dintre aceştia şi încercă să stabilească care-ar fi cea mai bună abordare.

Între timp, dealer-ul său de artă din Paris îi trimise afişul original al spectacolului *Ballets Russes* al lui Diaghilev, afiş creat în 1921 de Leon Bask, un pictor faimos şi scenograf de origine bielorusă. Făcut în creion, acuarele, cărbune, guaşe şi vopsea metalică, era atât de încântător încât îi adusese un zâmbet pe buze chiar şi lui Laurence când deschise coletul. Îl împachetă la loc şi i-l trimise doamnei Bengul, secretara lui Cihangir, împreună cu urările lui de bine.

Carla îl sună din nou, vocea ei având o notă puţin nazală, probabil din cauza entuziasmului.

– Directorul urmează să fie transferat.

– Unde?

– La sediul central. O să vină un director nou în locul lui.

– Ştim cine?

– Nu încă. O să dureze ceva timp să strângem informaţii despre noul director, dar în mod sigur trebuie să fie o îmbunătăţire faţă de precedentul, îl asigură ea.

– Să mă ţii la curent. Ai nevoie de ceva?

– Nimic cu care m-ai putea ajuta, spuse Carla, entuziasmul dispărându-i din glas.

– Eşti sigură?

– Poţi să-mi faci rost de un iubit nou?

– Îmi pare rău că ai probleme în domeniul ăsta.

– Iar mă înşală, spuse ea oftând. Ce-aş putea face?

– Nu te vinde ieftin, Carla. Păstrează-te pentru cineva care te merită cu adevărat, se surprinse Laurence zicându-i, devenind şi mai surprins când îşi dădu seama că simţea cu adevărat ceea ce-i spusese.

– *Merci*, Laurence, eşti cu adevărat un gentleman. *Au revoire.*

– *Au revoire*, Carla.

Laurence îşi aruncă privirea pe calendar. Încă o săptămână până se întorcea Enise. Era un bărbat disciplinat, dar nu era obişnuit cu abstinenţa.

La sfârşitul săptămânii următoare, primi un telefon de la Hugues.

– Ne-am întors.

– Şi?

– Abilităţile ei sunt bune.

– Şi?

– Discutăm la birou.

O oră mai târziu, Hugues sună la uşă, arătând foarte obosit.

– Ia loc, îl invită Laurence.

Hugues se lăsă să cadă pe canapea.

– Un coniac? îi oferi Laurence.

– Bere rece.

Laurence scoase o sticlă de bere din frigider, după care se întinse să ia un pahar din dulapul de deasupra lui.

– Lasă-l încolo de pahar, îi sugeră Hugues.

Laurence îi aduse sticla şi Hugues dădu gata jumătate dintr-o singură înghiţitură.

– Ahhh... bună rău, spuse el oftând şi lăsându-şi capul pe spate. Abia aştept să mă întorc la australianca mea şi la Lancelot.

– Trebuie să fie dragoste adevărată, dacă l-ai pus pe Lancelot pe locul doi.

– Chiar e, Laurence, chiar e.

– Felicitări, atunci. Pare o femeie cumsecade.

– Da, este. Rămaseră tăcuţi pentru o vreme, cât se relaxă Hugues şi termină de băut berea. În schimb, nu sunt prea sigur despre a ta, spuse într-un final.

– Spune ce-ai de spus, Hugues. Nu-ţi mai face atâtea probleme.

– Eşti sigur?

– Da.

– Abilităţile ei sunt bune şi vor deveni şi mai bune. E inteligentă şi încăpăţânată, după cum mi-ai şi spus, dar ăsta n-ar fi un păcat de moarte. Hugues se aplecă înainte, sprijinindu-şi braţele pe genunchi. Ceva e în neregulă cu ea, Laurence. Am cunoscut tipi în armată care erau mult prea pătrunşi de ce făceau, înţelegi? Cred că seamănă cu ăia. Îi numeam iubitori ai războiului. Erau în regulă dacă-i ţineai sub papuc, fără fiţe în faţa gloanţelor, dar... trebuia să stai cu ochii pe ei. Să-i păzeşti îndeaproape.

– De ce?

– Puteau s-o ia razna când îţi era lumea mai dragă.

Laurence încuviinţă din cap. Putea accepta asta. Îi plăcea să facă sex cu Enise, îi erau folositoare cunoştinţele ei în materie de armamente, dar nu-şi făcea iluzii c-ar fi îndrăgostit de ea.

– Atunci, o să fim cu ochii pe ea. Poţi s-o ţii sub control?

– Da, atâta timp cât dai ordine clare. Enise respectă controlul tău, nu pe-al meu. Şi are deja impresia ca e mâna ta dreaptă.

– O să mă ocup de asta.

– În regulă.

Hugues privi peste umărul lui Laurence la obiectul care stătea într-un colţ. Aşeză sticla de bere pe măsuţa din faţa lui, se ridică de pe canapea şi se postă în dreptul lui. Jumătatea de sus era o bucată de metal răsucit, suspendată din tavan, iar partea de jos, identică, era aşezată pe podea; două bucăţi interconectate. Laurence i se alătură, cei doi bărbaţi stând unul lângă altul, cu mâinile în buzunar, analizând sculptura.

– Asta e artă? întrebă într-un final Hugues.

– Păi, în mod clar nu e ceva funcţional, îi răspunse amuzat Laurence.

– N-aş fi fost tentat să cred asta.

– Enise l-a ales. Post-mortem.

– Deci aşa i se spune anul ăsta.

– Îl urăsc de moarte, spuse Enise de îndată ce Laurence ajunse la ea acasă.

– Bun, asta înseamnă că Hugues a făcut o treabă bună antrenându-te, îi răspunse Laurence, dându-şi seama imediat că nu ăsta era răspunsul aşteptat de Enise. Se întinse şi o luă în braţe. Cu cât eşti mai bine antrenată, cu atât sunt mai mici şansele să păţeşti ceva, sau să fii omorâtă. Nu vreau să ţi se întâmple nimic.

Acum nimerise răspunsul corect. Enise se înmuie imediat.

– Mi-ai lipsit, Laurence.

– Şi tu mi-ai lipsit, spuse el sincer, după care o luă în braţe şi o duse în pat.

Seara următoare, Hugues încercă să se relaxeze în timp ce Enise se pregătea pentru prima ei razie. Oamenii erau pregătiţi. Laurence îi repartiză pe toţi în jurul casei, o structură de lemn masivă cu două etaje, cu o uşă centrală şi un garaj aproape la fel de mare cât casa. Sistemul de alarmă era ultimul răcnet, dar numărul paznicilor era minim. În aparenţă, Cafer Ezerhan îşi pusese speranţele în tehnologie.

Keeve şi Hans se plimbau în josul străzii, vorbind despre prietenele lor. Când trecură de cei doi paznici care păzeau intrarea principală, se întoarseră

rapid şi îi înjunghiară. Paznicii căzură la pământ şi Keeve le tăie gâtul în linişte. Până acum nu se auzise niciun sunet.

Oamenii lui Laurence înconjurară în linişte casa, în timp ce el căuta panoul electric. Îi făcu semn lui Dimitry să i se alăture. Câteva bucăţi de fire de cupru şi câteva siguranţe mai târziu, uşa de la garaj se deschise şi intrară, Enise fiind încadrată de Laurence şi Hugues.

Dimitry, cu faţa lui de înger de Botticelli, zâmbi dulce când văzu panoul de control al sistemului de alarmă. Avea un suflet de artist în ceea ce privea alarmele, iar acum avea în faţa ochilor o operă de artă. Totul deveni dragoste la prima vedere, alarma fiind complet dezamorsată în mai puţin de trei minute.

Ca un val silenţios de întuneric, Laurence, Enise, Hugues, şi restul bărbaţilor pătrunseră în casă, unde găsiră şase ocupanţi: Ezerhan, cei doi fraţi, şi trei dintre oamenii lui. După câteva minute, nu mai rămasese niciunul. Trei eliminaţi de pe listă, mai rămăsese unul singur.

Noaptea se apropia cu repeziciune, adierea Bosforului devenind din ce în ce mai rece. Ecoul ultimei chemări la rugăciunile de seară a *muezzin-ilor* încă se mai auzea deasupra Istanbulului în timp ce Laurence şi Keeve se plimbau de-a lungul drumului principal, apropiindu-se de marea clădire albă cu ţigle albastre.

Keeve Tomur, un bărbat de treizeci şi ceva de ani, cu păr negru şi ochi închişi la culoare, cunoştea străzile şi mai ales cunoştea acoperişurile. Crescând printre mahalalele şubrede construite deasupra acoperişurilor, reuşise să rămână în viaţă şi chiar să-şi însuşească o anumită educaţie. De departe cel mai bun actor din grup, fără dubiu rămăşiţele unui mecanism de supravieţuire din tinereţe, putea convinge pe oricine de orice dacă şi-o propunea. Fiind şi cel mai rapid om pe care Laurence îl văzuse mânuind un cuţit, Keeve păruse a fi alegerea perfectă pentru o gardă de corp.

– E un beci cu opiu în cartierul felinarelor roşii, spuse Laurence.

– Al lui Kalil, încuviinţă Keeve.

Laurence zâmbi. Alesese omul potrivit.

– Carla mi-a dat niste informaţii pe care trebuie să le verific acolo.

– Eu sunt ochii din ceafa ta, spuse Keeve în timp ce se îndreptau spre ţinta lor. Cine e Carla?

– Un informator de la cabaretul Kizkulesi Tower.

– Ştiu locul, spuse Keeves, privindu-l cu curiozitate. N-am fost niciodată în interior. Foarte elegant, mi-am închipuit mereu că m-ar arunca afară.

– Mă îndoiesc.

Încetară discuţia când cotiră la dreapta pe străduţa îngustă care-i conducea în cartierul căutat. Ochii lui Keeve scanară totul, de la acoperişuri la intrări,

în ciuda faptului că mişcările lui păreau mereu foarte normale. Prostituatele erau deja afară, deşi ecourile *muezzin-ilor* pentru rugăciunile de seară încă mai vibrau prin aer.

Keeve îşi menţinu braţele încrucişate la piept în timp ce mergea, cu mâna dreaptă pe tocul pistolului de sub haină. Arăta ca un om puţin zgribulit care încercă să se încălzească, dar localnicii ştiau mai bine. Nimeni nu-i adresă vreun cuvânt; nici bărbaţii, nici femeile. Străbătură cartierul până ajunseră la uşa care ducea în beciul cu opiu. Paznicul se dădu într-o parte, zâmbind când îl recunoscu pe Laurence.

Grupul de la masă era mai mare de data aceasta, banii adunându-se într-o grămăjoară impresionabilă. Keeve se sprijini de peretele din spatele lui Laurence şi îi analiză pe ceilalţi paznici. Erau şase acum, cu armele scoase, dar, ca şi în ziua precedentă, cu ţevile îndreptate spre podea. Keeve îşi menţinu mâna dreaptă sub jachetă, pe pistol. Mâna stângă îi atârna lejer pe lângă corp, briceagul din mânecă fiindu-i la îndemână, dar ascuns de privirile celorlalţi. Îi verifică cu atenţie pe jucători, încercând să ghicească care era garda de corp a fiecăruia.

Conversaţia de la masă părea fără noimă, dar se schimbau foarte multe informaţii. Banii plătiţi erau pe măsura informaţiilor schimbate, nu a cărţilor de joc pe care le avea fiecare. Jocul avea loc doar pentru a păstra aparenţele şi le dădea jucătorilor ceva de făcut cu mâinile.

Bărbatul de lângă Laurence, un asiatic sfrijit cu o cicatrice în formă de seceră pe bărbie, murmură ceva ca pentru el şi începu să se retragă din joc. Când se ridică, aparent din greşeală, îşi duse mâna în spatele lui Laurence. În secunda următoare, se prăbuşi peste masă cu cuţitul lui Keeve înfipt în spate, un alt cuţit căzând la podea din mâna mortului. Expresia de pe faţa lui Laurence nu se modifică, dar îşi verifică lateralele cu o privire fugară. Una dintre gărzile de corp ridică mâinile în aer, în semn de predare, având pistolul încă în mână. Laurence împinse cadavrul înapoi în scaunul lui, fără niciun comentariu. Garda de corp depuse cu grijă pistolul pe podea, după care făcu un semn cu capul înspre cadavru, cerându-i permisiunea.

– Ia-l, spuse Keeve, aţintindu-l cu pistolul.

Paznicul scoase cuţitul din cadavru şi îl aşeză pe masă, după care ridică trupul fostului său şef, îl aruncă peste umăr ca pe un sac de cartofi şi părăsi camera. Pistolul lui Keeve îi urmări milimetru cu milimetru până dispărură. Laurence luă cuţitul şi îl şterse de colţul mesei. Apăsă butonul şi când lama dispăru, îl băgă în buzunar.

– E rândul tău, îi spuse calm bărbatului din stânga sa.

– Pas, răspunse acesta cu un zâmbet uşor.

Nici Keeve, nici Laurence nu vorbiră în timp ce părăsiră locul. Trecură de zona prostituatelor, apoi străbătură străduţa care ducea către drumul principal.

– Asta da distracţie, comentă într-un final Keeve. Şi cum te relaxezi?

– Vrăjesc şerpi.

– Apropos de asta, ce mai face Enise?

Laurence îl fulgeră cu privirea. Ce făcea Enise? Înflorea. Tocmai îşi cumpărase un avion particular, pe care i-l arătase foarte mândră.

– Al nostru, spusese ea. Putem să mergem oriunde vrem, să facem orice ne trece prin cap.

Părea că *noi* şi *al nostru* deveniseră cuvintele ei preferate. Pe de altă parte, Laurence nu se simţea ca aparţinând acelui *noi*. Când încerca să se îndepărteze, ea încerca să-l acapareze din ce în ce mai tare.

Chestia cu *vrăjitul şerpilor* îi scăpase din cauza ultimului coşmar care încă îi mai bântuia gândurile. Visase că era din nou la Bangkok, dormind într-un pat acoperit cu plase de ţânţari, un ventilator agăţat de tavan învârtindu-se agale deasupra. În timp ce se zvârcolea în pat, descoperi o cobră încolăcită lângă el, ochii ei portocalii hipnotizându-l. Încercă să se îndepărteze de ea, dar se încurcă în plasele de ţânţari. Cobra se apropie şi i se înfăşură în jurul corpului. Se trezi atârnând pe marginea patului, cu mâinile şi picioarele lui Enise încolăcite în jurul lui.

– Ce s-a întâmplat, Laurence? întrebă ea, fixându-l cu ciudaţii ei ochi portocalii.

Laurence n-avea nevoie de Freud ca să descâlcească visul ăsta. Cum era Enise? Era bine, merci frumos. Dar el nu era.

În dimineaţa următoare, Laurence îl sună pe Meyer, contactul lui din interiorul filialei SATT din Bonn. Aproape îl putea auzi crispându-se prin telefon.

– Ce vrei?

– Elsa Cordera.

– Ce anume?

– Totul.

– A condus sediul de la Madrid, transferată la sediul din Istanbul. A fost căsătorită, acum e văduvă, fără copii. Dedicată în totalitate, recită ca un automat Meyer.

– Ştii mai multe, comentă Laurence pe un ton rece.

– Puţine, nu prea multe, recunoscu Meyer. E destul de retrasă. Ceea ce ştiu, sau orice pot afla, îţi trimit diseară. În regulă?

– O să aştept, termină Laurence convorbirea şi închise.

Asta nu era bine; un şef de sediu cu un trecut fără pată, înlocuit de o enigmă iubitoare de singurătate. Până nu găsea informaţiile potrivite legate de filiala SATT din Istanbul, Laurence prefera să lucreze în Europa. Istanbul reprezenta un risc. Prădător înnăscut, simţea instinctiv când cineva îl vedea ca pe o pradă. SATT era pe urmele lui.

Privi în jurul camerei, ochii oprindu-i-se pe Keeve. Îşi aminti când îl recrutase prima dată. Hugues îl urâse pe loc.

– Un fătălău împuţit, mârâise el.

Acceptase să lucreze cu el numai datorită ordinelor lui Laurence, dar tensiunea dintre cei doi persistase până când în timpul unei lovituri, Hugues se trezise cu un cuţit trecut peste gât. Keeve îl smulsese pe atacator din spatele lui şi-i tăiase gâtul înainte ca acesta să-şi termine treaba. Hugues încă mai avea cicatricea. Acum, oricine îndrăznea să comenteze ceva de Keeve, trebuia să-i dea lui socoteală.

– Keeve, îl apelă Laurence cu voce joasă.

– Da? îşi întoarse Keeve privirea către el.

– Ai putea să duci ceva la cabaretul Kiykulesi Tower?

– Sigur.

– Dă-i-l Carlei. Sunt informaţiile pe care le-am extras din camera cu opiu. Are nevoie de ele pentru un proiect la care lucrează pentru mine, îi explică Laurence, înmânându-i un plic. Spune-i că-i voi mai trimite informaţii în curând.

După ce plecă Keeve, Laurence reanaliză planul raziei pe care o anulase cu o săptămână în urmă.

– Las-o baltă, n-o să reuşim să le plasăm niciodată, îi spusese Enise după ce-şi aruncase o singură privire asupra potenţialei prăzi.

Avusese dreptate. Armele pe care urmau să le fure nu erau bune. Producătorul avea suficiente probleme încercând să scape de stocul existent. Cel mai probabil, ar fi privit furtul ca pe un semn de la Dumnezeu şi şi-ar fi sunat casa de asigurări. Enise cunoştea armele şi producătorii. Fusese o decizie înţeleaptă.

Dar nu asta cauza probleme în grup. Enise introdusese treptat câţiva dintre oamenii ei în organizaţie. Nimeni nu se plângea de aptitudinile lor, dar nimeni nu-i agrea. Ce pornise la început ca un grup omogen, se destrămase acum în două. Deşi niciunul dintre oamenii noi nu îndrăznise să nu execute ordinele lui Laurence, ori să aibă o atitudine nerespectuoasă, toţi observaseră scurtele priviri pe care i le aruncau lui Enise când le dădea cineva un ordin. Era evident unde le era loialitatea, şi nu era faţă de Laurence, sau oamenii lui. Ultimele două descinderi fuseseră din ce în ce mai violente. Toţi oamenii lui Laurence erau obişnuiţi cu moartea; ştiau cum să omoare şi o făceau, dar niciodată fără rost.

Laurence închise ochii, încercând să numere victimele. Prea multe. Cel puţin şase care puteau fi evitate. *Omoară numai când e absolut inevitabil. Fă-o rapid, curat şi treci mai departe.* Astea erau regulile jocului. Victimele fără rost atrăgeau atenţia; nu era vorba doar de nebunia în sine, ci şi de ineficienţă.

Înainte să plece de la birou, îşi verifică rapid corespondenţa. Ultima notificare era de la banca lui din Elveţia. Deschise plicul, trecu cu privirea peste pagină şi îngheţă. Crease un nou cont pentru banii lui Sybille, folosind codul lor secret pentru *mon coeur*, şi transferase 111,111.11$. Era un număr care-ţi sărea în ochi. Dacă Sybille ar fi descoperit contul, putea să-i transfere banii înapoi. Acum, contul lui, cu codul *mon amour*, arăta un depozit de 111,111.12$. Schimbarea ultimei cifre îi demonstra că nu era o eroare făcută de bancă.

Valul de uşurare pe care îl simţi aproape îl lăsă fără vlagă. Se prăbuşi pe scaunul din spatele lui. Sybille descoperise contul. Îşi trecu uşor mâna peste pagină, simţind nevoia să atingă numerele, pentru a face totul să pară mai real. Îi telefonă bancherului şi-i ceru să transfere 111,111.13$ înapoi în contul lui Sybille. Mesaj recepţionat.

Capitolul 9

Un nou început

Londra, Anglia

Ricardo se prezentase la ușa camerei ei în ziua următoare – exact după cum spusese Simon – să o transfere la noul ei apartament. Totuşi, drumul fusese ceva mai lung decât se aşteptase Sybille. Destul de inedit şi din punct de vedere al mijlocului de transport. Zborul cu elicopterul dură trei ore. Aterizară pe un teren pustiu, unde îi aştepta o maşină închisă la culoare, cu geamuri fumurii.

De îndată ce intrară în ceea ce părea a fi un oraş destul de măricel, Sybille îşi drese glasul.

– Pot să știu unde suntem?

– Londra, veni răspunsul lui Ricardo.

– Londra sună bine, spuse Sybille cu ochii sclipindu-i de încântare. Şi ce facem aici?

– Aici e sediul central SATT. Aici locuim noi, o lămuri Ricardo.

– Noi?

– Tu, eu, Nicole... alţii.

– Şi Roy?

– Mă tem că locuinţa lui Roy e la baza de antrenamente.

– Oh, oftă Sybille dezamăgită.

– O să-l mai vezi din când în când, încercă să o încurajeze Ricardo zâmbind.

Sybille încuviinţă din cap.

În sudul Franţei, unde crescuse, venea în fiecare toamnă o zi când căldura şi umiditatea verii dispăreau pentru totdeauna. Deşi în realitate totul se întâmpla treptat, oamenii aveau tendinţa să simtă că totul se întâmplă peste noapte. Aerul era mai curat, cerul mai albastru, totul părea mai clar. Era întotdeauna o uşurare. Învârtindu-se prin noul ei apartament, Sybille resimţi din plin acea uşurare. I se ridicase de pe ochi vălul pe care-l avusese toată vara, iar acum vedea totul cu mai multă claritate. Totul şi pe toată lumea.

Din cealaltă parte a camerei, Ricardo îi explica detaliile noii ei vieţi. Sybille îl asculta numai cu o ureche în timp ce-i vorbea despre noile carduri de acces, coduri şi proceduri de înregistrare. Nu venise încă momentul ca el să plece?

Într-un final, Ricardo păru să-i sesizeze nerăbdarea.

– Dacă ai nevoie de ceva, sună la SATT. Îţi vor face legătura cu mine imediat ce-ţi vor identifica numărul de telefon.

Sybille încuviinţă din cap, absentă.

– Eşti în regulă? o întrebă el.

– Sunt bine, îi răspunse Sybille, privindu-l cu o expresie serioasă.

Lucrurile se schimbaseră, ceva înăuntrul ei o determinase să dea pagina. Inima nu i se mai înmuia de fiecare dată când îl vedea zâmbind, pulsul nu i-o mai lua razna la fiecare atingere întâmplătoare. Mintea îi rămase clară când Ricardo o aţinti cu privirea. Sybille ştia acum că seducţia era doar un instrument, o armă, poate chiar un scut. Acum ştia cum funcţiona totul: ea era eleva lui, nimic mai mult. Trebuia să găsească altă metodă pentru a o mai impresiona.

Spre onoarea lui, Ricardo îşi schimbă abordarea la fel de lin precum vitezele unui Ferrari.

– Ştiu că totul trebuie să fie foarte greu pentru tine, îi spuse pe un ton sincer. Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău cu adevărat c-a trebuit să treci prin toate astea.

– Mulţumesc, îi răspunse Sybille, zâmbind amar. Schimbarea e bună pentru suflet, parcă aşa se zice, nu? Eu nu prea sunt convinsă de asta.

Când se trezi în dimineaţa următoare, primul ei gând fu că era liberă. Liberă! Imediat după aceea, se gândi că n-ar fi fost rău dacă l-ar fi rugat pe Ricardo să oprească la un magazin cu o seară înainte, pentru a cumpăra cafea şi ceva de mâncare.

Pe noptiera ei nouă de lângă patul nou, stătea noul ei telefon mobil. Se trezi holbându-se la el. Laurence se afla la numai unsprezece cifre distanţă. Nu se afla niciun gardian în faţa uşii ei, nu erau zăbrele la geamuri, nimeni în imediata apropiere care s-o oprească. Nu vroia decât să-i audă vocea, acum că-i descoperise trucul cu conturile bancare. Cum de ştia că nu era moartă? În realitate, nu i-ar fi putut spune mare lucru chiar dacă şi-ar fi luat inima în dinţi şi l-ar fi sunat. La urma urmei, ce putea să-i spună? *Bună, Laurence, am fost răpită de organizaţia asta internaţională de spionaj...*

Sună telefonul.

– Alo, răspunse, simţindu-şi pulsul bătându-i în urechi.

– Sybille, se auzi vocea lui Ricardo.

– Da.

– Avem o şedinţă într-o oră. Găseşti adresa pe măsuţa de cafea. Să nu întârzii, o atenţionă, după care închise.

– Bună dimineaţa şi ţie, mormăi Sybille.

Aruncă telefonul pe jos, se ghemui în pat cu perna în braţe şi intră în panică. O oră? Unde naiba era baia în apartamentul ăsta? Se rugă în gând să aibă

săpun şi prosoape, şi bineînţeles că avea. Şi haine – tricouri de bumbac, pantaloni din lycra şi rochii din jerseu, orice şi-ar dori o bătrână doamnă respectabilă. Trebuia să remedieze asta cât mai curând. Şi transportul. Oare avea maşină? Ricardo spusese ceva legat de o maşină cu o seară înainte şi lăsase cheile... acolo. Pe măsuţa de cafea, lângă o bucată de hârtie cu o adresă trecută pe ea. Dar ce fel de maşină? Perfect, trebuia să ia la rând toată parcarea de la un capăt la altul pentru a vedea în ce portieră se potriveşte cheia, rugându-se să nu fie vreun poliţist prin preajmă. Imediat văzu dispozitivul pentru alarmă ataşat cheii, dându-şi seama că nu trebuia decât să apese butonul pentru a afla ce maşină avea.

Într-un fel sau altul, reuşi să ajungă la sediul SATT. Îşi parcă noul Alfa Romeo şi-l văzu pe Ricardo aşteptând-o. Cu o uşoară înclinare a capului în loc de salut, o conduse prin labirintul coridoarelor, trecând de multe uşi prevăzute cu cititor de carduri de acces, apoi coborând la subsol cu un lift la fel de securizat. După ce străbătură alt număr nesfârşit de coridoare, ajunseră în sala de şedinţe. La o masă rotundă enormă se aflau Nicole, Simon, şi alţi câţiva bărbaţi pe care nu-i mai văzuse până atunci. Nicole rânji când o văzu şi-i făcu semn spre scaunul liber de lângă ea. Sybille se aşeză recunoscătoare pe scaun şi simţi că ceva o înghiontea în palmă. Îşi îndreptă privirea în jos. Pe sub masă, Nicole îi înmâna o hârtie şi un stilou. Aproape o buşi râsul: reminiscenţe ale liceului. Luă bileţetul.

Eşti în regulă? îi scrisese Nicole.

Ok, răspunse Sybille, apoi îi returnă bileţelul.

Un minut mai târziu, Nicole i-l dădu înapoi.

Vrei să luăm cina diseară şi să vorbim?

Cina, da. Să vorbim, nu.

Deodată, toţi se ridicară în picioare, de parcă radarele lor interioare ar fi captat ceva. În cameră intră un bărbat. Un tip care arăta a militar pe stil nazist.

Thomas Grover era un bărbat înalt, îngust în umeri şi şolduri, cu părul de culoarea nisipului şi ochi de culoarea apei oceanului pe timp de iarnă. Înainte de numirea sa drept al doilea om ca putere în cadrul SATT, servise în cadrul Executivului de Operaţiuni Speciale, sau EOS, o organizaţie britanică din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, creată de Winston Churchil şi Hugh Dalton în iulie 1940 în scopul de-a conduce războiul din umbră prin alte metode decât conflictul armat direct. Grover începuse ca agent de teren. Fusese paraşutat în Franţa şi condusese reţelele de spionaj împotriva naziştilor ani de-a rândul.

O privi pe Sybille pentru un moment, după care luă telecomanda de pe masă. Ecranul din faţa lor prinse viaţă, înfăţişând faţa unui bărbat de vârstă mijlocie cu ochi închişi la culoare şi urmele a ceea ce fusese cândva o claie de păr negru.

– Boris Trofimoff, spuse Grover, omul de legătură dintre mafia rusească şi Hammas. Idealul lui în viaţă e reprezentat printr-un iaht de lux plin cu femei frumoase şi valuri peste valuri de şampanie şi droguri bune. Amanta actuală e Natalia Yulenka, un top model destul de ocupat săptămâna asta pe podiumurile din Paris pentru lansarea colecţiilor de toamnă. Tindem să credem că Boris îşi va face apariţia la cel puţin unul dintre spectacole.

– Nicole, am aranjat să defilezi pe podium pe post de model, interveni Simon zâmbind. Sybille va lucra în culise, Ricardo va juca rolul unui potenţial cumpărător.

– E un profil simplu, n-ar trebui să apară complicaţii, reluă Grover, captându-le din nou atenţia. Aştept rezultate!

Când toţi se ridicară să părăsească camera, Simon o opri pe Sybille.

– Treci pe la biroul meu într-o oră. Avem ceva de discutat.

Se îndepărtă, lăsând-o privind în gol după el, destul de îngrijorată cu privire la discuţia pe care urmau s-o poarte. Spera să reuşească măcar să bea o cafea cu Nicole, când Ricardo apăru lângă ea.

– Grover vrea să te vadă, o informă el.

– Grover?

– Thomas Grover, al doilea în comandă, bărbatul care tocmai a condus şedinţa, o lămuri el.

Sybille înghiţi în sec şi încercă să-şi imagineze despre ce putea fi vorba. Poate observase bileţelele schimbate cu Nicole şi-i citise gândurile despre faptul că-l credea un nazist. Sau poate condusese maşina greşită, participase la şedinţa greşită, purtase pantalonii greşiţi...

– De ce? întrebă în cele din urmă, urmându-l pe Ricardo în lift.

Ricardo apăsă butonul pentru *sus*.

– Tot ce trebuie să ţii minte e asta: da domnule, nu domnule, îi răspunse el, aruncându-i o privire severă

– N-aş putea să dau doar din cap?

Când se deschiseră uşile liftului, Ricardo îi făcu semn să păşească pe hol. Sybille se aştepta ca el s-o urmeze, dar Ricardo se mulţumi să apese butonul pentru *jos*. Uşile se închiseră, iar ea putea jura că-l văzuse zâmbind înainte de-a o lăsa acolo pe cont propriu.

Privi în jur. Aceleaşi coridoare nesfârşite pe care le mai văzuse şi înainte. Bine, şi acum încotro? Câţiva oameni care păreau extrem de ocupaţi trecură pe lângă ea, unul dintre ei suficient de amabil s-o conducă la biroul lui Grover.

Când intră în birou, Grover îşi ridică privirea din monitor.

– Caillaud! se răsti în stilul lui caracteristic nazist.

Pe Sybille aproape o luă gura pe dinainte şi glumi că încălcase protocolul locului prin faptul că-i folosise numele de familie, dar gândindu-se mai bine, Grover nu părea a fi genul care ar fi gustat o glumă bună.

– Da, domnule, răspunse în schimb. *Poftim, Ricardo. Mulţumit?*

Herr Grover îi făcu semn să se aşeze. Sybille rămase stupefiată când văzu că-i zâmbeşte.

– Simon vorbeşte foarte frumos despre tine, spuse el, zâmbindu-i în continuare.

Sybille habar nu avea ce să spună, aşa că-l privi încremenită în continuare.

– E destul de impresionat de originea şi educaţia ta, continuă Grover. Faţa îi deveni deodată serioasă. Nu mă interesează aparenţele, îmi plac numai rezultatele.

– Da, domnule.

– Te-ai acomodat în noul tău apartament?

– Da, domnule.

– Şi cum crezi că te vei adapta aici?

– Da, domnule. *Stai puţin.* Adică, mă voi adapta fără probleme, domnule.

– Bine.

Se lăsă o linişte perfectă, întreruptă doar de ghiorăitul stomacului ei. La naiba, ar fi trebuit să mănânce micul dejun.

– Am o singură întrebare, domnule, îndrăzni Sybille pe un ton sfios.

– Da?

– Am înţeles că dumneavoastră sunteţi al doilea în comandă, continuă ea după ce inspiră adânc. Pot să vă întreb despre...

– Şeful cel mare? îi continuă el ideea, cu o sprânceană ridicată întrebător.

– Da, domnule.

– Pentru moment, e plecat din oraş. O să-l cunoşti destul de curând.

– Da, domnule.

– Mai era şi altceva?

– Nu, domnule.

– Bun, atunci eşti liberă.

Sybille se ridică în picioare.

– Sybille, o strigă Grover, de această dată pe numele mic.

– Da, domnule.

– Mănâncă naibii ceva. Ghiorăiturile stomacului tău sunt de-a dreptul deranjante, spuse el cu o sclipire de amuzament în ochi.

– Da, domnule.

O oră mai târziu, se afla în biroul lui Simon, aşteptând destul de încordată demararea obişnuitelor jocuri psihologice.

Simon o privi senin pentru ceva timp înainte de a i se adresa.

– Rolul tău în spectacolele de modă va fi unul ceva mai diferit. Îi vei lăsa pe Nicole şi Ricardo să se ocupe de Trofimoff, în timp ce tu vei încerca să-l cunoşti pe acest bărbat, Mateen Duman.

Întoarse monitorul spre ea, iar Sybille zări imaginea unui bărbat frumos și tânăr cu păr închis la culoare.

– Mateen provine dintr-o familie înstărită de turci. A primit cea mai bună educaţie, a călătorit în cele mai fantastice locuri, se învârte în anturajul celebrităților de tot felul. Din păcate, unii dintre prietenii lui care nu se află în lumina reflectoarelor, sunt niște persoane destul de dubioase. Sub influența lor, Mateen și-a folosit relațiile de care dispune, precum și o parte din avere, pentru sponsorizarea unei grupări teroriste numite Turkish Hiyballah, o organizaţie extremistă a kurzilor islamici Sunni.

– Și atunci ce caută la o prezentare de modă? întrebă Sybille.

– Îşi însoţeşte mama la Paris în fiecare an special pentru prezentările de modă. Doamna Duman e o femeie foarte stilată, sau cel puțiun așa își dă silința să pară. Nerhim Duman, tatăl lui Mateen, s-a însurat în afara cercului lui social, iar doamna Duman a considerat de datoria ei să-şi îmbunătăţească permanent imaginea.

Sybille dădu din cap în semn că a înțeles.

– Care e profilul meu odată ce-am stabilit primul contact?

– Trebuie să te apropii de el. Vrem să te invite să-i cunoşti familia. Simon îi captă privirea şi i-o reţinu cu insistenţă. Foloseşte orice şi toate mijloacele posibile pentru a obţine asta!

Sybille îi oferi un zâmbet crispat în loc de răspuns. Ceea ce se subînţelegea din discuţie, era că SATT îi cerea să devină intimă cu un străin pentru a afla informaţii. Deci asta era – munca ei interesantă și importantă.

Capitolul 10

Destin pentru doi

Istanbul, Turcia

Laurence străbătu grăbit bazarul cu obiecte religioase, apoi cel cu imitaţii, nerăbdător să ajungă în cartierul armamentelor ca urmare a mesajului pe care-l primise de la Nerhim, în care i se solicitase o întâlnire de urgenţă. Ruşi, americani, asiatici şi sud americani se îmbulzeau în jurul lui. *Toată lumea în căutare de arme,* se gândi. Cererea pe piaţă era foarte mare, ceea ce era încurajator pentru propria lui afacere. Se opri în dreptul magazinului lui Nerhim cu eternele falduri de materiale scumpe, şi intră.

– Pe aici, domnule, îi spuse vânzătorul fără ezitare, indicându-i camera din spate.

Nerhim îl aştepta, îmbrăcat tot într-un costum din pânză albă.

– Laurence, îl salută, întinzându-i mâna.

– Nerhim, răspunse Laurence, strângându-i mâna. M-ai căutat?

– Ia loc, îi indică Nerhim scaunul din faţa sa. Mi-ai spus să te anunţ dacă mai aflu ceva despre familia Zeren.

– Da.

– O să pară puţin ciudat... spuse Nerhim şovăielnic, ţintuindu-l cu privirea. Printr-o pură întâmplare, mi-au căzut în mâini nişte rapoarte de la morgă.

– Se mai întâmplă.

– Exact. Se pare că la un moment dat, mama lui Enise ar fi căzut pe scări.

– Şi a murit?

– Păi, nu chiar. Tocmai asta pare puţin ieşit din comun. Potrivit raportului, a murit în Elveţia opt luni mai târziu în timpul unei naşteri. După accident, a intrat în comă. Se pare că în disperare de cauză, soţul ei a dus-o acolo. A rămas în comă pe toată durata sarcinii. Enise a stat cu ea în permanenţă. În raport e consemnată moartea ei, dar nu sunt trecute mai multe detalii, şi nici nu figurează numele vreunui doctor.

– La ce clinică din Elveţia?

– Asta e încă una dintre informaţiile care lipsesc din dosar.

– Şi ce s-a întâmplat cu copilul?

– Habar n-am.

– Acum cât timp s-a întâmplat asta?

– Aproximativ paisprezece ani, făcu Nerhim un calculul mental rapid. Deci Enise avea în jur de şaisprezece ani. Probabil i-a fost foarte greu. Circula zvonul cum că tatăl ei şi-ar fi împins soţia pe scări.

Laurence şi-o închipui pe Enise la patul mamei ei aflate în comă. Destul de greu pentru un copil de şaisprezece ani, fără a mai lua în calcul posibilitatea ca propriul ei tată să fi fost vinovat de tot ceea ce se întâmplase.

– Mulţumesc pentru informaţie, Nerhim, spuse în timp ce se ridica de pe scaun.

– Ar mai fi încă ceva. Laurence îşi reluă locul. Tatăl ei a murit cinci ani mai târziu, căzând pe aceleaşi scări.

– Când Enise avea douăzeci şi unu de ani? întrebă Laurence pe un ton uşor îngrijorat.

– Exact. Şi deci vârsta potrivită pentru a intra în posesia moştenirii.

Cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi pentru câteva momente, schimbând priviri pline de subînţeles. Laurence încuviinţă din cap, apoi se ridică din nou de pe scaun. Îşi strânseră mâinile cu căldură.

– Mai ai nevoie de ceva? întrebă Laurence.

– În momentul ăsta nu, dar îţi mulţumesc pentru rachetele AT-2.

– Nicio problemă. Anunţă-mă oricând ai nevoie de ceva.

– De fapt, vreau să te invit să-ţi petreci weekendul la reşedinţa mea. Împlinesc şaizeci de ani şi soţia mea organizează o petrecere fastuoasă, îl informă Nerhim cu jovialitate. Mi-aş dori ca tu şi fiul meu să deveniţi ceva mai apropiaţi. El o să mă înlocuiască în curând în afaceri, şi vreau să-i prezint câteva persoane foarte speciale cu ocazia asta. Acum e la Paris cu mama lui pentru lansarea colecţiilor de toamnă. Fără îndoială, e mai interesat de modelele de pe podium decât de hainele pe care le poartă.

Laurence înclină din cap cu un zâmbet.

– Pun pariu. Invitaţia ta îmi face cinste.

– Excelent. Şi, Laurence! îl strigă Nerhim când ajunse în dreptul draperiilor. Ai mare grijă cum cobori scările.

Enise le prezentase un plan. Depozitul de armament al unchiului ei, complet reaprovizionat după închiderea anului fiscal, mai că cerea să fie jefuit. Loialitatea familială nu valora cine ştie ce în familia Zeren. Laurence îşi convocă echipa la o întâlnire în biroul din Istanbul.

Când ajunse, îi găsi pe toţi acolo, cu excepţia lui Martin şi a lui Portier, care fuseseră trimişi să aducă planurile de la Enise. Malice făcea flotări pe podea, bicepşii umflându-i-se ameninţător, Vadim şi Hans exersau lupte corp la corp – o reală ameninţare pentru obiectele de decor din birou – iar Jean-Louis dormea dus pe canapea. Numai el şi Keeve păreau a nu fi afectaţi de tensiunea acumulată. Jean-Louis pentru că avea zece copii – ceilalţi nu pierdeau

niciodată ocazia să-l şicaneze că-şi lăsa soţia însărcinată de fiecare dată când ajunge acasă – şi Keeve pentru că pe el nu-l afecta nimic, niciodată. Hugues era aşezat la biroul lui Laurence, analizând formulare de curse şi calculând şansele de izbândă.

Toţi aveau rezervări la hotel, dar insistaseră să se îngrămădească în biroul lui Laurence. Membrii grupului nu se mai împrăştiau care încotro în aşteptarea telefonului lui Hugues, ci deveniseră mult mai dedicaţi unul altuia, mai apropiaţi. Şi păreau tensionaţi mai ceva ca nişte naufragiaţi.

Laurence îşi aruncă o privire prin cameră, realizând imediat ce era în neregulă.

– Lipseşte Dimitry, comentă pe un ton întrebător.

Hugues se ridică în picioare, menţinându-şi privirea pe formularele de curse din faţa lui.

– Mă duc să-l caut.

Mai întâi verifică debaraua unde se aflau echipamentele de telecomunicaţii, apoi panoul electric. Într-un final, îl găsi pe Dimitry zâmbind fericit cu o expresie extatică întipărită pe faţă în dreptul panoului de control al sistemului antifurt.

– Ai umblat la ceva? îl întrebă Hugues, punându-i o mână pe umăr.

– Este minunat, îi răspunse Dimitry încă zâmbind.

– Da, sigur că e. Ai umblat la ceva? repetă Hugues întrebarea.

– Nu, doar mă uitam.

– Bun. Atunci închide panoul şi vino înăuntru. Laurence are treabă cu tine.

Dimitry închise uşa panoului şi-l urmă pe Hugues în birou. Când intrară, Laurence indică un dulap cu provizii, ale cărui rafturi erau burduşite cu componente electronice şi de telecomunicaţii, tranzistori, rezistenţe, fire, lunete şi clame. Ochii lui Dimitry începură să sclipească precum cei ai unei pisici.

– Am nevoie să-mi proiectezi un sistem de alarmă pe care să nu-l poţi penetra nici măcar tu, îi spuse Laurence, privindu-l cu insistenţă. Crezi că poţi să faci asta?

– Pot să proiectez orice tip de sistem de alarmă. Şi pot să sparg orice sistem. Dimitry începu să răscolească printre rafturi, după care se opri. Dacă pot să sparg orice...

– Deci nu poţi proiecta unul? îl provocă Laurence.

– Ba sigur că pot. Dimitry se reîntoarse la cotrobăitul prin cutii. Hei, ăsta e unul dintre modelele noi de osciloscoape!

Laurence oftă, în timp ce Hugues se întoarse la formularele lui pentru curse. Într-un târziu, ajunseră şi Martin împreună cu Portier, aducându-i cu ei pe Enise şi oamenii ei. Echipa lui Enise se mărise cu doi indivizi noi, Deniz şi Berk, pe care nimeni nu-i mai întâlnise până atunci. Se făcură prezentările şi

toată lumea se purtă exemplar. Deasemea, toată lumea numără mental. Enise avea acum opt oameni. Grupurile erau egale.

Laurence se crispă numai la gândul că se ajunsese la comparaţii numerice. *Ceva trebuie să se schimbe cât de curând*, se gândi.

Paris, Franţa

Dintre cele trei misiuni, Ricardo intuia că a lui era probabil cea mai puţin enervantă. În rolul cumpărătorului pentru un lanţ fictiv de magazine, flirta permanent cu modelele şi se angaja în conversaţii savante cu designerii, cu un ochi mereu la pândă pentru a-l identifica pe Boris Trofimoff. Agenţii operativi feminini aveau de îndurat o cu totul altă experienţă.

Nicole trebuia să se confrunte cu semi-cretinii a căror activitate extracuriculară preferată o reprezenta colecţionarea modelelor, şi cu colege geloase pe orice fată nou venită. Dar ceea ce-l îngrijora cel mai tare pe Ricardo, era modul tăcut în care făcea faţă Sybille chinului pe care-l avea de îndurat. Îi văzuse sclipirea periculoasă din ochi când se mai aventurase prin culise. Nu că i-ar fi putut reproşa ceva. Sybille nu avea avantajul acoperirii atractive a lui Nicole, care i-ar fi permis să-i ţină la distanţă pe prădătorii care o considerau o marfă de calitate inferioară tocmai bună de luat când aveau ei chef.

Odată, tocmai terminase de cusut rochia de pe un model, când un bărbat aflat în spatele ei se întinsese şi o apucase de un sân. Sybille se întoarse imediat pe călcâie şi-i arse o palmă atât de zdravănă, încât chiar şi Ricardo, care crezuse că e demult imun la violenţă, tresărise. Nesimţitul aproape căzu pe spate. Rămase ţintuit locului cu urma palmei lui Sybille imprimată perfect pe obraz, mârâind înjurături în timp ce încerca să-şi recapete răsuflarea.

– Să zici mersi că ţi-a tras numai o palmă, comentă Ricardo.

Nici modelele nu se purtau mai frumos. Făceau parte dintr-o lume în care puteau fi detronate cât ai clipi de orice nouă apariţie. O priveau pe Sybille ca pe o potenţială rivală, iar ea nu avea cu ce să se apere de răutăţile lor.

Când se termină prezentarea de modă a zilei, Ricardo se învârti puţin prin mulţime înainte de a se reîntoarce în culise.

– De ce-a durat atât de mult? îl întrebă Sybille, vizibil uşurată de prezenţa lui.

– A trebuit să mă asigur că n-a apărut Trofimoff.

– Nicole te aşteaptă s-o duci la hotel. Eu mai am câteva rochii de modificat.

Ricardo încuviinţă din cap şi dispăru în direcţia cabinelor modelelor. Sybille se sprijini de perete, încercând să se bucure de momentul de linişte. Nici nu-l observă pe bărbatul care se îndrepta spre ea. Când se opri chiar în faţa ei, îşi ridică surprinsă privirea.

– *Bon soir*, scumpo. Ştii că eşti cea mai frumoasă fată de pe aici?

– Nu, nu sunt, îi răspunse Sybille cu o urmă de zâmbet pe buze.

– Ba eşti, scumpo. Mă numesc Chevalier Germain şi caut fete ca tine pentru agenţia mea de modeling. După părerea mea, ai fi perfectă pentru asta.

– Mulţumesc, dar nu mă interesează, încercă Sybille să păstreze un ton amabil.

– Ei, haide, nu mai fii aşa de timidă. O fată ca tine are multe oportunităţi în lumea asta.

– N-am niciun chef să vânez oportunităţi, îl ţintui Sybille cu privirea.

– Dar... , începu el din nou, când o altă voce masculină îl întrerupse.

– Doamna te-a refuzat deja de trei ori, *Monsieur*.

Sybille ridică mirată din sprâncene şi privi dincolo de individul agasant, pentru a-l zări pe posesorul vocii grave şi plăcute. Când privirea ei întâlni doi ochi negri prietenoşi, inima i se strânse. Mateen Duman. Agasantul se îndepărtă mormăind, lăsând-o pe Sybille singură în compania bărbatului pe care trebuia să-l seducă şi apoi să-l trădeze.

– Nu am sentimente foarte plăcute în ceea ce-i priveşte pe bărbaţi în momentul ăsta, aşa că mai bine i-ai urma exemplul şi-ai dispărea şi tu, spuse Sybille privindu-l drept în ochii lui încântători.

Mateen dădu din cap, dar rămase pe loc.

– E de înţeles că ţi-ai format o impresie proastă, dar nu ne cataloga pe toţi din cauza unui grup restrâns de idioţi.

– Uite ce e, în ultimele zile am auzit deja toate replicile de agăţat, aşa că te avertizez că-ţi pierzi timpul de pomană, îşi încrucişă Sybille braţele la piept.

Mateen îi zâmbi cu sinceritate.

– M-aş considera norocos numai dacă ai fi dispusă să stai puţin de vorbă cu mine. Asta e tot ce vreau, continuă el, ridicându-şi mâinile ca şi cum s-ar fi predat.

– Bine, acceptă Sybille cu jumătate de gură.

– Pot să te invit la o cafea?

– Încă nu mi-am terminat treaba, aşa că nu pot să plec, clătină Sybille din cap. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, mă tem că va trebui să-ţi găseşti un scaun şi s-o faci chiar aici.

– N-am nevoie de scaun. Mateen se aşează pe jos, sprijinindu-se cu spatele de perete. Mă acompaniezi?

Sybille ezită un moment, după care îi urmă exemplul.

– Deci, cum ai ajuns la Paris? întrebă el curios.

– Sunt ceea ce se poate numi un scriitor aspirant. Călătoresc prin lume în căutare de experienţe noi care să mă inspire, răspunse Sybille privindu-l cu coada ochiului.

– Şi slujba asta?

– Mi-a oferit destulă experienţă şi prea puţină inspiraţie, recunoscu ea. Dacă eşti pasionat de complicaţiile psihologiei umane, e o slujbă fascinantă.

– Sunt sigur, îi răspunse el sec.

– Şi tu ce faci la Paris?

– Mama e înnebunită după modă, aşa că trebuie să am grijă să nu dea tata faliment.

Sybille începu să râdă. În ochii lui Mateen se întrezări o sclipire.

– Ia te uită, până la urmă crăiasa zăpezilor nu e numai de gheaţă. N-a fost chiar aşa de greu, nu-i aşa?

– Nu, trebuie să recunosc că n-ai încercat să mă cumperi, să mă mituieşti, sau să mă pipăi, recunoscu Sybille. Ţine-o tot aşa, şi s-ar putea să te întreb cum te cheamă.

– Mateen Duman, răspunse el rânjind. Îmi spui şi mie numele tău?

– Sybille. Îi acceptă mâna întinsă, strângând-o cu fermitate. Sybille Caillaud.

– Sybille, îi rosti el numele. Îmi place... un nume drăguţ pentru o fată drăguţă.

– Ah! Sybille îl ţintui cu un deget ameninţător. Ai mare grijă, domnule, ori s-ar putea să te mut şi pe tine în şleahta celor fără nicio şansă.

– Atunci anulez complimentele, spuse el pe un ton grav, făcând-o din nou să râdă. Poate ar trebui să abordăm un subiect mai neutru. Ce părere ai despre tendinţele modei de anul ăsta?

– Dacă vrei să discuţi despre modă, nu stai de vorbă cu persoana potrivită. Nu sunt un fan. Dar dacă vrei să vorbeşti despre o sonetă de Shakespeare, sunt omul tău!

– Ştiam eu că trebuie să ai un defect pe undeva, era imposibil să fii atât de perfectă, replică senin Mateen. Ei bine, dacă eşti dispusă să ignori micile mele puncte negative, presupun că pot să trec şi eu cu vederea defectul ăsta capital.

– La ce puncte negative te referi?

– Sunt un băiat alintat de bani gata, obişnuit să obţină tot ce vrea. Părinţii mei mă adoră, şi eu îi ador pe ei. O adulez pe sora mea mai mică, şi iubesc s-o tachinez. Îşi întoarse privirea către Sybille, o privire cât se poate de serioasă. M-am săturat să întâlnesc numai femei care n-au nimic altceva în cap în afară de ultimele trenduri în modă şi ultimele scandaluri mondene. Când îmi doresc ceva, sunt dispus să-mi dedic tot timpul pentru a obţine acel lucru.

– O colecţie impresionantă de puncte negative, comentă Sybille.

– Crezi că le poţi trece cu vederea?

– Hai să începem cu paşi mărunţi. Te descurci binişor, dar nu sări calul.

– *Oui, Mademoiselle*, zâmbi Mateen.

Sybille se trezi răspunzându-i la zâmbet, întrebându-se de ce trebuia să-l găsească cu adevărat atât de simpatic. După o oră de conversaţie plăcută, timp în care Mateen încercă s-o convingă de necesitatea unui loc mai confortabil şi ea îl refuză, Sybille se ridică în picioare.

– Ar cam trebui să mă reîntorc la îndatoririle mele. Ne mai vedem, Mateen.

– Asta-i tot? întrebă el surprins.

– Deocamdată, dar poate ne mai întâlnim şi mâine să continuam discuţia privind noua noastră amiciţie.

– Unde te găsesc? întrebă Mateen cu faţa strălucind de încântare.

– În spatele reflectoarelor, oftă Sybille, ca de obicei. S-ar putea să fie ultima mea seară. Am început să mă cam plictisesc de slujba asta.

– Atunci, pe mâine. Îi luă mâna într-a lui şi i-o sărută. Nu putem lăsa gestul ăsta doar în grija francezilor, continuă el zâmbind, după care îi făcu cu ochiul şi se îndepărtă.

Când se întoarse în cameră, Sybille ignoră privirile întrebătoare pe care i le aruncară Ricardo şi Nicole.

– Trebuie să stăm de vorbă, le spuse cu un oftat. Adevărata mea misiune era să-l întâlnesc pe Mateen Duman.

– Să înţeleg că ţi-ai îndeplinit misiunea? o întrebă Ricardo.

– Da.

– Cu ce scop?

– Se pare că-şi foloseşte banii şi conexiunile pentru susţinerea unei grupări numite Turkish Hizballah. Trebuie să fac în aşa fel încât să-l însoţesc înapoi în Turcia şi să adun cât mai multe informaţii.

– Trebuie să-l seduci, deduse Ricardo, tensiunea din vocea lui aproape palpabilă.

– Da, recunoscu Sybille, dar nu mi s-au dat prea multe indicaţii în sensul ăsta.

– Cu alte cuvinte, Simon nu ţi-a ordonat în mod direct să te culci cu el? întrebă Nicole.

– Nu în mod direct.

– Ai grijă, o preveni Nicole.

Istanbul, Turcia

Două zile mai târziu, Sybille se prefăcea că e fascinată de privelişte. Mintea i se învârtea într-o furtună de gânduri. Se afla împreună cu Mateen în maşina lui, îndreptându-se către reşedinţa familiei Duman. Cum putea să meargă până la capăt cu mascarada asta? De ce nu-şi dădea Mateen seama că toate gesturile ei erau cel mult mecanice?

Flirturile ei rezervate funcţionaseră. Încă nu se culcase cu el, dar nu mai putea evita prea mult timp asta. Prima dată când se sărutaseră, mintea ei începuse să zburde liberă, în timp ce trupul îi acţionase ca un avion pe pilot automat. Poate ar fi putut proceda la fel şi în privinţa sexului. La urma urmei, Mateen era un bărbat atrăgător şi se simţea bine compania lui; nu era dragostea vieţii ei, dar la fel nu fuseseră alţi câţiva bărbaţi cu care avusese nişte aventuri reuşite. Ce-ar fi fost diferit acum? Totuşi, o voce din interiorul ei n-o lăsa să accepte argumentele astea. Nici măcar nu putea fi prietenă cu Mateen, din moment ce el n-o cunoştea pe adevărata Sybille. Îl îmbrobodise numai cu minciuni. Şi într-un final trebuia să-l trădeze. Cum ar fi putut să meargă până la capăt?

Agitaţia pe care o simţea la gândul că urma să-i cunoască familia dispăru ca prin farmec imediat ce-l întâlni pe tatăl lui Mateen. Nerhim Duman era un bărbat imens, dominându-i cu statura lui impozantă atât pe fiul său, cât şi pe Sybille.

– Domnişoara Caillaud, presupun? întrebă pe un ton plăcut, sărutându-i galant mâna.

– Acum înţeleg de unde-ai căpătat obiceiul ăsta, şopti Sybille, privindu-l pe Mateen.

– Mă bucur că s-a prins de el măcar un lucru din tot ceea ce-am încercat să-l învăţ, comentă Nerhim pe un ton amuzat.

– Şi doamna Duman?

– Oh, dădu Nerhim a lehamite din mână. La o altă prezentare de modă, dar ne va acompania la cină. Ia loc, draga mea, şi povesteşte-mi câte ceva despre tine.

Sybille se aşeză, întrebându-se ce ar putea să-i spună.

– Ce-aţi dori să aflaţi?

– Totul şi nimic. Nu l-am mai văzut niciodată atât de fericit pe Mateen şi vreau să aflu mai multe despre femeia care în mod evident e responsabilă de asta, în afară de faptul că este încântătoare. Caillaud e un nume franţuzesc?

– Da, răspunse Sybille, apoi continuă mergând pe ideea că minciuna ar trebui să fie ţesută cât mai aproape de adevăr. Tatăl meu era turc, iar mama franţuzoaică. Aşa că părinţii mei au păstrat numele de familie al mamei, considerând că astfel li se vor deschide mai multe uşi în cercurile restrânse ale înaltei societăţi. Înghiţi nodul care i se pusese în gât. Îmi pare rău că nu vă pot spune prea multe despre ei... au murit amândoi într-un accident de maşină, când eu eram încă foarte mică.

Nerhim o privi cu compasiune.

– Îmi pare foarte rău să aud asta, draga mea. Nu pot decît să sper că în timp noi vom deveni noua ta familie, spuse pe un ton scăzut, întorcându-şi

capul pentru a-şi privi fiul. Mateen, fii amabil şi prezintă-i împrejurimile până e gata cina. Vezi să nu întârzii prea mult. Am o surpriză pentru tine.

– Presupun c-a invitat pe cineva special la cină, încercă să ghicească Mateen în timp ce se îndreptau către uşa de la intrare. De fapt, cred că e unul dintre foştii lui parteneri de afaceri. Parcă l-am auzit vorbind la telefon despre asta. Sau poate Selen s-a întors cu o zi mai devreme.

– Povesteşte-mi mai multe despre sora ta, îl îndemnă Sybille, luându-l de braţ.

– Selen e în ultimul an la Universitatea Metropolitan din Londra, unde se specializează în psihologie. Învaţă din greu, dar când se hotărăşte s-o lase mai moale, ştie să se distreze la fel de bine. Mama o să aibă ceva de furcă s-o ţină departe de noile ei haine. Dacă partenerul de afaceri al tatălui meu e persoana la care mă gândesc, atunci Selen o să fie în extaz. A avut dintotdeauna o slăbiciune pentru el.

Când Laurence ajunse la reşedinţa lui Nerhim, îl găsi pe acesta într-o stare de spirit excelentă.

– Ah, bine-ai venit, dragă Laurence, îi spuse cu exuberanţă. Băiatul meu a adus acasă o fată încântătoare.

– Mă bucur pentru tine, îi răspunse Laurence.

Azime Duman, o femeie de înălţime medie, cu ochi închişi la culoare şi părul aranjat într-un coc complicat, îşi făcu apariţia îmbrăcată într-o ţinută impecabilă, exact cum era de aşteptat de la cineva care tocmai se întorsese de la Paris. Ochii i se luminară la vederea Laurence.

– Laurence, îmi pare atât de bine să te revăd, îl întâmpină cu un zâmbet sincer. A trecut atît de mult timp de când ne-ai onorat cu vizita ta.

– E întotdeauna o plăcere să te văd, Azime, răspunse Laurence, sărutând-o pe obraz. Arăţi la fel de încântător ca întotdeauna.

– Iar tu eşti la fel de şarmant ca întotdeauna, chiar dacă ai nevoie de ochelari, rîse amuzată Azime. Nu mai sunt la fel de tânără.

– Asta nu înseamnă că nu eşti frumoasă.

Se auziră voci în hol, şi toţi se întoarseră să-l întâmpine pe Mateen, care tocmai intra pe uşă, cu braţul petrecut pe după umerii unei femei. Ochii lui Laurence îi întâlniră pe ai femeii. Şocul pe care-l resimţi îi traversă întreg corpul ca un arc electric până în vârful degetelor de la picioare.

Mateen îi întinse mâna.

– *Monsieur* Laurence, ce bine-mi pare să vă revăd!

– Te rog, spune-mi Laurence.

– Permite-mi să ţi-o prezint pe Sybille Caillaud.

Ce caută Sybille aici? se întrebă aproape năucit Laurence, dar îşi ascunse cu uşurinţă surpriza când îi întinse mâna.

– Îmi pare bine să vă cunosc, *Monsieur*...

– Sybille, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Laurence-Jacques Fournier, spuse vesel Mateen. Un bun şi vechi prieten al familiei noastre.

Sybille înclină politicoasă din cap, implorându-l din priviri să n-o dea de gol.

Lui Laurence îi venea să râdă, să plângă, să urle, să bată pe cineva, orice altceva decât să rostească cuvintele care îi ieşiră într-un final din gură.

– Plăcerea e numai de partea mea, *Mademoiselle.*

Mateen începu să le povestească părinţilor despre cum a cunoscut-o pe Sybille, timp în care Laurence se apropie de ea fără să atragă atenţia.

– Dragoste la prima vedere? o întrebă şoptit.

– Exact, şopti la rândul ei Sybille. Ce cauţi aici?

– Locuiesc în oraşul ăsta şi sunt un vechi prieten de-al familiei. Întrebarea e ce cauţi tu aici?

Intrarea bruscă a unei tinere femei brunete o salvă de la a trebui să dea un răspuns.

– Laurence! strigă tânăra, traversând în viteză camera pentru a-l îmbrăţişa.

– Micuţă Selen, răspunse Laurence amuzat.

– Nu mai sunt aşa de micuţă, am crescut, replică Selen pe un ton seducător. Şi te-am aşteptat.

– În cazul ăsta, îmi dai voie să te conduc la cină?

– Cu siguranţă.

– Îi urmăm şi noi? întrebă Mateen, apropiindu-se de Sybille.

Sybille îl luă de braţ şi înaintară cu toţii către sufragerie.

– După cină, am putea să dansăm pe terasă, sugeră Mateen. E lună plină, ar trebui să fie o atmosferă foarte romantică.

– Sună minunat, îi răspunse Sybille.

Laurence analiză cuplul, remarcând că atracţia dintre ei era complet inexistentă. Îşi aminti furnicăturile pe care le simţise prin tot corpul cu câteva minute în urmă când îi luase mâna lui Sybille într-a lui, şi îl luă ameţeala. Ce se întâmpla? O atinsese pe Sybille de mii de ori până atunci, dar nu simţise niciodată vreo atracţie sexuală între ei. Acum era ca şi când ar fi devenit o altă femeie.

O analiză mai îndeaproape. De obicei, era genul de fată care nu ieşea din blugi, cizme şi jachetă. În seara aceea însă, purta o rochie lungă până la glezne, tocuri, şi era fardată discret. Arăta diferit. Nu. *Era* diferită, ca şi cum o dată cu noua ei identitate în cadrul SATT, renăscuse în pielea unei femei pline de senzualitate. Comportamentul ei levita la graniţa dintre greu de cucerit şi ispititoare. Laurence simţi din nou semnale de alarmă prin tot corpul.

Bineînţeles, Mateen era în al nouălea cer, fără să aibă măcar habar că Sybille juca teatru... un teatru atât de bun, c-ar fi meritat câteva premii pentru

actorie. Laurence şi-o închipui pătrunsă de intensitatea adevăratei pasiuni. Dragostea nu era drăguţă, ci urâtă şi frumoasă, bună şi nebună, dar mai presus decât orice, era adevărată. Teatrul pe care-l juca Sybille la braţul lui Mateen era la fel de încântător ca falsul unei opere de Monet. Îl străbătu un fior. Oare la asta o condamnase?

Nerhim îşi făcu apariţia lângă el, privindu-l speculativ.

– Spune-mi, prietene, de cât timp o cunoşti pe Sybille? Ţi-a fost client, sau pur şi simplu o piesă de colecţie?

– Nu înţeleg la ce te referi, tresări Laurence.

– N-am putut să nu observ că aveţi tendinţa de a vă privi unul pe celălalt atunci când credeţi că nu sunteţi văzuţi.

Mintea lui Laurence o luă razna. Ce-ar fi trebuit să facă? Cum să iasă din situaţia aceea imposibilă? Numai dacă recunoştea că o cunoaşte pe Sybille, ar fi ridicat foarte multe semne de întrebare. Îl privi cu seriozitate pe Nerhim.

– Pot să-ţi spun cu mâna pe inimă că n-am mai întâlnit-o până acum pe domnişoara Caillaud. E o străină pentru mine.

Şi ceva îl făcea să suspecteze că tot o străină era şi pentru ea însăşi.

Ţinându-se de cuvânt, după cină, Mateen îi conduse pe terasă, unde îi aştepta un sistem audio performant. Selen îl invită imediat la dans pe Laurence, şi părinţii lui Mateen li se alăturară. În timp ce Sybille se lăsa condusă de Mateen pe ritmurile muzicii, încerca din răsputeri să-şi menţină privirea cât mai departe de Laurence. Din când în când însă, nu rezista să nu-l privească pe furiş. Selen părea a fi în al nouălea cer, iar el nu dădea semne că nu i-ar împărtăşi sentimentele. Se trezi detestând-o pe Selen fără niciun motiv, de parcă din cauza ei nu se afla ea în braţele lui Laurence. Ce se întâmpla? Bărbatul după care tânjea era Laurence, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-l privise niciodată decât ca pe un frate mai mare. Şi atunci ce era cu toţi fluturii pe care-i simţea zvârcolindu-se în stomac?

Mateen se îndepărtă pentru a schimba muzica şi Laurence îşi făcu apariţia lângă ea.

– Pot să am onoarea următorului dans, *Mademoiselle* Caillaud?

– Te rog să-mi spui Sybille, încuviinţă ea.

O conduse departe de Mateen şi de ceilalţi şi, când reîncepu muzica, o luă în braţe. Începură să danseze lent. Sybille fu surprinsă să simtă un alt fel de legătură între ei, ceva ce nu mai simţise niciodată lângă Laurence. Atracţie?! Din tensiunea pe care o emana corpul lui, putea să-şi dea seama că acelaşi lucru simţea şi el.

– Ce naiba cauţi aici cu Mateen şi familia lui? Vocea îi era joasă şi calmă.

Sybille intui însă mânia şi iritarea care-l măcinau. Era surprinsă că nu-şi dăduse încă seama de adevăratul motiv pentru care se afla ea acolo.

– Nu sunt aici din proprie inițiativă, Laurence. De când nu ne-am mai văzut, viața mea s-a schimbat considerabil. Lucrez pentru niște oameni...

– Da, știu. SATT, răspunse el calm.

– Ce vrei să spui prin *da, știu*? întrebă ea, privindu-l în ochi.

– Crede-mă, n-avem nici timpul, nici spațiul necesar pentru a începe discuția asta.

– De acord, dar îmi ești dator cu o explicație.

– În regulă. Deci, ce cauți aici? repetă el întrebarea.

– SATT m-a trimis în ceea ce numesc ei *prima mea misiune*, răspunse Sybille și îl simți cum se încordează și mai mult.

– Asta e o misiune pentru tine? o întrebă, glasul trădându-i mânia pe care nu și-o putea controla.

– Ai prefera ca relația mea cu Mateen să fie reală?

– Da, răspunse el, evitând să-i întâlnească privirea.

– Mincinosule, n-ai cum să crezi ce zici.

– Ba da, e adevărat, răspunse el săgetând-o cu privirea. E mult prea dureros pentru mine să te văd călcându-ți principiile în picioare.

– Habar n-ai despre ce vorbești, șopti Sybille, reținându-și cu greu lacrimile.

– Nici nu vreau să știu. Și cum de te-au trimis deja în prima ta misiune?

– După cum mi s-a explicat, datorită educației mele și a... genealogiei, sunt mai valoroasă pentru colectarea de informații decât ca agent de teren, repetă Sybille cuvintele rostite de Grover.

– Deci ești un fel de damă de companie, comentă Laurence, știind prea bine ce însemna asta.

– Mulțumesc, e cu adevărat o descriere încântătoare a noului meu statut social.

– Îmi pare rău, *mon coeur*, șopti Laurence strângând-o de mână. Mi-ai lipsit teribil de mult, adaugă imediat, trăgând-o mai aproape de el.

– Și tu mi-ai lipsit, *mon amour*.

– Ce instrucțiuni ai primit în legătură cu Mateen?

– Trebuie să-l seduc.

– N-o să faci așa ceva! Vocea lui Laurence căpătă din nou nota de furie.

– Din păcate, viața și faptele mele nu-mi mai aparțin, îi explică Sybille cu o tristețe sfâșietoare în glas. Trebuie să fac tot ceea ce mi se cere. Și tu trebuie să dispari, cel puțin pentru o perioadă. Au aflat de tine, Laurence, e doar o chestiune de timp până descoperă pe unde umbli.

– Te-au amenințat cu siguranța mea?

– Cred că viața ta e în pericol, îi confirmă ea suspiciunile.

– Și a lui Mateen?

Oare era gelos, ori doar îngrijorat?

– Şi a lui, dar pentru activităţi mult mai puţin nevinovate decât crezi.

– Despre ce vorbeşti?

– Dragul tău Mateen furnizează bani şi oameni unei grupări teroriste numite Turkish Hizballah.

Ochii acvamarin ai lui Laurence reflectară neîncredere.

– Mateen e implicat cu o grupare teroristă? E imposibil, îl cunosc de-o viaţă.

– Din cauza asta am fost trimisă aici, îl privi Sybille cu seriozitate.

– Ai fost trimisă să te prostituezi, mârâi Laurence.

Sybille nu mai scoase niciun cuvânt. Îşi închise ochii şi încercă să se bucure de senzaţia plăcută pe care i-o dădea apropierea lui, ştiind mult prea bine că nu era nici locul, nici momentul pentru a lămuri problemele dintre ei. Inhală mirosul lui unic, lingându-şi inconştient buzele. Degetele ei puteau simţi tremurul imperceptibil al muşchilor lui prin materialul subţire al cămăşii.

– Hei, spuse el cu voce răguşită.

Sybille deschise ochii. Pe faţa lui se aşternuse o expresie indescifrabilă.

– N-ar trebui să fim atât de familiari când dansăm împreună dacă nu ne-am mai întâlnit până acum.

Spre uşurarea ei, melodia luă sfârşit. Îl observă pe Mateen îndreptându-se către ei, şi se îndepărtă uşor de Laurence.

– Mulţumesc pentru dansul acordat, îl auzi adăugând înainte de a face o mică plecăciune şi a se îndepărta.

– Mi s-a părut că te simţi destul de bine în braţele lui, îi spuse Mateen.

– E un dansator foarte talentat, minţi cu uşurinţă Sybille. Ceva mă face totuşi să cred că nu mă are la suflet prea mult.

– Foarte bine, asta înseamnă că nu trebuie să te mai împart cu nimeni pentru tot restul serii.

Mateen o trase aproape de el şi se aplecă s-o sărute. Sybille putea simţi privirea aţintită a lui Laurence. Cu un fior de dezgust, pe care Mateen îl confundă probabil cu pasiunea, îşi închise ochii şi-i permise să-i atingă buzele cu ale lui. *Dacă pot să trec prin asta*, îşi spuse, *atunci pot trece prin orice. Dacă pot să-l sărut când mă priveşte Laurence, atunci nu poate fi ceva mai rău decât atât.* Încercă să se gândească la altceva, dar de această dată mintea nu-i mai coopera. Încă o mai ardea privirea lui Laurence, căldura furiei lui, înţepătura dezgustului pe care i-l arătase. Se opri şi întoarse capul.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Mateen.

Sybille clătină din cap.

– Nu mă simt foarte confortabil când mă săruţi de faţă cu toată lumea.

– Am înţeles. Mai poate aştepta, decise Mateen, trecându-şi mâna prin părul ei.

Sybille îi zâmbi, bucurându-se că nu-i putea auzi bătăile frenetice ale inimii.

Mai târziu în aceeaşi seară, Sybille se îndrepta către camera lui Mateen. Când ajunse la câţiva paşi de destinaţia ei, simţi o uşoară atingere pe umăr şi se întoarse pentru a da nas în nas cu Laurence. Îşi plecă capul când observă toate acuzaţiile nerostite din privirea lui.

– Ce cauţi aici? îl întrebă şoptit.

– Unde te duci?

– N-o fă pe inocentul, Laurence, ştii foarte bine unde mă duc şi ce urmează să fac. Îşi continuă drumul pe hol şi din nou se opri la atingerea mâinii lui.

– Nu face asta, *mon coeur*, o imploră el. Te rog.

Durerea o lovi din toate părţile. Ar fi vrut să se poată înveli cu ea complet şi să dispară.

– Fac ceea ce trebuie să fac.

În timp ce bătea la uşa lui Mateen, resimţi din plin lovitura ultimelor lui cuvinte.

– Aceeaşi justificare pe care şi-o repetă orice curvă ca să poată dormi liniştită noaptea.

Uşa se deschise şi Sybille îi zâmbi senină lui Mateen.

– Pot să intru?

– Sigur, răspunse el bucuros.

Trecu pe lângă el fără a-şi mai întoarce privirea, lăsându-l pe Laurence neclintit în umbrele întunecate.

Începea să se lumineze şi Sybille privea cerul în timp ce stătea întinsă pe pat, cu Mateen ghemuit la spatele ei. Una dintre mâinile lui atârna neglijent peste ea. *Ce ciudat*, se gândi, *m-am simţit mai aproapiată de Laurence când dormeam aşa şi el visa la cine ştie ce femeie din în viaţa lui, decât mă simt acum de acest bărbat cu care am făcut sex.*

După ce aşa-zisa pasiune fusese consumată, Mateen adormise ca proverbialul copil mic, în timp ce ea îşi închisese ochii şi simulase somnul. Acum, apăsarea braţului lui începuse s-o deranjeze şi să-i dea o senzaţie de claustrofobie. Camera părea că se micşorează de la o clipă la alta, patul micşorându-se şi el în acelaşi ritm infernal. Trebuia să plece înainte de a-i veni să urle. Îndepărtă cu blândeţe braţul lui Mateen şi coborî din pat.

– Hei, auzi vocea lui somnoroasă. Unde pleci?

– Mă gândeam să alerg puţin.

– Ai putere să faci jogging la ora asta?

– E destul de înviorător, minţi ea. Culcă-te la loc, ne vedem la micul dejun.

Din fericire, nu era nevoie de prea multă muncă de convingere. Îl putea auzi sforăind deja când apăsă pe clanța ușii. Se îndreptă spre camera ei, încercând să decidă ce-și dorea mai mult: un duș fierbinte, sau să se afle în aer liber. Într-un final, nevoia de spațiu câștigă. Își prinse părul la spate și se grăbi către ieșire.

Alergarea îi permise luxul de a-și păstra mintea liberă de orice gând. Era o dimineață minunată. Păsările începuseră deja să cânte și temperatura era plăcută. Tocmai începea să se bucure de un scurt moment de libertate, când îl văzu pe Laurence îndreptându-se către ea. Se opriră amândoi la distanță de câțiva pași, privindu-se unul pe celălalt.

– Dacă ai venit să continui cu jignirile, te rog să pleci, spuse într-un final Sybille.

Fața lui se destinse, tristețea invadându-i privirea pătrunzătoare.

– Ești în regulă? o întrebă.

– Sunt fată mare, îți amintești? Îi răspunse Sybille cu un zâmbet anemic. Toate vânătăile se vindecă repede.

Laurence făcu involuntar un pas în direcția ei.

– Te-a lovit?!

– Nu, Laurence, era doar un fel de-a spune. A fost foarte galant, s-a purtat cu mine de parcă aș fi fost fragilă.

– Toată povestea asta o să-i distrugă familia, continuă Laurence, o urmă de mânie strecurându-i-se în voce.

Sybille își încrucișă mâinile la piept.

– Poate Mateen ar fi trebuit să se gândească la asta înainte de-a se implica cu grupări teroriste.

– Sybille, cei din familia Duman sunt oameni decenți. Îl cunosc pe Nerhim de ani buni.

Sprâncenele ei se arcuiră acuzator.

– Dacă am înțeles corect, Nerhim e unul dintre partenerii tăi de afaceri. Și ținând cont că tu ești un asasin și-un traficant de armament, asta nu-l pune într-o lumină prea bună, îi aruncă ea în față, incapabilă să se mai abțină.

Laurence se albi instantaneu.

– Cine ți-a spus asta? Parcurse distanța care îi mai separa și o apucă de brațe. De cât timp ai aflat? o întrebă, zgâlțâind-o.

– N-are nicio importanță. Sybille se desprinse din mâinile lui. Ideea era că ești ultima persoană care să-mi dea mie sfaturi în privința conștiinței și-a moralei. N-ai nimic de spus despre durerea pe care le-o produce Mateen familiilor victimelor? De ce nu le ții și lor partea? Pentru că nu te ajută prea mult în afaceri?

– Ai idee cum se va simți când își va da seama de trădarea ta?

– De fapt, chiar am. Cunosc destul de bine gustul trădării, sau ai uitat ce fel de persoană ai pretins că eşti în toţi anii ăştia? Făcu un pas mai aproape de el. Să nu mai îndrăznești vreodată să mă numești curvă! Apoi îi întoarse spatele și-și reluă alergarea, dornică să se îndepărteze cât mai mult de toată mizeria în care se vârâse.

Capitolul 11

Dulce trădare

Zumzetul petrecerii învăluise casa. Invitaţii se plimbau prin reşedinţa luxoasă a lui Nerhim, trecând din camerele elegante de la parter în grădina interioară spectaculos luminată. Personalul firmei de catering se deplasa cu grijă printre oaspeți, având grijă ca niciun pahar să nu rămână gol. Nuferi albi proaspăt tăiaţi în acea dimineaţă pluteau pe suprafaţa piscinei sclipitoare, punând în valoare priveliştea luminată de felinare din cupru şi lumânări de ceară. Ringul de dans fusese amplasat nu departe de marginea piscinei și o mini-orchestră cânta în surdină o varietate de melodii tradiţionale şi la modă. Pe lângă muzica, mâncarea şi băuturile deosebite, invitaţii mai erau delectaţi cu priveliştea extraordinară a văii deasupra căreia era aşezată reşedinţa; peisajul era încadrat de copacii presărați de-a lungul coastei Mării Marmara, creând o întindere de un verde luxuriant.

Înăuntru, musafirii se delectau cu o multitudine de delicatese și facilități, printre care un bar autentic şi un bufet unde se serveau faimoasele și delicioasele *crêpe*, o ghicitoare în camera de lectură, şi nenumărate platouri cu aperitive pe care servitorii le plimbau prin toată casa. Acordurile armonioase ale imensului pian negru din sala de bal concurau pentru atenţia invitaţilor cu melodiile în vogă interpretate de mini-orchestra de afară. Petrecăreţii adunaţi ciorchine în jurul pianului cântau zgomotos şi fals, luându-se la întrecere și amuzându-se de cât de bine cunosc cuvintele diverselor melodii. Mireasma subtilă a parfumurilor scumpe şi a banilor şi mai scumpi se amesteca cu aroma aperitivelor şi a vinului de calitate.

Laurence se plimba alene prin grădină cu paharul de vin în mână, trăgându-şi răsuflarea, bucuros să scape un moment de luminile şi zgomotele petrecerii în plină desfășurare. Lăsă în urmă ringul de dans şi se opri la marginea proprietăţii, admirând ultimele raze roşiatice ale apusului de soare. Nu avusese niciun chef să participe la festivități, ori să socializeze cu ceilalţi invitaţi, dar își călcase pe inimă și făcuse acest sacrificiu numai de dragul lui Nerhim. Luă o gură de vin, savurând aroma delicată. Ochii lui scrutară absent priveliștea Mării Marmara și a coastei, aproape imun la frumusețea impunătoare, apoi își întoarse privirea către ferestrele magnifice ale sălii de bal. Sybille își făcuse în sfârșit apariția, bineînțeles la brațul lui Mateen. Laurence trecu în revistă întreaga ei ființă, de la surâsul ce-i plutea pe buze, la siguranţa de sine

pe care o afişa în ultima perioadă. Era întruchiparea frumuseţii clasice, îmbinată cu mai multă senzualitate decât putea Laurence să suporte.

Îmbrăcată într-o uluitoare creaţie argintie din tafta, cu corsaj, bretele subţiri şi o fustă uşor cambrată şi lungă până la pământ, părea că străluceşte. Nerhim le ieşi în întâmpinare imediat ce cuplul coborî scările către sala de bal. Se opriră să discute un moment, Sybille întorcându-se cu spatele spre grădină. Mişcarea îi expuse spatele gol privirilor lui Laurence. Cel mai seducător era aerul regal în care era învăluită ca într-o pelerină invizibilă, poate şi datorită trenei cu care se termina rochia, cocului franţuzesc şi colierului de la baza gâtului alcătuit din patru şiraguri de perle. Efectul era devastator. Laurence rămase fără suflare, complet dezarmat. O privi cum îşi juca rolul însoţitoarei perfecte, conversând şi stârnind admiraţia tuturor diplomaţilor, politicienilor, a oamenilor de afaceri, şi a persoanelor importante care îi ieşeau în cale.

Ştiind că nu mai putea evita întâlnirea prea mult timp, Laurence intră şi el în casă şi se apropie de Nerhim. După ce terminară de salutat invitaţii, Sybille si Mateen li se alăturară.

Ochii lui Nerhim străluceau de încântare.

– Sybille, draga mea, ai pus stăpânire pe inimile tuturor bărbaţilor. Până şi Laurence pare puţin cam ameţit. E una dintr-un milion, nu-i aşa? îşi întoarse privirea către Laurence.

– Puţin spus, veni răspunsul sec.

Invitaţii se rulară în valuri, petrecerea lui Nerhim fiind numai una dintre multele altele la care trebuiau sa ajungă în acea seară. Obosită, Sybille se scuză pentru câteva clipe şi evadă în căutarea unui loc liniştit. Se opri la marginea ringului de dans, privind absentă la cuplurile care se unduiau în ritmul muzicii. Tresări când simţi cum un braţ i se înfăşoară pe talie. Îşi întoarse capul să-l întâmpine pe Mateen cu un zâmbet plăcut, dar rămase fără cuvinte când constată că lângă ea se afla Laurence. Pentru câteva secunde nesfârşite nu se întâmplă nimic. Niciunul dintre ei nu vorbi, nu se mişcă, doar se priviră unul pe celălalt.

– Vrei să dansezi, *mon coeur*? îi şopti Laurence cu vocea gâtuită de emoţie.

Sybille înclină imperceptibil din cap, apoi îşi aşeză palma în mâna lui şi traversară ringul de dans. Laurence o trase în braţele lui şi începură să se mişte lent în ritmul muzicii, ochi în ochi.

– Mi-a lipsit asta, şopti Sybille cu o umbră de zâmbet pe buze.

– Mie mi-ai lipsit tu, răspunse Laurence, trăgând-o mai aproape de el şi valsând către un colţ mai îndepărtat al grădinii.

Ar fi fost mult mai multe lucruri de spus, dar într-un fel cuvintele erau de prisos. Pentru acele câteva clipe nu mai existau decât ei, fără trecut, prezent sau viitor.

– Știi prea bine că trebuie să fac ceea ce mi se cere, spuse cu delicateţe Sybille.

În privirea lui Laurence se oglindiră o mie de emoţii contradictorii.

– Ştiu.

Fără să-şi dea seama, îi trasă sprâncenele cu degetul mâinii stângi, aşa cum făcuse de nenumărate ori nu cu mult timp în urmă. Sybille savură gestul familiar cu ochii închişi. Melodia se apropia de final şi încercă să se îndepărteze uşor, dar braţul ferm aşezat pe talia ei o împiedică.

– Încă un dans, răspunse Laurence privirii ei întrebătoare.

Sybille deschise uşa balconului şi păşi în răcoarea nopţii. Aerul devenise mai rece, o adiere uşoară strecurându-i-se prin părul eliberat din cocul ce o incomodase toată seara. Zâmbi mulţumită la gândul că scăpase măcar pentru puţin timp de Mateen, care fusese nevoit să se prezinte la o întâlnire de afaceri misterioasă. Îi ataşase în mod discret un transmiţător, după care se scuzase şi se retrăsese de la petrecere. SATT avea să-i urmărească toate mişcările şi convorbirile, şi toată mascarada avea să ia sfârşit. După teatrul pe care fusese nevoită să-l joace, ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să mai împartă patul cu Mateen încă o dată. O străbătu un fior neplăcut numai gândindu-se la asta.

Ştia că trebuie să-şi schimbe hainele şi să contacteze SATT, dar ceva o ţinea pe loc. Îi intuia prezenţa, simţindu-şi pielea spatelui în flăcări, aceeaşi senzaţie pe care i-o crease privirea lui toată seara. Fără să ridice un deget, Laurence avea mai mult efect asupra ei decât avea Mateen, care o atingea cu fiecare ocazie. O privea acum, şi nu avea nevoie să-şi întoarcă privirea pentru a confirma asta. Tresări când simţi un deget trasându-i şira spinării.

– Laurence...

Răspunsul lui se materializă printr-o uşoară muşcătură de umăr. Limba lui urmă traseul degetului. Sybille nu-şi putu reţine un suspin de plăcere. Laurence îi dezmierdă fiecare centimetru de piele lăsat dezgolit de materialul rochiei. Când ajunse din nou la umeri, îşi strecură uşor degetele pe sub bretelele subţiri şi dintr-o singură mişcare, îi lăsă partea de sus a corpului goală. Sybille tresări când adierea vântului îi atinse corpul ca o prelungire a degetelor lui.

– Parfumul ăsta, murmură Laurence. Ai scos din minţi toţi bărbaţii din jurul tău, *mon coeur*. Savură mirosul părului ei şi îşi lipi corpul de al ei.

Sybille îşi arcui coloana, dorind să-l simtă cât mai mult.

– Nu-mi pasă de ceilalţi, îi şopti. Nu mi-am dorit decât să te scot pe tine din minţi.

– Crede-mă, ţi s-au împlinit toate dorinţele cu vârf şi îndesat.

Laurence îi întoarse capul spre el. În timp ce se apleca să o sărute, Sybille îi zâmbi senzual.

– Rămâne de văzut... dorințele mele întrec orice imaginație.

Laurence o atinse destul de ezitant la început, dar când Sybille îl sărută pasional și fără rezerve, orice barieră dispăru și se lăsă purtat de desfătarea erotică la care visaseră amandoi de două zile.

Mult, mult mai târziu, Sybille moţăia în braţele lui Laurence, în timp ce el o mângâia pe spate cu mişcări lente. Era epuizat, dar făcea tot posibilul să rămână treaz pentru a savura momentul. Era conştient că ceea ce se întâmplase între ei nu putea fi decât un aranjament temporar. Nimic nu se schimbase... tensiunea dintre ei se mai atenuase o idee, dar în rest totul ramăsese la fel. Încercase să-şi ceară iertare pentru cuvintele dure pe care le folosise, dar Sybille îl asigurase cu un sărut că-i înţelegea punctul de vedere.

Auzi zgomot de paşi pe hol, care se opriră în faţa uşii camerei lui Sybille.

Mateen, realiză Laurence, încordându-se ca un arc. *Pleacă, lasă-ne măcar noaptea asta, s-ar putea să nu mai existe o altă noapte prea curând... dacă va mai exista vreodată.* Oftă recunoscător când auzi paşii îndepărtându-se de uşă. Mateen hotărâse probabil că nu era prudent să-şi trezească iubita la o oră atât de târzie. O voce feminină îl opri însă înainte de a intra în camera lui. Selen.

– Cred că e timpul să avem o mică discuție, dragul meu frate.

Sybille se desfăta din plin de amorţeala trupului ei satisfăcut şi de noul sentiment de împlinire sufletească. Şocul produs de trântirea de perete a uşii, urmată de o voce bărbătească care ţipa isteric, o aduse la realitate într-un mod mult prea brutal. Se luptă din răsputeri să întredeschidă ochii pentru a vedea ce naiba se întâmplă, dar mai ales pentru a descoperi cine era idiotul care o deranja din cel mai dulce somn de care avusese parte vreodată. Descoperi că se afla în braţele lui Laurence, ceea ce era bine. Mateen se afla lângă pat şi ţipa cât îl ţinea gura. Asta era rău. Foarte rău! Se strădui să-şi adune gândurile. Oare cât din acoperirea ei se dusese pe apa sâmbetei?

– Lasă-ne să ne îmbrăcăm şi ne întâlnim jos să discutăm situaţia ca nişte adulţi, spuse Laurence de lângă ea.

Nerhim îşi făcu apariţia în cadrul uşii.

– Ce-i cu toată zarva asta? întrebă somnoros.

S-a dus şi îmbrăcatul, gândi obosită Sybille. Mintea ei începu să lucreze rapid.

– Îmi pare rău, Mateen. Când ne-am întâlnit pentru prima oară, ţi-am povestit că tocmai mă despărţisem de cineva.

– Laurence? bolborosi Mateen. Şi de ce te-ai prefăcut că nu-l cunoşti?

– A fost șocată să-l întâlnească din nou tocmai aici, îi răspunse calm Nerhim.

Sybille îi aruncă o privire plină de recunoştinţă.

– Exact. Am fost şocaţi amandoi. El s-a simţit rănit să mă vadă în compania altcuiva, şi pe moment ni s-a părut normal să ne comportăm ca nişte străini, minţi Sybille cu uşurinţă.

– Şi cu noi cum rămâne? întrebă Mateen pe un ton rănit.

– Îmi pare rău, repetă Sybille. Chiar îmi pare rău, dar unele lucruri nu sunt menite să dureze.

Mateen închise ochii pentru câteva momente, ca pentru a-şi aduna forţele, după care părăsi camera.

Sybille îşi întoarse privirea către Nerhim.

– Ţinând cont de ceea ce s-a întâmplat, cred că e mai bine să mă mut la un hotel.

– Prostii, încercă să se opună Nerhim.

– Îmi pare tare rău, repetă Sybille pentru a treia oară.

În mai puţin de o oră, se cazase la un hotel şi se grăbi să-l contacteze pe Ricardo.

– Spune-mi că avem o adresă.

– Normal că avem, veni imediat răspunsul. O avem de câteva ore bune. Sunt în drum spre tine cu o echipă de intervenţie.

– Bine.

Sybille întrerupse transmisia cu un oftat şi se îndreptă către fereastră. Privirea ei străpunse întunericul de afară, din nou pierdută în gândurile ei.

În ciuda tensiunilor create, Laurence rămase la reşedinţa familiei Duman. Era absolut necesar să aibe o discuţie serioasă între patru ochi cu Mateen. Dar asta se dovedi imposibil, din moment ce Mateen dispăruse fără urmă pe toată durata zilei. Laurence îi înţelegea furia, dar din păcate erau lucruri mult mai importante la mijloc decât inima lui rănită.

Când Mateen îşi făcu în sfârşit apariţia, Laurence îl prinse ferm de braţ şi-l trase înspre bibliotecă.

– Avem de discutat câteva lucruri.

– Adică nu ne-am spus deja tot ce era de spus? întrebă acru Mateen.

Laurence se sprijini de biroul din lemn masiv din spatele lui şi îşi încrucişă braţele la piept.

– Nu chiar. Am omis partea în care tu furnizezi bani unei grupări teroriste.

– Poftim?! se încruntă Mateen. Despre ce vorbeşti?

– Eşti anchetat pentru legăturile tale cu o grupare numită Turkish Hizballah, îl informă Laurence pe un ton grav.

– Anchetat? Mateen se albi la faţă.

– Ai încurcat-o rău de tot, Mateen. Şi cu toate că asta e numai problema ta, îmi fac griji pentru tatăl tău.

– De ce? râse Mateen. Turkish Hizballah nu e o grupare teroristă, e doar o adunătură de foşti colegi de facultate. Împreună căutăm locuri de muncă şi cazare pentru cei mai puţin privilegiaţi. Pentru numele lui Allah, totul e în scop caritabil. Dacă vor să mă aresteze pentru acţiunile mele caritabile, n-au decât. Avocaţii mei o să-i taie în felii şi-o să-i arunce leilor.

– Nu cred că înţelegi gravitatea situaţiei, insistă Laurence. Oamenii care te urmăresc nu dau doi bani pe procese şi avocaţi. Spune-mi, te rog, ce face gruparea asta caritabilă cu banii tăi?

– Când identifică o persoană care îndeplineşte criteriile, o ajută. Îi găseşte un job şi-un loc în care să stea. Asta-i tot, nimic altceva.

Laurence aprobă din cap. Lucrurile începeau să se lege.

– Lasă-mă să ghicesc... tineri, singuri, fără rude, eventual cu un trecut violent?

– Exact! Suntem dispuşi să oferim o şansă celor cărora societatea le-a întors spatele.

Laurence îl privi cu o sprânceană arcuită. Mateen încă nu-şi dădea seama cum stăteau de fapt lucrurile.

– Tu chiar nu înţelegi? S-au folosit de tine în cel mai josnic mod. Persoanele selectate au fost transformate în mercenari, iar banii pe care i-ai donat au fost cheltuiţi pe antrenamente şi armament.

Mateen se prăbuşi înmărmurit pe un scaun.

– Selen, reuşi într-un final să şoptească.

– Ce-i cu ea?

– Trebuia să le ducă un cec în seara asta. S-ar putea să fie în pericol.

– Da, şi crede-mă când îţi spun că teroriştii nu reprezintă decât o foarte mică problemă, adăugă cu asprime Laurence.

Din punctul acela, nu mai întâmpină nicio rezistenţă din partea lui Mateen când îi propuse să-l conducă la sediul grupării Turkish Hizballah. Când ajunseră, îi aplică o lovitură în cap cu patul pistolului şi-l înghesui cu grijă în portbagajul maşinii.

Duba închisă la culoare trase pe dreapta la marginea unui drum pustiu. Îmbrăcată în echipamentul negru standard, cu o mască pe faţă, ochelari cu infraroşu la ochi şi pistol automat în mână, Sybille era pe jumătate convinsă că visează când se trezi urmându-l pe Ricardo în timp ce se îndreptau către ceea ce părea un fel de gard înalt de sârmă.

– Acum! ordonă Ricardo.

Sub lumina lunii pline, doi agenţi operativi depozitară la pământ rucsacii grei pe care-i căraseră până atunci şi începură să asambleze un dispozitiv. Ceilalţi agenţi rămaseră cu ochii în patru şi armele pregătite de luptă. Sybille îşi ridică privirea. Gardul înalt de aproape doisprezece metri se termina cu bucle

de sârmă ghimpată, o licărire bleu la intersecția firelor cu stâlpii indicând faptul că era electrificat. Sybille închise ochii și oftă, străbătută de un fior paralizant de frică pură.

Ricardo verifică ultimele conexiuni.

– În regulă, suntem gata!

Sybille și Nicole își introduseră armele în toc și ajutară la montarea a patru tije: două așezate pe picioare telescopice lângă un stâlp al gardului, și două lângă următorul stâlp. Ricardo apucă o clemă metalică atașată de una dintre tije cu ajutorul unui cablu gros, apoi distribui restul de trei. Tijele erau conectae două câte două de cabluri groase, fiecare terminându-se cu o clemă metalică. Semnale luminoase roșii pâlpâiau ca niște rubine la capătul fiecărei tije. Două linii de curent electric erau împletite cu sârma gardului, prinse de fiecare stâlp cu butuci metalici.

Ricardo indică fiecărui agent în parte pe ce butuc să atașeze clema.

– Dacă nu ne sincronizăm mișcările, ne-am ars!

Sybille înghiți în sec, mîinile transpirându-i instantaneu în interiorul mănușilor.

– Atenție la comanda mea!

Sybille își asumă o poziție cu picioarele puțin mai depărtate, rugându-se ca materialul izolator al mănușilor ei să-și facă treaba în caz de nevoie.

– Unu... doi... trei... acum!

Tijele prinseră viață cu un bâzâit și licăririle bleu de pe stâlpii gardului se stinseră. Înainte ca Sybille să-și tragă sufletul, Ricardo le făcu un semn cu pistolul:

– Pe sub gard!

Doi agenți săpară pe sub gardul de sârmă și-l traseră în sus, apoi restul agenților se târâră pe sub el, unul câte unul. Se furișară dintr-o umbră în alta, conștienți de lumina puternică a lunii pline. Totuși șansele lor erau foarte bune. Șeful securității era la băut în barul lui preferat, o prostituată plătită de SATT asigurându-se că nu se va întoarce prea curând la post. Singurul paznic rămas dormea buștean, sandvișul comandat mai devreme de la un restaurant din zonă fiind interceptat și injectat cu somnifere. O șansă mai bună nu avea să se mai ivească prea curând.

Doi agenți își ocupară pozițiile la colțurile opuse ale clădirii masive. Folosită la un moment dat pe post de grajd pentru cai, clădirea era lungă și joasă. La un capăt se ridica un turn diform, suficient de înalt pentru a permite vizibilitatea în curtea interioară peste zidurile înalte. O ușă metalică groasă păzea însă accesul în interiorul clădirii, și un cod garanta siguranța ușii.

Ricardo extrase o mică cutiuță de metal din buzunarul interior al jachetei, cu un card magnetic obișnuit atârnând de un fir subțire la unul dintre capete. Își scoase cu dinții mănușa de la mâna dreaptă, după care introduse cu grijă

cărdul în panoul din uşă. Luminiţe de semnalizare începură să pâlpâie pe cutiuţa pe care o ţinea în mână. Circuitele din interiorul ei începură să zornăie în încercarea de a descifra codul. Pe ecran apăru o fereastră în care se afişară unul câte unul cifrele codului. Ricardo introduse cu grijă fiecare cifră. Încuietoarea uşii cedă.

– Avem acces!

Totul decurgea conform planului. Agenţii operativi tăiară curentul electric şi se împrăştiară conform planului de acţiune.

Laurence tocmai o găsise pe Selen, când se se produse pana de curent. În ciuda întunericului, şocul pe care i-l produsese apariţia lui era mult prea evident pe faţa ei.

– Laurence, ce cauţi aici?

– Te scot pe tine din belea.

– Pot să am şi singură grijă de mine.

– Pe naiba! Nici măcar nu ştii în ce te-ai băgat!

– Ba ştiu, răspunse cu răceală Selen.

– Deci tu eşti capul răutăţilor, realiză Laurence. Te-ai folosit de Mateen numai pentru a-ţi acoperi urmele.

– Te surprinde? îl luă în derâdere Selen. Din câte îmi dau seama, îţi plac femeile dure.

– Femeile puternice, o corectă el. Sybille are demnitate, tu eşti doar un mercenar.

– De câtă demnitate a dat dovadă când s-a culcat cu fratele meu şi după aia cu tine?

– Putem să lămurim povestea asta mai târziu. Acum trebuie să ieşim de aici.

– De acord, reacţionă cu promptitudine Selen, indicând un coridor din dreapta lor. Trebuie s-o luăm pe aici.

– Eşti sigură?

– Ştiu foarte bine locul ăsta. Urmează-mă!

Dar în loc să-l conducă pe drumul de evacuare din clădire, Selen se opri în faţa a ceea ce arăta ca un seif.

Bani... într-un moment critic ca ăsta, ea nu se se gândeşte decât la bani, se gândi Laurence dezgustat.

Selen bâjbâi combinaţia pe întuneric, folosindu-se de lumina slabă care intra pe fereastră. Laurence sesiză mişcare la celălalt capăt al încăperii şi se întoarse la timp să vadă două siluete intrând. Una se îndreptă spre el, cealaltă spre Selen. Prieteni, sau duşmani? Răspunsul sosi imediat când primi un picior în piept. Izbitura îl proiectă în peretele din spatele lui. Îşi reveni rapid şi

încercă să se apropie mai mult de Selen, dar necunoscutul mascat îi bloca calea. Asta era foarte rău, mai ales pentru Selen, aşa că Laurence îşi extrase pistolul din tocul de la subraţ.

Sybille se îndreptă spre Selen, când realiză că bărbatul cu care se lupta Ricardo era Laurence. Îngheţă de groază când îl văzu scoţându-şi pistolul şi încercă să-i strige să se oprească. Din gâtul ei ieşi numai un cârâit slab pe care nu-l auzi nimeni.

Ricardo reacţionă la fel de prompt ca şi Laurence, scoţând propria lui armă. În timp ce bărbaţii îşi ţinteau inima unul celuilalt, Sybille observă că Selen reuşise să deschidă seiful şi scosese la rândul ei un pistol. Îl îndreptă spre Ricardo şi puse degetul pe trăgaci. În mâna lui străluci ceva ce părea a fi lama unui cuţit. Sybille aproape ameţi când înţelese ce urma să se întâmple. În timp ce Ricardo aruncă cuţitul către Selen, Laurence trase un glonţ care îl nimeri pe Ricardo în umăr. Sybille privi cu fascinaţie morbidă cum lama cuţitului se înfipse cu un sunet surd în pieptul lui Selen, ai cărei ochi se măriră de groază, apoi deveniră sticloşi. Se terminase.

Sybille îşi scoase rapid masca şi îl privi pe Laurence, furioasă şi încă buimacă.

– Nu m-ai recunoscut?

Se aşeză în genunchi lângă Ricardo şi-l luă în braţe, apoi îi scoase cu grijă ochelarii cu infraroşu şi masca. Ricardo o privi nedumerit.

– Îl cunoşti?

– Nu ştiu cine eşti, dar va trebui s-o protejezi, spuse repede Laurence. Nimeni nu poate afla ce s-a întâmplat.

Ricardo îl privi cu o sclipire ameninţătoare în ochi.

– Ai vreo idee cum aş putea face asta? Tu eşti cel care m-ai împuşcat!

– Te rog, eşti singura ei şansă în momentul ăsta.

– Ce naiba crezi c-aş putea eu să fac?

– Să nu spui nimic nimănui despre cine te-a împuşcat. Era întuneric... n-ai văzut bine, inventezi tu ceva. Şi nu pomeneşti nimic de faptul că Sybille mă cunoaşte.

– Ce naiba se-ntâmplă? încercă să protesteze Ricardo.

Sybille îi întoarse capul înspre ea.

– Îţi povestesc totul mai târziu, Ricardo, şopti ea. Acum lasă-l să plece.

După câteva momente, Ricardo încuviinţă.

– În regulă.

Când restul echipei dădu buzna în încăpere câteva minute mai târziu, o găsiră pe Sybille ajutându-l pe Ricardo să se ţină pe picioare.

Londra, Marea Britanie

Sybille îşi începu alergarea de dimineaţă de la staţia de metrou Central Line şi intră în Hyde Park pe la Marble Arch. Admiră coloanele corintiene din marmură albă de Carrara dintre cele trei arcade şi basoreliefuri, fredonând împreună cu iPod-ul ei. Îl zări pe Ricardo aşezat pe o bancă pe aleea opusă şi-i făcu cu mîna. Ricardo îi răspunse în acelaşi fel. Stabiliseră o întâlnire pentru o partidă de şah. Se zvonea prin SATT că Ricardo ar fi imbatabil la şah, aşa că Sybille nu se putuse abţine să nu-l provoace la o partidă; dar acum se simţea prea bine alergând pentru a se opri.

Ricardo oftă când o văzu îndepărtându-se în pas alergător spre o alee lăturalnică. După misiunea din Istanbul, ieşiseră la o plimbare şi Sybille vorbise aproape fără oprire cu privirea pierdută în gol. Îi povestise întreaga istorie: relaţia ei cu Laurence, crima pe care o comisese pentru a-l proteja, procesul şi condamnarea la închisoare pe viaţă, recrutarea misterioasă în cadrul SATT, neaşteptata schimbare dintre ea şi Laurence.

O umbră trecătoare îi alunecă pe faţă când un bărbat se aşeză în celălalt capăt al băncii. Ricardo nu-şi trădă nici uimirea, nici faptul că-l recunoscuse. Ce căuta aici? Sybille nu putea fi atât de neglijentă, trebuia să ştie că mai devreme sau mai târziu i-ar fi atras atenţia lui Simon. Îşi analiză pe furiş vecinul de bancă. Păr des blond, ochi de un albastru închis, picioare lungi şi umeri laţi, iubitul secret al lui Sybille era un bărbat foarte bine făcut, iar Ricardo se convinsese pe pielea lui că era la fel de letal.

– Ce mai face? îl întrebă Laurence fără să-l privească.

– E o supravieţuitoare.

Ricardo puse pe bancă ceva ce scoase din buzunar. Laurence aruncă o privire scurtă şuviţei împletite de păr.

– S-a tuns?

Ricardo încuviinţă din cap.

– Spune că se potriveşte mai bine noului ei stil de viaţă. E o femeie nouă, diferită.

– Ăsta e un mesaj pentru mine?

– Nu de la ea, de la mine. Ricardo întoarse capul şi-l privi cu un aer grav. Las-o în pace dacă vrei să trăiască.

Laurence îşi lăsă bărbia în piept şi închise ochii pentru câteva secunde.

– Au ameninţat-o?

– Nu încă, dar o vor face dacă află ceva. Şi dacă află, mă vor trimite pe mine să rezolv problema. Nu mă forţa să vin după tine, Laurence.

Laurence întinse mâna după şuviţa delicată şi o strânse cu putere în pumn. Se ridică în picioare.

– Ai grijă de ea... te rog.

Ricardo rămase tăcut pentru câteva momente. Laurence îl împuşcase şi fusese mai mult decât pregătit să-l antipatizeze, dar suferinţa reală pe care o trăda vocea lui îi atinse o coardă sensibilă.

– E în echipa mea şi suntem prieteni buni. Promit că voi face tot ce-mi stă în putere pentru a o proteja.

– Eşti un bărbat norocos, îi răspunse Laurence zâmbind.

Din dreapta lor se auzi zgomot de paşi. Ricardo privi în direcţia din care venea alergătorul. Când îşi întoarse înapoi privirea, Laurence deja dispăruse.

Sybille se opri lângă el, privind suspicioasă în jur.

– Cu cine stăteai de vorbă?

– Cu nimeni cunoscut, doar un individ care se aşezase din întâmplare pe aceeaşi bancă cu mine. Încă n-ai aflat în mod oficial, dar am fost promovat pe post de şef de echipă, schimbă subiectul în mod deliberat.

– Îţi ofer sincerele mele felicitări! comentă Sybille cu un rânjet.

– Odată cu promovarea, mi s-a permis accesul la anumite dosare secrete, continuă Ricardo, ignorându-i ironia. Am verificat azi... Simon are un dosar despre Laurence.

Sybille îl privi cu o expresie devenită brusc extrem de serioasă.

– Da, a menţionat ceva de genul ăsta într-o discuţie pe care am avut-o de curând.

– Deocamdată, nu pare să ştie decât de legătura voastră anterioară. N-am văzut nicio menţiune legată de întâlnirea voastră recentă şi nici de... progresul relaţiei.

– Ce încerci să-mi spui de fapt, Ricardo? Că-mi interzici să-l văd, ori mă torni la Simon?

– Am autoritatea să fac asta. Şi-aş putea să-i spun şi lui Simon.

– Da, ai putea, răspunse calm Sybille, ochii scânteindu-i ameninţători. E chiar o idee excelentă să-ţi trădezi prietenii ca un prim pas în noua poziţie. Asta o să te pună într-o lumină bună.

Ricardo nu cedă în faţa atacurilor ei.

– Dacă află Simon că te-ai întâlnit cu cineva din viaţa ta anterioară, s-ar putea să nu-mi rămână prea multe opţiuni.

– Trăiam cu impresia că tu vei fi cel care va conduce echipa, nu Simon.

– Ştii prea bine că n-am niciun fel de autoritate în faţa lui Simon.

– Modul în care îţi impui autoritatea nu depinde decât de tine.

– Intenţionez să încerc.

Sybille se aplecă şi-l sărută pe obraz.

– Mulţumesc, Ricardo. Şi fii pe pace, voi face exact ce-ai face şi tu dacă te-ai afla în situaţia mea.

– Tocmai asta mă îngrijorează, răspunse el zâmbind, după care se ridică şi îi oferi braţul. Eşti pregătită pentru partida noastră?

– Întrebarea e dacă te-ai pregătit tu să iei bătaie.

Telefonul lui Ricardo începu să sune. Oftând, Sybille îi făcu semn să răspundă.

– Da. Ricardo ascultă câteva momente, după care închise telefonul. Trebuie să mă întorc la sediu, spuse pe un ton plin de regrete.

Sybille oftă din nou.

– Eşti un tip foarte norocos.

– Mda... cred că mi s-a mai spus chestia asta.

Capitolul 12

Secrete dezvăluite

Istanbul, Turcia

În dimineaţa programată pentru razia depozitului de armament al unchiului lui Enise, şase vehicule se deplasau în trombă către ţintă. Laurence bombăni nemulţumit. La naiba! O adevărată desfăşurare de forţe, mult prea numeroasă şi mult prea evidentă. Îşi porni transmiţătorul pentru a anula misiunea. Totul i se părea suspect. Când îşi puse casca în ureche pentru a da comanda însă, îl auzi pe unul dintre oamenii lui Enise raportând:

– Sunt pe poziţie.

– Bine, răspunse Enise. Rămâi acolo, suntem pe drum.

– Întrerupeţi orice comunicaţie până la ordinul meu! interveni Laurence.

Pe canalul de transmisiuni se restabili liniştea. Enise îşi trimisese dinainte un om pe teren. Erau deja compromişi, era prea târziu să mai anuleze misiunea.

Hugues începu să murmure ceva cu ochii închişi. Laurence îl privi, presupunând că o înjura pe dobitoacă. Se înşela. Hugues încerca din răsputeri să-şi amintească o rugăciune. Situaţia părea anapoda din toate punctele de vedere, şi acum Enise îi lăsase fără nicio alternativă.

– Împărţiţi muniţia de rezervă, ordonă Hugues.

În fiecare vehicul începu o redistribuire a muniţiei. Parcară pe străzile adiacente depozitului şi se deplasară în grupuri de câte doi, sau trei, până aproape de clădire. Imensa construcţie era cât jumătate de bloc cu trei etaje, dispunând de o intrare principală şi trei intrări laterale pe lângă cele pentru încărcarea mărfii. Nu existau geamuri decât la etajul doi şi trei. Totul părea foarte liniştit, niciun paznic la vedere.

– La dracu', auziră în căşti vocea lui Hugues, care se apropia deja de intrarea principală.

Omul lui Enise dezactivase sistemul de alarmă şi se afla acum înăuntru. Laurence împinse una dintre uşile pentru încărcatul mărfii. Se deschise fără niciun zgomot. Hugues deschise uşile din faţă, în timp ce Enise le deschise pe cele din dreptul aleii. Vadim se ocupă de latura opusă lui Enise. Intrară. Înăuntru era linişte deplină şi nu se vedea niciun paznic.

– Fir-ar să fie! auziră din nou vocea lui Hugues.

Înaintară cu toţii înspre centrul depozitului, unde erau stivuite lăzi de toate dimensiunile. Laurence se opri în dreptul unui rând de lăzi şi le lumină cu lanterna. Încărcătură explozibilă C4. Deschise una dintre lăzi şi privi înauntru. Goală.

– Retragerea! dădu imediat comanda.

Prea târziu. Depozitul se lumină deodată, de parcă ar fi fost ziua în amiaza mare. Erau prinşi în capcană. La ferestrele birourilor de la etajul superior îşi făcură apariţia lunetişti, apoi alţii pe scări şi din spatele lăzilor. Spaţiul se transformă într-un imens poligon de tragere.

– Împuşcaţi tot ce mişcă! ordonă Hugues. Scapă fiecare cum poate!

Gloanţele viermuiră pe deasupra capului lui Laurence în timp se aruncă la pământ, rostogolindu-se înainte. Reveni în picioare cu câte un Uzi în fiecare mână. Zgomotul gloanţelor care ricoşau în toate direcţiile era asurzitor, de parcă s-ar fi dezlănţuit iadul pe pământ.

Hugues se târî înainte, împingând o ladă în faţa lui pe post de scut. Laurence împroşcă cu gloanţe etajele superioare şi patru lunetişti căzură la pământ.

Martin şi Portier lucrau în echipă, acoperindu-se, rostogolindu-se, trăgând, acoperindu-şi din nou spatele unul celuilalt, până ajunseră în dreptul scărilor. De undeva de sus, se declanşă în rafale ţăcănitul armelor automate. Martin scoase o grenadă dintr-un buzunar. Îi făcu un semn lui Portier, care se rostogoli trăgând continuu, până depăşi zona scărilor. Martin aruncă grenada în sus pe scări, apoi îl urmă Portier. Un val de gloanţe îl doborî la pământ.

Portier se târî până la el şi-l trase de jachetă din zona scărilor exact în momentul în care explodă grenada. Înainte să fie acoperiţi din cap până-n picioare de praf şi moloz, auziră ţipetele celor răniţi. Portier se eliberă ameţit de sub un morman de moloz şi se târî pe coate până ajunse la Martin. Îşi pierduse cunoştinţa, dar era încă viu. Începu să-şi croiască drum printre dărâmături, simţindu-se de parcă înainta prin melasă, probabil de la rana suferită la cap în timpul exploziei. Mârâi nemulţumit. Îi lua prea mult. Mult prea mult. O umbră alunecă prin faţa lui. Când îşi ridică ochii, privi direct în ţeava unui pistol. Arma trase de două ori.

O ladă din dreapta lui Hugues începu să se mişte încet de-a lungul încăperii. Îşi îndreptă pistolul înspre ea, dar zări la timp capul lui Jean-Louise. Îşi făcură un semn şi înaintară încet, la unison, unul spre stânga, celălalt spre dreapta. Lăzile după care se ascundeau arătau ca nişte site de la gloanţele încasate. Numai că acestea nu mai erau goale, ci pline ochi cu AK47 şi deveniseră un scut extrem de eficient. Lada lui Hugues vibra şi se zgâlţâia în timp ce încasa val după val de gloanţe, dar cu fiecare secundă se afla mai aproape de ieşire. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Jean-Louise. Mintea lui Hugues era frământată de o singură întrebare: unde naiba erau ceilalţi? Încercă să

comunice cu ei prin transmiţător, dar ori erau toţi prea ocupaţi să-i răspundă, ori picase transmisiunea. Încercă să dea de Enise.

– Am ieșit, sunt în drum spre alee, răspunse ea.

– Cine mai e cu tine?

Începu să-i înşire nişte nume. Trei dintre oamenii ei. Niciunul din echipa lui Laurence.

– Laurence, mă auzi?! încercă Hugues.

Nu primi niciun răspuns. Înaintă şi îi văzu pe Martin şi Portier, amândoi morţi. La naiba!

Jean-Louis împingea înainte lada care era în continuare împroşcată cu gloanţe. Putea vedea ieşirea dinspre alee şi o rupse la fugă, încercând să ajungă la ea. Nu reuşi să parcurgă decât o jumătate din distanţă. O durere infernală îi cuprinse spatele şi pieptul, impactul gloanţelor proiectându-l înainte. Căzu la pământ.

– Jean-Louis? îl strigă Hugues. Linişte. Jean-Louis?!

În partea opusă a depozitului, Laurence ridică capacul unei lăzi şi descoperi în sfârşit una care conţinea încărcătură explozivă C4. Începu să scoată explozibilul şi să-l încarce într-un motostivuitor, rugându-se ca lada să nu fie nimerită chiar atunci de vreun glonţ rătăcit. Se întinse să mai ia explozibil, dar se pomeni într-o luptă corp la corp cu un alt bărbat. Primi un picior zdravăn în coaste, şi chiar le auzi pârâind. Căzu la pământ, dezechilibrându-l şi trăgându-l şi pe celălalt după el. Ridică genunchiul să-l lovească. Oponentul lui se ghemui din reflex. Laurence se roti rapid, îi prinse capul ca într-o menghină între braţ şi antebraţ şi îi suci gâtul. Un lunetist apăru din spatele unei cutii, dar înainte de-a apăsa pe trăgaci, căzu la pământ cu un cuţit înfipt în spate.

– M-am gândit eu că probabil ai nevoie de-o gardă de corp, spuse Keeve în timp ce păşea peste cadavru.

Laurence expiră, abia atunci realizând că până atunci îşi ţinuse respiraţia.

– Acoperă-mă!

Se reîntoarse la explozibil, în timp ce Keeve trăgea frenetic în toate direcţiile.

– L-am recuperat pe Hans, se auzi vocea lui Enise în căşti. Rănit, dar viu.

– Vadim, Malice, Dimitry? întrebă Hugues.

– Nu i-am văzut.

Dar Vadim era încă viu şi aştepta. Îl văzuse pe Jean-Louis răpus de gloanţele inamice. Tocmai se pregătea să alerge către uşă şi să încerce să scape, când îl văzuse pe Jean-Louise făcând acelaşi lucru, numai pentru a fi secerat de gloanţe. Vadim îngheţase îngrozit şi rămăsese în aşteptare. Cel care-l omorâse pe Jean-Louis se afla încă pe poziţie. Într-un final, văzu un bărbat păşind cu grijă din spatele unui maldăr de lăzi. Era atât de aproape de el, încât ar fi putut întinde mâna să-l atingă.

Bărbatul își activă emițătorul pentru a comunica cu ceilalți.

– Mai am unul la ieșirea dinspre alee. Ascultă răspunsul, după care începu să se întoarcă. Am înțeles.

Vadim îi ieși în cale și-l împușcă între ochi. Smulse casca din urechea bărbatului și-o introduse în propria lui ureche, ascultând traficul de voci.

– Hugues, sunt Vadim, șopti în radio-emițător. Jean-Louis e mort. Am unul dintre transmițătoarele lor. Suntem atacați de SATT.

– Ieșiți mai repede de acolo, răspunse Hugues. Păstrează transmițătorul și comunică-ne orice informație nouă.

Vadim își respectă ordinele, oferindu-le un ajutor nesperat. Hugues reuși să evite la timp următorul grup, și în câteva momente ajunse mai aproape de ușă.

– Dimitry, Hans, Keeve, Laurence? Să răspundă cineva!

– Sunt aici cu Laurence, răspunse Keeve. Emițătorul lui nu mai funcționează.

– Aici Malice, se auzi o voce guturală. Tocmai am ieșit.

– Găsește-o pe Enise și regrupați-vă, ordonă Hugues în timp ce păși peste cadavrele a trei dintre oamenii lui Enise.

– Hugues, l-ai găsit pe Dimitry? întrebă Keeve. Laurence vrea să știe.

– Încă nu. Martin și Portier sunt morți, la fel și Jean-Louis. Hans și Vadim au ieșit din clădire. Mai lipsește Dimitry.

– Laurence o să creeze o diversiune. Dimitry, dacă poți să mă auzi, pregătește-te.

Deodată, clădirea fu invadată de piuitul amețitor al alarmelor, în timp ce luminile se aprindeau și se stingeau mai ceva ca o instalație de Crăciun. Laurence nu-și rată șansa. Porni motostivuitorul și îl îndreptă către laterala clădirii. Mașinăria se mișcă mai încet ca un melc, izbindu-se într-un final de un morman de lăzi.

– Acum! strigă Keeve.

Laurence păși în câmp deschis și trase în direcția materialului explozibil. Se năpusti către ușile din spate pentru încărcatul mărfii, cu Keeve pe urmele lui, trăgând amândoi în stânga și-n dreapta. Din spatele lor se simți o zguduitură, urmată imediat de o bubuitură asurzitoare. Limbile de foc aproape îi înghițiră, încingându-le spatele. Ajunseră la rampele de încărcare și săriră, unda de șoc prinzându-i în aer și propulsându-i afară. Un camion luă curba în viteză și opri cu scrâșnet de frâne numai pentru o câteva secunde pentru a-i recupera.

Laurence smulse casca pentru comunicații din urechea lui Hugues.

– Dimitry? Răspunde! strigă el.

– Sunt teafăr, veni răspunsul lui Dimitry. Te auzeam, dar tu nu mă puteai auzi. Au ajutat alarmele?

Laurence îşi sprijini fruntea de tetiera scaunului din faţa lui.

– Da... şi luminile au fost de efect!

– Mă gândeam eu c-or să-ţi placă.

– Ne regrupăm la birou, ordonă Laurence.

– Nu-i o idee prea bună, interveni Vadim. Din transmisiunile lor, am dedus că iniţial au monitorizat-o pe Enise. Şi Enise a fost la birou. Poate au urmărit-o.

Keeve îi dădu lui Laurence un bileţel pe care era scrisă o adresă.

– Abia am închiriat locul ăsta. E curat.

– Ne vedem la adresa asta, spuse Laurence, şi le citi ce era scris pe hârtie.

Când ajunseră cu toţii la adresa stabilită, numărară rapid victimele. Laurence îi pierduse pe Martin, Portier şi Jean-Louis. Enise pierduse patru dintre oamenii ei. Malice şi Hans erau amândoi răniţi şi bandajaţi cum se putuse mai bine în condiţiile date. Cu toţii aveau tot felul de vânătăi, răni, arsuri şi mici tăieturi, şi erau absolut epuizaţi. Căzu fiecare în locul în care se afla, adormind în poziţii care mai de care mai ciudate prin micuţul apartament al lui Keeve.

Numai Laurence şi Vadim se chinuiră să rămână treji şi să asculte traficul din casca sustrasă de la SATT. După o perioadă, nu se mai auzi nimic. SATT aflase că fusese penetrat.

– Laurence!

Se trezi brusc şi înşfăcă mâna care îl zgâlţâia de umăr, în timp ce cu cealaltă încercă să-l sugrume pe posesorul ei.

– Laurence! se auzi din nou vocea calmă a Carlei. Vreau să te ridici. Poţi face asta?

Laurence oftă şi-i dădu drumul.

– Cred că da.

Carla îşi petrecu mâna pe sub el, ajutându-l să se ridice.

– Ce cauţi aici?

– M-a adus Keeve. Scoate-ţi tricoul.

Laurence o ascultă, privind de jur împrejurul camerei la aglomerarea de bărbaţi răniţi. Şuieră de durere la verificările amănunţite ale Carlei şi privi în jos către coastele care deja se înnegreau.

– Mi-am cam luat-o.

– Poţi s-o mai zici o dată. Carla îl palpă de-a lungul cutiei toracice. Se pare că ai câteva coaste rupte.

– Las-o baltă. Vezi dacă-l poţi ajuta pe Hans.

– M-am ocupat deja de el, dar trebuie să ajungă la un spital. Glonţul încă mai e în el.

– Şi Malice?

– E mai bine.

Keeve îşi făcu apariţia din bucătărie, aducând o tavă plină de căni şi un ibric de cafea. Curăţă cu piciorul măsuţa, împingând toate armele lăsate pe ea pe jos, după care aşeză tava. Le aduse câte o ceaşcă aburindă Carlei şi lui Laurence, şi se aşeză pe podea lângă ei.

Laurence bău cafeaua dintr-o singură înghiţitură.

– Mai dă-mi una, te rog.

Keeve îi aduse tot ibricul.

– *Merci.* Sorbi cea de-a doua ceaşcă mai pe îndelete.

Oamenii începeau să se dezmorţească. Unii chiar începuseră să se ridice, reacţionând la mirosul cafelei. Carla le verifică vânătăile pe rând, curăţă rănile şi schimbă bandajele. Keeve turna cafea fără oprire. Începeau din nou să semene a oameni. Carla îi făcu lui Laurence semn înspre dormitorul în care se aflau Malice şi Hans.

– Hans, mă auzi? întrebă Laurence când ajunse lângă pat.

Pleoapele lui Hans tremurară şi se întredeschiseră.

– Rezistă! O să te ducem la o clinică în Grecia.

Hans dădu din cap, după care închise ochii. Laurence se îndreptă către cealaltă parte a patului, unde stătea întins Malice. Era treaz.

– Cum te simţi?

– Bine.

– Pe naiba!

Laurence îi examină rana de la umăr. Nici pe departe la fel de gravă ca a lui Hans, dar destul de periculoasă. Măcar părea a fi curăţată bine şi era acoperită cu o alifie cu antibiotice, mulţumită Carlei.

– Mâine sunt pe picioare, şopti Malice.

– Sunt absolut convins, îl bătu Laurence prietenește pe umărul sănătos. Fii cu ochii pe Hans.

În scurt timp, aromele micului dejun invadaseră întreg apartamentul. Hugues se trezi şi el, ghidat de simţul olfactiv, tocmai la timp pentru a nu rata privirea pe care i-o aruncă Laurence lui Enise, care se întindea languros ca o pisică pe canapea. Dacă privirea lui ar fi putut ucide, Enise n-ar mai fi reprezentat de mult o problemă.

– E gata micul dejun? întrebă ea.

– Pregăteşte avionul pentru decolare, ordonă scurt Laurence, ignorându-i întrebarea.

– Unde mergem? întrebă Enise, ridicându-se în picioare.

– *Noi* nu mergem nicăieri. Avionul o să-i ducă pe Malice şi pe Hans la o clinică din Grecia.

– De ce?

– O să mă prefac că nu te-ai trezit de-a binelea, şi n-ai pus întrebarea asta stupidă. Laurence îi întoarse spatele şi intră în bucătărie.

Asta o trezi imediat pe Enise din reverie. Rămăsese singură în cameră, toţi ceilalţi fiind îngrămădiţi în micuţa bucătărie a lui Keeve. Trebuia să-şi recapete poziţia, aşa că se strecură şi ea pe uşa bucătăriei, pentru a se trezi în mijlocul unei şedinţe de urgenţă.

– ...şi Hugues o să cureţe înainte zona. Asiguraţi-vă că SATT nu ştie nimic de avion, spuse Laurence. Vreau ca Malice şi Hans să ajungă la spital cât mai repede. Odată ce decolează avionul, vreau ca toată lumea să dispară. Cel puţin pentru un timp, până ne regrupăm şi vedem cum stăm. Ştiţi cum. Enise şi oamenii ei vor părăsi Istanbulul azi.

– Laurence... încercă ea să se opună.

– Şi vor rămâne departe de Istanbul până nu aflăm exact ce ştie SATT, continuă el pe un ton ca de gheaţă. Dimitry, crezi că poţi modifica transmiţătorul capturat de Vadim ca să le scanezi frecvenţele?

– Sigur!

– Atunci fă-o înainte să decoleze avionul.

– Am înţeles.

Grupul se împrăştie rapid, bărbaţii mulţumindu-i Carlei la plecare. În scurt timp, în apartament nu mai rămăseseră decât Keeve, Carla, Laurence şi Enise.

– Keeve, ajută-mă să fac ordine în sufragerie, spuse Carla.

Keeve o urmă, lăsându-i singuri pe Laurence şi pe Enise. Tensiunea dintre ei era aproape palpabilă. Enise se apropie de Laurence, agilă ca o pisică.

– Iubitule...

Laurence se feri, îndepărtându-se de ea.

– Am coastele rupte, ai grijă! Îi întoarse spatele şi îşi mai turnă o cană de cafea. Din primele informaţii pe care le avem, SATT pregătise capcana pentru tine şi oamenii tăi. Încă nu ştim dacă au aflat ceva şi despre ai mei.

– Cum de-au aflat?

– O cârtiţă, sau poate că unchiul tău ne-a vândut. Vom afla în curând.

Enise începu să-i maseze umerii. Erau foarte încordaţi.

– Nu vii cu mine?

– Trebuie să adun informaţii şi să evaluez cât de mari sunt daunele.

– Şi unde o să mă duc?

Laurence se întoarse din nou cu faţa la ea, privirea lui distantă acţionând ca un pahar cu apă rece aruncat în faţa ei.

– Nu sunt un bărbat prea fericit în momentul ăsta, Enise. Nu e deloc momentul să-mi pui întrebarea asta.

– Dar aici e casa mea!

– Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să planifici o intervenţie în propria ta grădină.

– Aş putea sta la tine acasă.

– Casa mea?

– A lui Sybille.

– În niciun caz!

– De ce nu? Îi murdăresc teritoriul? cuvintele sunară la fel de obraznic pe cât îşi propusese Enise.

– Enise! o avertiză Laurence.

– Ştiam eu că era ceva între voi doi. Spune-mi, era la fel de bună la pat ca mine?

– Încetează!

– Mai bună?

– Taci din gură! Laurence îi întoarse din nou spatele şi se îndepărtă, simţind nevoia să fie cât mai departe de ea. Să nu îndrăzneşti să mai vorbeşti vreodată despre Sybille!

– Deci am avut dreptate. Ei bine, ştim cu toţii cât de complicate pot fi relaţiile în familie, nu-i aşa?

– În a ta, poate! o contră Laurence, întorcându-se către ea.

Enise ajunse lângă el din doi paşi rapizi şi ridică mâna să-l plesnească. Laurence îi prinse braţul şi o îmbrânci înapoi.

– Ieşi afară!

– Laurence, te rog!

– Suficient, Enise! Deodată păru foarte obosit. Pleacă înainte ca unul dintre noi să spună ceva ce-o să regrete mai târziu.

– O să te anunţ când mă stabilesc undeva.

– Ok.

– Te rog, spune-mi că nu s-a terminat totul aici.

Laurence nu spuse nimic.

– Laurence, hai să n-o terminăm aşa! Amândoi am pierdut prieteni. Suntem obosiţi... tu eşti rănit.

Avea dreptate, bineînţeles. Era obosit, furios, rănit şi îndurerat. Martin fusese primul om pe care îl cooptase în echipă, nucleul liniştit al grupului, fără toane, fără nervi, fără probleme inutile. Niciodată.

– În regulă, spuse pe un ton obosit. Sună-mă când te stabileşti undeva. Nu mai comunica cu nimeni altcineva. Ai grijă unde te duci, să nu poată fi stabilită vreo legătură cu tine. Ai suficienţi bani pentru asta. Foloseşte-i!

Enise se apropie încet de el, întinzând mâna să-i mângâie obrazul.

– Îmi pare rău, Laurence.

– Şi mie îmi pare rău, Enise. Mai mult decât ştii.

– Sărută-mă de la revedere.

O sărută. Un sărut delicat, nu pasional, din care Enise nu ştiu ce să înţeleagă.

Laurence o privi de la fereastra bucătăriei în timp ce se îndepărta cu mersul ei de felină. *Mea culpa*, gândi cu amărăciune. *Mea culpa.* Luase o femeie

puţin dusă şi o introdusese în crima organizată. *Bravo, Laurence... cinste ţie.* Se sprijini de bar, dându-şi deodată seama de toate, fiecare bucăţică a acelui puzzle încâlcit aranjându-se la locul potrivit. Enise avea treizeci de ani, nu douăzeci... avusese şaisprezece ani când murise mama ei, nu şase... opt luni într-o clinică misterioasă... fiica se întoarce, mama nu... tatăl îşi omorâse soţia... Enise îşi omorâse tatăl... *Ştim cu toţii cât complicate pot fi relaţiile în familie,* îi răsunară în minte cuvintele ei.

Enise avea pe undeva un copil, care acum avea paisprezece ani. Tatăl acelui copil era propriul ei tată. Enise îl omorâse când împlinise vârsta la care îşi putea primi moştenirea. Dar cine o omorâse de fapt pe mamă? Tatăl ei, sau chiar Enise? Şi de fapt, ce mai conta? Măcar rămăsese totul în familie. El, pe de altă parte, îi deschisese uşa larg şi-o asmuţise împotriva întregii lumii.

Capitolul 13

Sedus de o fantomă

Londra, Marea Britanie

Sybille împinse cu piciorul uşa de la apartament şi întinse mâna să aprindă lumina.

– N-o face, spuse o voce din celălalt capăt al camerei.

Laurence se desprinse din umbrele camerei şi păşi agale spre ea. Rămaseră faţă în faţă câteva momente, sorbindu-se din priviri, comunicând fără cuvinte.

– Ce cauţi aici? sparse tăcerea Sybille. Dacă află SATT...

Laurence îi duse un deget la buze, reducând-o la tăcere.

– Fără vorbe, îi şopti, întorcând-o cu spatele la el şi începând să-i maseze umerii. Relaxează-te, *mon coeur*.

Sybille îşi lăsă capul pe umărul lui. Laurence o împinse în peretele din faţa lor, imobilizându-i corpul cu al lui. Mâinile îi alunecară pe coapsele ei şi apucară materialul fustei, trăgând aproape violent de ea în sus.

– Depărtează-ţi picioarele, îi şopti cu o răsuflarea fierbinte în ureche.

Sybille se supuse, tremurând de plăcere când Laurence îi rupse chiloţii dintr-o singură mişcare. Îl simţi cum îşi descheia pantalonii cu cealaltă mână. Îi ţintui şoldurile, descoperind cu uşurinţă intrarea ei umedă şi se împinse în ea. Sybille se aplecă puţin în faţă, sprijinindu-şi mâinile de perete, împingându-se cu tot corpul în spate. Amândoi gemură în acelaşi timp. Cu penetrări rapide, puternice şi adânci, în timp ce o ţinea strâns de talie cu amândouă mâinile, Laurence o aduse pe marginea abisului, de unde se prăbuşiră amândoi în neant. Înainte de a exploda, îşi aplecă capul şi o muşcă uşor de baza gâtului, un gest primitiv amintind de un armăsar care-şi marchează femela.

În calmul instalat imediat după furtună, Sybille începu să-şi recapete cunoştinţa. Fără niciun cuvânt, Laurence se retrase din ea, după care o luă de mână şi o conduse spre baie. Se dezbrăcară amândoi în linişte şi intrară în duş. În deplină tăcere, începură să se spele unul pe celălalt. Când observă pansamentele care îi acopereau coastele, Sybille ridică o privire întrebătoare, dar el clătină din cap. Sybille oftă, ştiind că vieţile lor deveniseră mult prea complicate pentru explicaţii.

Cîteva minute mai târziu, erau lungiți unul lângă altul în așternuturile lui Sybille, minunându-se de pasiunea de necontrolat care izbucnise între ei. Într-un final, își reîncepură dansul de nepotolit.

Somnul lui Sybille fu întrerupt de țârâitul telefonului. Își deschise ochii și privi în dreapta ei, unde ar fi trebuit să fie Laurence, dar patul era gol. Plecase deja. *La ce altceva te așteptai?* gândi aproape furioasă. Se rostogoli în cealaltă parte a patului și răspunse la telefon.

– Da, încercă să-și dreagă vocea somnoroasă.

– Sybille, auzi vocea calmă a lui Ricardo. Avem o ședință de urgență într-o oră.

Oftă. Se dusese naibii dimineața ei liniștită.

– Ajung imediat.

Intră pe ușa sălii de ședințe cu câteva secunde înainte ca Grover să intre val vârtej, cum îi era obiceiul. Ecranul din fața lor prinse viață, pe el apărând imaginea unui bărbat corpolent de cincizeci și ceva de ani, cu un început de chelie. Cu excepția ochilor negri pătrunzători care trădau o personalitate obscură, ar fi putut fi confundat cu un bunicuț prietenos. Avea o privire de reptilă, înfricoșătoare, fascinantă într-un mod foarte ciudat. Sybille simți un fior pe șira spinării.

– Maurice Reynaud, născut în Monte Carlo, spuse Grover pe un ton încărcat de dezgust, trezind-o din reverie. Traficant de arme, traficant de droguri, face de toate. Rețeaua lui e întinsă și periculoasă. Controlează politicieni locali, precum și persoane internaționale importante care au grijă ca activitățile lui să se desfășoare nestânjenite de nimeni. N-am avut nicio șansă să pătrundem în organizația lui. Asta... până acum.

Apăsă pe un buton al telecomenzii din mâna lui și pe ecran apăru imaginea unui alt bărbat. În timp ce Maurice era corpolent și aproape chel, bărbatul din imagine era slăbănog, cu o claie de păr negru. Și totuși ochii lui – micile găuri negre prevestitoare ale aceleiași personalități obscure care-l făceau pe Maurice să pară atât de respingător – erau exact la fel. Cei doi bărbați trebuiau să fie înrudiți.

– Gustave Reynaud, continuă Grover, fratele mai mic al lui Maurice. Nu e din cale-afară de inteligent, dar se bucură de încrederea deplină a lui Maurice, și se ocupă cu eliminarea problemelor. Priviți-l ca pe menajera fratelui său. Grover zâmbi la gluma pe care tocmai o făcuse, probabil amuzându-se la gândul că SATT nu era singura organizație care angaja *curățători*. În timpul unei colectări de informații de rutină, s-a descoperit o comunicație criptată între Gustave și un asasin cunoscut. Se pare că frații Reynaud plănuiesc asasinarea unui membru extrem de important din cadrul Cabinetului, și asta

numai pentru că personajul respectiv e total imun la încercările lor de mituire şi încearcă să le demaşte organizaţia.

O altă apăsare pe buton şi pe ecran îşi făcu apariţia un al treilea bărbat. Acesta era înalt şi bine făcut, ochi căprui hotărâţi privind din spatele unor ochelari de firmă.

– Ambroisse Tissot a fost esenţial în prăbuşirea unei alte familii implicate în crima organizată. E o persoană publică destul de cunoscută, mai ales datorită faptului că e foarte tânăr pentru poziţia pe care o deţine şi e singur, presa încercând să-l mediatizeze ca pe un celibatar în vogă. Tissot are suficient de mulţi bani încât să-şi permită să-şi păstreze principiile morale, chiar dacă activează în mediul politic. Asta îl face cu atât mai valoros pentru Cabinet, şi încă şi mai periculos pentru indivizi de genul fraţilor Reynaud. Misiunea voastră este să-l protejaţi şi în acelaşi timp să-i expuneţi pe fraţii Reynaud în aşa fel încât să obţinem control deplin asupra organizaţiei pe care o conduc.

Ochii lui Sybille se îngustară suspicioşi.

– De ce să le controlăm organizaţia şi să n-o distrugem? puse întrebarea cu voce joasă. Care era adevăratul scop al lui Grover? Să salveze viaţa unui politician care nu se lăsa cumpărat, sau să îmbunătăţească lunga listă de grupări odioase aflate deja sub controlul SATT?

– Intenţionăm să-l şantajăm pe Maurice pentru a obţine acces la sursele lui. Odată ce reuşim asta, vom dizolva organizaţia, răspunse Grover.

Sybille îi analiză expresia feţei, încercând să-şi dea seama dacă era sincer, dar nu putea fi sigură de nimic. Spunea adevărul? Oare spusese vreodată adevărul? Uneori avea senzaţia că şedinţele aveau mai mult scopul de a-i dezinforma pe agenţii operativi decât pentru a-i informa. Întotdeauna se subînţelegea c-ar mai exista un motiv ascuns, o strategie secretă ştiută numai de cei câţiva aleşi. Resemnându-se cu gândul că nu va afla adevărul până la finalul misiunii, şi poate nici atunci, dădu din cap în semn că a înţeles. N-avea niciun rost să mai stârnească valuri.

– Avem vreo pistă legată de asasinat? întrebă Ricardo.

– Nu. Tissot va participa la mai multe evenimente caritabile în următoarea săptămână. Încercăm să analizăm care ar fi locaţia cea mai potrivită pentru un atac. Mark monitorizează celelalte surse. Mai aveţi întrebări? Grover îşi plimbă privirea prin sală. Perfect. Sunteţi liberi.

Sybille îşi împinse încet scaunul în spate şi se ridică în picioare. Observă cu coada ochiului că şi Ricardo făcuse acelaşi lucru, ochii lui analizând-o din cap şi până în picioare înainte de a se opri pe faţa ei. O schimbare de priviri, o uşoară înclinare a capului, şi stabiliră o întâlnire secretă.

Ricardo se întoarse pe călcâie şi traversă zona principală, dispărând pe un hol lateral, în timp ce Sybille o luă pe ocolite către biroul lui. Privi prin geamul mic din uşă şi îl descoperi exact cum se aştepta: aşezat la birou, captivat de

ceea ce vedea pe monitorul din fața lui. Fără s-o privească, îi făcu semn cu capul să intre. Sybille se prăbuși cu un oftat pe scaunul din fața biroului.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse sarcastic. Anulezi cina.

Ricardo lăsă să îi scape un mic surâs.

– O reprogramăm pentru când terminăm cu misiunea asta.

– Sigur. Sybille ridică din umeri. Zi-mi mai multe despre individul ăsta straniu, Maurice.

– Nimic bun de zis.

Sybille făcu o grimasă, cu toate că nu era deloc surprinsă. Scurta descriere a lui Ricardo se potrivea perfect cu impresiile pe care şi le făcuse şi ea în timpul şedinţei.

– L-ai întâlnit?

– Ne-am tot lovit de el până acum şi de fiecare dată a reuşit să iasă cu mâinile curate, de obicei cu ajutorul unor prieteni strategic plasaţi în locuri importante.

Grimasa lui Sybille se transformă într-o încruntare. Oare SATT ar fi acordat imunitate unui astfel de gunoi dacă le permitea accesul la organizaţia lui? În sine ei, se întrebă cât de mult valora pentru SATT viaţa membrului Cabinetului. Un asasinat reuşit le-ar fi oferit cea mai eficientă modalitate de a-l şantaja pe Maurice.

– Bun, şi care-i treaba mea în toată povestea asta? Trebuie să-l seduc pe Maurice? întrebă cu jumătate de gură, nedorindu-şi cu adevărat să audă răspunsul.

– De fapt, nu, răspunse amuzat Ricardo. Ţinta ta este Ambroisse Tissot.

Monaco, Principatul de Monaco

Îmbrăcată cu o fustă până la genunchi despicată pe picior şi o cămaşă albă de mătase cu o fundă drăguţă la gât, Sybille privea uşile mari de sticlă de la intrarea în clădirea guvernului. Era întruchiparea unei tinere frumoase, delicate şi inocente.

O limuzină neagră îşi făcu apariţia de după colţ. Şoferul deschise portiera, şi Ambroisse Tissot ieşi din ea. Îmbrăcat într-un elegant costum gri cu o croială impecabilă, se îndreptă cu paşi mari către uşile de sticlă.

Sybille ajunse în dreptul intrării în acelaşi timp cu Tissot, căutând cu înfrigurare ceva în poşetă. Se izbiră unul de celălalt. Sybille îşi ridică privirile, pe faţa ei oglindindu-se surpriza şi părerea de rău.

– Vai, îmi pare atât de rău, murmură puţin buimacă, făcând un pas înapoi când Tissot o prinse de cot pentru a o ajuta să-şi recapete echilibrul.

– Te-ai lovit? o întrebă pe un ton blând cu o uşoară urmă de accent.

Sybille clătină doar din cap, lăsând cumva impresia că se simțea jenant de atrasă de bărbatul înalt care încă îi mai ținea cotul. Își mai reveni apoi în fire, cu toate că părea și mai amețită.

– O să întârzii și am mare nevoie de slujba asta. Din nou, mii de scuze... nu m-am uitat pe unde merg. Îi menținu privirea în timp ce se elibera din strânsoarea lui.

Tissot o privi cu atenție, părând vrăjit.

– Vrei să obții o slujbă în această clădire? o întrebă pe un ton politicos.

Pe fața lui Sybille se putea citi acum îngrijorarea.

– Da... chiar dacă șansele mele sunt minuscule.

Se întoarse și se îndreptă grațios către departamentul de resurse umane.

Tissot îi făcu semn asistentei lui.

– Află cine e, și asigură-te că primește postul, îi ordonă cu voce joasă.

O oră mai târziu, Sybille era surprinsă de cât de repede i se oferise slujba, mai ales că nu i se verificaseră încă diplomele și referințele. Trase concluzia că Tissot intervenise pentru angajarea ei. I se comunică să ia legătura cu o anumită doamnă Leblanc, care o va informa ce îndatoriri are. Urma să înceapă chiar de a doua zi.

Ieși din clădire și luă un taxi către apartamentul care fusese închiriat pentru ea. Bineînțeles, SATT închiriase și apartamentele vecine de pe palier. În felul acesta, dacă ar fi fost interogați în mod discret, vecinii ar fi avut numai lucruri bune de zis despre tânăra amabilă care tocmai se mutase în clădire. Apartamentul ei fusese amenajat cu un amestec interesant de mobilier vechi și piese contemporane confortabile, plus elemente de un bun gust desăvârșit, precum perne colorate, mici obiecte decorative, și plante vii. Atmosfera intimă crea sentimentul proaspăt al unei fărpturi tinere și delicate care-și luase viața în propriile mâini.

Dezlipi dispozitivul de comunicații ascuns sub una dintre măsuțele joase care încadrau canapeaua bej cu motive florale delicate. Apartamentului ei fusese echipat cu unități de transmisie-recepție, la fel și apartamentele vecine.

Sybille își introduse casca în ureche.

– Ricardo, mă auzi?

– Ca și cum ai fi lângă mine, veni răspunsul lui.

– Am primit slujba. Următoarea transmisiune mâine seară. Așteptă confirmarea lui Ricardo, după care scoase dispozitivul din ureche și-l ascunse din nou sub masă.

Două zile mai târziu, Sybille nu făcuse niciun progres remarcabil. Ca asistentă a secretarei personale a lui Tissot, era mereu pe fugă, aducând cafea, dosare, transmițând mesaje. Abia dacă găsea câteva momente să-și tragă sufletul. Tissot plecase într-o scurtă călătorie de afaceri, dar era așteptat înapoi în acea

seară, şi secretara lui era foarte ocupată cu pregătirea documentele care trebuiau semnate.

Doamna Phyllis Leblanc era trecută bine de cincizeci de ani, însă corpul ei păstra încă eleganţa unei gazele. Părul ei alb era strâns împletit la spate într-un stil aproape milităresc, punându-i în evidenţă faţa ovală cu pomeţi înalţi şi ochi albaştri. Buzele-i erau în permanenţă strânse de parcă s-ar fi străduit să-şi înăbuşe enervarea.

Sybille tocmai se întorcea de la imprimantă cu toate documentele doamnei Leblanc în braţe, când dădu colţul şi se ciocni în plin de Ambroise Tissot, care se îndrepta către biroul lui. Hârtiile zburară în aer, în timp ce lui Sybille îi trecu prin minte că n-ar fi putut regiza o scenă mai eficientă nici dacă ar fi încercat. Amândoi priviră în sus către hârtiile pe care ventilatorul tocmai le împrăştia în toate direcţiile. Privirile le coborâră unul la celălalt sub ploaia de hârtii ce aterizau fără zgomot una câte una pe mocheta groasă.

Sybille se însufleţi deodată, mimând panica.

– Doamna Leblanc o să se supere atât de tare pe mine! Domnul Tissot trebuie să ajungă dintr-un moment în altul şi acum toate hârtiile sunt vraişte, spuse în timp ce aduna repede documentele de pe covor, după care îi aruncă o privire bărbatului amuzat care strângea foile alături de ea.

– Tu! îl acuză pe un ton jucăuş. Se pare că-mi fac un obicei să mă ciocnesc de tine!

Tissot păru cucerit de zâmbetul ei dulce.

– Doamna Leblanc nu e căpcăunul care crezi, îi răspunse pe un ton amuzat. Şi dacă se va supăra pe tine, atunci va trebui să-i explic că a fost în totalitate vina mea.

Tipul ăsta n-avea deloc nevoie să se folosească de bani sau putere pentru a face inima unei femei să tresalte, gândi Sybille.

– N-aş vrea să ai probleme din cauza mea. Dacă mă grăbesc, poate reuşesc să le aranjez în ordine. Oricum, îţi mulţumesc, eşti un adevărat gentleman.

Expresia lui Tissot deveni cât se poate de serioasă. Sybille realiză că tocmai încerca să se hotărască dacă ar fi trebuit să o invite undeva sau nu. Pentru a-i înlesni decizia, se întinse să mai adune câteva hârtii. Bluza i se mulă pe sâni. Un zâmbet pluti pe buzele lui Tissot. Decizia fusese luată.

– Numele meu este Ambroise. Pot să-l aflu şi pe al tău, făptură încântătoare? o întrebă, reuşind cumva să-şi menţină privirea pe faţa ei.

– Sybille, răspunse ea zâmbind timid.

Terminară de adunat hârtiile împreună, după care se îndreptară şi rămaseră nemişcaţi, privindu-se unul pe celălalt. Sybille clătină uşor din cap şi făcu câţiva paşi înapoi cu intenţia clară de a se întoarce în biroul doamnei Leblanc, dar Tissot îşi întinse mâna ca o rugăminte nerostită de a o opri. Sybille rămase pe loc şi-l privi întrebătoare.

– N-aş vrea să par lipsit de bun simţ, dar... ai vrea să iei cina cu mine diseară? Promit să mă comport în continuare ca un gentleman.

Sybille încuviinţă din cap cu o expresie nesigură, dar dornică.

– Cred că mi-ar face plăcere să iau cina cu tine.

Ochii lui Tissot scânteiră pentru o clipă.

– Ambroise. Numele meu e Ambroise.

Sybille îşi plecă timidă privirea.

– Ambroise, şopti ea, după care se întoarse şi o zbughi în birou.

În timp ce se strecura pe uşă cu teancul de hârtii în braţe, îl auzi spunând din spatele ei:

– Ne întâlnim chiar aici la şase fix.

Uşa din sticlă mată se închise în urma ei. Sybille se prăbuşi pe un scaun, pulsul revenindu-i la normal. Reuşise.

Sybille luă cina cu Ambroise în prima seară, şi în următoarele cinci seri. Era şarmant, sofisticat, avea simţul umorului, era sexy şi foarte atent la nevoile ei. De fapt, dacă n-ar fi fost deja îndrăgostită de Laurence, i-ar fi fost foarte greu să nu se simtă atrasă de el.

Când părăsiră clădirea guvernului în prima seară, Ambroise o conduse către maşina lui, ţinând-o delicat de cot. În momentul în care Sybille văzu limuzina parcată la intersecţie, se opri din mers şi întoarse o privire timidă şi întrebătoare către Ambroise.

– Mă numesc Ambroise Tissot, dragă Sybille. Şi aş fi onorat dacă m-ai acompania la cină.

Tissot o duse la un restaurant foarte scump, dar destul de discret. Sybille îşi jucă rolul fetiţei inocente până la capăt, lăsând totuşi să se întrezărească o parte din personalitatea ei prin remarcile isteţe şi zâmbetul dezinvolt. Ambroise era când vrăjit, când provocat, părând că se ataşa de ea tot mai mult pe zi ce trece. Totul se întâmpla cu mult mai rapid decât s-ar fi aşteptat Sybille. Simon anticipase fiecare progres cu o precizie de admirat.

În timp ce dansa în braţele lui Ambroise pe micuţul ring de dans, Sybille îşi aminti de momentele în care dansase cu Laurence şi, pentru o clipă, se lăsă cuprinsă de nostalgie. Ambroise îi remarcă imediat schimbarea de spirit.

– Simt că te apasă ceva. Vrei să-mi povesteşti?

– Ambroise... adevărul e că n-ar trebui să mă aflu aici cu tine.

– De ce, draga mea? întrebă Ambroise pe un ton uşor îngrijorat.

Sybille zâmbi la auzul alintului. Jocul ei era destul de riscant, dar putea s-o ajute pe viitor.

– Din cauza unui alt bărbat...

– De care eşti îndrăgostită, îi termină el propoziţia. Bărbatul ăsta e cel mai norocos om din lume.

– Dar el nu mă iubeşte... m-am oferit lui în totalitate, dar n-a putut niciodată să-mi spună că mă iubeşte. Sybille îşi plecă privirea, părând ruşinată.

Ambroise o strânse în braţe cu şi mai multă tandreţe, plecându-şi capul să-i şoptească la ureche:

– Atunci bărbatul ăsta e cel mai mare fraier din lume.

Sybille zâmbi, amuzată la ideea că cineva l-ar putea categorisi în felul acela pe Laurence.

– M-am mutat special pentru a întrerupe orice fel de legătură cu el. Mă simt ca o femeiuşcă prostuţă, spuse pe un ton încărcat de reproş şi suferinţă.

Rămase în aşteptare, privindu-l în mod deschis. Oare Ambroise avea să se distanţeze de femeia care tocmai îi mărturisise că iubea un alt bărbat, sau va încerca să-i vindece inima rănită şi să-i câştige dragostea? Tissot alese a doua variantă.

– Vino, draga mea, o conduse înapoi la masă. De acum încolo, voi avea eu grijă de tine.

Deja devine posesiv, remarcă Sybille.

– Vino şi savurează-ţi desertul, în timp ce eu îmi beau cafeaua şi mă bucur de dulceaţa prezenţei tale.

Ce replică perfectă. În mod normal ar fi sunat ca un clişeu fals, dar rostită de vocea gravă şi uşor accentuată a lui Ambroise, păruse amabilă şi drăgăstoasă. Îi mulţumi cu un zâmbet când îi trase scaunul pentru a se aşeza la masă.

Mai târziu, în maşină, Ambroise îşi întoarse privirea către ea. Sybille privea pierdută pe geam.

– Sybille? îi şopti, readucând-o la realitate. Am ajuns.

Sybille tresări, privindu-l cu jumătate de zâmbet.

– Îmi pare rău, eram cu mintea în altă parte.

– Te gândeai la bărbatul acela?

– Nu, eu... da, recunoscu ruşinată. Îmi pare rău.

– Lui ar trebui să-i pară rău, nu ţie.

În loc să-i răspundă, Sybille deschise geanta şi-şi scoase cheile. Privi un moment pe geam, după care îşi întoarse din nou privirea spre el.

– Mulţumesc că m-ai ascultat. Eşti un prieten bun.

– Aş vrea să devin mai mult decât atât, răspunse Tissot pe negândite.

Sybille oftă, privindu-l cu ochi trişti.

– Nu sunt sigură că sunt pregătită pentru asta.

– Ştiu, dar am vrut să ţi-o spun oricum. Cina, mâine seară?

– N-aş refuza pentru nimic în lume. Se aplecă înspre el şi îl sărută uşor pe obraz.

Ambroise îşi întoarse puţin capul, astfel încât buzele lor aproape să se atingă. Privirile li se întâlniră, şi buzele li se atinseră foarte uşor. Sybille se retrase brusc, şi înainte ca Tissot să apuce să o oprească, era deja afară din

maşină, înaintând cu paşi grăbiţi pe aleea care ducea spre intrarea în clădirea ei.

Seara aceea dădu tonul pentru serile care urmară. Ambroise o ducea mereu la un alt restaurant, dansau sau urmăreau un spectacol interesant, după care o conducea acasă. În fiecare seară, momentele de intimitate dintre ei deveneau mai lungi. În cea de-a treia seară, Ambroise păru că-şi pierde o parte din control, îmbrăţişând-o şi sărutând-o mult mai pasional decât de obicei. În următoarea seară, Sybille îl invită la ea acasă. Ambroise o sărută sălbatic şi adânc, limba lui mimând actul sexual, şi îi mângâie frenetic sânii. Era atât de preocupat în ceea ce făcea, încât Sybille se înfierbântă de-a binelea. Ştia că era foarte atras de ea şi că nu-şi va mai putea stăpâni pornirile foarte mult timp. Devenea din ce în ce mai înverşunat s-o aibă în braţele şi în patul lui.

Poate chiar în seara asta, se gândi în timp ce ajunse acasă de la muncă. Avea la dispoziţie numai o oră până la cina cu Ambroise, şi nu era în niciun caz pregătită pentru bărbatul pe care îl găsi pe canapea, aşteptând-o.

– Laurence!

Laurence o ţintui cu privirea lui pătrunzătoare, făcând-o să rămână blocată câteva clipe în faţa uşii deschise. Într-un final, reuşi să-şi desprindă privirea din ochii lui. Intră în bucătărie să pună apă la încălzit pentru ceai, mai mult într-o încercare disperată de a-l evita. Emoţiile ei erau deodată în pioneze; şi-ar fi dorit cu disperare să nu fie nevoită să dea ochii cu el tocmai acum. După ce umplu ibricul şi-l aşeză pe aragaz, rămase în bucătărie şi îi vorbi de acolo.

– Sunt în mijlocul unei misiuni, Laurence. Imaginează-ţi ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi invitat pe cineva la mine să bem ceva.

De unde ştiuse că nu era şi Ambroise cu ea? Oare o urmărise de afară? Îi văzuse împreună?

– Ştiu. O misiune să-l seduci pe Ambroise Tissot.

– De unde ştii asta?

– Rapoartele tale mi s-au părut foarte... informative, îi ignoră Laurence întrebarea. Din ele rezultă că în curând vei avea acces la reşedinţa lui.

Sybille tresări. Cu alte cuvinte, Laurence înţelesese cât mai avea până se culca cu el.

– Ricardo a trecut pe aici şi ţi-a lăsat planurile reşedinţei lui Tissot, planurile terenului, şi schema ta de evacuare, continuă el, ridicând plicul pe care-l avea în poală. Nu m-a văzut, o asigură.

Sybille îşi dori din răsputeri să-l vadă plecat.

– Lasă-l acolo. Îl studiez mai târziu.

Mai degrabă îl simţi decât îl văzu când se ridică de pe canapea. Se îndreptă foarte lent spre ea, cu ochii sclipindu-i periculos.

– Şi, cum a mers azi?

– Bine, presupun. Fără să-şi dea seama, îşi duse mâinile la cap şi începu să-şi maseze tâmplele. E prea ocupat să-mi vindece inima rănită pentru a mă suspecta de ceva.

Laurence se opri la jumătate de metru de ea. Îi putea simţi privirea aţintită asupra ei, dar nu se putea uita la el. Începu să respire greoi, întrebându-se dacă era posibil să se spargă în milioane de bucăţi. *Pleacă, Laurence, te rog... pleacă.*

Laurence îşi întinse mâna spre ea.

– Sybille, rosti el răguşit.

Sybille se retrase, de parcă mâna lui ar fi fost un şarpe veninos care vroia s-o muşte.

– Nu mă atinge!

Laurence îşi lăsă mâna să cadă. Sybille nu se uită niciun moment în ochii lui. Dacă ar fi făcut-o, atunci ar fi văzut reproş, furie, şi o suferinţă imensă. Laurence se întoarse să plece. O cuprinse deodată panica.

– Laurence?! îl strigă, şi el se opri cu spatele la ea. Te rog, nu pleca.

– Chiar mă vrei aici? o întrebă peste umăr.

– Laurence... Se apropie de el pentru a-l îmbrăţişa, aşezându-şi capul pe umărul lui. Ştii că mereu vreau asta, îmi pare rău.

Sybille trase adânc aer în piept, înhalându-i mirosul. Gândurile la Ambroise i se risipiră... nu mai exista decât acum, acest bărbat, acest moment.

Laurence se întoarse şi o îmbrăţişă strâns, simţind cât de mult avea nevoie de asta.

– Nu-ţi cere scuze... să nu-ţi ceri niciodată scuze.

Sybille îşi ridică capul şi se întinse să-i întâlnească buzele într-o cerere nerostită de mângâiere. Laurence îi răspunse exact cum se aştepta. Se pierdu în sărutul lui. Cu Ambroise simţise mereu un gol, dar cu Laurence fiecare secundă era într-un mod ciudat şi efemeră şi veşnică. Nu mai avea nicio noţiune a timpului. Nu mai era conştientă decât de trăiri, emoţii, textura buzelor lui, felul în care orice atingere a lui o dădea complet peste cap. Căldura respiraţiei lor, muzicalitatea suspinelor lui. Când limba lui o atinse pe a ei, o undă de dorinţă îi asaltă întregul corp, cerându-i satisfacere imediată.

Laurence o dezbrăcă de rochie, presând-o cu trupul lui. Gura lui o căută cu disperare pe a ei. Sybille îl împinse cu spatele până la canapea, trântindu-l pe ea. Îl încălecă, frecându-şi pelvisul de al lui. Un geamăt de plăcere îi scăpă printre buzele întredeschise.

Laurence o prinse cu mâinile de talie, trăgând-o şi mai aproape, ridicându-şi şoldurile pentru a-i spori plăcerea. Sybille se poziţionă deasupra lui, tremurând de plăcere, apoi se lăsă în jos încet, încet. Mâinile lui îi strânseră fesele cu putere, urmărind-o în timp ce scoase un suspin sfâşietor. Sybille începu să se mişte mai repede. Îşi înfipse unghiile în umerii lui. Respiraţia îi

deveni superficială, din ochi curgându-i lacrimi de extaz. Primul orgasm o străfulgeră, arzând-o pe dinăuntru, lăsând-o epuizată şi dezorientată. Paralizată de sălbăticia gesturilor ei, nu putea decât să-l privească cu ochi mari, în timp ce pieptul i se contracta aproape dureros.

Fără să iasă din ea, Laurence reuşi să se rostogolească până ajunse deasupra ei. Începu să se mişte, în timp ce Sybille încă mai trăia contracţiile primului orgasm, sporindu-i plăcerea. Ţipă de plăcere, tot corpul fiindu-i deja foarte sensibil. Abia reuşi să-şi adune suficientă forţă pentru a-şi încolăci picioarele în jurul lui, şi le menţinu acolo în timp ce el creştea continuu ritmul. Pe acest Laurence şi-l amintea din prima lor noapte de dragoste... pasionatul, sălbaticul Laurence, care o menţinea la limita dintre plăcere şi durere ca un adevărat maestru. Se mişcă din ce în ce mai repede, până când o aduse la cel de-al doilea orgasm în acelaşi timp cu el, strigându-i numele în timp ce-şi îngropa faţa în părul ei.

– Ceva informaţii noi? îl întâmpină Sybille pe Ricardo a doua zi când deschise uşa apartamentului ei.

– Mda, veni răspunsul mono-silabic al lui Ricardo.

– Serios? S-a confirmat asasinatul? Spera din suflet că da... orice, numai să termine o dată cu misiunea aceea şi să revină cât de cât la normal.

Ricardo îi aruncă o privire ciudată, părând a nu fi în apele lui. Sybille se apropie de el, în ciuda faptului că instinctul îi spunea să fugă cât mai departe cu putinţă.

– Ricardo? Ce s-a întâmplat?

– Parametrii misiunii s-au schimbat, răspunse el, evitându-i privirea.

– Te ascult. Îşi ridică bărbia, pregătită sufleteşte pentru orice.

După un întreg minut de tăcere, Ricardo îşi ridică ochii s-o privească.

– Ţinta asasinului nu mai este Tissot, ci tu.

– Cum?! De ce?

– Lovitura împotriva lui Tissot fusese comandată din lipsa oricărei slăbiciuni pe care s-o poată exploata fraţii Reynaud. Şi din moment ce nu-l puteau controla, s-au hotărât să rişte eliminarea lui. Ricardo se apropie de ea, modulându-şi vocea cu fiecare cuvânt pe care îl rostea. Acum însă, cred că au găsit o slăbiciune.

– Amenin ţându-mă pe mine?

– Da.

Sybille începu să clatine neîncrezătoare din cap.

– Asta n-o să meargă, Ambroise n-o să-şi abandoneze principiile pentru un mafiot care-mi ameninţă mie viaţa.

– Dacă într-adevăr aşa stau lucrurile, atunci trebuie să-l convingi s-o facă, spuse Ricardo pe un ton şi mai blând.

– Să-l conving? Cum?

– Fă-l să se îndrăgostească de tine.

Răspunsul lui rămase suspendat în aerul dintre ei. Rămaseră tăcuți, privindu-se pur si simplu. Pe fața lui Sybille se văzu mai întâi negarea, urmată de groaza înțelegerii.

– Nu-i suficient că-mi cer să mă culc cu el, acum trebuie să-l manipulez emoțional?

Nu era de mirare că lui Ricardo îi era greu s-o privească în ochi.

– Ai trei zile. Se presupune că frații Reynaud o să-l abordeze pe Tissot la Gala Prezidențială de vineri seara.

– Și dacă voi avea succes?

– O să manevrăm organizația prin intermediul tău, răspunse Ricardo privind pe fereastră.

– Pentru cât timp?

– Atât cât va fi nevoie.

Sybille își așeză mâna pe brațul lui, făcându-l s-o privească din nou în ochi.

– Pentru cât timp? repetă întrebarea.

– Atât cât va fi...

– Scutește-mă cu răspunsurile în doi peri, Ricardo! Cât timp?!

– Câteva luni.

Sybille își smulse înapoi mâna. Câteva luni? Dumnezeule, îi venea să urle.

– Îmi pare rău, șopti Ricardo.

Sybille încuviință din cap. Nu mai era nimic altceva de spus.

– În seara asta trebuie să-l însoțesc pe Ambroise la o licitație. O să-l conving să mă ducă la el acasă.

Nu mai avea nicio intenție să-l invite pe Ambroise la ea acasă. Locul acela era sanctuarul ei și nu avea să mai permită niciodată să fie profanat de o misiune. Laurence era singurul bărbat care avea voie să doarmă în patul ei. Punct.

Trecuseră mai puțin de două săptămâni de când Sybille se aranjase în oglindă pentru prima ei cină cu Ambroise. Atunci purtase ceva elegant, ceva special. Acum, se îmbrăca să seducă. Rochia ei lungă până la pământ era strâmtă și în unele locuri mulată, cu falduri delicate care îi îmbrăcau corpul perfect. Materialul dintr-o mătase lucioasă era moale, făcut ca bărbații să-și dorească să-o atingă. Să mângâie. De un roșu subtil, capta și reflecta lumina în timp ce se mișca, făcând-o să pară plină de energie. Un șliț bine poziționat pe piciorul stâng lăsa să se vadă suficientă piele cât să tenteze, dar nu pentru a depăși limitele decenței. Decât, bineînțeles, dacă-și dorea ea. Părul îl avea coafat elegant, prins la spate cu agrafe rubinii.

Oftă la imaginea reflectată în oglindă, ştiind că Simon ar fi extrem de mulţumit. La urma urmelor, era o femeie frumoasă, întruchiparea celei mai adânci fantezii a oricărui bărbat: prostituata virgină. Era o prostituată, simplu şi la obiect, vânzându-se pentru interesele şi la ordinul organizaţiei SATT.

O bătaie în uşă îi întrerupse gândurile. Ochii îi zburară la ceas. Abia trecuse de şase. Mai dura cel puţin jumătate de oră până sosea Ambroise, aşa că habar nu avea cine putea fi la uşă. Deschise şi îl găsi pe Ricardo.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă în timp ce-l trăgea de mână în apartament.

Ricardo făcu o tură prin cameră, după care o fixă cu privirea. Fizic, era splendidă. Psihic, nu era chiar aşa de sigur.

– Ce mai faci?

– O să fiu bine, bravă Sybille.

Ricardo se apropie de ea.

– Chiar? o întrebă cu o umbră de îngrijorare în ochi.

Sybille se îndepărtă de el, atât fizic cât şi emoţional.

– E numai sex, nu-i aşa?

Ricardo îi analiză expresia feţei, încercând să descopere o urmă din femeia pe care o cunoştea, dar ea nu mai era acolo. În locul ei se afla o străină fără suflet.

– Aş vrea să-mi spui ce simţi cu adevărat, îi spuse cu blândeţe. Sunt eu, prietenul tău, îţi aminteşti?

Incapabilă să-i reziste, bravada lui Sybille începu să se topească precum gheaţa la soare. Ochii i se umplură de lacrimi. Mulţumit că reuşise în sfârşit s-o scoată din carapace, Ricardo o îmbrăţişă uşor. Sybille îl împinse, privindu-l înfuriată.

– Eram bine până să vii tu.

– O să fie bine, răspunse Ricardo, ştergându-i o lacrimă căzută pe obraz.

– Serios? Chiar crezi asta cu adevărat? Începu să se plimbe prin cameră cu mâinile pe şolduri, încercând să-şi controleze furia. Ambroise e un bărbat bun, decent, iar eu trebuie să-l calc în picioare pentru a-i salva viaţa. Îi voi distruge toate idealurile pentru care s-a luptat, o să-l oblig să facă compromisuri cu mafia.

– Gândeşte-te la alternativă. Fără intervenţia ta, probabil ar fi fost deja mort.

– Ştiu, oftă Sybille. Doar că mi-aş dori...

– Ce?

– Ca lucrurile să fie altfel.

Îi zâmbi tristă lui Ricardo, mâinile căzându-i resemnate pe lângă corp. Lucrurile nu puteau fi diferite. SATT era SATT, iar acum ea era cine era. Viaţa nu avea să mai fie niciodată în alb sau negru. Trebuia să accepte asta şi să continue cu misiunea. Se descărcase emoţional, acum trebuia să treacă la treabă

Ricardo o privi cum își închide ochii, trăgând adânc aer în piept. Era descurajată, dar nu înfrântă. În câteva momente, își refăcu în baie machiajul si coafura, reapărând la fel de proaspătă și frumoasă ca întotdeauna. Își prinse un cercel cu rubin pe lobul urechii, privindu-l calmă și fără nicio expresie.

Ricardo își încrucișă brațele la piept.

– Eu conduc echipa de supraveghere.

– Credeam că se ocupă Grover de asta.

– Facem asta împreună, Sybille. Vreau să-ți fiu alături.

Sybille îi mulțumi din priviri. Când simți că i se umple din nou ochii de lacrimi, îi deschise ușa.

– Acum pleacă de aici înainte să clachez total.

– O să fiu pe aproape, îi șopti Ricardo înainte să iasă.

Sybille rămase cu privirile pironite pe ușă, după care se prăbuși pe canapea și așteptă să înceapă întâlnirea cu Ambroise.

Zgomotele discordante ale cocktail-ului în plină desfășurare o asaltară pe Sybille din toate direcțiile. Rămase zâmbitoare la brațul lui Ambroise în timp ce el o prezenta mândru prietenilor și cunoștințelor lui, cunoștințe care variau de la membri bine plasați ai guvernului, la voluntari non-profit, și tot ce se află între cele două categorii. Ambroise se comporta la fel cu toți, iar ei răspundeau instantaneu căldurii interioare pe care o emana. Toată lumea era fascinată de căldura lui personală; toți, cu excepția lui Sybille. Noaptea se apropia amenințătoare, scenariul repetându-se la infinit în capul ei până când își dori să poată urla ca un lup la lună. *Fii calmă*, își impuse. *Calmă... calmă...* Inspiră și expiră regulat, readucându-și pulsul la normal.

Ambroise îi puse o mână în jurul taliei, de parcă i-ar fi simțit lupta interioară.

– Obosită? o întrebă pe un ton înțelegător, oferindu-i exact oportunitatea pe care o așteptase.

– Da, răspunse Sybille, oftând cu părere de rău. Te deranjează dacă te rog să mă duci acasă?

– Sigur că nu. Suntem aici de ore întregi. Și ca să fiu sincer, începusem să mă cam plictisesc. Mă duc să-ți iau haina și te conduc acasă.

Sybille îl prinse de braț, oprindu-l pe loc.

– Mă referem la casa *ta*, preciză cu subînțeles.

Pe fața lui Ambroise se înregistră mai întâi șocul, apoi încântarea.

– Ești sigură? Nu vreau să te simți presată.

– Nu mă presează nimeni, îl reasigură, lipindu-se de el. Vreau să fiu cu tine în seara asta. Pentru a-și sublinia afirmația, își așeză palma pe pieptul lui.

Reşedinţa lui Ambroise se afla la o jumătate de oră de oraş şi era de dimensiunile unui palat veritabil; o vilă în stil Tudor cu o pajişte imensă, parcă special pregătită pentru petreceri în aer liber şi jocuri de crichet. Sybille o găsi încântătoare chiar şi pe întuneric, având sentimentul că din multe puncte de vedere semăna cu posesorul ei. Graţioasă, impunătoare, robustă.

Ambroise o invită în birou şi îi oferi un coniac. În mod normal nu consuma băuturi tari, dar în seara aceea avea nevoie de întăriri. Discutară o vreme, stând faţă în faţă pe canapeaua din piele. Probabil simţindu-i nevoia de a se linişti, Ambroise îi povesti despre planurile lui de afaceri, chiar şi despre rolul lui ca şi consilier al preşedintelui. După aceea, o delectă cu anecdote politice. O amiciţie plăcută se stabili între ei. Sybille îşi reaminti de atracţia pe care o simţise faţă de el de la început. Era un suflet pereche, un prieten, un bărbat care merita protejat.

Ambroise probabil îi simţi capitularea, pentru că se opri la mijlocul propoziţiei şi îi zâmbi întrebător. Sybille puse deoparte paharul cu coniac şi îi returnă zâmbetul. Se ridicară, de comun acord. Ambroise îi luă mâna şi o conduse delicat pe scări către dormitorul lui.

Dacă avusese vreodată impresia că a a fi obligată să se culce cu un străin pentru a obţine informaţii era cel mai rău lucru din lume, Sybille se înşelase amarnic. Ce se întâmpla acum depăşea cu mult limita oricărei imaginaţii.

Analistul care o interoga deschise gura, dar înainte de-a apuca să repete întrebarea, Sybille i-o reteză din scurt.

– Nu ştiu... nu l-am cronometrat. Poate cinci minute de preludiu.

Analistul tastă tacticos răspunsul.

– A zis ceva în timpul preludiului?

– Mda... a zis, citez : *Nu mi s-a sculat niciodată în halul ăsta.* Cam pe aici s-a învârtit conversaţia noastră.

Analistul zâmbi afectat, dar notă totuşi răspunsul.

– A folosit un prezervativ?

– Da. Întrebările individului deveneau din ce în ce mai enervante.

– Şi l-a pus singur, sau i l-ai pus tu?

– Eu i l-am pus.

– Înainte, sau după preludiu?

– După. Şi era verde, şi mirosea a mentă. Să nu uiti să notezi şi asta. Într-o anumită măsură, Sybille nu rămase mirată când îl văzu pe analist notându-şi şi ultima observaţie.

– În timpul actului sexual a încercat în vreun moment să te zgârie, lovească, ciupească, sau să te muşte?

– Nu, răspunse Sybille tărăgănat. A fost un gentleman perfect. Idiotul de analist nici măcar nu sesiză sarcasmul ei.

– Aţi făcut sex oral?

– Nu mi-a cerut-o, şi eu nu m-am oferit.

– După preludiu, aţi trecut direct la actul sexual propriu-zis?

Sybille făcu un balon din guma de mestecat, pe care-l pocni zgomotos. Analistul îşi ridică iritat privirea înspre ea.

– Nu aşa se face de obicei?

– Cât a durat actul sexual?

– Suficient de mult cât să pot număra mai mult de două sute de cărămizi pe tavan.

Analistul o privi tăios.

– Probabil în jur de zece minute.

– Ai avut orgasm, sau ai simulat?

– Da, aproape mârâi Sybille.

– Da, la care întrebare?

– Da, am simulat unul. La următoarea întrebare cretină avea de gând să-l strângă de gât.

– El a avut orgasm?

– De unde naiba să ştiu eu?! ţipă Sybille, nereuşind să se mai abţină. Aşa a părut, dar cine ştie, poate a simulat şi el!

Analistul nici nu clipi. Probabil era deja obişnuit ca oamenii să se enerveze cam prin punctul ăsta al interogatoriului. Bifă următoarea întrebare de pe listă.

– Ai fost instruită să întrebi dacă puteţi să vă mai vedeţi. Ce-a zis?

În sfârşit, ajungeau la ceva cât de cât relevant.

– Mi-a spus că ar vrea să ne revedem imediat ce se întoarce de la o conferinţă din Atena. Când l-am întrebat cam când ar fi asta, mi-a spus că probabil în trei zile.

– Ce s-a întâmplat imediat după ce s-a terminat actul sexual?

Sybille oftă.

– Am dormit. Dimineaţa, el s-a dus la baie să facă un duş. Cât a fost acolo, i-am scos agenda personală din haină şi-am descărcat toate înregistrările în unitatea care mi-a fost dată. Care, la rândul ei, i-a fost dată lui Ricardo imediat ce-am ajuns înapoi la sediu.

– Şi după ce-a ieşit de la duş?

– S-a îmbrăcat şi mi-a spus că trebuie să ajungă la o întâlnire. După care m-a sărutat şi mi-a dat asta înainte să plece. Sybille căută în geantă şi scoase o bancnotă de o mie de dolari. Mi-a spus c-ar trebui să mă duc să mă distrez, să fac nişte cumpărături. Nu că m-ar fi plătit, doar că vroia să-mi ofere tot ceea ce mi-aş putea dori. Asta e tot. Am terminat?

La încuviinţarea lui, Sybille scoase o brichetă din geantă. Imediat ce o văzu, analistul clatină din cap.

– Nu se fumează în timpul interogatoriilor.

Ignorându-l, Sybille aprinse bricheta şi o apropie de un colţ al bancnotei de o mie de dolari. Zâmbi în timp ce flăcările devorau bucata de hârtie. Când începură să i se încălzească vârfurile degetelor, aruncă rămăşiţele încă în flăcări ale bancnotei în ceaşca de cafea a analistului.

În timp ce ieşea din birou, începu să facă o listă mentală cu motivele care-ar împiedica-o să-şi tragă un glonţ în cap. Nu dură prea mult. Lista era extrem de scurtă.

O săptămână mai târziu

Sybille era un exemplu de eleganţă discretă la braţul lui Ambroise. Îmbrăcată într-o rochie decoltată din catifea neagră, cu părul strâns într-un coc savant, era modelul perfect pentru expunerea colierului de diamante obţinut recent de SATT de la un sultan ghinionist din Estul Mijlociu. Ţinuta îi era completată de cercei în formă de lacrimă din acelaşi set, la care fuseseră adăugate cele mai performante tehnologii de supraveghere de care dispunea SATT.

Petrecerea Galei Prezidenţiale era găzduită în curtea interioară a unei uimitoare minuni arhitecturale moderne ce arăta ca un amestec dintre Centrul Pompidou şi Muzeul Guggenheim. În mod normal, Sybille aprecia arta modernă, dar în această seară nu găsea nimic atrăgător în amestecătura îngrozitoare de culori şi forme din jurul ei.

Ajunseseră cu o oră în urmă şi imediat fuseseră luaţi pe sus de mulţimea de politicieni. Preşedintele anunţase în ultimul moment că nu poate să mai ajungă, şi lipsa lui generase nişte manevre foarte interesante printre lingăii săi. Cei care aveau putere încercau să şi-o consolideze, iar cei fără încercau să avanseze.

Ambroise avea putere, asta era cel puţin evident pentru toţi. În timp ce marea majoritate a participanţilor se agitau prin toate colţurile ca o maree în continuă mişcare, sărind de la o conversaţie la alta şi sperând să facă o impresie bună, Ambroise stătea într-un loc fix şi îi lăsa pe ceilalţi să vină la el. Şi chiar veneau. Val după val, să-şi plătească omagiile. Era evident că Ambroise îi plăcea pe unii dintre ei şi era bucuros să-i întâlnească. Pe restul de miorlăiţi şi linguşitori, care-şi făceau apariţia numai pentru câteva momente şi numai pentru a arunca câteva nume în discuţie, pândind apoi să vadă reacţiile celor din jur, reuşea să-i îndepărteze într-un mod politicos, dar ferm.

Întregul proces i se părea destul de amuzant lui Sybille. În acelaşi timp, nu putea să nu observe cât de mult îl energizau pe Ambroise asemenea incidente. Parcă se alimenta cu energia camerei. Era în mod evident în elementul lui. Nu văzu nici urmă de fraţii Reynaud, cu toate că informaţiile conform cărora urmau să-l abordeze pe Ambroise în acea seară pentru a-şi lansa ameninţarea erau solide şi verificate. Din acel punct, începea cu adevărat misiunea ei.

– Echipa de supraveghere exterioară se află pe poziţii, se auzi vocea lui Grover în casca minusculă pe care o avea în ureche. I-ai plasat microfonul lui Tissot?

– Da, murmură Sybille.

– Ţintă reperată, raportă Ricardo. Tocmai au coborât din limuzină.

Sybille îşi întoarse privirea către intrare. Cum se aştepta, Maurice şi Gustave Reynaud se îndreptau în direcţia lor. Pe Gustave îl ignoră imediat ca pe o necuvântătoare. Dar Maurice... filmuleţul pe care îl vizionase în timpul şedinţei era injust. Avea o prezenţă seducătoare, respingătoare, deranjantă, comportamentul de prădător subliniat de ochii întunecaţi care mai degrabă absorbeau lumina şi o ţineau captivă decât să o reflecte. Ochi care clipiră o singură dată, după care se întoarseră rapid să-i întâlnească pe ai ei. Fix la ţintă. Sybille îşi stăpâni cu greu fiorul care o cuprinse. Maurice zâmbi după ce stabili contactul vizual, un zâmbet lent, languros, plin de superioritate şi mulţumire de sine. Se opri la câţiva paşi de ea, îndreptându-şi privirea de reptilă spre Ambroise.

– Tissot... cât de convenabil să te găsesc aici.

– Maurice, răspunse Ambroise pe un ton acru.

– Trebuie să mi-o prezinţi pe încântătoarea ta însoţitoare, continuă Maurice, imun la tratamentul nepoliticos. Este absolut fermecătoare. Se întoarse către fratele său pentru confirmare. Nu eşti de aceeaşi părere, Gustave?

– Ba da, răspunse Gustave, aruncându-i o privire fugară lui Sybille.

Dacă Maurice i-ar fi cerut să confirme că Sybille avea o maimuţă pe cap, probabil ar fi răspuns pe acelaşi ton plictisit. Sybille hotărî în sinea ei că un individ care în mod evident nu era capabil să gândească pentru el putea fi acceptat ca victimă colaterală.

Ambroise o strânse uşor de mână, ignorând cererea lui Maurice.

– Ei haide, Ambroise, fii rezonabil, clătină din cap dezamăgit Maurice. Nu-ţi stă în fire să încalci eticheta. Dar e-n regulă, pentru că deja ştiu numele ei. Sybille, nu-i aşa? Maurice zâmbi, reuşind să pară şi mai plin de el. Un nume atât de frumos.

Ambroise păru deranjat de faptul că Maurice cunoştea numele ei. Ochii lui se îngustară când începu să înţeleagă unde bătea Maurice.

– Sybille, aş aprecia dacă ne-ai lăsa singuri pentru câteva momente, îi ceru fără ca măcar s-o privească, fixându-l în continuare cu privirea pe Maurice.

– Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

Maurice îi susţinu privirea lui Ambroise, în mod evident satisfăcut că-i obţinuse întreaga atenţie.

– Gustave, de ce n-o inviţi pe domnişoară la dans? Am de discutat câteva detalii de afaceri cu Ambroise.

Sybille îşi mută privirea de la unul la altul. Ambroise o mai strânse o dată uşor de mână, un gest care în loc să o liniştească o făcu să se simtă şi mai îngrozitor. Îl privi, analizându-i faţa de parcă ar fi vrut să-i memoreze fermitatea trăsăturilor şi puterea caracterului. La sfârşitul acelei seri, Ambroise avea să devină un alt bărbat. Simţindu-se vinovată, îl sărută pe obraz înainte de a-i îngădui lui Gustave s-o conducă pe ringul de dans.

Sediul SATT – Londra, Marea Britanie

Grover îşi trase un scaun şi se aşeză lângă Edgar, şeful departamentului de comunicaţii, în timp ce vocea veninoasă a lui Maurice se prelingea în încăpere din boxe.

Edgar Ashton era exact opusul lui Grover. Înalt, bine făcut, cu părul negru înspicat pe alocuri cu gri şi ochi căprui neliniştiţi, era considerat foarte atractiv de marea majoritate a femeilor. Anii de fotbal ai adolescenţei îl lăsaseră cu un genunchi făcut praf şi o uşoară şchiopătare, care într-un fel îl făceau şi mai atrăgător.

– *E cu adevărat o femeie foarte atrăgătoare. Înaltă, senzuală... şi ochii ăia!* continuară comentariile lui Maurice.

– *Maurice, nu ştiu de ce, dar mă îndoiesc c-ai venit aici să-mi comentezi viaţa amoroasă. De ce nu spui odată ce-ai de spus, şi-apoi dispari? Prezenţa ta mi se pare jignitoare*, răspunse Tissot dezgustat.

– *Da, da, mi-ai mai spus asta în repetate rânduri...*

Se auzi zgomotul unul oftat exagerat, urmat de un chicotit răutăcios. Edgar îl privi şocat pe Grover când văzu că râdea împreună cu Maurice.

– E bun, mormăi Grover apreciativ. Trebuie să recunoşti... tipul e bun, foarte bun.

– *De fapt, vroiam să discut despre voturile tale din ultima perioadă*, continuă Maurice. *Nu sunt mulţumit deloc. Eşti mult prea conservator şi cred că asta ar trebui să se schimbe.*

– *Serios?* întrebă dispreţuitor Ambroise.

– *Foarte serios.*

– *Am mai purtat discuţia asta de câteva ori, Maurice. În câte alte feluri să-ţi mai spun să iei ceva foarte ascuţit şi să ţi-l bagi unde nu bate soarele?*

– El e şi mai bun, comentă Edgar cu un zâmbet.

– Cine e mai bun? întrebă Simon în timp ce urca pe platforma de comunicaţii.

– Tissot, răspunse Grover, învârtindu-se cu scaunul să-l privească. Omul chiar are coloană vertebrală.

Simon încuviinţă. Citise profilul lui Tissot şi ştia că dăduse mereu dovadă de onoare şi integritate. Tocmai de calităţile astea depindea succesul misiunii.

– Da, din plin.

Monaco, Principatul de Monaco

Sybille decise că Gustave dansa exact cum vorbea: încet şi fără nicio graţie. Trebuia să dea dovadă de toată concentrarea din lume pentru a evita să fie călcată pe picioare, să-i răspundă comentariilor stupide, şi să urmărească în acelaşi timp conversaţia dintre Ambroise şi Maurice. Inima îi înflori de mândrie când Ambroise îl respinse pe Maurice. Dacă ar fi fost singură într-un loc retras, l-ar fi aplaudat în mod sigur. În situaţia dată se mulţumi să râdă, lăsându-l pe Gustave să creadă, probabil pentru prima dată în viaţa lui, că spusese ceva amuzant.

Maurice răspunse insultei printr-un chicotit îngăduitor.

– *Ambroise, Ambroise, Ambroise...* îngână el batjocoritor. Imediat, vocea îi deveni mai gravă. *Acum c-am făcut schimb de amabilităţi, hai să stăm puţin de vorbă. Mi-ai fost ca un ghimpe în coaste de când ai intrat în Cabinet.*

– *Mă bucur s-aud asta.*

– *Dar acum, mulţumită acelei păpuşi Barbie de care te-ai ataşat atât de mult, totul se va schimba. Te-a făcut să devii slab, şi în sfârşit te afli în punctul în care te vroiam.*

– *Adică?*

– *Adică o să ai o mică schimbare de opinii în câteva privinţe la întâlnirea de săptămâna viitoare a Cabinetului. Începând de azi, îl susţii pe Delongin. Susţine-l în continuare pe Feltiere, şi draga ta Sybille nu mai apucă următorul sfârşit de săptămână. M-am făcut înţeles?*

Auzindu-l pe Ambroise trăgând aer în piept de parc-ar fi primit un pumn în burtă, Sybille se împiedică de Gustave. Ignorându-şi partenerul, privi peste umărul lui înspre Ambroise. Privirile li se întâlniră. Ochii lui Ambroise erau la început şocaţi, apoi furioşi, după care se umplură de ceva ce Sybille nu fu în stare să definească. Îl putea simţi evaluând-o, măsurând-o, încercând să se hotărască dacă merită acel sacrificiu. Sybille îi zâmbi, un zâmbet dulce şi trădător prin care vroia să-i comunice dragostea ei, pentru a înclina balanţa în favoarea ei. Privirea nu dură decât câteva momente, apoi şi-o întoarse în altă parte, de parcă el ar fi putut să vadă în interiorul ei, să simtă din cealaltă parte a încăperii că e conştientă, prea conştientă, de motivul mâhnirii lui atât de evidente. Sybille oftă dezgustată de sine, aşteptând răspunsul lui Ambroise.

Sediul SATT – Londra, Marea Britanie

Simon şi Grover se holbară la boxele lui Edgar, complet şocaţi când auziră vocea tăioasă a lui Ambroise.

– *Să fim serioşi, Maurice... dacă ai crezut numai un moment că te-aş lăsa vreo dată să te atingi de-un fir de păr de-al ei, eşti chiar mai prost decât pari. Chiar crezi că am devenit membru al Cabinetului pentru că sunt un băiat bun? Mai gândeşte-te*

– Ce se întâmplă? întrebă Edgar, privindu-l pe Grover. Asta nu era în profil.

Simon şi Grover se priviră unul pe celălalt, ignorându-i întrebarea, ascultând interesaţi conflictul dintre Tissot şi Maurice.

– *Dacă îndrăzneşti să te foloseşti de Sybille pentru a mă şantaja, voi face publice legăturile tale cu Comuniunea.*

– *Comuniunea?* întrebă Maurice, coborându-şi vocea.

– *Da, gruparea pe care ai angajat-o anul trecut să coordoneze bombardamentele din Algeria. Sau dacă vrei, pot vorbi despre numeroasele asasinate pe care le-ai sponsorizat... Edwards, Matisse, Garnier... mai sunt destui pe listă.*

Urmă o pauză, urmată de zgomotul unei brichete care aprinde o ţigară.

– *Vorbe goale, Ambroise. Nimic mai mult.*

– *Poate,* râse Ambroise dispreţuitor. *Dar vorbele pot fi fatale dacă sunt acompaniate de dovezi. Dovezi grele.* Era evident că se simţea bine tăindu-i craca de sub picioare lui Maurice. *O, da, te asigur că n-am purta conversaţia asta dacă n-aş avea suficiente dovezi despre activităţile tale ilegale.*

– Cum a putut un civil să adune dovezi de care noi n-am fost în stare să ne atingem? îl întrebă Grover pe Edgar.

Înainte ca Edgar să poată răspunde, interveni Simon.

– Asta e irelevant.

Între cei doi avu loc un schimb de priviri, după care se îndreptară simultan către biroul lui Grover. Fără să mai aştepte comanda, Edgar redirecţionă transmisiunea către noua locaţie.

– *Şi nu te gândi să-i ordoni lui Micros, asasinul tău de încredere, să mă elimine. Deja am luat măsuri în privinţa asta.*

– *Ambroise, sunt uimit,* comentă Maurice. *În tot timpul ăsta, nu te-am crezut în stare de aşa ceva. Cine-ar fi ştiut că sub exteriorul tău de băiat bun...*

– Fă-mi legătura cu Sybille, auzi Edgar vocea lui Grover în cască. Acum!

Monaco, Principatul de Monaco

Sybille îl târî pe Gustave la bar, unde putea lua loc şi urmări cu atenţie confruntarea. Însoţitorul ei purta o conversaţie unilaterală, în timp ce ea încuviinţa din cap şi căuta o modalitatea de a-şi reveni din şocul produs de ceea ce se întâmpla.

O parte din ea tindea să-l îmbrăţişeze pe Ambroise, dar cealaltă parte înţelegea că ceva trebuia făcut, şi încă repede. Profilul ei se ducea pe apa sâmbetei. Întreaga misiune depindea de reuşita încercării de şantaj a lui Maurice. Ce trebuia să facă acum? SATT nu mai putea ajunge la Maurice. Decât dacă... Îşi muşcă buza de jos. În mod clar, Ambroise deţinea informaţii care ar fi putut ajuta organizaţia SATT să-l şantajeze pe Maurice. Dacă putea obţine acces la

ele, ar fi atins obiectivul misiunii în câteva zile, nu luni. N-ar mai fi fost nevoie de un scenariu pe termen lung.

– Gustave, spuse pe un ton timid, hai să ne întoarcem.

Însoţitorul ei privi în direcţia celor doi bărbaţi, observând că încă mai purtau o discuţie animată, şi sugeră c-ar fi mai bine să rămână pe loc.

Sybille îşi plimbă degetul pe reverul sacoului lui.

– Te rog? încercă din nou.

Gustave cedă în câteva secunde.

În timp ce traversau încăperea, Sybille auzi vocea lui Grover în ureche.

– Priorităţile s-au schimbat. Analizăm noile informaţii. Avem nevoie de acces liber în reședința lui Tissot pentru localizarea informațiilor cu privire la Maurice.

– Deja mă ocup de asta, răspunse Sybille, întipărindu-şi un zâmbet pe faţă când ajunseră lângă Ambroise şi Maurice.

Niciunul dintre cei doi bărbaţi nu se arătară prea bucuroşi de prezenţa ei. Ambroise o întâmpină cu un zâmbet sever, în timp ce Maurice îi aruncă o privire atât de ucigătoare încât se miră că nu-i explodează capul în secunda următoare.

Într-un final, Maurice se întoarse brusc către Gustave.

– Să mergem!

Sybille îi privi îndepărtându-se, simţind că i s-a luat o piatră de pe inimă. Pentru prima dată în ultimele zile, simţea din nou că deţine controlul. Dacă ar fi putut găsi informaţiile cu care tocmai fusese ameninţase Maurice, SATT şi-ar fi atins obiectivul fără a mai sacrifica integritatea lui Ambroise. Ceea ce păruse la început a fi un dezastru, se dovedise de fapt a fi o binecuvântare.

Satisfăcută de gândul ăsta, se întoarse către Ambroise şi-l descoperi privind-o ciudat, de parcă ar fi căutat ceva ce nu se mai afla acolo. Îi răspunse privirii lui întrebătoare cu ceea ce spera să fie un zâmbet liniştitor, dar asta nu păru să-l calmeze. De fapt, păru chiar mai iritat. La câteva minute după plecarea fraţilor Reynaud, Ambroise sugeră pe un ton destul de aspru să se retragă şi ei.

Nu după mult timp, Sybille era aşezată pe imensa canapea vişinie de piele, plasată chiar în centrul bibliotecii lui Ambroise. Gazda ei nu scosese un cuvânt de când se întorseseră de la petrecere. O întrebă absent dacă-i poate oferi ceva de băut. Când Sybille îl refuză, se aşeză lângă ea pe canapea, încrucişându-şi braţele la piept. Sybille îl mângâie pe braţ. Ambroise permise contactul, dar nu reacţionă în niciun fel. Se ridică brusc în picioare şi păşi către fereastră, privind în întunericul nopţii.

– Ştii, începu el solemn, se spune că ochii sunt oglinda sufletului. N-am crezut niciodată asta până în ziua în care te-am cunoscut. Se întoarse s-o privească. Ai cei mai frumoşi ochi pe care i-am văzut vreodată.

Sybille rămase fără cuvinte. Zâmbi uşor, transmiţându-i din priviri mulţumirile ei. Ambroise zâmbi trist.

– Faci asta destul de des, ştii?

– Ce anume?

– Comunici cu ochii. Oftă, după care se întoarse din nou cu faţa la fereastră. Cum am mai spus, ai nişte ochi foarte frumoşi, dar îţi trădează orice emoţie. Bucurie, tristeţe, vină...

Sybille îl privi cu atenţie, încercând să ghicească unde vroia să ajungă. Pentru un bărbat care tocmai îl trimisese la plimbare pe unul dintre cei mai influenţi interlopi ai lumii, era neaşteptat de demoralizat. Arăta de parcă tocmai îşi pierduse cel mai bun prieten.

– Ambroise, ce-i cu tine? Eşti extrem de de trist de când ne-am întors de la petrecere.

Ambroise îi ignoră întrebarea şi continuă:

– În cele câteva săptămâni de când te-am cunoscut, niciodată n-am putut să înţeleg de ce te-ai putea simţi atât de vinovată. Când eşti tristă, mă gândesc că e din cauza despărţirii de bărbatul acela. Când eşti bucuroasă, sper să fie din cauza mea. Dar când pari vinovată... habar n-am cum să interpretez asta.

Se opri să tragă adânc aer în piept, ca un înotător care se pregăteşte să sară de la etajul zece în piscina de la parter.

– În seara asta când a apărut Maurice şi te-am rugat să ne laşi puţin singuri, m-ai sărutat pe obraz. În ochi ţi se citea atât de mult regret încât îşi schimbaseră şi nuanţa. Pe moment n-am făcut mare caz de asta, dar mai târziu, în timp ce i-am urmărit pe fraţii Reynaud plecând, am înţeles.

Se întoarse cu faţa la ea. Sybille tresări când văzu durerea oglindită în ochii lui.

– Lucrezi pentru el, nu-i aşa?

– P-pentru cine? se bâlbâi ea.

– Maurice.

– Poftim?! Sybille sări ca arsă de pe canapea. Eu? Să lucrez pentru Maurice? De unde ţi-a mai venit şi ideea asta? Se trânti la loc pe canapea. Dumnezeule, Ambroise, nici măcar nu ştiu cum să răspund unei asemenea întrebări. Abia l-am întâlnit pe individ în seara asta. Cum poţi să crezi c-aş lucra pentru el? Ce Dumnezeu aş putea să fac pentru... pentru..., se opri, rămânând fără cuvinte.

– Dar nu l-ai întâlnit pentru prima dată azi. Ți-am văzut reacția când l-ai văzut apărând. L-ai recunoscut, am putut vedea asta pe fața ta. Și Maurice, te-a recunoscut și el.

– Știu cine e, Ambroise, încercă să pareze Sybille. Omul e o persoană publică. Dacă l-am recunoscut, nu înseamnă că lucrez pentru el.

Ambroise oftă, părând deodată mult mai bătrân decât era.

– Am văzut-o în ochii tăi, Sybille, și ochii tăi nu mint niciodată. Îți trădează orice emoție. Începu să clatine din cap, parcă mustrându-se. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai devreme. M-am chinuit atât de mult să am grijă de tine, să te ajut... n-am vrut decât dragostea ta.

– Și o ai!

– Nu mă jigni! Nu o am, niciodată n-am avut-o. Presupun că te-a plătit să te apropii de mine, să mă faci să mă îndrăgostesc de tine, ca atunci când mă amenință cu viața ta să-i permit să-mi dicteze ce decizii politice să iau. Pufni iritat. Cât ți-a oferit? Ce preț a pus pe integritatea mea?

Inima lui Sybille se frânse la gândul că o credea capabilă să lucreze pentru Maurice. Îi întâlni privirea fără nicio reținere, implorându-l din priviri să înțeleagă adevărul din cuvintele ei.

– N-a fost niciun plan, Ambroise!

Ambroise îi întoarse spatele și-i vorbi peste umăr, de parcă îl durea prea mult s-o privească.

– Nu te cred.

Sybille îl privi îngrozită cum ieșea din cameră, lăsând-o singură după ce-și pronunțase sentința. Câteva minute mai târziu, majordomul lui intră în birou, o fixă cu o privire de gheață și o informă că o mașină o aștepta la intrare. Bărbatul încheie mesajul, comunicându-i că nu mai era niciodată binevenită la reședința Tissot.

Sediul SATT – Londra, Marea Britanie

Holurile erau pustii, cu excepția câtorva tehnicieni din tura de noapte. Sybille se îndreptă către biroul lui Ricardo, simțindu-se de-a dreptul epuizată. Înăbușindu-și un căscat, intră în biroul lui și se sprijini de tocul ușii. Îl găsi așezat pe scaun, cu computerul închis. O așteptase.

– Bună, îl salută oftând.

Ricardo se ridică și ocoli biroul, apropiindu-se de ea.

– Ești în regulă?

Sybille își închise ochii și încuviință din cap. Ricardo se apropie și o îmbrățișă, mângâind-o delicat pe spate. Sybille își sprijini fruntea de umărul lui.

– Mă tot gândesc la ce simt și singurul lucru care-mi vine în minte e ușurarea. Am trecut demult de vinovăție și regret, am depășit și disperarea. Nici

măcar nu-mi pasă că Ambroise mă crede suficient de depravată încât să lucrez pentru Maurice. Doar mă bucur din toată inima că s-a terminat. Îşi ridică privirea spre Ricardo. Ce spun toate astea despre mine?

– Că eşti om.

Sybille îl privi cu lacrimi în ochi.

– Mulţumesc.

Ricardo îi zâmbi.

– Cu plăcere. Vrei să te duc acasă?

Acasă... cuvântul acela însemna un paradis pentru sufletul sfărâmat al lui Sybille.

– Credeam că nu mă mai întrebi odată!

Capitolul 14

Iubeşte-ţi duşmanul

Ianina, Grecia

Micuţa vale bogată din mijlocul Munţilor Pindus unde se afla vila lui Enise era locul perfect pentru retragerea ei. Casa era frumoasă, bineînţeles, dar Enise se plictisea din cale-afară. Ianina nu era deloc un oraş mic, dar pentru gusturile ei, era mult prea provincial. Totuşi, de când se mutase aici reuşise să clarifice câteva lucruri legate de eşecul ultimei misiuni.

Unchiul Timur îi întinsese cu adevărat o capcană, dar asta nu o surprindea. De când se alăturase şi vărul ei la conducerea companiei, afacerile mergeau din ce în ce mai prost. Cu câteva luni în urmă, Enise ameninţase că va prelua cu forţa conducerea. Timur o luase în serios, şi pe bună dreptate. Se părea că ajunsese la o înţelegere cu SATT ca să se salveze.

Berk Ramsey intră în cameră, întrerupându-i gândurile. Era noul ei asistent şi bodyguard, un bărbat cu puţin mai înalt decât ea, cu ochii cenuşii adânciţi în orbite, şi pometii osoşi. Aparenta fragilitate a corpului ascundea o putere imensă, spatele şi umerii fiindu-i numai muşchi.

– A sosit, o informă.

Laurence se opri în dreptul ferestrei şi luă binoclul, focalizând imaginea pe vila din vale. Berk conducea în casă un nou individ. Enise continua să recruteze oameni noi. Laurence era conştient că era cazul să facă şi el acelaşi lucru. Chiar dacă îi plăcea sau nu, se îndreptau către o confruntare mai mult decât personală. Se gândise să-i spună c-o iubeşte, dar nu era convins că o putea controla nici dacă ar fi fost dispus să meargă atât de departe. Şi nu era.

Îşi extrase telefonul mobil din buzunar şi-l sună pe Hugues.

– Are cel puţin opt oameni, din care cunosc doi. Mercenari. Ne-am mai intersectat cu ei înainte.

– Cine?

– Naeem, sud africanul, şi Ramon, cubanezul. Îi mai ţii minte?

– Da. Noi îi avem pe Keeve, Malice, Dimitry şi Vadim. Hans o să stea pe tuşă o perioadă.

– Avem nevoie de cel puţin patru oameni noi, oftă Laurence.

– Pot face rost de doi.

– Enise devine cam agitată.

– Du-te şi calmeaz-o.

Lui Laurence nu-i prea convenea ideea, dar ştia că n-avea de ales.

– Fă-mi rost de oameni, îi spuse lui Hugues.

– S-a făcut. Şi tu păzeşte-ţi spatele!

– Fă aranjamentele pentru vinerea viitoare, îi spunea Enise lui Berk când sună telefonul. Marfa ar trebui să fie pregătită pentru transport până atunci.

O servitoare răspunse la telefon.

– Şi permisul de trecere în Albania? Acelaşi pe care l-am folosit săptămâna trecută? întrebă Berk.

– Exact, răspunse Enise, după care îşi întoarse privirile către servitoarea care încerca să-i atragă atenţia. Ce vrei?!

– Vă caută un domn Laurence, domnişoară, se grăbi servitoarea să spună.

– Şi de ce n-ai spus aşa de la început, idioato? îi smulse Enise telefonul din mână. Laurence? Unde eşti?

– Atena, minţi el cu uşurinţă.

Laurence petrecu o săptămână cu Enise, la sfârşitul căreia deja nu se mai putea preface. Avusese nevoie de toată răbdarea de care dispunea pentru a o asculta în timp ce-i povestea în mod obsedant despre planurile ei, mai ales despre o razie pe care o pusese în aplicare cu o săptămână în urmă. Asta explica creşterea în activitate pe care o observase în ultima perioadă. Era mult mai agitată decât de obicei, din ce în ce mai imprevizibilă. Râsul îi devenise aproape isteric, comportamentul mai violent. O bătuse crunt pe o menajeră în faţa lui, şi-i luase multă stăpânire de sine să nu se bage între ele s-o oprească. Ar fi fost o greşeală, bineînţeles. Casa era teritoriul ei; oricine nu era cu ea, era împotriva ei. La sfârşitul acelei săptămâni, se convinse deja că razia din Istanbul dărâmase şi ultima barieră de control de care mai dispunea Enise. Nu era imprevizibilă. Era complet sărită de pe fix.

La sfârşitul săptămânii, invocă o urgenţă şi zbură la Atena. Se plimbă prin terminalul aeroportului internaţional *Eleftherios Venizelos*, ochelarii fumurii de soare ascunzându-i privirea iscoditoare cu care-i analiza pe toţi cei care-i ieşeau în cale. Nu rată nicio mişcare când se opri la un chioşc de ziare, unde cumpără o publicaţie locală şi-şi verifică spatele pentru a se asigura că nu era urmărit. Numai după ce se convinse că nu-l urmărea nimeni, intră într-o cafenea de la etajul al doilea. Hugues, Malice şi Keeve se aflau deja acolo, împreună cu doi necunoscuţi, un bărbat cu trăsături scandinave şi o femeie îmbrăcată elegant.

Hugues făcu prezentările.

– Laurence. Ei sunt Koenig şi Meira.

– Bine-aţi venit la bord, spuse Laurence în timp ce dădea mâna cu ei.

– Am lucrat cu amândoi, şi sunt buni, explică Hugues. Koenig a lucrat cu mine la multe proiecte înainte să te întâlnesc, şi Meira e fosta israelită Sabra de care ţi-am povestit nu cu mult timp în urmă.

– Mă bucur că veţi lucra cu noi, le zâmbi Laurence, după care se întoarse către Hugues. Ce-i cu Dimitry şi Vadim?

– Ajung în zece minute cu acelaşi zbor.

De îndată ce-şi făcură apariţia Dimitry şi Vadim, grupul se deplasă la hotel, unde începu şedinţa. Laurence le descrise reşedinţa lui Enise, regiunea din jur, ceea ce suspecta, ceea ce se aştepta să se întâmple, şi în final, de ce se temea. Livră informaţiile în modul lui obişnuit, concis, logic şi lipsit de orice emoţie, care-i făcea pe mulţi să se întrebe dacă aveau în faţă un om sau un robot. Koenig era impresionat, Meira era suspicioasă.

– De ce vrei să faci asta? întrebă ea, fixându-l cu privirea.

– Nu înţeleg întrebarea, răspunse circumspect Laurence.

– Femeia asta a fost partenera şi iubita ta, şi acum vrei s-o opreşti. De ce?

Dacă era posibil, privirea lui Laurence deveni şi mai rece.

– Nu e stabilă psihic şi devine pe zi ce trece mai periculoasă. Ştie destul de multe despre gruparea noastră, nu e decât o chestiune de timp până devenim ţinte. Dacă n-o oprim la timp, o să curgă prea mult sânge. E un motiv suficient de bun pentru tine?

– Meira, tipa asta e însetată de război, interveni Hugues.

Meira se încruntă.

– Convinge-mă că nu mă implic într-o luptă personală.

Laurence ştia că Hugues o vroia pe Meira la bord. Asta însemna ca era bună. Se gândi la toate explicaţiile posibile, şi până la urmă alese să încerce ceva nou: adevărul.

– E personal, dar nu în sensul în care crezi tu. Eu am fost cel care a introdus-o în crima organizată, şi îi place mult prea mult. Am creat un monstru care trebuie oprit. Ăsta e un motiv suficient pentru mine, dar s-ar putea să nu fie şi pentru tine. Eşti liberă să pleci. Privirea lui trecu peste fiecare persoană în parte. Cu toţii sunteţi liberi să plecaţi. Asta e lupta mea, nu a voastră.

Un minut întreg nu se auzi nici musca.

– Rămân, spuse într-un final Meira, şi ceilaţi aprobară. Dar am o sugestie, continuă ea.

– S-o auzim.

– Enise nu mă cunoaşte. Ce-ar fi să mă infiltrez în echipa ei, ca să avem un om în tabără cealaltă?

Laurence analiză propunerea. Nu era rea deloc. O analiză pe Meira dincolo de potenţialul ei ca membru al echipei lui. Era de statură medie, suplă, cu un

trup atletic, cu păr de un blond cenuşiu şi ochi de un albastru închis. Era o femeie foarte atrăgătoare.

– Nu, respinse el propunerea.

– De ce?

– Pentru că eşti o femeie frumoasă şi-o să vadă în tine o potenţială rivală.

– Dar de mine ce zici? întrebă Koenig.

– La tine n-ar trebui să fie probleme, răspunse Laurence.

Koenig se infiltră în grupul lui Enise fără probleme. Cum era înalt, musculos, cu trăsături plăcute, obţinu aprobarea ei preliminară din prima. Recomandările de care dispunea l-ar fi angajat oriunde pe post de mercenar, aşa că Enise decise rapid că era foarte norocoasă să-l aibe sub comanda ei.

Între timp, oamenii lui Laurence se infiltrară în peisajul local. Se aflau cu toţii la reşedinţa secretă a lui Laurence, când Koenig dădu semnalul de alarmă două seri mai târziu.

– A fost trasă pe sfoară de un traficant de arme pe nume Theodorus, şi vrea să-l elimine. Laurence avea dreptate. Hugues, femeia asta e dusă rău, povesti el la telefon.

– Unde are loc lovitura?

– Să mor dacă ştiu. Nu pot să scot nimic de la Berk şi ca să fiu sincer, mi-e frică s-o întreb pe ea. Unul dintre oamenii ei s-a întrebat cu voce tare dacă ar trebui să-l atacăm pe Theodorus, şi l-a înjunghiat pe loc.

– A pus la îndoială ordinele... ei bine, nu prea poţi s-o învinuieşti pentru asta, comentă Hugues.

– De acord cu tine, dar de douăzeci de ori? Tipul arăta ca o strecurătoare când a terminat cu el, dar nu asta a fost cea mai sinistră parte.

– Ok, asta deja sare calul. Ce-a fost sinistru?

– Râdea ca nebuna în timp ce-l înjunghia.

Lui Hugues i se făcu pielea ca de găină.

– Pune-ţi un emiţător şi păzeşte-ţi spatele.

– E imposibil, ne controlează zilnic pe toţi. L-ar găsi.

– La dracu! Contactează-ne imediat ce afli mai multe.

Koenig întrerupse brusc convorbirea. Hugues îi povesti lui Laurence ce aflase.

– Pregătiţi-vă! ordonă Laurence. Trebuie să fim gata în orice moment.

Laurence dădu câteva telefoane, încercând să-l localizeze pe Theodorus, traficantul de arme. Din informaţiile primite, reieşea că locuia pe undeva pe la poalele munţilor, în partea de est a oraşului. Se suiră în maşini şi se îndreptară în acea direcţie.

Când ajunseră în vecinătatea fermei lui Theodorus, Dimitry fu desemnat să-i afle locaţia exactă. Opriră la un supermarket şi aflară că de fapt în zona

aceea erau doi bărbaţi numiţi Theodorus. Unul era traficant de arme, celălalt un veteran foarte respectat care devenise fermier. Dimitry află pe ce drum ar trebui s-o ia ca să ajungă la traficant, şi se întoarse la grupul care-l aştepta într-un crâng de dafin de la marginea drumului. Când ajunseră la reşedinţa traficantului, observară două gărzi care păzeau intrarea, şi încă două care patrulau. Se aflau unde trebuia. Întrebarea era, unde naiba era Enise?

– Poate s-a dus la celălalt, îşi dădu cu părerea Dimitry.

– Care celălalt? întrebă Laurence.

– Celălalt Theodorus. Vânzătorul de la magazin mi-a spus că sunt doi.

Lui Hugues îi sună telefonul. Imediat ce răspunse, auzi vocea agitată a lui Koenig.

– Pentru numele lui Dumnezeu, veniţi odată! Hugues, trebuie să veniţi acum!

– Koenig? Unde naiba eşti?

– La un fermier pe nume Theodorus. Trebuie să veniţi aici, Hugues, n-o să vă vină să credeţi ce se întâmplă...

– Calmează-te Koenig. Ia-o încet.

– Cred c-am greşit omul. Enise a luat-o razna, îi torturează. Nu pot să-i opresc... sunt prea mulţi. Hugues, trebuie să mă ajutaţi!

– Du-ne la celălalt Theodorus, îi spuse Laurence lui Dimitry.

– Koenig are un stomac de fier, aşa că pregătiţi-vă pentru orice, îi avertiză Hugues în timp ce se îndreptau către maşini. Nu l-am mai auzit niciodată atât de afectat.

Maşinile se opriră pe un drum de ţară întunecat. Când se apropiară de fermă, văzură lumini înăuntru şi trei bărbaţi în curte, dintre care unul era Koenig. Parcară şi se împrăştiară, furişându-se pe după stânci şi copaci până ajunseră aproape de casă. Îşi pregătiră cu toţii armele, gata de atac. Rămaseră în umbră până se asigură Laurence că se aflau cu toţii pe poziţii.

– Acum! ordonă el.

Două arme cu amortizor traseră, şi Koenig rămase singur în curte. Le făcu semn să-l urmeze spre intrarea principală. Se deplasară în linişte, pregătindu-se pentru ce aveau să descopere dincolo de uşă. Koenig intră primul. Enise şi oamenii săi se aşteptau să-l vadă, aşa că nu fură deloc surprinşi. Laurence şi ceilalţi îşi făcură apariţia înainte să-şi dea cineva seama ce se întâmplă.

Era o cameră roşie, paşii lor scoţând sunete ciudate pe covorul îmbibat cu sânge. Flăcările din şemineu ardeau cu putere, înroşind vârfurile unor tije de metal. Laurence refuză să privească rămăşiţele umane care zăceau în faţa lui pe podea, alegând în schimb s-o fixeze pe Enise cu privirea. Ţinea o tijă de metal înroşit într-o mână şi un cuţit însângerat în cealaltă.

Aproape instantaneu, se formară două tabere. Într-o parte a camerei se afla Enise cu oamenii ei, în cealaltă Laurence cu oamenii lui. Toţi aveau armele pregătite. Una dintre persoanele desfigurate de pe podea se mişcă şi suspină, dar Laurence nu privi în direcţia ei. Nimeni nu-şi mută privirea. Erau opt oameni în grupul lui Laurence, în timp ce Enise avea zece, cu tot cu ea.

Naeem, sud africanul, se uită la Laurence şi Hugues.

– Bună, Laurence, Hugues.

– Nu te afli în tabăra potrivită, Naeem, spuse Laurence pe un ton calm.

– Da, sunt de acord. Nu mă pretez la aşa ceva, răspunse el arătând cu mâna înspre podea. Sunt un luptător, nu torturez oameni.

Naeem trecu în tabăra cealaltă, îndreptându-şi armele înspre Enise şi oamenii ei. Acum erau nouă la nouă.

– Laurence, începu să vorbească Ramon, cubanezul. Nici eu nu vreau să iau parte la aşa ceva.

– Treci de partea noastră, îi făcu semn Laurence.

Se alătură şi Ramon, acum fiind zece la opt în favoarea lui Laurence. Berk îşi drese vocea şi dădu să spună ceva.

– Las-o baltă! i-o reteză din scurt Laurence cu o privire de gheaţă.

– Laurence, hai să discutăm rezonabil, începu Enise.

– Îmi faci greaţă. Dispari de aici!

– Pot să...

– Dispari, sau mori. Acum! urlă Laurence, pe faţa lui citindu-se numai repulsia pe care o simţea pentru ea.

Enise se îndreptă către uşă, cu Berk şi oamenii ei protejându-i spatele. Oamenii lui Laurence îi urmăriră până la maşini. Chiar înainte să urce în Mercedesul ei, Enise se opri şi-l privi pe Laurence peste capotă.

– O să te omor, anunţă ea.

– O să te aştept, răspunse el calm, după care îi întoarse spatele şi intră în casă.

Ceilalţi aşteptară afară, încercând să evite contactul cu imaginea groaznică din casă. Laurence se apropie de bărbatul semiconştient care suspina pe podea. Avea picioarele strivite, faţa îi era acoperită cu arsuri de la tijele de metal. Era mai mult mort decât viu. Mai erau două grămezi înroşite de sânge în apropierea şemineului. Una era moartă, cealaltă nu. Laurence îngenunche şi-i suci gâtul, după care se întoarse la cel care încă mai trăia.

– Scoateţi-l pe omul ăsta de-aici. Ceilalţi sunt duşi.

Naeem, Dimitry şi Keeve se îndreptară către fermierul Theodorus. Îl ridi cară cu grijă, dar leşină oricum.

– Duceţi-l la maşină, ordonă Laurence.

Privi în jur şi văzu o poză veche de nuntă pe o poliţă. Îşi dezbrăcă haina şi o aşeză pe masă, după care puse fotografia pe ea.

– Ce faci? întrebă Hugues.

– Adun suveniruri.

Mai strânseră câteva poze şi cărţi. Laurence cără haina devenită boccea la maşină şi o puse în spate cu Theodorus.

– Du-l la clinica din Atena, îl instrui pe Keeve, după care se întoarse către Meira. Du-te cu el.

– Nu e nicio clinică mai aproape? întrebă ea.

– Niciuna în care personalul să-şi ţină gura.

– S-ar putea să nu reziste.

– S-ar putea, încuviinţă Laurence, după care se întoarse în casă.

Hugues învelea unul dintre cadavre în pături. Laurence se ocupă de celălalt.

– Al meu era o femeie, spuse Hugues cu vocea gâtuită.

– Al meu nu, răspunse Laurence, învelind cadavrul băiatului adolescent al cărui gât îl sucise mai devreme.

Cărară cadavrele afară şi le aşezară pe pământ. Laurence găsi o lopată şi începu să sape. Ceilalţi i se alăturară. Nimeni nu comentă nimic când dispăreau pe rând să vomite în tufişuri. Când terminară de îngropat cadavrele, adunară grămezi de pietre peste mormintele fiecăruia şi făcură cruci din ele.

Laurence incendie casa. Rămaseră cu toţii şi o priviră în linişte cum arse până la temelie. Cenuşă din cenuşă...

Capitolul 15

Întuneric interior

Istanbul, Turcia

În Mediterană se purta un război secret, ale cărui bătălii se dădeau pe alei lăturalnice, acoperişuri, ţărmuri pustii. Deşi nu fusese niciodată declarat în mod oficial, toate forţele de ordine din regiune erau cu ochii pe desfăşurarea evenimentelor. Participanţii vânau singuri sau în grupuri, se regrupau, recrutau, vânau din nou. Bătălie după bătălie.

În răstimpul scurt dintre confruntări, Laurence se întorcea la Atena să-l viziteze pe fermierul Theodorus. Supravieţuise, cu toate că nu-şi dorea să mai trăiască fără fiul şi nevasta lui, ambii ucişi într-un mod atât de groaznic. La prima vizită a lui Laurence, Theodorus înjură cu o voce slăbită, refuzând să stea de vorbă cu el. Încă o bătălie. Cadavre ciuruite de gloanţe rămaseră în urmă într-un depozit părăsit de la marginea oraşului. Laurence se întoarse la Atena pentru a doua oară. De data aceasta, Theodorus îl imploră să-l omoare şi pe el. Încă o bătălie. Cadavre măcelărite de cuţite apărură pe un remorcher care plutea în derivă către portul din Istanbul. Laurence se întoarse la Atena pentru a treia oară. Theodorus refuză să vorbească, dar începu să asculte. Încă o bătălie. Alte cadavre într-un parc din Istanbul.

Când Laurence se întoarse la Atena pentru a patra oară, Theodorus începuse să-şi mai recapete cât de cât puterea interioară. Gâtul lui gros, umerii largi şi braţele robuste arătau că era un bărbat care trecuse prin multe şi putea da pieptul cu încă şi mai multe. Părul începuse să-i încărunţească, rănile care se vindecau erau încă roşii pe faţa lui hotărâtă şi imobilă.

– Vreau să preiei reţeaua mea, îi propuse Laurence.

– Nu vreau să am de-a face cu toate crimele astea. Am văzut prea multe... am pierdut prea multe, răspunse Theodorus cu privirea pierdută în trecut.

– Nu mă refer la afacerile cu armament, doar reţeaua de informaţii.

– Nu.

– O să mă întorc, îi promise Laurence.

Încă o bătălie. Laurence şi Dimitry se ghemuiră lângă un vas pescăresc ancorat în port. O gaură apăru în lemnul bărcii, chiar lângă capul lui Laurence. Ţinti şi apăsă pe trăgaci, în timp ce Dimitry îşi reîncărca propria armă. Un glonţ rătăcit îi trasă o linie fierbinte şi roşie pe coapsă.

– *Merde.*

Trase din nou. Vadim şi Keeve erau ţintuiţi la pământ după o rolă de parâmă, la vreo trei metri depărtare. Trăgeau orbeşte din ascunzătoarea lor, dar nu reuşeau să nimerească nimic fără să se expună.

– Acoperă-mă! strigă Dimitry.

Laurence îşi scoase cea de-a doua armă şi începu să tragă cu amândouă odată. Dimitry se rostogoli pe puntea vasului, traversând-o pe diagonală. Se adăposti în spatele cabinei principale, pândi după colţ, ţinti şi începu să tragă. Cei doi lunetişti inamici realizară că erau atacaţi din două direcţii şi încercară să-şi schimbe poziţiile. Tocmai ocazia pe care o aştepta Keeve. Încercă să alerge până la nişte butoaie aliniate pe chei, dar un glonţ îl ajunse primul.

– Keeve! răcni Vadim.

Keeve era acum complet expus şi continua să alerge înspre tabăra inamică, trupul lui absorbind glonţ după glonţ. Era un om mort, care încă mai alerga. Îngroziţi, Laurence şi Dimitry se ridicară în picioare şi încercară să-l acopere cât de bine puteau. Keeve ajunse la poziţia primului lunetist. Îşi înfăşură o mână în jurul gâtului lui, cu cealaltă apucându-l de zona dintre picioare, şi-l ridică complet deasupra capului. Înainte să se prăbuşească la pământ, îl izbi cu spatele de genunchiul lui. În ciuda zgomotului infernal al gloanţelor care şuierau pe deasupra capetelor lor, ricoşând în toate direcţiile, Laurence şi Dimitry auziră pârâitura înfundată a coloanei vertebrale rupte. Laurence ţinti şi trase din nou, nimerindu-l pe cel de-al doilea lunetist. Se făcu linişte.

– S-a terminat, spuse, ieşind din ascunzătoare pentru a se asigura că ambii inamici erau morţi. Am mai tăiat încă doi de pe listă, Dimitry.

Dar Dimitry nu-i răspunse. Era căzut pe spate şi horcăia.

– Rezistă, Dimitry... rezistă! Laurence îl luă în braţe, rezemându-i capul de umărul lui.

– Sunt bine... trebuie doar să-mi trag răsuflarea, îi şopti Dimitry.

– Te duc la un doctor, îl asigură Laurence. Aruncă o privire la gaura imensă din piept din care i se revărsa sângele în valuri, ştiind că n-avea nicio şansă să ajungă cu el la timp.

– M-am tot gândit şi acum ştiu cum s-o fac, Laurence!

Laurence îl mângâie pe părul blond, privind în jos la faţa angelică a lui Dimitry.

– Ce să faci?

– Ştiu cum s-o construiesc... până la urmă m-am prins. Pot să fac o alarmă care să nu poată fi dezamorsată.

– Asta-i bine, Dimitry. Asta e foarte bine.

– Pot s-o fac! zâmbi senin Dimitry.

– Ştiu că poţi, niciodată nu m-am îndoit.

Laurence nu-şi dezlipi privirea de pe faţa lui până când ochii nu-i deveniră sticloşi, lumina vieţii stingându-se din adâncurile lor. Închise şi el ochii şi plânse amarnic, strângând la piept corpul neînsufleţit.

În dimineaţa următoare, Laurence se reîntoarse la Atena. Îl luă pe Theodorus şi îl cără în braţe până la maşină. Îl aşeză pe banchetă, îi puse centura, aşeză scaunul cu rotile în spate, după care îl duse să vadă ce mai rămăsese din trecutul lui. Rămaseră tăcuţi până ce Theodorus întoarse capul să privească rămăşiţele a ceea ce fusese cândva casa lui.

– Ştiai că eu am construit casa asta?

– Nu, nu ştiam.

– Cu mâinile mele... ale mele şi ale Mariei.

– N-aş fi ars-o dac-aş fi ştiut asta.

– E mai bine aşa.

Laurence se întoarse şi se îndepărtă, lăsându-l singur cu amintirile lui. După un timp, privi peste umăr şi văzu pe obrajii lui o singură lacrimă în care se reflectau razele apusului. Îşi întoarse privirea.

– Laurence? îl strigă Theodorus. O s-o fac. O să-ţi preiau reţeaua de informaţii.

În dimineaţa următoare, Laurence se întâlni cu Hugues la cafeneaua Beyazid din mijlocul marelui bazar Kapali Çarşi din Istanbul. Masa lor dădea înspre labirintul întortocheat de coridoare bogat decorate, cu tavane arcuite străjuite de sute de acoperişuri şi domuri cu ferestre şi vitralii. Vânzători mustăcioşi se luptau din răsputeri să-şi vândă marfa alcătuită din antichităţi, aramă, piele, aur, bjuterii, cărţi, mătase, obiecte de artă şi decorative, ceramice, porţelanuri, cristale, materiale fanteziste, covoare lucrare manual, sacouri brodate, cămăşi şi rochii. Potenţialii cumpărători se îmbulzeau pe aleile pavate, în timp ce muzicanţi ambulanţi cântau pe stradă, amestecându-se cu vânzătorii de tutun care ofereau ţigări americane şi turceşti. Turişti cu mine epuizate beau *chai* din samovare în cafenele în care bărbaţii fumau narghilele tradiţionale. Copii de-o şchioapă se ţineau ca scaiul după trecători, exersând engleza cu străinii în timp ce priveau cu o fascinaţie exagerată la sacoşile lor cu cumpărături. Hamalii împingeau mulţimea, cărând bagaje imense.

Laurence şi Hugues rămaseră tăcuţi o vreme, urmărind viaţa tumultoasă din jurul lor şi sorbind cafea aromată şi tare din pahare înalte în formă de lalea.

– Laurence, lasă-mă să vin cu tine, rupse Hugues tăcerea.

– Nu. Lovitura asta nu-i pentru doi oameni. Crede-mă.

– Eşti sigur că poţi s-o elimini singur pe Enise?

– Da. Ea şi ce-a mai rămas din grupul ei încearcă să-şi ia tălpăşiţa în noaptea asta. Ştiu unde e şi încotro se îndreaptă.

– Mai are încă trei oameni, plus cei pe care i-a recrutat de curând. Şi pe Berk, îl avertiză Hugues.

– Berk n-o să fie cu ea.

– L-ai scos din schemă?

– Doar temporar. L-am mituit numai pe o perioadă scurtă, cei de teapa lui nu pot rămâne loiali.

– Nu pentru mult timp, fu de acord Hugues.

– Când trebuie să fete Feather? schimbă Laurence subiectul.

– Săptămâna viitoare.

– Talia e nervoasă?

– Ai impresia că fată ea, nu iapa. O să iasă un mânz pe cinste, ca Lancelot.

– Fie ca vântul să-i bată mereu din spate!

Rămaseră din nou tăcuți.

– N-o să te mai văd, nu-i așa? întrebă într-un final Hugues.

– Probabil că nu.

Din nou liniște.

– Eşti un om mai bun decât crezi, Laurence! spuse Hugues, încercând să-şi reprime emoţiile care îl năpădeau. Adio, Laurence, a fost o adevărată onoare să lucrez pentru tine!

– Adio, Hugues!

Enise coborî din avion. Erau pregătiţi de plecare, dar Berk încă nu apăruse. Îşi muta întregul grup la Izmir, noul ei centru de comandă. Laurence urma să aibă o surpriză de proporţii. Avea oameni noi, avionul era plin.

– Enise! o strigă unul dintre ei.

– Ce vrei?

– Nu plecăm odată?

– Ba da, plecăm. Pregăteşte totul în Izmir, ordonă ea.

Laurence opri maşina pentru câteva minute pentru a admira casa lui Sybille, după care conduse mai departe pe drumul şerpuit până ajunse în vârful dealului, într-o pădurice rară de mesteceni. Sub el se întindea valea, la poalele căreia se aflau luminile de semnalizare ale unui mic aeroport ce tăia pe din două terenurile agricole verzi şi albe. Coborî din maşină şi scoase un radar portabil dotat cu un decodor de impulsuri de pe bancheta din spate, aşezându-l pe capotă. Îl porni, urmărind punctele verzui care începură să apară pe radialul cu cifre. Era mult trafic aerian în jurul Istanbulului. Laurence identifică aeronava care-l interesa. Punctul verzui era activat, dar stătea pe

loc. Avionul lui Enise încă nu decolase. Se întoarse la bancheta din spate şi scoase un lansator portabil de rachete Stinger. Păşi până în faţa maşinii şi se aşeză pe capotă cu lansatorul în braţe, urmărind radarul în timp ce avionul lui Enise începea să se mişte. Îşi scoase telefonul şi apelă filiala organizaţiei SATT din Bonn.

Vogel Meyer răspunse imediat.

– Da.

– Laurence la telefon.

– Ce vrei?

– Mă pregătesc să lansez o rachetă pentru a doborî un avion particular, spuse Laurence, indicându-i apoi locul în care se afla.

– Şi ce vrei să fac? întrebă uimit Meyer.

– Vreau să-ţi aduni echipa şi să-ţi faci treaba, îl instrui Laurence.

Urmă o pauză la celălalt capăt al receptorului.

– Eşti sigur de asta? întrebă într-un final Meyer.

– Fă ce ţi-am spus, răspunse Laurence, după care închise.

Avionul decolă, şi Laurence fixă coordonatele ţintei. Când avionul îşi începu manevrele de ocol pentru a se îndrepta spre Izmir, lansă racheta. Ochii lui urmăriră traseul luminos al rachetei în căutarea ţintei. Sunetul exploziei se auzi foarte slab, aproape insesizabil. Bucăţi strălucitoare din materialul avionului şi rămăşiţe în flăcări plonjară în linişte spre pământ.

Laurence aşeză lansatorul pe capotă şi închise radarul. Îşi scoase pistolul din tocul de la spate şi briceagul, punându-le lângă. Se îndepărtă de maşină şi rămase în mijlocul terenului. Privi cerul şi aşteptă. Era o noapte fără lună. Într-un final, auzi zgomot de paşi în spatele lui. Nişte crengi trosniră în stânga, şi din faţă se auzi zgomot de mişcări grăbite. Dacă era recrutat de organizaţia SATT, poate ar fi avut o şansă să oprească alţi monştri ca el sau ca Enise. Asta ar fi fost bine. Desigur, organizaţia SATT putea decide să-l omoare pe loc. Şi asta ar fi fost la fel de bine. Îşi aşeză mâinile pe cap şi aşteptă în întuneric.

Capitolul 16

Întunericul luminii

Sediul SATT, Londra

Biroul lui Sir Dunham Bryce era decorat cu tablouri de bun gust, un şemineu elegant şi covoare persane. Îl lăsă pe Laurence să aştepte cele zece minute regulamentare înainte de a-i permite accesul în *cuşca leului*, cum îi plăcea să-şi numească biroul.

Ochii lui Laurence scanară rapid camera, căutând indicii despre omul care deţinea atât de confortabil puterea. Privi spre stânga lui, unde se aflau mai multe monitoare pe care se derulau informaţii. Luminiţe verzi, albastre şi roşii demarcau diferite zone ale globului pe hărţi topografice imense expuse pe peretele opus. Biroul lui Sir Dunham Bryce era lipsit de obiecte personale, cu excepţia unei scrumiere mari de cristal aşezate pe colţul biroului. Chiar şi ea, hotărî Laurence, era funcţională, ţinând cond de numărul mare de mucuri de ţigară care-şi găsiseră sfârşitul acolo.

Sir Dunham Bryce era directorul SATT. Înalt, cu o faţă fină, afişând încă semnele agilităţii fizice care-l făcuse o vedetă pe vremea când lucra în cadrul serviciilor secrete Britanice şi a altor organizaţii de securitate, poseda un fizic atletic pe care numeroase femei mai tinere îl considerau extrem de atrăgător. Părul blond cenuşiu era încă bogat şi undeva pe parcursul ascensiunii lui, învăţase să-şi folosească privirea ca o armă. Era lichidă, de un albastru pătrunzător, schimbătoare în funcţie de starea sufletească. Acum, îl studia pe Laurence ca un laser pătrunzător, căutând un punct slab.

Cel mai nou recrut al său nu reacţiona în niciun fel, mulţumindu-se să analizeze totul cu lux de amănunt, fără să emită păreri personale; catalogă mental detaliile pentru viitor, rămânând complet nemişcat, fără a simţi nevoia de-a rupe tăcerea.

Sir Bryce îşi strivi ţigara în grămada din scrumieră.

– Crezi în munca pe care o facem aici? puse întrebarea pe un ton ca de gheaţă care se potrivea perfect cu privirea lui.

Laurence îl fixă cu o privire la fel de glacială.

– Are vreo importanţă?

Sir Bryce oftă. Majoritatea recruţilor se dovedeau a fi enervant de slugarnici. Sinceritatea debordantă a lui Laurence era revigorantă, chiar dacă puţin îngrijorătoare.

– Mai mult decât îţi poţi imagina, răspunse cu mai multă vervă decât intenţionase.

– Cred că organizaţia ta este necesară. Niciun guvern nu poate gestiona singur resursele şi puterea politică necesare pentru a juca rolul poliţiei europene. Laurence îl privi calm. SATT e un rău necesar.

Sir Bryce hotărî că îl plăcea şi-l respecta pe Laurence, iar în aria lui de lucru, prima impresie era absolut esenţială. Încrederea trebuia stabilită pe loc. Se putea pierde la fel de rapid.

– Eşti dispus să deserveşti acest *rău*? întrebă Sir Bryce cu o umbră de zâmbet în privire.

– Da.

– De ce? Un om se defineşte prin lucrurile pentru care e dispus să moară.

– E pedeapsa pe care trebuie s-o ispăşesc, răspunse Laurence.

Sir Bryce îşi aprinse o altă ţigară, inhalând fumul adânc.

– Am înţeles. Ei bine, o să încercăm să-ţi oferim multe ocazii în care să-ţi ispăşeşti păcatele, continuă pe un ton sec. Din acest moment, eşti agent operativ activ. Ţinând cont de lucrurile cu care te-ai ocupat până acum, nu văd ce rost ar avea să mai pierdem timpul cu antrenamentele. Mâine dimineaţă va avea loc o şedinţă de urgenţă şi mă aştept să fii prezent. Scoase un disc din sertarul biroului şi i-l înmână. Până atunci, îţi sugerez să studiezi profilul misiunii. Vreau să fii la zi cu informaţiile.

Laurence înţelese că discuţia se terminase şi se întoarse să plece.

– Bine-ai venit în SATT, Laurence, spuse Sir Bryce din spatele lui.

Laurence întoarse capul, observând zâmbetul care nu i se reflecta şi în ochi.

– Mulţumesc.

Cuvintele vibrată în aerul din încăpere, în timp ce uşa se închise în urma lui.

Rămase nemişcat la marginea patului, privind-o cum dormea. Era întinsă pe o parte, cearşafurile înfăşurate în jurul ei lăsându-i la vedere picioarele lungi şi părul blond care se revărsa peste trăsăturile ei frumoase şi peste braţul îndoit de sub cap.

Sybille se trezi buimacă şi se ridică într-un cot, privind orbeşte în întuneric.

– Laurence? întrebă cu voce răguşită.

Laurence rămase nemişcat un moment, cu umerii rigizi, după care ieşi din dormitor.

Eliberându-şi picioarele din cearşafuri, Sybille îşi trase pe ea un halat de mătase. O adiere de vânt îi ridică o şuviţă de păr, făcând-o să-şi întoarcă capul în direcţia balconului. Uşa era întredeschisă, perdeaua albă fâlfâind în adierea vântului. O siluetă întunecată se întrevedea în lumina palidă a lunii. Fără

niciun zgomot, își strecură mâna sub pernă pentru a extrage pistolul pe care-l ținea mereu acolo. Îl ținu pe lângă corp și se apropie de ușă. O împinse ușor cu piciorul, așteptând un moment înainte de-a păși în balcon cu pistolul ridicat, scrutând întunericul. Își coborî arma când văzu figura îmbrăcată în negru din dreptul balustradei, haina lui neagră și lungă unduindu-se în jurul lui ca o pelerină. Un sunet ciudat, pe jumătate râs și pe jumătate plâns, îi scăpă printre buze în timp ce întindea o mână tremurândă să-l atingă pe obraz.

– N-am crezut c-o să te mai văd vreodată. Ai dispărut așa... am crezut c-ai murit, șopti răguşit, îmbrățișându-l.

Laurence rămase țeapăn în brațele ei. Sybille se trase înapoi și-l privi întrebătoare.

– Sunt mort, îi spuse el cu voce joasă, luându-i mâna și așezând-o deasupra inimii lui. Mort pentru lumea de afară, și viu pentru SATT.

– Laurence, nu! exclamă Sybille cu ochii mărițI. Ce-ai făcut?

Laurence își închise ochii. Sybille îl mângâie ușor, plimbându-și degetele prin părul lui moale, lipindu-și buzele de ale lui. Laurence nu reacționă în niciun fel. Sybille își adânci sărutul, împletindu-și limba cu a lui, hotărâtă să obțină o reacție, o emoție. Un fior îi străbătu corpul și Laurence îi răspunse cu o pasiune aproape sălbatică. Îi luă mâna în a lui și-i sărută podul palmei.

– Trebuia să vin. Nu mai puteam rămâne departe de tine... mă sufocam. Închise ochii la senzația pielii ei în contact cu a lui. Dar totul s-a schimbat acum. Suntem unul slăbiciunea celuilalt, și vor folosi asta împotriva noastră. E prea periculos... n-ar fi trebuit să vin, șopti cu mâhnire, urându-se pentru că nu i se putea oferi complet, fără limitări.

– Atunci de ce ești aici?

– Știi de ce.

Sybille îi studie ochii albastru închis, în care se oglindeau dorința și suferința, o reflexie a propriei singurătăți.

– Ai nevoie de mine la fel de mult cum am eu nevoie de tine. Întunericul luminii mele. Echilibru. Își lipi buzele de ale lui, simțindu-l cum se înfioară sub atingerea ei. Împreună nu ne poate distruge nimeni. Nimeni!

Împotriva voinței lui, Laurence se lăsă convins de focul arzător din privirea ei, de puterea și convingerea reflectate acolo. Mai mult decât suficiente pentru amândoi.

– Nimeni, repetă el cu sclipiri întunecate în ochi.

Sybille îl luă de mâini și-l trase după ea, pășind cu spatele către pat. Se lăsă să cadă între perne, privindu-l în mod deschis, arătându-i dragostea, fidelitatea ei, încrederea absolută pe care o avea în el, oferindu-i ceea ce-și dorise în mod inconștient mereu de la ea.

– *Mon amour*... Laurence îi sărută palma, alunecând în sus pe încheietura mâinii.

Sybille îşi înfipse mâinile în haina lui şi-l trase mai aproape, strivindu-şi buzele de ale lui. Îi împinse haina de pe umeri şi-i trase bluza peste cap, aruncând-o lângă pat. Mâinile ei coborâră pe pieptul lui musculos până la betelia pantalonilor, în timp ce gura ei coborî pe bărbie, până la mărul lui Adam. Îi simţi răsuflarea întretăiată în timp ce-i găsi pulsul cu buzele, plimbându-şi limba de-a lungul venelor care pulsau frenetic.

Laurence tremură, apoi scoase un suspin. Mâinile ei se luptară frenetic cu pantalonii, încercând să-i descheie. Laurence o ajută cu o nerăbdare care o făcu să râdă în hohote. Buzele lui se întredeschiseră pentru a spune ceva, dar Sybille îi sorbi cuvintele cu buzele ei, aşezându-se deaspura lui pentru a-l primi în adâncul ei.

Se mişcară împreună într-un ritm foarte lent, gurile lor împreunându-se întocmai ca şi trupurile lor, mâinile alunecând peste pielea transpirată. Îşi reamintiră extazul uniunii lor complete, atingerea unei mâini, tensiunea muşchilor, alunecarea pielii peste piele.

Capitolul 17

Momente răpite

Un an mai târziu – Saint-Tropez, Côte d'Azur

Citadelă încadrată de un mirific oraş cu clădiri rozalii, un port pescăresc unde acostează iahturile celor mai bogaţi oameni ai lumii, şi cafenele cu terase pline ochi de mii de turişti, Saint-Tropez este un loc cunoscut în întreaga lume datorită soarelui blând de la prânz şi a băilor nocturne în mare, a străzilor înguste pe care se îngrămădesc căsuţe frumoase aparţinând familiilor de pescari, magazine de antichităţi, şi buticuri de haine.

Hotelul Le Bastide De Saint-Tropez este o elegantă construcţie provensală cu acoperişul de ţiglă aflată într-un luxuriant parc cu plante exotice, la o aruncătură de băţ de plajele Pampelonne şi Ramatuelle, şi la doar câteva minute de portul Saint-Tropez. Provincialul *Mas* de culoare roz şi ocru încadrează o mirifică piscină de culoarea măslinilor seculari. Deşi numele duce cu gândul la o fortăreaţă antică, hotelul este de fapt o construcţie nouă, cu toate că oricine ar putea paria că se află acolo de secole întregi. Construit în stil provensal, cu podele cioplite în piatră şi pereţi exteriori tencuiţi în nuanţe calde, acoperiţi parţial de bougainvillea, hotelul este materializarea visului oricărei persoane despre cum ar trebui să arate un castel rustic.

Camerele de oaspeţi au primit numele în funcţie de decorul şi culorile folosite: Roz de Bengal, Fuchsia, sau Zori de Mandarină, fiecare dintre ele cu terasă sau grădină privată şi jacuzzi, fiecare decorată în stilul cătunurilor franţuzeşti, cu dungi pastelate şi mobilier rustic din lemn masiv, dulapuri pictate şi scaune tapiţate.

Sybille păşi în holul hotelului şi oftă. Scările uriaşe de marmură duceau de la recepţia luminoasă la sala de zi de la etajul unu, spiralând apoi maiestuos către etajele superioare. Ca de obicei, hotelul era plin de europeni şi americani confuzi, care îmbibabu aerul cu fum de ţigară şi conversaţii zgomotoase.

Sybille îi zâmbi amabilă recepţionerei şi trecu mai departe spre scări. Se opri la etajul trei în faţa unei uşi şi introduse cartela de acces. Ledul de culoare verde clipi vesel şi Sybille deschise uşa.

– Bună, spuse încet când Laurence îşi ridică privirea de pe monitorul din faţa lui.

– Bună.

Sybille îşi depozită bagajul pe podea şi încuie uşa după ea.

Laurence era aşezat la birou, care în realitate era mult prea mic pentru a-i fi de mare ajutor. Camera era decorată în nuanţe de bleu, cu ţesături Lelièvre, un pat dublu imens, tablouri vechi şi mobilier antic în stil romantic, o consolă veche, o măsuţă cu picior şi un şifonier. Laptopul lui Laurence era pornit, iar pe masă erau împrăştiate hârtii cu informaţii criptice în mai multe limbi.

Sybille se aplecă să-l sărute pe buze, după care îşi odihni fruntea pe tâmpla lui.

– Lucrezi?

– Da, răspunse el întorcându-şi puţin capul. Ce mai faci?

– Bine, şopti Sybille cu ochii închişi. Tu?

– La fel.

– Mi-e dor de tine. Sybille îşi trecu o mână prin păr. Ai terminat?

– Aproape. Laurence îşi ridică privirea înspre ea, cu un zâmbet schiţat în colţul gurii. Am comandat ceva de mâncare.

– Un truc de-al tău ca să mă bagi în pat? Hrăneşte-mă şi sunt a ta?

Buzele lui Laurence se destinseră într-un zâmbet larg.

– Ai în jur de douăzeci de minute.

– Perfect. Atunci am timp să fac o baie. Sybille se întoarse şi se îndreptă spre baie. Misiunea Ducasse a fost lungă şi mizerabilă. Am venit direct de la sediu. Poate mi se pare, dar am impresia că mă trimit din ce în ce mai des în misiuni.

Laurence se încruntă, dar în loc să-i răspundă, îşi concentră atenţia pe ecranul monitorului.

Sybille umplu cada bleu cu apă fierbinte şi se scufundă în ea oftând. Se simţea în paradis. Muşchii tensionaţi i se relaxară treptat, pe măsură ce se răcea apa. Îl putea auzi pe Laurence tastând rapid din cealaltă cameră, şi se simţi în siguranţă pentru prima dată de... Oare când se văzuseră ultima oară? Cu trei săptămâni în urmă? Patru?

La o săptămână după ce Laurence fusese recrutat în cadrul organizaţiei SATT, Simon îi convocase pe amândoi la o şedinţă de urgenţă. Le explică pe un ton temperat că datorită tipului de misiuni în care era specializată Sybille, o relaţie între ei nu numai că ar fi fost descurajată, ci şi sancţionată foarte dur. În acea seară începu să ningă lin, prima ninsoare a sezonului. Sybille îşi lăsă maşina la sediul SATT şi o luă pe jos până acasă, sperând ca frigul să-i amorţească ura pe care o simţea mocnind în interiorul ei. Fulgii reci se topeau pe faţa ei şi i se pierdeau printre gene. Nu avea mănuşi, căciulă sau fular, dar nu-i era frig. La început merse aproape orbeşte, fără să se gândească încotro, dar nu fu deloc surprinsă când îşi ridică privirea şi văzu clădirea în care se afla apartamentul luminat al lui Laurence.

Era întuneric şi încă mai ningea. Sybille rămase ascunsă în umbrele clădirii vecine şi aşteptă. Ce sau pe cine? Habar nu avea. Spera să-i vadă umbra

trecând prin dreptul ferestrei, ori să vadă lumina stingându-se, ca să-şi poată imagina paşii lui în timp ce se îndrepta spre dormitor. Trecu destul de mult timp. Lumina de la fereastra lui continuă să strălucească uşor printre fulgii de nea, captându-i toată atenţia.

Se simţea ca o statuie acoperită de zăpadă pe care nimeni n-o atingea şi n-o mai observa, o bucată de piatră rece ce rămânea nemişcată anotimp după anotimp în centrul oraşului. Bătută de vânt, ploaie, lapoviţă sau soare. O piatră fără viaţă. Nu mai avea viaţă. SATT îi strânsese în pumn inima până o secase de orice sevă.

Auzi scârţâitul unei uşi care se deschise, apoi se închise. Ochii ei scanară rapid intrarea în clădire. Nimeni. Îşi acoperi gura cu mâna. *Doamne... oare era el? L-am ratat?* Aburul respiraţiei ei era singurul martor al durerii care-i sfâşia sufletul. Îşi dorea să poată plânge în hohote. *Ce naiba faci?!* se dojeni mental. Scopul acelei plimbări fusese tocmai îndepărtarea de amintirile care ameninţau să-i pună în pericol sănătatea mintală.

– Termină cu prostiile şi hai să mergem acasă, şopti, după care se întoarse şi plecă.

După numai şase luni de când devenise agent operativ în cadrul SATT, Laurence fusese numit şef de echipă. Câteodată o solicita pe Sybille în misiunile lui, dar nu prea des. Era prea periculos. Dacă Sybille simţise până atunci că trăia într-un acvariu, acum era mult mai rău. Acum se simţea ca un animal de la grădina zoologică, cu Simon analizându-i fiecare mişcare şi notându-şi toate reacţiile din timpul diverselor misiuni în care era trimisă. Din mai multe puncte de vedere, prefera să lucreze cu Grover. Era obraznic, dar nu atât de meschin ca Simon. Sau poate că era, doar că se ascundea mai bine.

Se auzi o bătaie scurtă în uşă şi îl auzi pe Laurence ridicându-se de pe scaun.

– Imediat! strigă.

Un murmurat uşor, după care Laurence descuie şi deschise uşa. Sybille auzi clinchet de veselă, din nou murmur de voci când Laurence plăti comanda, fără îndoială lăsându-i un bacşiş gros ospătarului, după care paşii lui uşori ca de felină se apropiară de uşa băii.

– Mâncarea e servită.

– Ies într-un minut.

Sybille se ridică din cadă, se clăti rapid şi dădu drumul la scurgere. Înfăşurată în halatul de baie pufos oferit de hotel, păşi din baie direct în braţele lui Laurence.

– Legat de misiunea Ducasse, începu Laurence ceva mai târziu.

Sybille încuviinţă din cap cu gura plină. Devorase felul principal compus din file de vită Simmenthal cu sos de brânză de capră, asparagus la grătar şi gnocchi cu sos de roşii.

– Am observat că te-au retras mai devreme decât era prevăzut în profilul misiunii.

Sybille luă o înghiţitură din vinul rosé local Côtes de Province.

– Da, aşa e, spuse cu mai mult entuziasm decât şi-ar fi dorit.

Vincent Ducasse era un hoţ internaţional de bijuterii. Deşi în mod normal acest gen de infracţiuni n-ar fi atras interesul organizaţiei SATT, curiozitatea le fusese stârnită prin premiza că Ducasse s-ar fi aflat în posesia unui extraordinar inel de jad bătut în diamante pe care-l furase de la Royal British Museum. Nu dădeau doi bani pe inel ca atare, ci pe microcipul ascuns în montură care conţinea informaţii vitale pentru una dintre misiunile în desfăşurare. Sybille primise instrucţiuni să-l seducă pe Ducasse pentru a obţine acces liber în locuinţa lui.

Laurence sorbi şi el din paharul lui cu vin.

– Credeam că era nevoie de o infiltrare mai lungă.

– Aşa e, dar am reuşit să obţin toate informaţiile necesare într-un timp record. Până la urmă, se pare că devin din ce în ce mai bună la chestia asta. Sybille mai luă o înghiţitură de mâncare. Mâncarea e foarte bună. Mulţumesc, Laurence.

– Cu plăcere. Povesteşte-mi despre raportul de după.

– Simon l-a condus pe al meu, spuse Sybille, făcând o pauză pentru a mai tăia o bucată din carnea de vită. Pune el ceva la cale, continuă gânditoare. N-a mai fost atât de conştiincios ca de obicei, când îmi urmăreşte toate reacţiile. Părea uşor distras.

– Cum ţi s-a părut că s-a purtat la raportul anterior?

Sybille termină de înghiţit mâncarea şi mai luă o gură din vinul rosé demidulce.

– Ca de obicei.

– Şi Grover?

– El se poartă normal, orice-ar însemna asta pentru cineva ca el.

Făceau asta deseori. Discutau despre misiuni, treceau din nou în revistă un profil, analizând cum s-au modificat variabilele şi rezultatele scontate. Laurence începu treptat s-o întrebe detalii care nu erau evidente în transcrierea rapoartelor. Drept urmare, Sybille începuse să fie mai atentă la toate nuanţele conversaţiilor şi rapoartelor. Felul în care o privea Simon când o interoga, starea de spirit a lui Grover şi alte lucruri de genul acela. Laurence era un analist extrem de bun, dar nu putea să se afle peste tot în fiecare moment, şi avea nevoie de ajutorul ei.

Sybille termină de mâncat şi bău restul de vin din pahar. Laurence ridică sticla să-i mai toarne, dar ea clătină din cap.

– Am băut suficient.

Se ridică şi se aşeză în braţele lui, cuibărindu-se comod la pieptul lui. Cu un deget îi trasă mărul lui Adam, alunecând tot mai sus. Laurence îi sărută degetele când trecură prin dreptul buzelor lui. Sybille îi mângâie obrazul nebărbierit, până ajunse la arcadă.

În cameră era linişte. Laurence o mângâia ritmic pe spate. Deodată, muşchii i se încordară şi se ridică cu ea în braţe. Sybille avu senzaţia că-i curge lavă prin vene când o trânti pe pat. Mâinile lui se strecurară sub halatul ei de baie, buzele lui urmând acelaşi traseu.

Laurence se trezi brusc, simţindu-se extrem de buimac. Adormiseră cu luminile aprinse. La marginea patului se afla un morman de haine, iar ceasul arăta ora 9:30 seara.

Mintea îi era mereu preocupată cu planificarea sistematică a distrugerii tuturor celor responsabili pentru separarea lui forţată de Sybille. Simon şi Grover erau acum duşmanii lui de moarte. Se păstra la distanță de ei în mod deliberat, de frică să nu-şi trădeze ura pe care-o simţea. De fiecare dată când trebuia să le vorbească, ori să se afle în prezenţa lor, trebuia să-şi impună un autocontrol maxim pentru a nu le suci gâtul pe loc. Nu i-ar fi luat decât un moment și-ar fi simțit o deosebită plăcere să-i trimită pe cei doi nenorociţi direct în iad. Aproape îl amuza faptul că amândoi simţiseră asta. De fapt nu, n-o simțiseră. O ştiau cu certitudine.

Ani întregi îşi acceptase soarta blestemată. Dar nu şi de data asta. De data asta, el şi Sybille urmau să fie împreună. Îşi jurase că aşa va fi. Nimeni nu-i mai aparţinuse și nu-i mai cucerise inima atât de complex cum o făcuse ea. Văzând-o la sediu în fiecare zi, atât de aproape şi totuşi atât de departe, îi provoca o durere pe care nu i-ar fi dorit-o nici celui mai mare duşman. Era mereu obosită şi preocupată, în special datorită situaţiei în care se aflau.

În timpul ultimelor misiuni afișase o mină oarecum absentă, iar el îşi petrecuse tot timpul făcându-şi o groază de griji c-ar putea-o pierde dintr-un moment în altul. Dacă şi pe ea o măcina dorul de el la fel de mult cum îl măcina pe el... nu, nu vroia să se gândească la asta. Era şi aşa suficient de chinuit, de parcă cineva îi tortura în permanență mintea şi corpul. Sufletul îi era mereu zbuciumat într-o furtună sălbatică de furie şi pasiune, cu toate că mina exterioară calmă nu-l trăda niciodată.

În seara în care Simon le interzisese orice fel de relație intimă, Laurence se plimbase ore în şir fără nicio ţintă, ferindu-şi faţa de furia primei ninsori a acelui an. Fulgii îi acoperiseră capul şi genele ca un strat fin de praf. Măcinat de gânduri, păşea tot înainte, fără să-şi încetinească ritmul.

Când o coti pe strada pe care locuia, o rafală puternică de vânt îi suflă zăpadă în ochi, făcându-l să se oprească pentru câteva secunde. O întrerupere. Mâinile lui înmănușate ridicară gulerul gecii pentru a-și proteja fața. Pașii lui nu scoteau niciun sunet pe stratul de zăpadă proaspătă. Un alt set de urme de pași destul de proaspete și paralele cu ale lui îi atrase atenția. Se opri pe loc, observând că la un moment dat trecuseră prin fața ușii lui, îndreptându-se apoi în direcție opusă. Nu mai zări alte urme de pași la nicio altă intrare.

O anomalie? Urmele porneau dintr-un colț ascuns al unei clădiri abandonate, zăpada bătătorită indicându-i faptul că cineva stătuse acolo și așteptase. Privi în sus, ochii oprindu-i-se pe fereastra lui, de unde strălucea o lumină caldă. *O, Doamne...* Oare stătuse ea acolo, așteptând cu ochii pe fereastra lui? O ratase? Inima începu să-i bată cu putere. Privi în jur, forțându-și ochii să vadă dincolo de perdeaua de fulgi. Nimeni. Își sprijini capul de aceeași clădire de cărămizi lângă care stătuse și Sybille cu mai puțin de zece minute înainte. Nu se putea să fi fost Sybille. *Nu pe viscolul ăsta.* Își ridică fața înspre cer. Oare devenea paranoic? Irațional?

Începu din nou să meargă, de data aceasta știind exact unde vroia să ajungă. În mai puțin de o oră, se afla în fața apartamentului ei. Își așeză palma pe ușă, sprijinindu-și fruntea de ea. Atât de aproape de ea, și totuși atât de departe. Într-un târziu, strecură pe sub ușă un bilețel pe scrisese simplu: *Te iubesc.* Apoi se întoarse și plecă în grabă. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, Sybille avea măcar dovada că el fusese acolo, că o iubise dintotdeauna. Când părăsi clădirea, se simțea ceva mai liniștit. Ninsoarea se oprise. Pe cerul întunecat străluceau luna și stelele. *Azi trecem prin viscol... mâine poate va străluci soarele.*

– A noastră, rosti cu voce tare.

Dragostea lor avea să-și găsească un adăpost cândva, iar ei aveau să-și aparțină unul altuia fără restricții. O jură în fața lui Dumnezeu sub cerul înstelat, după care se îndreptă spre casă.

Sybille scoase un suspin, întrerupându-l din reverie. Laurence o întoarse cu fața la el. Dormea. Plângând. Se încruntă și îi șterse delicat lacrimile. Nu scotea niciun sunet, și totuși din ochi îi curgeau lacrimi, iar respirația îi era neregulată. Auzise de persoane care merg sau vorbesc în somn, dar Sybille era prima femeie pe care o văzuse plângând în somn.

– Sybille, șopti el încet. Sybille, trezește-te...

Sybille trase aer adânc în piept și se trezi, cu ochii înlăcrimați și înroșiți. Își petrecu mâinile pe după gâtul lui. Laurence o luă în brațe, strecurându-și un picior sub ea.

– Ce s-a întâmplat?

Lacrimile ei se scurgeau acum pe pieptul lui. Folosi colțul unui cearșaf să i le șteargă din nou și rămase tăcut, așteptând. Într-un final, când o simți că se mai liniștise, întrebă din nou.

– Ce s-a întâmplat? Ai avut un coşmar?

Niciun răspuns.

– S-a întâmplat ceva în ultima misiune?

Sybille clătină din cap. Laurence se trase puţin în spate ca să-i poată privi faţa.

– Sybille, spune-mi ce te frământă.

Părul îi era ciufulit, faţa roşie şi umflată. Nu se uita la el, ci studia movilele pe care le formau picioarele lor sub plapumă.

– Cât mai durează, Laurence? Cât? şopti ea într-un final.

– Ce anume?

– Asta. Noi. Cât trebuie să mai continuăm aşa? Îşi ridică în sfârşit privirea şi îi puse o mână pe obraz. Eşti atât de furios, Laurence, îi spuse tandru. Şi eşti aşa de luni întregi. Îmi fac griji. Eşti calm şi normal la suprafaţă, dar eu văd... simt clocotirea asta din tine şi nu pot să nu mă gândesc la genul de poveste cu funcţionarul de la poştă.

– Ce poveste?

– Funcţionarul de la poştă, mereu amabil, mereu cu zâmbetul pe buze, care o ia razna într-o zi şi ucide pe toată lumea din jurul lui, după care-şi trage un glonţ în cap. Şi toţi cei care l-au cunoscut comentează uimiţi că, vai, era mereu atât de liniştit şi calm.

– N-aş claca niciodată.

– Te-am văzut făcând-o de câteva ori. Mă sperie de fiecare dată.

– De asta plângi?

– Eu... Sybille îşi mută privirea într-o parte. A trecut un an, Laurence... sunt atât de obosită. Nu ştiu cât o să mai rezist făcând asta.

– Nu pot să nu fiu furios când văd ce trebuie să faci, spuse el cu voce joasă. Dar dacă te face să te simţi mai bine, n-o să omor pe nimeni. Există alte metode pentru a obţine ceea ce vrem.

– Oricare-ar fi metodele alea, crezi că putem începe să le folosim? Sybille suna ca un copil care încerca cu disperare să nu se piţigăie, dar îşi dorea din tot sufletul ceva.

Laurence îşi simţi inima strângându-i-se în piept. Stinse luminile şi o luă din nou în braţe.

– Am făcut-o deja.

Sediul SATT – Londra

Sybille avea dreptate, se gândi Laurence două zile mai târziu. Păşi liniştit pe coridoare, fără să se grăbească, cu o expresie senină întipărită pe faţă. În interior însă, era din nou furios. Nu, mai mult decât atât; era turbat.

Descuie uşa biroului lui şi intră, după care deschise laptopul de pe birou şi aprinse lumina. Se aşeză la birou şi se încruntă la monitor. Furia îi era un

însoţitor cu care se obişnuise. De fapt, era un însoţitor permanent. Din Bangkok, de când îşi omorâse cel mai bun prieten şi până acum, furia îl ajutase mereu să meargă mai departe. La început, fusese furios că se afla în închisoare. După aceea, se înfuriase pe incapacitatea lui de-a face altceva cu viaţa lui decât traficul cu armament. După ce o regăsise pe Sybille, existaseră momente în care crezuse că putea fi aproape fericit, sau măcar mulţumit cu viaţa lui. Dar de fiecare dată, fără excepţie, se întâmplase ceva. SATT începuse să-l încolţească. Sybille dăduse de belea, şi acum ştia că şi asta se întâmplase tot din cauza lui. Fusese smulsă de lângă el, iar el fusese nevoit să-i aranjeze recrutarea în SATT ca să nu-şi irosească viaţa în închisoare. Apoi o întâlnise pe Enise, o introdusese în lumea lui, şi ea o luase razna. Şi Laurence se înfuriase din nou.

Câteodată îşi ieşea din pepeni, ca atunci când o omorâse pe Enise. Nu era distractiv să-ţi pierzi controlul, dar trebuia să recunoască că uşurarea pe care o simţea după o astfel de descărcare merita uneori. Deseori se întreba cum ar fi să se trezească într-o dimineaţă fără să fie furios.

Laurence tastă un cod şi începu să navigheze prin sistemul cu circuit închis al organizaţiei SATT, o operaţiune pe care o repeta săptămânal încă de când fusese recrutat. *Gata, ne-a ajuns,* se hotărî. Sincronizarea era perfectă. Sir Bryce era foarte mulţumit de performanţele lui. Grover, nu prea. Nici Simon. Îl priveau mereu cu un aer suspect. Laurence nu ştia foarte sigur ce era în mintea lui Simon, dar dacă Sybille avea dreptate, plănuia ceva diabolic.

Prima lui întâlnire cu Sir Bryce la puţin timp după ce fusese recrutat îl terminase nervos, dar pe măsură ce întâlnirile continuaseră, Laurence începuse să-l respecte. Nu pentru că era un om bun, Laurence se îndoia că existau astfel de oameni printre cunoştinţele lui, ci pentru că era extrem de inteligent. Gândea înainte de-a deschide gura. În loc să privească numai o parte a problemei, Sir Bryce învârtea problema pe toate părţile şi părea să-l intereseze numai integritatea holistică a organizaţiei. Asta îi dăduse speranţă lui Laurence.

La aproximativ trei luni după recrutarea lui, Sir Bryce îi făcuse o vizită fulger, găsindu-l lucrând împreună cu Sybille la profilul unei misiuni. Era dificil să lucreze cu ea, având nevoie de toată concentrarea din lume să n-o ia în braţe. Nici măcar nu-l observase pe Sir Bryce când intrase în birou până nu se apropie de ei.

– Mă... mă întorc mai târziu, spuse Sybille, dar Sir Bryce clătină din cap.

– Nu, nu, rămâi. Am câteva minute disponibile înainte să mă întâlnesc cu Simon. M-am gândit să trec să văd cum mai merg lucrurile prin tranşee.

Sybille privi înspre Laurence, iar el îşi înclină puţin capul. Bărbaţii discutară pentru câteva minute, timp în care Sybille se întoarse la profilul la care lucrau. Era o misiune dificilă, mult prea importantă ca s-o dea în bară. În timp ce discuta cu Laurence, Sir Bryce o privea din când în când, studiind-o cum

lucra la laptop, cu părul acoperindu-i faţa. Cu o mişcare nerăbdătoare, Sybille îşi aruncă părul pe spate şi-şi sprijini coatele pe birou. Îşi aşeză bărbia în palme, cu privirea fixată pe monitor. Introduse câteva date adiţionale şi le ajustă, muşcându-şi buza de jos, controlând totul de trei ori ca să se asigure că nu greşise.

Laurence se întoarse spre ea.

– Care-i procentajul?

– Patru şi jumătate, răspunse ea cu ochii în monitor.

– Şi fatalităţile?

– Zero, dar procentajul rănirilor a crescut cu douăzeci la sută.

– Mai bine de atât nici nu se poate, hotărî Laurence. Dă-i-l lui Grover şi vezi ce spune.

Sybille ieşise deja din birou, când îşi aminti de bunele maniere. Se întoarse.

– Mi-a făcut plăcere să vă văd, domnule.

Sir Bryce schiţă un zâmbet imperceptibil.

– Nu-mi spune prea multă lume chestia asta.

Sybille rămase tăcută, neştiind ce să răspundă, apoi dispăru pe uşa biroului. Sir Bryce îşi întoarse privirile la Laurence.

– De ce vă pierdeţi timpul cu profilul misiunii? Credeam că e deja finalizat.

– Era greşit.

– Cine l-a făcut?

Laurence îl fixă cu privirea, dar nu-i răspunse. Sir Bryce dădu din cap.

– Ei bine, bănuiesc că nu contează. Atâta timp cât lucraţi bine împreună... şi ştiu cât de dificil trebuie să vă fie amândurora.

– Suntem o echipă bună, răspunse Laurence pe un ton neutru.

– Ce crede Simon despre asta?

– Preferă să lucrăm separat. Dar asta nu e mereu o opţiune.

Sir Bryce încuviinţă gânditor.

– Sunt sigur că n-o să se mai împotrivească la fel de mult în viitorul apropiat. O să aibă loc câteva schimbări în săptămânile următoare.

– Ce fel de schimbări?

– Am analizat bugetul şi rapoartele misiunilor. O să facem nişte reorganizări.

Laurence îngheţă.

– Reorganizări? De ce fel?

– De când s-a creat organizaţia SATT, populaţia a crescut cu zece procente, mai ales datorită imigranţilor şi refugiaţilor din Estul Mijlociu. Bineînţeles că procentajul nu e uniform distribuit. Unele dintre filialele noastre se chinuie să-şi menţină integritatea, în timp ce altele au probleme din cauza numărului

prea mare de agenți operativi. Sir Bryce își privi ceasul. Simon mă așteaptă deja. Mi-a părut bine să te văd.

– Și mie, domnule.

Sir Bryce păru că ar fi vrut să mai adauge ceva, dar se mulțumi să se întoarcă pe călcâie și să părăsească încăperea.

De atunci, Laurence începuse să acceseze săptămânal dosarele secrete din sistemul SATT. Nu era un lucru dificil, dar solicita un anumit grad de inteligență, șmecherie și intuiție, la fel ca și conversațiile lui cu Sir Bryce. Laurence nu mințea niciodată pe față. Folosea tăcerea în avantajul lui și dirija conversațiile fără să pară că prelua inițiativa.

Modifică câteva informații din dosarul lui și apoi din cel al lui Sybille, pentru a sublinia anumite lucruri care știa că l-ar interesa pe Sir Bryce. Era numai o chestiune de timp până când putea manipula transferul lor la o filială care avea nevoie de agenți operativi. Dar timpul nu era punctul lor forte.

Oftând, Laurence studie toate misiunile planificate pentru următoarele șase săptămâni. Renunță la jumătate dintre ele, după care le verifică cu atenție pe celelalte. O cunoștea bine pe Sybille. Știa exact pe ce butoane să apese și cum s-o facă pentru a obține ce vroia.

Asta... asta e bună, decise. Era vorba despre un terorist care avea un copil mic. Șansele de supraviețuire ale copilului erau foarte reduse. Laurence o trecu imediat pe Sybille în echipă. Apoi găsi o misiune presupunând seducerea unui bio-terorist care amenința să-și omoare ostatecii. *Asta-i perfectă*, hotărî el. Alese numai misiuni care știa prea bine că aveau s-o scoată din minți. Trebuia ca reacțiile ei să fie suficient de fervente și bătătoare la ochi. Numai așa putea acționa el neobservat. Pentru că dacă ar fi aflat Simon ce plănuia, nu i-ar fi permis niciodată să meargă până la capăt.

Trei luni mai târziu

Câteodată lui Laurence aproape că-i venea să creadă că există o soartă. Mulți agenți operativi erau superstițioși, dar el nu crezuse niciodată în șosete sau arme norocoase. Viața, ca și o misiune, își urma cursul, și nu puteai face nimic să atragi norocul, decât eventual să ai la tine un încărcător de rezervă, sau un cuțit. Dar într-o marți dimineață, Laurence se află la un pas să-și schimbe convingerile.

Fusese chemat pe neașteptate în biroul lui Sir Bryce. O ceașcă aburindă de cafea se afla pe birou în fața lui Sir Bryce. Tocmai când Laurence se întreba cât avea să dureze acea întâlnire, Sir Bryce îi făcu semn înspre cafetieră. Laurence își turnă o cană de cafea.

– După cum ți-am mai spus, ne reorganizăm, începu Sir Bryce discuția în timp ce studia niște foi, pe care Laurence zări niște tabele cu nume. Ți-a spus Simon ceva despre asta?

– Nu, răspunse Laurence, sorbind o gură de cafea.

– Nu, bănuiam că n-a făcut-o, bombăni Sir Bryce mai mult pentru sine. Acesta este noul tabel al personalului care va activa la sediul central. Întoarse foaia cu faţa spre Laurence, şi el începu să-şi caute numele printre rândurile tabelului. O să observi că numele tău lipseşte.

Laurence îşi ridică privirea confuz.

– Aici, continuă Sir Bryce adăugând în faţa lui o altă foaie, este noul tabel al filialei din Estonia. Se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin cameră, în timp ce Laurence studia foaia pe care o avea în faţă. Este mică, dar adecvată scopului pe care-l serveşte. Se axează în principal pe fostele state sovietice şi, bineînţeles, Rusia.

Europa de Est. Ei bine, nu era chiar ce-ar fi ales el dacă i s-ar fi dat ocazia, dar se putea adapta. Şi oricum, Estonia era suficient de departe de Marea Britanie. Ar putea merge. Laurence nu spuse nimic, fixând cu privirea un pătrat gol de sub cel care conţinea numele lui.

– Până acum, filiala din Estonia a fost mai mult axată pe cercetare. Aş vrea ca asta să se schimbe.

– În ce sens? întrebă Laurence.

– Implicându-ne mai mult în comunitate.

Laurence îşi imagină agenţii operativi vopsind parcurile locale, sau făcând curăţenie în centrele comunităţii.

Sir Bryce oftă şi se aşeză din nou la birou.

– Estonia nu este o filială foarte comodă. În primul rând, are o reputaţie proastă, în special datorită Rusiei. Am nevoie de cineva care să schimbe percepţia asta.

– Înţeleg.

– Fiecare filială are propria identitate, propria personalitate, continuă Sir Bryce gânditor. Asta se datorează pe de-o parte localizării, şi pe de alta conducerii. În trecut, fiecare filială se ocupa de un anumit element. Sediul central se ocupa cu activităţile antiteroriste de mare amploare din Europa de Vest. Filiala din Ungaria face acelaşi lucru în Europa de Est. Cea din Atena este divizată între Estul Mijlociu şi părţi din Asia. Filialele din Amsterdam, Berlin, Varşovia şi Tallinn se află în locaţii destul de stabile, aşa că şi-au concentrat eforturile pe traficul cu armament, relaţii politice şi lucruri de genul ăsta. Vreau să reorganizez fiecare filială în aşa fel încât dacă apare o problemă legată de terorism în Tallinn, să se ocupe de asta filiala din Estonia în loc să ne sune pe noi. Sau dacă Budapesta are o problemă diplomatică, să o rezolve singuri în loc să mai implice Berlinul.

Sir Bryce făcu o pauză şi luă o gură de cafea.

– Bineînţeles, nu mă aştept să se întâmple asta peste noapte. E foarte posibil să nu se întâmple în timpul carierei mele, dar mi-ar plăcea să se întâmple măcar în timpul carierei tale. Înțelegi despre ce vorbesc?

– Nu sunt prea sigur.

– Priveşte de exemplu sediul central. Care sunt punctele forte?

– Rata de succes mare în misiuni volatile, răspunse imediat Laurence. Agenţi operativi bine calificaţi şi antrenaţi. Echipamente de calitate.

– Şi câteva puncte slabe?

– Moral scăzut... uneori proastă administrare. Nivelul de stres afectează sănătatea şi judecata la toate nivelele.

– Şi tu? Ce-ai învăţat tu personal aici?

– Cum să creez profilul unei misiuni, cum să gândesc. Cum să reuşesc în faţa oricărei dificultăţi.

– Toate astea sunt calităţi pe care le aveai dinainte de-a veni la noi.

– Poate, dar acum sunt mai bun decât înainte.

– Laurence, ţie îţi lipseşte priceperea politică. Şi abilitatea de-a percepe felul în care acţiunile noastre afectează celelalte filiale şi chiar restul lumii. Eşti foarte atent, nu neg asta, dar pe segmentul tău de lume. Nu gândeşti la scară suficient de mare şi în mod sigur nu te gândeşti cum vor fi afectaţi alţii de acţiunile tale peste câţiva ani. Nu mă înţelege greşit, nu-ţi condamn munca. E doar e apreciere.

– Da, domnule, spuse Laurence confuz, dar suficient de hotărât să joace jocul până la capăt.

– Calităţile astea care-ţi lipsesc... filiala din Estonia e cel mai bun loc în care să le înveţi. O să fie dificil, dar aşa e cu învăţatul în general. Şi în schimb, poţi să-i înveţi pe cei de acolo unele dintre lucrurile pe care le-ai învăţat aici.

Încă nesigur de locul pe care-l va ocupa pe scara ierarhică, Laurence întrebă:

– O să vă raportez dumneavoastră?

– Da, dar o să primeşti statutul de şef cu drepturi depline.

– Ce s-a întâmplat...

– Cu fostul şef al filialei din Estonia? Am adus-o aici. Dar o să fie disponibilă oricând vei avea nevoie de îndrumarea ei. Sunt sigur că n-o să ai nevoie. Foarte puţini agenţi operativi de acolo au treabă cu lumea politică. O să te încadrezi de minune. Şi cu abilităţile tale strategice, o să fii foarte valoros pentru echipă.

– Eu... Laurence îşi trase mental o palmă, căutând ceva potrivit să spună. Abia aştept să încep lupta.

– O să fie o luptă, dar una pentru care eşti calificat. Şi în câţiva ani, cine ştie? Poate te mutăm la Berlin sau Amsterdam, să-ţi cizelezi alte calităţi care îţi lipsesc. Proprietatea privată, poate, sau abilitatea de-a muta un număr mare de

indivizi superstiţioşi dintr-un loc în altul. Când văzu ce faţă face, Sir Bryce zâmbi amuzat, o expresie ciudată pe faţa lui de obicei lipsită de orice emoţie. Era o glumă, Laurence.

– Bineînțeles.

– Acum, continuă Sir Bryce indicând căsuţa goală de pe tabel, o să avem nevoie de cineva aici. Departamentul ăsta are nevoie de cineva cu puternice abilităţi sociale, cineva care să se înţeleagă cu toată lumea. Sir Bryce îşi ridică privirea. Poziţia ta va fi una extrem de sensibilă din punct de vedere politic, ceea ce înseamnă multă socializare și relaţii apropiate cu persoane sus-puse. Din punct de vedere social, o să ai nevoie de cineva care să te însoţească la toate întâlnirile astea. Îţi sugerez să alegi pe cineva cu care te simţi confortabil. Cineva în care ai încredere, cineva cu intuiţie bună. O să ai mereu nevoie de-o a doua părere.

Lui Laurence i se uscă gura şi aproape se simţi ameţit. Când începuse totul, sperase să obţină îmbunătăţiri mici într-o perioadă îndelungată de timp. Dar să i se ofere totul aşa pe tavă...

– Sybille.

Capitolul 18

Viaţa în fragmente mici

Filiala SATT – Tallinn, Estonia

Nu ştia la ce să se aştepte. Sybille introduse cardul de acces, aşeză mâna pe dispozitivul de identificare şi i se premise accesul în unitatea subterană. Păşi în necunoscut. Un hol lung şi gri, identic cu cel al sediului central. Măcar se simţea ca acasă. Merse de-a lungul lui, luând-o la stânga către centrul de comunicaţii. Operatorii erau tăcuţi, cu ochii aţintiţi la monitoare. Într-un final, ajunse în dreptul încăperii care în sediul central era biroul lui Laurence. Bătu la uşă şi o deschise.

– Da? O femeie subţirică, cu păr închis la culoare şi ochelari cu rame groase îşi ridică privirea. Pot să te ajut cu ceva?

– Ăăăă... scuze. Îl căutam pe...

– Oh! Femeia sări în picioare, cu mâna întinsă. Tu eşti Sybille, nu? A zis că o să ajungi astăzi sau mâine. E într-o şedinţă acum. Ai călătorit bine?

– Bănuiesc, răspunse Sybille, ridicând din umeri.

– Eu sunt Marika. Vrei ceva de băut? Apă? Suc?

– Ăăăă... apă ar fi perfect. Mulţumesc.

– Aşteaptă aici, mă întorc imediat.

Sybille se aşeză pe un scaun, privind în gol. În câteva minute, Marika se întoarse şi îi întinse o sticlă cu apă.

– Cam multe schimbări, nu-i aşa?

Sybille deşurubă capacul şi luă o înghiţitură, cu privirea fixată pe noua ei cunoştinţă.

– O să-mi lipsească fostul şef, era o femeie de treabă, continuă Marika. Dar sunt sigură că şi şeful cel nou va fi în regulă. E mereu aşa de tăcut?

– Da.

– E aici de-o săptămână. Abia a intrat în pâine. Am dat ieri o mare petrecere de adio pentru fosta şefă. Păcat că n-ai ajuns şi tu.

Petrecere?! Sybille clipi şi luă încă o gură de apă. Mâneca puloverului îi expuse un moment încheietura mâinii. Marika rămase cu privirea fixată pe mâna ei.

– Hei, eşti în regulă? Ce-ai păţit la încheietură?

Sybille trase în jos de mânecă să-şi acopere vânătăile de la cătuşele pe care le purtase cu câteva zile în urmă, când fusese luată ostatec. Mâinile încă îi mai erau puţin umflate, dar nu se mai cunoştea atât de tare.

– Nu e nimic, răspunse ea, puţin năucită. Sunt bine.

– Arăţi ca naiba. De ce nu te duci acasă?

Acasă?!

– Uite, spuse Marika, întinzându-i un plic burduşit.

Sybille îl deschise. Din el căzură nişte chei şi un organizator electronic. Strânse în mâini echipamentul familiar şi-l porni imediat, căutând un program de lucru.

Marika o privi consternată.

– Ce faci?

– Caut registrul cu îndatoriri.

– E vineri, spuse Marika, de parcă Sybille ar fi fost bătută în cap. Laurence nu e de serviciu weekend-ul ăsta, şi nici tu.

– Aha. Sybille opri organizatorul şi se ridică. Poate că ai dreptate. Poate ar trebui să mă... să mă duc acasă.

– Cel mai rapid ajungi cu autobuzul, îi spuse Marika veselă. Hai, te conduc la staţie.

– Eşti sigură?

– Da, am nevoie de-o pauză.

Marika o conduse pe Sybille în staţia de autobuz, făcând un mic ocol să-i arate oraşul vechi, un labirint de străzi pietruite şi clădiri istorice uşor de parcurs pe jos. Porniră din apropierea primăriei, sau Raekoja Plats, către Pikk Jalg, şi apoi Castle Sqare. Sybille admiră castelul Toompea şi catedrala Alexander Nevsky, simbolul Ţarului, construită în secolul nouăsprezece.

– Oraşul avea şaizeci şi şase de turnuri, îi explică Marika. Acum au mai rămas numai nouăsprezece. Unele au fost transformate în restaurante sau magazine, altele în birouri. Cele mai vechi trei turnuri, Nunna, Sauna şi Kuldjala, şi pot fi vizitate pe timpul verii. Clopotniţa Sfântului Olav a fost la un moment dat cea mai înaltă din lume. Poţi să vizitezi împrejurimile în timpul tău liber. Sunt multe lucruri interesante de văzut.

– Desigur, spuse Sybille cu jumătate de gură în timp ce se urca în autobuz.

Zece minute mai târziu, autobuzul opri în staţia din cartierul Kadriorg. Sybille coborî, se orientă rapid şi o luă în sus pe strada Weizenbergi. Era înverzită şi plăcută, situată la doar doi kilometri depărtare de oraşul vechi. Luă o scurtătură prin parcul Kadriorg, şi parcă intră într-o altă lume, o adevărată pădure cu multe poteci, cu statui şi eleşteie din loc în loc, o grădină de flori şi un lac plin de lebede. În centrul parcului se afla Palatul Kadriorg, o superbă reşedinţă de vară barocă înconjurată de grădini şi fântâni, construită în secolul optsprezece de către ţarul Petru I pentru împărăteasa lui, Catherine. Sybille

admiră impresionanta clădire cu faţade în nuanţe de roz pal şi crem, coloane şi ferestre ovale, închipuindu-şi petrecerile luxoase şi recepţiile care se ţinuseră cândva acolo, cu invitaţi care împânzeau balcoanele şi se plimbau prin tot parcul.

Adresa pe care o căuta era o vilă din piatră roşiatică aflată la intersecţia străzilor Weizenbergi şi Poska, cu balustrade dantelate din fier. Curtea era micuţă, decorată cu gerbere şi liliac.

Cum era de aşteptat pentru începutul primăverii, temperatura scăzuse rapid imediat ce ziua trecuse de amiază. Sybille fu străbătută de un fior rece şi-şi strânse puloverul în jurul ei, dorindu-şi să-şi fi luat cu ea o geacă. Dar puloverul era al lui Laurence, şi caşmirul încă mai reţinea o undă din parfumul lui. Pe lângă asta, era foarte larg şi nu-i irita prea tare rănile. Nu ieşise din el în ultimele două zile.

Frunzele proaspăt apărute se unduiau în bătaia vântului. Sybille se opri, verifică de două ori numărul, îşi ridică geanta pe umăr şi intră pe poartă. La intrare era o cutie poştală şi se pomeni admirând pe ea scrisul atent al lui Laurence. O rafală de vânt deturnă primii stropi de ploaie şi-i învolbură părul. Urcă în grabă scările, alunecând pe nişte frunze uscate, şi băgă cheia în yală.

Acasă.

Intrarea era placată cu gresie. Cineva sprijinise o umbrelă de peretele de lângă uşă. Sybille îşi înghiţi nodul din gât, se descălţă şi intră în holul micuţ. În dreapta ei se afla o sufragerie spaţioasă aproape goală, cu o fereastră înaltă care dădea în curtea din faţă, şi un şemineu arcuit într-un colţ. În stânga ei era o bucătărie cu podea de lemn vopsit în roşu cărămiziu şi cu un cuptor negru în perete. În faţa ei erau nişte scări înguste şi întunecate, cu treptele acoperite de o mochetă înflorată. Sybille urcă la etaj.

Dormitorul principal dădea înspre faţa clădirii. Lumina care intra pe fereastra imensă şi curbată în partea de sus avea o tentă verzuie de la copacii care se unduiau în bătaia vântului. Celălalt dormitor nu era la fel de mare, având o formă ciudată şi pereţii acoperiţi cu lambriuri. Laurence îl transformase în birou. Sybille se încruntă uşor şi intră direct în baie.

Ochii îi căzură pe cada de baie imensă care era aşezată în mijlocul camei;capă două persoane. Lacrimi amare începură să i se scurgă pe obraji. N-avea nicio şansă să se spele de una singură; încă mai avea firele de la operaţie la un umăr, şi din cauza restului de răni, nu putea să intre şi să iasă din cadă fără ajutorul cuiva. În plus, era epuizată. Se aşeză pe marginea căzii şi dădu drumul la apă. Îşi sprijini capul de faianţa roşie şi începu să plângă, suspinând puternic. Plânsese mult în ultimele luni. Plânsese pentru că era speriată, frustrată, ori supărată, sau pentru că avea dureri. Dar de data asta, tot ceea ce simţea era uşurare.

S-a terminat! Gata!

Făcuse atât de multe alegeri dificile în ultimele luni... Laurence o plasase în mod deliberat în misiuni care îi răscoliseră sufletul, cele mai dure misiuni pe care le putuse găsi. În cea mai mare parte a timpului, nu fusese în pericol de moarte, dar din punct de vedere mental și emoțional, fusese un iad. O trimisese la un negustor de sclavi, la un traficant de droguri, apoi la un geniu autoproclamat care fabricase un tip de heroină atât de pură încât tinerii mureau după ce luau o singură doză. Se infiltrase într-o rețea care vindea copii. După aceea, ca cireașa de pe tort, fusese răpită, torturată și salvată, și toate cu acordul lui Laurence. Fusese nevoită să seducă indivizi perverși, să se împrietenească cu femei mizerabile, și toate astea în numele binelui.

Laurence nu o ajutase nici măcar o dată. Nu știa de la ce anume trebuise să distragă atenția, dar Laurence știa ce făcea și ea își jucase rolul la perfecțiune. Avuseseră chiar și câteva certuri în public. Adevărul era că din partea ei nici nu fuseseră truncate prea mult. În ultima lună, ajunsese să-l urască cu adevărat.

Își spălă picioarele, lacrimile curgându-i de pe obraji în apă, apoi și le șterse cu prosopul lui Laurence, mai mult ca un fel de răzbunare. Se spălă pe față. Luă câteva calmante pentru a mai atenua durerea surdă pe care o simțea peste tot. După aceea, complet epuizată, se prăbuși pe pat și se înveli cu plapuma până peste cap. Șiroaie de ploaie biciuiau fereastra.

S-a terminat...

Cu un ultim oftat care-i cutremură întreg corpul, adormi.

Pantofii lui Sybille îi atraseră atenția imediat cum intră în hol.

– Sybille? o strigă încet.

Își aruncă privirea în birou, după care verifică dormitorul. În mijlocul patului se afla o movilă care arăta familiar. Laurence zâmbi. Se dezbrăcă și se băgă și el în pat. Sybille clipi somnoroasă când o luă în brațe.

– Laurence... ești aici. Ce bine, șopti în timp ce-l săruta pe gât, după care adormi la loc.

– Da, e bine, o strânse el la piept.

Sybille se trezi încet, conștientă de un singur lucru: durere. Nu se mișcă deloc și încercă să respire normal.

De lângă ea, o voce spuse cu blândețe:

– Sybille?

– Mmm...

– Bună dimineața. Laurence o sărută încet pe obraz. Ce-ai vrea să mănânci la micul dejun?

– Tylenol, mormăi Sybille, umezindu-și cu limba buzele arse. Sau ceva mai puternic. Își deschise ochii fără să-și miște niciun mușchi.

Durerea îi săgetă coloana vertebrală când Laurence se dădu jos din pat, după care se răspândi până îi cuprinse tot corpul. Își mișcă un picior, gemând când articulațiile umflate ale genunchiului protestară vehement. Laurence se întoarse, echilibrând câteva cutii cu pastile într-o mână și un pahar cu apă în cealaltă.

– Vrei să mai dormi?

– Nu.

Laurence puse cutiile pe pat.

– O să iau o aspirină și două Tylenol, hotărî ea.

Fără s-o atingă, Laurence îi dădu pastilele și îi ținu paharul cu apă, ajutând-o să bea.

– Cât de rău a fost? o întrebă.

– Rău. Sybille închise ochii, încercând să-și imagineze cum i se scurge durerea din corp. Povestește-mi despre filiala de aici. Pare... diferită.

– Am avut o ședință ieri. Ar fi trebuit să fii acolo.

– Ce s-a întâmplat?

– Am crezut că voi fi instruit în legătură cu atribuțiile mele, dar a fost o ședință de prezentare. Mi-au prezentat o parte dintre contractorii cu care lucrează SATT, și o parte dintre guvernanți. Eu eram cel mai tânăr de acolo.

Sybille își arcui o sprânceană.

– Zău? Ce fel de contractori?

– De genul celor care nu se așteaptă ca riscurile carierei de agent operativ să vină la pachet cu restul slujbei. Costume. Cravate. Pantofi cu șireturi. Marea majoritate foști militari din trupele speciale.

– S-ar putea să fii nevoit să mergi la cumpărături, glumi ea. Sau să te tunzi.

– Și nu numai asta, continuă Laurence. Suntem liberi weekend-ul ăsta.

– Mda, am auzit. Cum adică?

– O dată la două săptămâni, avem un weekend liber. Suntem de serviciu dacă primim vreun apel de urgență, dar nu se așteaptă nimeni să răspundem. Când lucrăm în weekend, avem joia și vinerea libere, sau lunea și marțea.

– Ciudat.

– Și avem un program aproape normal.

– Cum adică *aproape normal*?

– De la opt la șapte.

– Dar există și-o tură de noapte, nu?

– De formă.

Sybille începea să se relaxeze. Își mișcă o mână. Articulația o jena, dar n-o mai durea la fel de tare.

– Încă ceva, coninuă Laurence. Te-ai uitat la organizatorul tău?

– Mda. Unde mi-e programul?

– Aici nu procedează aşa. Au o şedinţă săptămânală. Organizatoarele sunt actualizate atunci. Şi locuinţele nu sunt monitorizate.

– De unde ştii?

– Crede-mă, ştiu. Am scanat casa şi-am căutat prin tot sistemul de la sediu săptămâna trecută. Nu monitorizează niciun agent.

– De ce nu?

– Consideră c-ar fi o utilizare ineficientă a resurselor.

Sybille îşi mişcă încet piciorul şi se strâmbă. Laurence o dezveli şi o ajută cu multă grijă să şi-l îndoaie de câteva ori, după care făcură la fel şi cu celălalt picior.

– Ricardo mi-a râs în nas când i-am spus unde sunt transferată. După părerea lui, aici nimeresc toţi agenţii fără speranţă... poate ultima oprire înainte de-a fi eliminaţi, sau o retrogradare în cel mai bun caz.

– Aşa ar părea, încuviinţă Laurence gânditor. Dar dacă priveşti în ansamblu, de fapt e o promoţie.

– Cât de mare?

– Va trebui să mai trec prin câteva transferuri înainte de-a ajunge unde vrea Sir Bryce.

Sybille se ridică uşor, durerea învăluind-o din toate părţile.

– Şi unde ar fi asta?

– Unde se află el.

– Poftim?!

– Cred că vrea să-i iau locul la un moment dat. Laurence îi întinse mâna şi-o ajută să se ridice, după care îi scoase cu grijă puloverul. Mă întrebam eu de ce nu-l găseam nicăieri.

– Nu schimba subiectul, i-o tăie Sybille. Ţi-a spus el asta?

– Nu în mod direct. Depinde cum ne descurcăm, dar va trebui să stăm aici un an sau doi, după care ne vom muta în altă parte.

Laurence îi analiză rănile, atingând cu grijă pansamentul care îi acoperea umărul din faţă până în spate. Ridică un colţ al bandajului şi privi sub el.

– Ar trebui să curăţăm asta. Câte copci ai?

– Habar n-am... Ai spus *noi*. Asta înseamnă că şi eu?

– Da, atâta timp cât vei vrea să rămânem împreună. Laurence începu să-i examineze spatele, atingând cu grijă rănile.

– Cei de aici ştiu că suntem... ăăă... împreună?

– Dacă se ştie la sediul central, ştiu toţi. O să ne descurcăm când va sosi momentul. La nevoie, improvizăm. Laurence o dezbrăcă de pantaloni. Ridică o sprânceană. Ai renunţat să mai porţi lenjerie intimă?

– Cu cât port mai puţine haine, cu atât mă doare mai puţin.

Sybille încercă să-şi menţină echilibrul, sprijinindu-se de umărul lui. Laurence se încruntă. Genunchii ei erau umflaţi şi vineţi. O atinse uşor.

– Ţi i-ai dislocat?

– Nu chiar. Se presupune că voi locui şi eu aici?

– Persoanele din funcţiile pe care le ocupăm noi acum, au locuit mereu la mică distanţă de sediu, îi explică Laurence. Şi ţinând cont că venim amândoi din acelaşi loc, fostul şef a decis c-ar fi bine să locuim în aceeaşi clădire.

– Proprietarul e SATT?

– Nu, am închiriat-o.

– Deci, te-ai ocupat de toate astea într-o săptămână? Ai găsit o casă, o slujbă nouă, toate?

– Da. Dacă nu-ţi place casa, ne mutăm. Singura regulă pe care trebuie s-o respectăm, e ca locuinţa să fie la maxim douăzeci de minute de mers pe jos de sediu.

– Ce alte reguli mai sunt?

Sybille se deplasă încetişor către baie. Laurence dădu drumul la apă să umple cada.

– Trebuie să ţinem evidenţa orelor pe care le muncim în afara programului.

Sybille ridică mirată din sprâncene.

– Şi trebuie să fim mereu în formă. Putem folosi o sală de fitness din apropierea sediului.

– Una... publică?

– Folosim multe facilităţi publice. De exemplu, folosim poligonul de tragere al poliţiei. Dacă stăm aici, putem transforma subsolul într-o sală de forţă. Laurence se dezbrăcă de haine şi intră în cadă, întinzându-i o mână lui Sybille în timp ce păşea şi ea în apa fierbinte. Îi analiză spatele, şi decise s-o spele cu mâna în loc să folosească un burete, pentru a nu-i irita rănile.

– Care e principala noastră funcţie? întrebă derutată Sybille. Nu văd cum pot fi eficienţi în misiuni cu angajaţi care au weekend-ul liber şi nu stau la muncă peste program. Ce trebuie să facem noi?

– Să învăţăm protocolul.

Laurence o atinse pe braţ şi ea îl ridică ascultătoare.

– Mmmmmm... oftă, închizându-şi ochii. Am vrut să rog ieri o asistentă de la centru să mă ajute să mă spăl, dar mi se părea totul mult prea ciudat. Pur şi simplu am plecat. Şi oricum, tu eşti mult mai priceput decât ele.

– Centrul medical de aici este mic, spuse Laurence. Sunt doi doctori şi trei asistente.

– Care e rata mortalităţii?

– Mică. Între unu şi cinci procente, poate chiar mai mică. Majoritatea agenţilor sunt tehnicieni sau analişti. Agenţii operativi lucrează îndeaproape cu Serviciile Secrete locale.

– Serios?

– Asta face parte din implicarea politică de care ţi-am spus.

Laurence o ajută să se clătească, după care se spălă şi el rapid.

– Preşedintele e foarte mulţumit că poate apela la o categorie specială de gărzi de corp. Suntem solicitaţi destul de des, mai ales când călătoreşte în zone nesigure. Dar e mai mult o chestiune de orgoliu.

– Toate îndatoririle noastre sună foarte... simplu, spuse Sybille încruntându-se.

– Nu e chiar aşa.

Laurence se ridică şi o trase şi pe ea în picioare, după care o şterse cu un prosop. Îi dezlipi pansamentul de pe rană. Sybille îşi prinsese părul înainte de-a intra în cadă, dar şuviţe rebele de păr i se lipiseră de pielea umedă a spatelui.

– Poţi să-ţi dai părul la o parte?

Sybille îşi trase părul în faţă şi se aplecă puţin.

– Hai, spune-mi, reluă firul discuţiei. Ce-i aşa greu?

Laurence se concentră la dezinfectarea rănii, apoi o unse cu gel antiseptic pe toată zona.

– Ştii cum îi funcţionează mintea lui Sir Bryce?

– Mda.

– Asta trebuie să învăţ şi eu.

Laurence aşeză un pătrat curat de pansament peste rană. Sybille tresări, gemând înfundat.

– Cum?

– Încă nu ştiu.

– Şi eu ce trebuie să fac? Să fiu secretara ta?

– Nu. Laurence o întoarse cu faţa înspre el. Nu pot obţine ce vrea Sir Bryce de unul singur. Nimeni nu poate, şi nu e vorba de faptul că nu s-ar chinui suficient de multi, ori că nu s-ar antrena suficient. Eu am un avantaj, pentru că lucrurile pe care nu le pot face eu, le poţi face tu. Şi cele pe care nu le observ eu, le vezi tu. Poate din poziţia asta nouă, poţi atinge şi câteva dintre obiectivele tale personale.

– Adică pot să fac lumea mai bună fără să mă omor pe mine, sau o mână de indivizi care-mi stau în cale?

– Nu ştiu. Laurence porni către dormitor, cu Sybille în urma lui. Scoase din şifonier un tricou curat şi-o ajută să-l îmbrace. Dar putem afla.

Următoarele câteva zile s-au dovedit a fi foarte dificile pentru Sybille, mai ales după ce Marika îi respinse câteva profiluri de misiuni, pe motiv că ar fi incorecte din punct de vedere politic. De când ţinea SATT seama de corectitudinea politică? Fusese nevoită să-l modifice pe unul de trei ori până să fie acceptat de Marika.

– Nu lichidăm gărzile, avem nevoie de ei îi explică Marika. Îi trimitem la cartierul general, care-i va oferi Egiptului în schimbul unor prizonieri politici.

– Dar punem agenţii în pericol, susţinu Sybille. Şi ne legăm la cap cu transportul. Se pot întâmpla multe când transporţi ostateci. Prea multe lucruri pot da greş.

– Ostatecii sunt aur curat, insistă răbdătoare Marika. Ca o monedă de schimb. Nu ne permitem să-i lichidăm. Mai refă o dată profilul.

Din punctul de vedere al lui Sybille, era frustant şi-o pierdere de timp. Dar îşi ţinu gura şi făcu ceea ce i se ceruse. Laurence n-avea nevoie s-o audă pe ea plângându-se ba de una, ba de alta. Trebuia sa se descurce singură. Să se adapteze.

Laurence avea foarte multe de învăţat. Pe lângă asta, în atribuţiile lui intra şi socializarea la rang înalt, ceea ce însemna că petrecea multe ore în faţa computerului, analizând informaţii şi statistici ale diferitelor ţări, înainte de a se întâlni cu ambasadorii şi diplomaţii lor.

În primul weekend lucrativ, participară la o petrecere diplomatică şi la două cocktailuri ce aveau ca scop strângerea de fonduri umanitare. Laurence socializă pe rând cu toate persoanele participante, iar ea, cum era de aşteptat, cu cine se arăta interesat. În mod normal aveau lunea şi marţea libere, dar Laurence avea programate câteva întâlniri, iar Sybille fusese solicitată de către Serviciile Secrete.

Nu era sigură ce gândea lumea despre ea şi Laurence, dar probabil ştiau toţi că locuiau împreună, pentru că n-o invitase nimeni nicăieri după program. Poziţia pe care o ocupa Laurence îl menţinea la distanţă de ceilalţi, dar Sybille lucra îndeaproape cu alţi operatori şi începu chiar să-şi facă câţiva prieteni. Nu prea se vedeau la sediu, de obicei numai acasă, dimineaţa şi seara, dar erau şi zile în care nu se vedeau decât în cadrul întâlnirilor programate cu diverşi politicieni.

Laurence ajungea acasă târziu şi Sybille pleca de acasă devreme. Dacă cineva convoca o şedinţă de urgenţă, Sybille trebuia să se deplaseze rapid în Finlanda, Suedia sau Latvia, ceea ce era interesant, dar nu foarte distractiv.

Şi-ar fi dorit un weekend liber împreună cu Laurence, pe care să-l petreacă în pat. Îi era dor de bărbatul de care se îndrăgostise; în ultima vreme, nu mai era sigură cine era. Ştia că într-un fel era fericit. Dormea liniştit, discutau despre muncă şi diferitele obiective politice, dar când stătea întinsă în pat lângă el, Sybille nu-şi dorea să vorbească despre preşedintele Bielarusiei, sau ambasadorul Lituaniei. Nu vroia să vorbească despre negocierea de armament cu liderii Albaniei, sau despre fondurile băncii elveţiene pentru supravieţuitorii holocaustului.

Îl vroia înapoi pe bărbatul ei puternic şi încăpăţânat; pe bărbatul care înainte ar fi mutat munţii din loc pentru douăzeci şi patru de ore petrecute cu ea. Vroia să-l vadă nebun de pasiune, să ştie că era aşa numai din cauza ei. E adevărat că nu se dăduse în vânt până atunci pentru dezmierdările furate pe ascuns, dar acum râvnea la atingerea lui, râvnea să-i simtă buzele atingându-le pe ale ei. Acum, când o atingea, era de obicei pe fugă. Laurence nu devenise distant, se îmbărbăta ea, era doar preocupat.

Asta e bine, încercă să se convingă, privindu-l cum dormea dus după ce purtaseră o conversaţie lungă despre un nou acord dintre Iran şi Turcia. Îi urase vise plăcute, după care închisese ochii şi adormise într-o fracţiune de secundă. *Înseamnă că putem fi prieteni.* Oftă. *Pe naiba*, se apostrofă singură, întorcându-se pe partea cealaltă. *Dacă e aşa de bine, de ce mă simt atât de infect?*

Nici visele erotice sălbatice, amplificate de parfumul lui Laurence, care dormea dus lângă ea, nu o ajutau prea mult. Se trezea pe jumătate nebună de dorinţă. Prima dată când se întâmplase, se trezise la cinci dimineaţa. Incapabilă să mai suporte apropierea lui, şi în ciuda genunchilor încă umflaţi, plecase la un jogging în jurul parcului Kadriorg. A doua oară se trezise şi mai devreme, poate şi datorită faptului că Laurence vorbea în somn. Ascultă cu atenţie. Probabil se visa într-o întâlnire cu unul dintre egiptenii care tot intraseră şi ieşiseră din biroul lui în ultimele zile, pentru că vorbea în arabă. Sybille întinse mâna să-l mângâie, apoi şi-o retrase. Îşi dorea să-l trezească, să-i simtă pielea lipită de a ei. *Nu*, decise. *Are nevoie de odihnă.*

Fără să se poate abţine însă, întinse din nou mâna şi trase uşor plapuma de pe el, privindu-l cu o fascinaţie bolnavă. Îi dezveli umerii, apoi pieptul. Abdomenul plat, şoldurile... Îşi retrase mâna şi coborî din pat.

În dormitorul lor era destul de frig; casa era veche, ferestrele nu se închideau prea bine, iar Tallinn avea parte de-o primăvară rece şi umedă. Păşi către fereastră şi-şi lipi fruntea de sticla rece. *Am nevoie de-un duş rece.*

– Sybille? o strigă Laurence cu voce somnoroasă.

În starea excitată în care se afla, părea extrem de sexi.

– Ce e?

– Ai visat urât?

– Nu.

– Vino înapoi în pat.

Sybille se conformă. Laurence o luă în braţe, mormăind ceva când îi simţi tălpile reci.

– Mâine dimineaţă avem şedinţa aia cu tipul din Belgia. Să nu uiţi... e la nouă.

– N-o să uit, şopti Sybille.

Laurence adormi aproape instantaneu. Sybille mai aşteptă câteva minute, după care îi coborî mâna pe şoldul ei. O mişcare nu tocmai înţeleaptă, care-i

stârni simțurile și mai tare. Dar aflându-se în brațele lui, și amintindu-și visul recent, aproape își putea imagina că era obosit pentru că făcuseră dragoste jumătate de noapte. Aproape, dar nu chiar.

Spre sfârșitul celei de-a treia săptămâni, Sybille decise că probabil o lua razna. Ori asta, ori devenise o nimfomană. Pentru că acum nu numai că visa toată noaptea scene de amor pasional, dar se trezea cu gândul aiurea în mijlocul vreunei ședințe, ori când lucra la profile de misiuni. Când Laurence trecea pe lângă ea, preocupat cu negocierile unui tratat dintre Serbia și Bosnia și Herzegovina, aproape că-i lăsa gura apă.

– Sybille? o apelă Marika pe un ton îngrijorat. Ești în regulă?

– Da.

– Pari puțin obosită. Știi ceva, profilul ăsta mai poate aștepta până luni. De ce nu-ți începi weekend-ul mai devreme? Laurence sigur nu se va supăra, ai lucrat o groază de ore suplimentare săptămâna asta.

Din simplul motiv că el e mereu aici și nu acasă, gândi Sybille, simțindu-se ridicolă.

– Hai, fugi, rânji Marika. Du-te acasă și apucă-te de ceva ce-ți place. Fă un tort. Plimbă-te. Du-te la un muzeu. Trăiește-ți puțin viața!

– Mulțumesc, Marika, zâmbi la rândul ei Sybille. Cred că... poate că sunt puțin obosită.

– Eu de obicei mă duc acasă și dorm douăsprezece ore în continuu.

– Nu-i o idee rea. Sybille se întinse și-și puse organizatorul pe masă. Ne vedem luni.

– Weekend plăcut!

Era după-amiaza devreme. Afară, cerul era de un gri albicios și trotuarele erau ude. Sybille o luă pe jos spre casă în loc să ia autobuzul. Spera ca într-o săptămână să poată începe antrenamentele la sală. Îi lipseau exercițiile, mai ales de când începuseră visele nebune.

Deschise poarta principală și urcă treptele până la ușă, decisă să urmeze sfatul Marikăi. Poate nu într-atât încât să facă un tort, dar avea mare nevoie de un pui de somn. Se dezbrăcă de haine și se ghemui pe partea lui Laurence de pat. Închise ochii și adormi în câteva minute. După aceea, începu să viseze.

Laurence închise poarta în urma lui și păși alene spre ușa de la intrare, frunzele umede căzute pe alee lipindu-i-se de tălpi. Lumina din biroul de la etaj era aprinsă, dar în dormitor era întuneric. Sybille era probabil în sufragerie, sau la bucătărie.

Era mulțumit de cum se aranjaseră lucrurile. Părea atât de natural să-și împartă viața cu ea. Adora să adoarmă alături de cineva cu care putea sta de vorbă. În comparație cu Enise, Sybille era la curent cu toate activitățile lui din

timpul zilei, iar lui îi plăcea să asculte părerile ei legate de întâlnirile şi petrecerile la care participau. Dimineaţa când se trezea, se întâmpla un lucru cu adevărat extraordinar: nu mai era furios. Poate puţin preocupat. Slujba se dovedise a fi mult mai dificilă decât anticipase. Şi câteodată era puţin preocupat de gândul întâlnirii cu Sir Bryce. Dar nu se mai simţea copleşit de furie, un sentiment atât de ciudat încât la început îi luase ceva timp să-şi dea seama ce lipseşte.

Descuie uşa de la intrare şi intră în casă. Cu cât se apropia de bucătărie, cu atât simţea mai tare o aromă îmbietoare. Sybille era în picioare lângă chiuvetă, desculţă şi îmbrăcată cu un halat de baie, cu părul ud atârnându-i pe umeri. Suviţele blonde începeau să se deschidă la culoare pe măsură ce se uscau. Fredona ceva. Câteva conserve goale ieşeau pe jumătate din coşul de gunoi. Când se apropie de ea, văzu că tăia nişte brânză.

– Ce gătești?

Sybille tresări şi se întoarse spre el cu cuţitul la piept.

– Laurence!

– Îmi pare rău că te-am speriat.

Îşi puse deoparte laptopul şi servieta, după care o luă în braţe şi-o sărută pe tâmplă. Mirosea a săpun şi şampon, pielea îi era catifelată.

– Supă?

– Da, răspunse ea pe un ton destul de serios.

Laurence o privi mirat.

– Eşti în regulă? Îmi pare rău... te mai doare umărul?

Sybille clătină din cap.

– Deloc.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu.

Sybille îi întoarse spatele şi continuă să taie brânza. Laurence începu să-i povestească despre o conversaţie pe care o avusese cu ambasadorul Franţei.

– La următoarea întâlnire, vreau să fii şi tu prezentă, spuse el gânditor. Sunt curios ce părere o să-ți faci despre el.

– Bine.

Sybille puse supă în farfurii, după care aşeză o farfurie cu brânză şi pâine pe masă. Laurence aduse pahare în care turnă vin alb.

– După ce-ai plecat ieri de la şedinţă, Amaury ne-a invitat la un cocktail săptămâna viitoare la ambasadă.

– În ce zi? întrebă Sybille.

– Cred că marți. Trebuie să verific.

– Bine.

Sybille îşi termină supa şi-l aşteptă pe Laurence să termine şi el de mâncat. Ea spălă vasele, în timp ce Laurence puse restul de supă în figider şi curăţa

masa. Deși era destul de devreme, opt seara, hotărâră să meargă sus. Dar când ajunseră la ultima treaptă, Sybille se întoarse brusc și își așeză palma pe pieptul lui.

– Laurence, vreau să stabilim câteva reguli. Nu vreau să mai vorbim despre muncă în dormitor.

– Cum adică? întrebă uimit Laurence.

– În ultimul timp, nu vorbim decât despre muncă. Ambasadorul cutare, președintele cutare, cine cumpără arme de la cine. Nu e normal!

– Nu e? Laurence ridică o sprânceană amuzat, dar Sybille continuă pe un ton hotărât.

– Nu, nu e! Inițial, am crezut că sunt nebună. Dar nu sunt eu, tu ești. Stau lângă tine în fiecare seară și nu-mi vorbești decât de trafic de arme și tratate de pace.

– Așa e, și să știi că e al naibii de incomod, replică Laurence cu ochii mijiți. Am început să rămân fără subiecte.

– Poftim?!

– De ce crezi că vorbesc numai despre muncă?

Sybille îl privi blocată. Laurence îi ridică mînecile halatului pentru a-i dezveli încheieturile. Vânătăile erau acum de un gălbui deschis, dar încă mai erau vizibile. După aceea, îi ridică marginile halatului pentru a-i analiza genunchii. Încă mai erau umflați.

– Te-ai uitat în ultima vreme la tine? Mi-e frică să nu te rup în bucăți. Săptămâna trecută încă mai expectorai sânge.

Sybille își duse protectiv mâinile la piept.

– Știu că în momentul de față nu sunt cea mai atrăgătoare femeie, dar...

– Atrăgătoare? Laurence o prinse de brațe și-o scutură ușor. Sybille, îmi turuie gura despre președinți și ambasadori ca să nu am timp să mă gândesc la tine. Am visele astea... mă scot din minți. *Tu* mă scoți din minți. Oh, nu, nu Sybille, te rog nu plânge. N-am vrut... nu mai contează, o să mai așteptăm o săptămână sau două.

Sybille începu să râdă printre sughițuri.

– Într-o săptămână, reuși ea să spună într-un final, o să fim amândoi internați la nebuni. Eu... eu a trebuit chiar să fac un duș rece azi dimineață din cauza ta.

Laurence o sărută ușor, dar Sybille nu-i mai permise să se îndepărteze. Degetele ei se înfipseră cu putere în tricoul lui, trăgând-l mai aproape de ea.

– Sybille, șopti Laurence. Nu începe ceva ce nu putem continua.

– Dacă nu continuăm, filiala din Estonia o să rămână fără șef. Pentru că-ți jur pe ce-am mai sfânt, Laurence, te omor cu mâna mea dacă nu mă duci în pat chiar acum. Și dacă mai scoți o vorbă despre ambasadori, nu răspund pentru actele mele.

– Ambasadori... mormăi Laurence, concentrându-se la săruturile cu care o dezmierda pe gât.

Sybille începu să-i descheie cămașa, după care-i desfăcu cureaua. Mâinile ei îi atinseră pieptul.

– Parcă ziceai ceva despre reguli, șopti el atât de aproape de urechea ei încât Sybille simți fiori de-a lungul șirei spinării. Deci sunt mai multe? Mâinile lui îi dezmierdară corpul, evitând să-i atingă umărul.

– Nimic important, mormăi Sybille. Ceva legat de șampon și pasta de dinți... mmmmmm... ah, Laurence...

Dar lui încă îi era teamă să nu-o rănească. Nu-i vedea vânătăile în întunericul din dormitor, dar știa că erau încă acolo. Ezită.

– Să știi că n-am glumit când am zis că te omor, spuse Sybille fără suflare, după care începu să-l sărute frenetic pe gât, piept, coborând din ce în ce mai jos, unduindu-și corpul lângă al lui.

Cu un oftat, Laurence cedă.

Sediul Central SATT - Londra

Laurence stătea tăcut la masa de conferință, alături de ceilalți unsprezece șefi de operațiuni. În stânga lui se afla șeful filialei din Ungaria, în dreapta lui șeful din Berlin.

Sir Bryce trecu rapid prin ordinea de zi. Urmă o scurtă confruntare între șefii Ungariei și Germaniei privind oportunitatea unei misiuni legate de sclavia modernă. Apoi un alt incident minor legat de probleme de securitate.

Lazlo Mihaly, șeful filialei de la Budapesta, pufni iritat.

– S-a rezolvat problema, comentă cu răceală. Și dacă veți citi raportul, veți vedea că în ciuda faptului c-am avut câteva pierderi, situația se află sub control și continuăm să avem un procent bun al funcționalității

– Un model pentru noi toți, sunt sigur, spuse sec sir Bryce.

Laurence îl fixă cu privirea. Sarcasm? Nu prea era stilul lui Sir Bryce.

Ședința luă sfârșit. Toți se ridicară și începură să-și dezmorțească picioarele înțepenite, formând bisericuțe în timp ce părăseau sala de conferințe. Laurence rămase pe locul lui.

– Ai avut o lună ocupată, îl abordă Sir Bryce. Ți-am citit rapoartele.

– E o slujbă interesantă.

– Ce părere ți-ai format până acum?

– Filiala din Estonia poate să-și asume mai multă responsabilitate pentru situațiile din Europa de Est. Noi ar fi trebuit să ne ocupăm de ostaticii din Lituania, nu sediul central.

– Ești sigur că nu ești ghidat numai de resentimente?

Laurence se gândi un moment.

– Sunt foarte sigur. Nu simt nimic pentru Simon și Grover.

– Cam câte responsabilități crezi că poate prelua filiala de care te ocupi?

– Mi-ar plăcea să ne ocupăm de toate situațiile apărute în Europa de Est, dar pentru moment nu se poate.

– De ce nu? E vorba de personal? De buget?

– Asta, și faptul că suntem deseori solicitați să participăm în... funcții domestice.

– Presupun că te referi la președinte.

Laurence încuviință.

– Ne ia destul de mult timp și energie, ca să nu mai vorbim de personal. Serviciile Secrete ar trebui să se ocupe exclusiv cu securitatea președintelui.

– Te-ai gândit la vreo alternativă?

– Lucrăm acum la ceva, dar ca să funcționeze, avem nevoie de mai mulți oameni. Și știu că asta nu e posibil până nu e finalizat bugetul.

– A mai rămas câte ceva din bugetul de anul trecut, spuse Sir Bryce. Aș vrea totuși să știu exact despre câți oameni în plus vorbim, și la ce nivel ai vrea să fie.

– Bineînțeles, răspunse Laurence.

Sir Bryce schimbă brusc subiectul.

– Am înțeles că te-ai ocupat de un tratat dintre Serbia și Bosnia și Herzegovina?

– Da, răspunse Laurence pe un ton satisfăcut. Dacă Serbia primește cărbune de la Bosnia și Herzegovina, vor lăsa mai moale embargoul actual privind comerțul. Economia va înregistra o creștere, și sperăm să dispară o mare parte din traficanții de pe piața neagră.

– Destul de speculativ.

– Da.

– Cine s-a gândit la cărbune?

– De fapt, a fost idea lui Sybille.

– Are imaginație, comentă Sir Bryce. Mai e și altceva?

– Nu, domnule.

Bărbații se ridicară și dădură mâna.

– Următoarea întâlnire este într-o lună. Ne vedem atunci.

– Da, domnule.

– Trimite-mi propunearea pentru personalul suplimentar. Dacă nu sării calul, poate rezolvăm ceva.

Tallin

Lui Sybille nu-i plăcea când Laurence se întâlnea cu Sir Bryce. Întâlnirile avea mereu loc la Londra, deci Laurence rămânea acolo cel puțin pentru o noapte.

Era duminică după-amiaza. Avea weekend-ul liber și curăța frunzele din curtea interioară. Ziua era călduță și însorită, o vreme perfectă de primăvară. Termină de strâns ultimele frunze și începu să le îndese în saci de plastic. Raze de soare timide se strecurau printre copaci, proiectându-i o umbră alungită pe pământ. Legă unul dintre saci la gură, după care își îndreptă spatele. Lângă umbra ei, apăru încă o umbră lunguiață. Sybille se întoarse.

– Laurence!

– Bună.

Sybille lăsă sacul din mână și-l îmbrățișă.

– Cum a mers întâlnirea?

– Cred că bine.

– Cum o mai duce Sir Bryce?

– La fel. Laurence își așeză servieta pe prima treaptă și o ajută să bage în saci restul frunzelor adunate.

– A părut interesat de propunerea privind personalul suplimentar.

– Trebuie să facem ceva. Sybille împinse în jos frunzele, și Laurence legă la gât sacul. Ieri am fost din nou convocați să-l escortăm pe președinte la Bruxelles.

– Era necesar?

– Ei, bine... da, de data asta chiar era. Zonă nesigură, mulțimi cum nu-ți închipui, dar asta e deja a treia oară luna asta.

– O să rezolvăm și problema asta.

Laurence scoase sacii în stradă. Sybille sprijini mătura sub scară, în timp ce Laurence descuia ușa. O privi peste umăr.

– Ai făcut o treabă foarte bună!

– Mulțumesc, răspunse ea zâmbitoare. Mă bucur că te-ai întors. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui și-l sărută.

– Și eu.

Laurence o sărută și el, dar îl simțea absent.

– Laurence?

Laurence își sprijini fruntea de a ei.

– Au fost niște probleme la sediu.

– Ce fel de probleme? întrebă Sybille fără să se miște din loc.

– Câteva breșe de securitate... au murit trei agenți.

Sybille își închise ochii.

– Cineva cunoscut?

– Nu. Laurence o trase mai aproape de el. Știu că mai vorbești cu Ricardo din când în când.

Sybille își mușcă buzele. Laurence n-ar fi trebuit să știe asta; pe de altă parte, poate doar ghicise.

– Sybille, nu vreau să mai ții legătura cu el.

– De ce nu? îl întrebă Sybille derutată.

– Ținând cont de situație, e mai bine să nu ai niciun contact cu sediul... nici măcar cu Ricardo și Nicole.

Sybille rămase pe gânduri câteva clipe.

– Ți-a spus ceva sir Bryce?

– N-a fost nevoie, spuse Laurence, dându-i drumul din brațe cu o mină obosită. Mă vrea înapoi, simt asta. Rata de eficiență a scăzut de când am plecat.

– Vrei să spui că unul dintre noi trebuia să rămână acolo?

– Vreau să spun că... Laurence își închise ochii și trase adânc aer în piept. Nu știu ce vreau să spun. Sunt prea obosit.

– Hai să mergem la culcare, propuse cu blândețe Sybille. A mai rămas puțină lasagna de aseară. Vrei să ți-o încălzesc?

Laurence își plecă capul, fixându-și ochii pe pantofi.

– Dacă vrei, spunse încet.

– Bine.

Sybille intră în bucătărie și puse o porție de lasagna la încălzit în cuptorul cu microunde. Îi turnă lui Laurence niște vin. În timp ce el mânca, își actualiză organizatorul și termină de scris un raport. Laurence își duse farfuria goală la chiuvetă.

– Mergem?

Plănuise să lucreze la un proiect pe care trebuia să-l predea în două zile. Mai trebuia să pună o mașină cu rufe la spălat, și sperase să aibă timp să-și dea cu ojă unghiile de la picioare. Dar privindu-l pe Laurence, își schimbă planurile. Închise organizatorul și laptop-ul, apoi stinse lumina în bucătărie. Laurence o urmă pe scări spre dormitor. Sybille trase jaluzelele și se apucă să aprindă focul în șemineu.

– Sybille.

– Hmmm? Rămase cu privirea pierdută în flăcările jucăușe.

– Nu vreau să renunț la noi.

Își întoarse privirea spre el și se ridică în picioare.

– Ce tot vorbești acolo?

Laurence stătea stingher în mijlocul dormitorului micuț, fără tricou și cu mâinile la curea. Sybille se apropie de el și începu să-i deasfacă cureaua.

– Nu renunță nimeni la noi.

Laurence o privi tăcut în timp ce-l dezbrăca.

– O să fie totul bine, îl liniști Sybille, trecând la nasturii pantalonilor. Suntem împreună, exact cum ai plănuit. Și suntem amândoi relativ în siguranță. Dar o să ia ceva timp să-i dăm de cap slujbei asteia. Sunt sigură că Sir Bryce a luat deja asta în calcul.

Laurence se încruntă la ea.

– Ce e?

– Parcă spuneai că nu avem voie să vorbim despre muncă în dormitor.

Sybille rânji anemic.

– Așa am zis.

– Asta înseamnă că pot să strâng tubul de pastă de dinți de la mijloc?

Sybille rânji cu toată gura. Își înlănțui brațele în jurul bărbatului ei aproape dezbrăcat.

– Poți să faci orice vrei. Se întinse și-l sărută pe buze, un sărut molatic și seducător. Ce părere ai despre asta?

– Cred... cred că lucrurile pe care le vreau necesită să ai mai puține haine pe tine.

În timp ce gura lui îi dezmierda gâtul, mâinile o dezbrăcau de haine. Sybille se gândi în treacăt c-ar trebui să seteze alarma la ceas ca să poată lucra puțin dimineața, dar uită de toate în timp ce făcea dragoste cu Laurence la lumina focului. Adormi, pe jumătate sub pătură, pe jumătate deasupra lui Laurence, și nu se trezi până când cenușa din șemineu nu era de mult timp rece, iar razele palide ale dimineții se răsfrângeau peste patul lor.

Laurence solicită încă zece agenți operativi. Primi numai cinci, dar toți erau excepționali, așa că se declară mulțumit. Asta însemna că puteau sacrifica doi agenți mai puțin experimentați pentru paza președintelui, ceea ce era cam frustrant, dar nu aveau de ales.

Laurence discută situația cu șeful Serviciilor Secrete și cu șeful agenției centrale de securitate și informații secrete, Kaitsepolitseiamet, sau KPol. KPol se ocupa cu obținerea de informații secrete și analiza lor, raportând filialei executive a guvernului. KPol conducea mai multe divizii operaționale, inclusiv Contraspionajul, Serviciul de Informații, Oficiul Antiterorism, Oficiul de Protecție Constituțională, și Oficiul Anticorupție, obiectivul principal fiind protejarea intereselor și a suveranității naționale.

Atât șeful Serviciilor Secrete, cât și șeful KPol, erau la fel de deranjați ca și Laurence de decizia președintelui de-a solicita agenți SATT pentru securitatea personală, dar i se destăinuiră că nu aveau nicio putere pentru a influența lucrurile. Laurence se îndoia de asta, dar își păstră părerile pentru el și le puse la dispoziție cei doi agenți. Sybille îi însoți de câteva ori, până când Laurence se declară mulțumit de prestația lor.

Lunile se scurseră. Veni și trecu vara, la fel și toamna. Iarna sosi în forță, cu un val de temperaturi scăzute și munți de zăpadă. Laurence își petrecu weekend-ul Crăciunului la sediu, dirijând două misiuni, dintre care una o includea și pe Sybille. De Anul Nou, Sybille trebui să se deplaseze la Belgrad pentru a se ocupa de un atentat cu bombe.

În ianuarie, filiala din Estonia – nu cea din Ungaria – fu însărcinată de către sediul central să se ocupe cu rezolvarea unei situații ce implica un cartel de traficanți de droguri și de arme din Cehia. În februarie, capturară un criminal de război croat pe care-l vânaseră mai toate agențiile de inteligență din lume după terminarea războiului din Bosnia.

În primăvară, Laurence începu să lucreze din nou la buget. Petrecu ore întregi făcând calcule și schimbând păreri cu Sybille, până când obținu într-un final ceea ce dorea. După aceea, privi realist tot ceea ce-și propusese și reduse totul la jumătate.

– Dar, Laurence, spuse Sybille privind noul buget, asta nu e bine. Dacă vrei să faci o treabă bună, ai nevoie de fonduri. Sir Bryce o să înțeleagă asta. Mergi pe prima variantă.

– E de două ori mai mare ca cel de anul trecut, și asta fără să luăm în calcul noul echipament.

– Și ce dacă? Am făcut treabă bună. M-am documentat.

Sybille își aduse laptopul lângă al lui, împingând la o parte o farfurie. Afară, o ploaie ușoară de primăvară spăla trotuarele.

– Uite raportul fiscal de acum doi ani. Îi arătă un document, după care îl închise și deschise altul. Și aici e procentul implicării sediului central în misiunile din Europa de Est. Acum... Deschise un alt document. Aici e procentul de anul ăsta, cu aproape cincizeci la sută mai mic. Nu asta vrea Sir Bryce, să fim de sine stătători?

– Ba da.

Sybille îl privi și ridică din umeri.

– Trimite ce vrei, dar eu cred c-ar trebui să mergi cu primul buget.

Laurence se gândi un moment, apoi îi ascultă sfatul. Bugetul lui fu aprobat pe loc.

Sybille munci din greu pe timpul verii următoare. În iunie avusese loc un atentat nereușit la viața președintelui în timpul unei vizite în Rusia; un agent SATT fusese împușcat și omorât, așa că altul fusese transferat să-i ia locul. Sybille îl antrenă aproape obsesiv. Datorită incidentului de la Moscova, președintele, probabile influențat de soția lui, devenise atât de neliniștit încât solicită ca SATT să trimită o echipă ori de câte ori părăseau țara.

– Asta e ridicol! izbucni Sybille. Nici măcar nu-și dă seama ce înseamnă asta. Și acum Serviciile Secrete ne suflă în ceafă. E absurd!

– Atâta timp cât acoperim majoritatea Europei de Est și Estonia adăpostește filiala SATT, nu avem încotro, răspunse Laurence pe un ton absent, în timp ce revizuia un raport.

– Atunci poate ar trebui să ne mutăm.

– Cum adică? Laurence o fixă cu privirea, oferindu-i atenția lui deplină.

– Cele mai mari și mai puternice țări din blocul est european sunt Polonia și România. Acolo ar trebui să fim, nu aici.

– Estonia furnizează multe fonduri pentru SATT. Pe de altă parte, suntem la cheremul președintelui. Ceva nu e-n regulă.

– Cu toate astea, o schimbare de proporțiile astea nu e prevăzută în buget.

– Atunci, poate ar trebui să ne gândim să o incorporăm în buget.

Sybille zâmbi cu mailiționizitate.

– Aș putea să fac câteva cercetări, poate niște calcule.

– Am încredere totală în raționamentul tău, *mon coeur*.

Vara fierbinte și înăbușitoare se transformă într-un final în toamnă. Sybille puse deoparte hainele de vară și le scoase pe cele de iarnă. *Doi ani... suntem aici de aproape doi ani.* Se încruntă. *Sufucient de mult timp pentru ca dulapurile să fie pline ochi cu nimicuri.*

Sufrageria, care fusese aproape goală cu doi ani în urmă, avea acum mobilier confortabil. Pe pereți atârnau tablouri drăguțe și ferestrele aveau perdele și draperii. Iarna trecută petrecuseră un weekend văruind, și acum cadrele ușilor aveau urme vagi de degete mânjite cu tuș negru din cauza ziarelor folosite pentru protejarea parchetului. Schimbaseră toate becurile din casă cel puțin o dată, și cumpăraseră încă o bibliotecă pentru cărțile care păreau să fi împânzit casa.

Doi ani.

Sybille despături pulovere cu un miros ușor umed și fuste de lână. Un pulover de cașmir căzu pe jos. Al lui Laurence; cel pe care-l purtase când fusese rănită. Sybille își pipăi umărul. Părea să fi trecut atât de mult timp de atunci...

Se schimbaseră atât de multe lucruri, gândi ea cu seriozitate. Își împături cu grijă hainele de vară. O cămașă de noapte ușoară, o rochiță de plajă. O rochie de seară lejeră, pe care o purtase la un dineu la ambasada franceză. Fusese o cină lungă și o seară la fel de lungă; ajunseseră acasă abia la unu dimineața. De îndată ce intraseră în hol, Laurence îi descheiase fiermoarul rochiei. Aproape că nu ajunseseră sus, și n-ar fi ajuns dacă nu l-ar fi oprit Sybille, fugind pe scări și provocându-l s-o prindă.

Sybille zâmbi și împături cu grijă rochia. *E situația ideală*, gândi ea. *Suntem împreună. Munca noastră contează pentru binele general. Cifrele sunt bune, rata misiunilor e bună, și cea a mortalității e mică. Avem îndatoriri interesante. Întâlnim persoane interesante. Este de vis. Și atunci de ce sunt așa de nefericită?* Se opri din împăturit și se așeză pe podea, înconjurată de hainele călduroase de iarnă.

Cu o zi în urmă, avusese o discuție cu Marika despre bărbați. Mai exact despre fostul prieten al Marikăi, de care aceasta se despărțise cu o săptămână

sau două în urmă. Sybille îi invitase la cină, iar Marika îi răspunsese c-ar fi fericită să vină, dar că prietenul ei nu mai era în peisaj.

– De ce nu? o întrebă Sybille.

– Pur și simplu, n-a mers. Marika ridică din umeri. Oricum, e mai bine așa. Are mult prea multe de învățat despre viață și n-am de gând să fac pe profesoara. Trebuie să învețe pe pielea lui.

– Cum ar fi?

– Ah... păi... spre exemplu, nu era prea atent cu mine. Dacă lucra până târziu, totul era în regulă, dar dacă stăteam eu peste program, făcea un mare tam-tam din asta, de parcă aș fi mințit doar ca să nu mă văd cu el. Și nu-mi plăcea că-și pierdea cumpătul. Asta nu duce niciodată la ceva bun.

– Așa e, răspunse Sybille gânditoare.

Marika se întinse cu mâinile deasupra capului și rânji.

– Până la urmă, s-a ajuns la ce-mi spunea mereu mama: *Nu poți să dăruiești ceea ce nu ai.* Ai mai auzit vorba asta?

– Mama n-a prea fost genul care dădea sfaturi, spuse Sybille zâmbind. Sau cel puțin nu sfaturi din astea.

– Înseamnă că trebuie să te pui pe tine pe primul loc. Abia după ce faci asta o să ai suficient încât să împarți și cu alții. Dacă nu te iubești pe tine, cum ai putea să iubești pe altcineva?

Acum, stând pe jos, înconjurată de hainele de iarnă, Sybille își aminti ce-i spusese Marika. *Nu poți să împarți ceea ce nu ai.* Dădu din cap. *Îl iubesc, și asta mi-am dorit. De ce nu pot fi fericită?* Se sprijini de perete. De când fusese recrutată de SATT, nu-și dorise decât să fie liberă. Acum era cât de cât, făcea ceva ce-i plăcea cu adevărat, și se dăruise trup și suflet lui Laurence. *Dar,* își dădu seama, *nu sunt stăpână pe viața mea, și nici măcar pe sufletul meu. SATT e stăpânul. Și n-am să pot fi liberă cu adevărat niciodată. Și de fapt, nici nu vreau cu adevărat să fiu liberă, pentru că Laurence n-o să fie și el acolo cu mine.*

Răspunsurile nu erau chiar gânduri, ci mai mult sentimente. O familie. Își dorea o famlie. Își dorea un soț care să aibă un program normal, și care s-o ducă în vacanțe cu o mașină micuță. Își dorea copii. Doi, sau poate mai mulți. Și un cățel. Își dorea o casă adevărată cu rate la bancă și instalații defectuoase, care să cauzeze fricțiuni între ea și soț. De Revelion, își dorea ca socrii să vină în vizită să aibă grijă de copii. Copiii ei. Copii pentru care să nu-și facă probleme c-ar putea fi răpiți sau uciși, pentru că în lumea asta perfectă, SATT n-ar exista. Ar locui în casa ei micuță cu instalații defecte, la fel ca milioanele de oameni normali pe care îi protejau ei acum; o femeie inocentă și naivă, cu o viață inocentă și naivă, alături de un bărbat de care e îndrăgostită până peste cap.

Sigur că da, gândi, puțin surprinsă de amărăciunea ei. *Și mi-ar plăcea și o mamă nouă, dacă se poate, și dacă tot suntem la categoria asta, și-un tată. Și bunici*

care i-ar răsfăța în așa hal pe copiii mei imaginari, încât ar trebui să mă ciondănesc mereu cu Laurence din cauza asta.

Sybille ridică un pulover. Era al lui Laurence și nu fusese spălat. Încă se mai simțea puțin mirosul lui. Își șterse ochii cu el, după care începu să strângă celelalte haine.

Târziu într-o seară, Laurence fu trezit de un sunet ciudat. Casa lor era veche; podeaua scârțâia, ferestrele zornăiau când bătea puțin vântul afară, caloriferele susurau ușor, dar acum se auzea ceva diferit. Căscă și se frecă la ochi, încercând să localizeze zgomotul, după care își dădu seama că era Sybille. Plângea în somn. Laurence se încruntă și o trase mai aproape de el, dar suspinele se intensificară. O legănă încetișor.

– Sybille, trezește-te. E doar un vis. O ținu în brațe și căscă din nou, adormind la loc în câteva minute.

Habar n-avea că lângă el, Sybille rămase trează mult timp după aceea. Și nu o simți nici când se sustrase din brațele lui, ghemuindu-se pe partea ei de pat.

– Sybille! o strigă Laurence de la intrare, și o văzu sprijinindu-se de ușa de la bucătărie, cu părul ei lung răsfirat pe umeri.

– Ce e?

– Am reușit! I se simțea fericirea în glas, și Sybille nu-și putu reține un zâmbet.

– Grozav! Ce-am reușit?

– Ni s-a aprobat propunerea de relocare. Laurence să grăbi să ajungă la ea și o îmbrățișă strâns. Luna viitoare, filiala noastră va fi mutată la București.

– Laurence, asta e grozav! exclamă Sybille îmbrățișându-l și ea, încercând să nu-l murdărească de glazură pe haine. Se ridică pe vârfuri și-l sărută. Cum a mers restul întâlnirii?

Privirea lui Laurence se întunecă un moment.

– Binișor. Observă spatula din mâna ei și ridică întrebător din sprâncene.

– Mâine e ziua Marikăi, zâmbi Sybille. Fac un tort pentru ea.

– Serios?

Laurence fixă cu privirea spatula. Sybille i-o întinse.

– Am terminat cu glazura, spuse în timp ce Laurence lingea crema de ciocolată. Deci, spuse privindu-l peste umăr în timp ce se întorcea în bucătărie, povestește-mi ce s-a discutat la întâlnire.

– Păi... suntem aici de aproape doi ani.

– Mda... optsprezece luni.

– Îți place aici?

– În mare parte, da.

Laurence rămase tăcut. Sybille se încruntă.

– Laurence? Ce s-a întâmplat?

– E vorba de un transfer la filiala din Amsterdam.

Sybille se întoarse cu spatele și începu să spele vasele.

– Ți s-a oferit ție?

– Da.

Sybille încuviință din cap, rămânând cu spatele la el.

– Bănuiesc că vei accepta postul.

– N-am de ales.

Sybille își mușcă buzele, după care trase aer în piept.

– Și, întrebă cu falsă veselie, mie ce-mi rezervă soarta? Laurence rămase tăcut un moment, așa că se întoarse înspre el. Laurence?!

– Sediul central a pierdut destul de mulți agenți în ultima vreme.

Sybille așteptă tăcută.

– Procentajele lor au scăzut. Mult prea mult.

În continuare, Sybille nu scoase niciun cuvânt.

– Sybille, ei sunt vârful piramidei. Dacă pică sediul principal, picăm toți. Oricât de mult ar vrea Sir Bryce ca toate filialele să fie pe picioarele lor, încă nu s-a ajuns la asta. Și sediul central are probleme.

– Atunci de ce nu te duci tu acolo?

– Pentru că filiala din Amsterdam nu e într-o situație mai bună. Amândouă locațiile au nevoie de ajutor.

Sybille dădu din nou din cap.

– Mă trimiți înapoi la sediu, nu-i așa?

– Temporar.

– Ce înseamnă *temporar*? O săptămână? O lună? Un an? Sybille se opri brusc. Pe față i se putea citi dezgustul. Dumnezeule, Laurence. M-ai folosit pentru un târg, nu-i așa? Ce le-ai spus? Mutați stația din Estonia la București, eu preiau Amsterdam, și Sybille se întoarce la Londra? Așa s-a întâmplat?

– Nu, răspunse Laurence, îngustându-și ochii.

– Ai fi în stare, comentă Sybille, trântind de pământ un prosop de bucătărie și pășind către geam pentru a-și pierde privirea în noapte. Ai face-o pentru binele organizației SATT, Laurence. Știi bine c-ai face orice.

– N-am făcut-o. Nici măcar n-am fost de acord că te vei întoarce la Londra. I-am spus lui Sir Bryce c-o să stau de vorbă cu tine despre asta și-o să-i dau un răspuns mâine dimineață.

– Dar e decizia ta. Sybille își simțea sufletul amorțit și înghețat.

– Pe care n-o iau fără tine. Tu contezi mai mult decât orice altceva.

Sybille continuă să privească pe fereastră. Își putea vedea imaginea în sticla întunecată și deodată, peste umărul ei, imaginea lui Laurence. O întoarse cu fața la el.

– Nu hotărăsc nimic fără tine.

– În regulă, spuse ea, lacrimile şiroindu-i pe obraji. Atunci spune-mi că nu trebuie să mă duc. Spune-mi că mă iei cu tine la Amsterdam, sau unde naiba te mai trimite Sir Bryce. Spune-mi...

– Îţi voi spune că procentajul morţilor a crescut cu patruzeci şi şapte la sută, spuse el încet. Şi-ţi voi mai spune că procentul răniţilor nu e nici el mai mic. În ultimele şase luni, au avut profiluri care-au crăpat în mijlocul misiunilor de mai multe ori decât ai putea ţine evidenţa. Pot face în aşa fel încât să rămâi la Londra numai pentru o perioadă limitată. Foarte limitată, Sybille.

– Ai promis! strigă ea, lovindu-l cu palmele în piept. Ai promis c-o să fim împreună!

– Şi vom fi. Laurence o trase mai aproape de el, îmbrăţişând-o. Asta ar putea să ne aducă foarte multe puncte pozitive în faţa lui Sir Bryce.

– Nu ştiam că jucăm un joc!

– Tot ce are legătură cu SATT e un joc, Sybille. Totul se rezumă la politică. Dai cu o mână şi primeşti cu cealaltă. Dacă poţi pune Londra pe picioare, şi eu pot să pun din nou pe picioare Amsterdam...

– Dar s-ar putea întâmpla ceva rău. Ceva rău se întâmplă mereu.

– *Mon coeur*...

– La naiba, nu vreau să fiu fără tine! se încăpăţână Sybille, îndepărtându-se de el. E prea greu!

– N-o să dureze mult. Laurence o urmă şi-o luă de mână. Gândeşte-te la asta. Te rog!

Sybille îl lăsă să cureţe bucătăria şi urcă la etaj să facă o baie. Până când ajunse şi el sus, aproape se calmase. Laurence făcu focul, deşi nu era chiar atât de frig încât să fie nevoie, şi făcură dragoste.

Sybille se trezi trasându-i cu buzele şi vârfurile degetelor linia pieptului, bărbia, urechile, memorând senzaţia lui, temperatura corpului, savurând gustul pe care-l simţea după ce făceau dragoste. *Aminteşte-ţi*, îşi spuse. *Aminteşte-ţi asta. Aminteşte-ţi. Aminteşte-ţi...*

Nu comunicară decât prin atingeri. Şi cu ochii. Laurence fusese mereu bun la asta.

Acei ochi erau acum închişi. Laurence dormea dus în patul lor, înfofolit bine în aşternuturi. Străbătută de un fior, Sybille îşi strânse mai bine halatul pe ea. Focul abia mai mocnea, şemineul radia o uşoară strălucire. Sybille îşi strânse picioarele sub ea. Îşi trăsese un fotoliu aproape de fereastră şi privea străzile pustii şi liniştite.

Copacii începuseră să-şi piardă frunzele. Săptămâna viitoare, dacă ar mai fi aici, le-ar mătura de pe jos. Printre crengile aproape goale ale copacului gigantic din curtea lor, observă lumina unui stâlp de iluminat. Undeva acolo

sus în întuneric erau stele, milioane de stele, dar în oraș era prea multă lumină ca să se vadă. *Dar sunt acolo*, gândi ea. *Știu că sunt acolo sus. Nu poți dărui ceea ce nu ai...*

Sybille dădu ușor din cap. Poate separarea asta forțată avea să fie bună pentru ei. Poate pe parcursul săptămânilor următoare, sau a lunilor următoare, putea să-și dea seama cum să împace ceea ce avea cu ceea ce-și dorea. Laurence mormăi în somn și se întoarse pe partea cealaltă. Sybille zâmbi ușor și se întrebă dacă putea cu adevărat să facă ceea ce-i cerea el. Îl iubea. Poate nu era fericită sută la sută, dar, până la urmă, cine era? Nu-i era suficient să știe că-l iubește?

Și el o iubea. Știa asta. O auzea în bătăile inimii lui, în felul în care-i rostea numele, indiferent oriunde s-ar fi aflat – la sediu, în pat, în timpul cinei, la o serată de gală. O iubea. Privi din nou cerul. Nu le putea vedea, dar stelele se aflau la locul lor. La fel cum Laurence avea să fie mereu lângă ea. Erau amândoi la fel de statornici precum vântul care unduia crengile golașe ale copacilor. Pe aleea de lângă casă, imaginea lunii începu să tremure și să se împrăștie în umbre întunecate, în timp ce crengile de deasupra dansau în vânt.

Laurence se trezi devreme. Era aproape de răsărit. Draperiile erau trase și putea vedea silueta lui Sybille pe fundalul cerului slab luminat.

– La ce te gândești? o întrebă încet.

Sybille se întoarse înspre el.

– Mă gândeam la prima mea misiune în Turcia cu Mateen Duman.

Laurence coborî din pat și îmbrăcă un halat, după care se așeză pe brațul fotoliului pe care stătea Sybille.

– Ce-i cu ea?

– Te-ai purtat ca un nebun...

Laurence o îmbrățișă.

– Eram nebun de gelozie și nebun după tine. Începu să-și plimbe o mână pe sub halatul ei. O să-l sun pe Sir Bryce să-i spun că răspunsul e nu.

– Nu, spuse ea gânditoare. Cred c-ar trebui să acceptăm.

Mâna lui Laurence se opri.

– Poftim?

– E pentru o perioadă limitată, nu?

– Da, dar...

– Și o să vii după mine imediat ce vei putea?

– Chiar în secunda în care voi putea.

Sybille îl fixă cu o privire serioasă.

– Promiți?

– Promit! Laurence se întinse și o sărută delicat pe nas, apoi pe buze.

Sybille își sprijini fruntea de a lui și căscă.

– N-ai dormit deloc noaptea trecută.

– N-am putut.

Laurence îi sărută urechea, după care bărbia, apoi gura. O sărută în drum spre pat, reușind cumva să scape de halatul ei până ajunseră acolo.

– Hai să dormim împreună, îl invită ea, ridicând un colț al păturii.

– Nu pot, am o întâlnire programată devreme.

Sybille se întinse și-l apucă de halat. În mai puțin de câteva secunde, Laurence se trezi sub așternuturi, cu halatul aruncat pe jos.

– Doar pentru câteva minute, șopti ea pe buzele lui.

Îl înlănțui cu brațele, trăgându-l mai aproape. Rămaseră lipiți, piele pe piele, de la buze până la genunchi.

– Sybille...

Sybille își plimbă mâinile de-a lungul spatelui lui.

– Cred că o să întârzii, îi șopti.

Laurence lăsă să-i scape un sunet înfundat, ceva între un oftat și un mormăit.

– Ai dreptate, îi răspunse cu voce gâtuită.

Sybille zâmbi și îl sărută.

Trei săptămâni mai târziu, Sybille era afară, lîngă ușa de la intrare. Laurence se afla pe o treaptă mai jos. O cuprinse în brațe.

– N-o să dureze mult, spuse el. Câteva săptămâni, poate câteva luni.

Sybille își sprijini fruntea de a lui.

– Bine, încuviință anemic.

– O facem pentru viitorul nostru.

– Am zis *bine*, spuse ea cu o notă de iritare în glas.

Se îndepărtă puțin și îi studie fața, după care clipi și îl sărută. Laurence vroia să îi spună ceva, ceva important. Niște cuvinte magice care să-i înlăture îngrijorarea din priviri, dar își simțea mintea ca într-o ceață densă prin care nu plutea niciun cuvânt. O sărută din nou, imprimându-și în memorie senzația buzelor ei, a mâinilor, răsuflarea.

O mașină claxonă. Laurence se desprinse din îmbrățișare.

– E timpul să pleci.

Sybille îl sărută din nou, un sărut fugar, arzător, după care își luă valiza. Laurence i-o luă din mână și o conduse la taxi. Îi deschise portiera și se aplecă pentru a o mai săruta o dată.

– Călătorie plăcută, îi șopti.

– Mulțumesc.

Taxiul întoarse în mijlocul străzii în timp ce Laurence rămase în mijlocul trotuarului, cu privirea ațintită la Sybille. Ea își mai întoarse o singură dată

privirea spre el de pe bancheta din spate. Laurence îi făcu semn cu mâna. După aceea taxiul coti la intersecție, și ea dispăru din raza lui vizuală.

N-am s-o mai văd niciodată. Laurence tresări. De unde răsărise ideea asta? Bineînțeles că avea s-o mai vadă. O rafală de vânt rece scutură crengile de deasupra lui și o perdea de frunze uscate începură să cadă din cer. Una căzu pe pantoful lui, iar el îngheță în loc, cu privirea fixată pe ea.

O mașină trecu în viteză pe lângă el, împroșcând trotuarul cu apa murdară dintr-o baltă. Laurence își scutură capul, încercând să-și limpezească mintea. Dar nu reuși să înlăture sentimentul că ceva, undeva, nu era tocmai în regulă

Capitolul 19

Să ierţi şi să uiţi

Şapte ani mai târziu – Portofino, Riviera Italiană

Toate informaţiile pe care le adunase indicau că se afla la locul potrivit, dar Laurence ezită un moment. Venirea primăverii înlocuise griul mohorât cu o explozie de clorofilă şi miresme de pământ umed, iar el îndrăzni să spere că iarna se terminase în sfârşit. Ziua era însorită, cu un cer de un albastru intens pe care nu se zărea decât un norişor pufos la orizont.

În faţa lui se întindea Mediterana cu apele ei turcoaz, vrăjindu-l cu valurile mătăsoase care se spărgeau de stâncile abrupte. De unde izvora oare fascinaţia umană pentru limanul acela instabil măcinat de eternele valuri, furtuni şi vânturi? Cocktailul îmbătător de nisip, mare, aer, soare, şi vânt îi trezea la viaţă fiecare terminaţie nervoasă, făcând ca prin vene să-i curgă serotonină pură.

Privi peste umăr la clădirile şi copacii fixaţi pe faţada stâncoasă a masivului Monte Portofino. Câteva restaurante cu vedere la mare – aici totul avea vedere la mare – înconjurate de vegetaţia de un verde luxuriant. Laurence inspiră adânc, asimilând peisajul prin toţi porii: clădirile îngrămădite şi multicolore care păreau că se caţără pe stânci, sutele de bărci albe de pescuit, natura verde, înflorită şi stâncoasă.

Taxiul opri lângă minunatul Golf Tigullio, dominat de *Chiesa di San Giorgio*. Puţin mai sus putea vedea pereţii fortăreţei *Castello Brown*, denumită după Montague Yeats Brown, consulul britanic din Genova care o cumpărase în secolul nouăsprezece, transformând-o apoi într-un trofeu personal. Adăpostit în portul din spatele peninsulei muntoase şi înconjurat de munţi împăduriţi, Portofino era exemplul ideal al orăşelului portuar: căsuţele multicolore – ruginii, ocru pal, roz, sau de un albastru spălăcit – înconjurau micul golf turcoaz, pe fundalul dealurilor cu pante abrupte şi înverzite. Nici nu era de mirare că Maupassant botezase locul drept *micul orăşel mărginind golful aidoma unei raze arcuite de lună*.

Lui Laurence aproape că i se făcu greaţă datorită emoţiilor şi a sângelui pierdut. Plăti taxiul şi se îndreptă încet către Hotelul *Mare Dell'Oro*, cu geanta laptopului într-o mână. Recepţia se afla la ultimul etaj. Se sprijini de perete în timp ce aştepta liftul, care sosi cu un zăngănit înfundat. Se urcă în el şi apăsă

butonul cu numărul şase. Uşile se deschiseră pe terasa care dădea înspre mare. Laurence se îndreptă către balustradă.

Vuietul valurilor acopereau orice alt zgomot al oraşului. Rămase cu privirile pierdute în orizontul albastru, găsind ceva reconfortant şi familiar în nuanţele schimbătoare ale adâncurilor. Se relaxă fără să-şi dea seama, invadat de o pace interioară pe care n-o mai simţise de mult timp. Terasa pavată cu majolică era înţesată de măsuţe cu umbrele colorate şi vase cu muşcate înflorite, iasomie şi caprifoi. Câteva dale de ceramică fuseseră îndepărtate pentru a face loc câte unui copăcel pitic. Unul dintre ei, încărcat cu lămâi imense, avea crengile aplecate până aproape de pământ.

Cu un aer absent, Laurence luă în mână o lămâie şi o duse la nas, inhalând aroma îmbietoare de citrice. Grădinile se întindeau de-a lungul versantului, de sub hotel şi până la mare. Tufişurile de lavandă şi ierburi sălbatice creşteau în voie pe sub măslini, cărările şi băncuţele de piatră erau invadate de *magnolia grandiflora* şi buganvilea.

Se simţea puţin ameţit, nefiind sigur dacă asta se datora peisajului mirific, ori rănii supurânde din dreptul coastelor. Terasa – pe care se aşteptase să o găsească înţesată cu turişti delectându-se cu prânzuri târzii şi ceai aromat – era pustie, cu excepţia câtorva păsări care ciuguleau firmiturile de sub mese.

Laurence se întoarse şi intră în hotel. Recepţia era decorată cu vitralii vechi, plafoane boltite, măsuţe aurite, şi un imens covor persan. Atmosfera era una extrem de intimă, făcându-l să se simtă ca acasă. Fiecare element decorativ fusese ales cu atenţie, stilul amintind de hanurile din vechime unde trăgeau hoarde de tineri aristocraţi europeni, veniţi să descopere frumuseţea misterioasă reflectată în arta Italiei. Recepţia era la fel de pustie precum terasa. Ocoli tejgheaua lambrisată cu paşi lenţi şi se strecură pe uşa rezervată personalului.

Cineva fredona o melodie care răsuna cu ecou pe coridoarele pustii. Pe Laurence îl luă un val de ameţeală. Se sprijini de perete pentru câteva momente, apoi se îndreptă în direcţia vocii. La capătul coridorului descoperi bucătăria, un spaţiu îngrămădit care părea totodată încăpător şi deschis. Lumina pătrundea prin ferestrele larg deschise, îmbinându-se cu verdele mediteranean al plăcilor de teracotă. Marmura gălbuie a tejghelelor amplifica sentimentul de luminozitate şi spaţiu. În mijlocul bucătăriei se afla un aragaz enorm cu ochiuri multiple.

Vocea după care se ghidase sursura din difuzoarele unui aparat de radio. O uşă se deschidea către o mică curte interioară, aroma mirodeniilor proaspăt înflorite amestecându-se îmbietor cu aerul sărat de mare. Perdelele albe diafane se unduiau în briza răcoroasă. Amplasată strategic sub una dintre ferestre, se afla o chiuvetă dublă de oţel, de sub care ieşea o pereche de picioare lungi îmbrăcate în blugi. Unelte de instalator erau împrăştiate pe dalele de ceramică gălbuie.

Incapabil să se mai ţină pe picioare, Laurence se prăbuşi pe un scaun.

– Aldo, poţi să-mi dai cheia mică? Aproape am reuşit, spuse persoana de sub chiuvetă într-o italiană melodioasă.

Laurence nu se mişcă din loc.

– Aldo?

Picioarele în blugi se agitară puţin, şi Sybille se extrase de sub chiuvetă. Rămase cu gura căscată şi ochii măriţi de uimire.

– L-Laurence?

– Bună, Sybille.

Sybille se ridică încet în picioare, cu faţa palidă ca o fantomă. Îşi şterse palmele murdare de pantaloni, privindu-l cu o expresie circumspectă.

– Ce cauţi aici?

– A trecut mult timp, *mon coeur*, spuse Laurence cu blândeţe.

– Şapte ani.

– Da.

– Încă mai faci parte din... SATT?

– Nu, îi răspunse el simplu.

Sybille îşi trase celălalt scaun şi se aşeză în faţa lui, menţinând însă o distanţă considerabilă între ei. Tuşi de câteva ori să-şi dreagă vocea.

– Ai... ai venit ca să mă iei înapoi?

– SATT nu mai există.

Sybille asimilă în linişte informaţia. Laurence îi simţi ochii analizându-i faţa, apoi mâinile. Ochii i se îngustară uşor.

– Eşti rănit, nu-i aşa?

Se ridică oftând şi se îndreptă către o chiuvetă micuţă, pe care el n-o observase, şi care aparent funcţiona. Îşi spălă mâinile până la coate, le şterse, după care îl ajută să se dezbrace de haină. Laurence se crispă de durere. Fără să spună niciun cuvânt, Sybille îi tăie cămaşa cu o foarfecă pe care o culese din mijlocul uneltelor împrăştiate pe jos. Cu un ochi critic, analiză improvizaţia de bandaj.

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum două zile.

Sybille clătină din cap.

– Două zile... probabil s-a infectat deja.

– Glonţul n-a rămas înăuntru.

– Sigur că da, spuse ea sceptică. Îi desfăcu bandajul şi Laurence fu străbătut de un tremurat. Laurence, n-o să meargă dacă rămâi treaz.

– Nu iau niciun medicament.

– Ba o să iei, dar mai întâi o să te îmbeţi. Şi ţinând cont că n-avem prea mult timp la dispoziţie, mulţumeşte-te cu asta. Sybille îi întinse o sticlă plată plină cu un lichid gălbui.

Laurence se strâmbă.

– Ce-i asta?

– Treizeci şi opt la sută alcool, asta e!

Îi turnă un pahar, şi el gustă precaut.

– E dulce, spuse pe un ton contrariat.

– Se numeşte *Lemoncello*, e făcut din lămâi, zahăr şi alcool. Bea odată.

Laurence o ascultă. Sybille îi turnă pahar după pahar, urmărindu-i ochii. Când consideră că deveniseră suficient de sticloşi, se apucă să cureţe strat după strat de pansamente mânjite de sânge. El o privi ameţit, fără să simtă apa rece cu care-i curăţa rana. Nu dădu atenţie nici la ceea ce-i spunea. Vocea ei era liniştitoare şi familiară, iar el îşi simţea pleoapele din ce în ce mai grele. De undeva se auzi trântindu-se o uşă şi o voce de copil pătrunse în ceaţa din mintea lui.

– Mami, m-am întors! Am adus carnetul de note.

Simţi cum mâna lui Sybille îi ghidează mâna lui dreaptă la rană şi susţinu ascultător pansamentele, în timp ce Sybille se îndrepta deja cu paşi mari către uşă. Era beat, dar nu suficient de beat încât să nu înţeleagă ce se întâmpla.

– Aşteaptă-mă la tine în dormitor, o auzi pe Sybille spunând. Nu vreau să vii încoace chiar acum.

Italiana ei e foarte bună, gândi Laurence cu mândrie şi greaţă în acelaşi timp.

– Dar, mami, vreau să intru, se bosumflă copilul.

– Am spus nu. Şi acum fugi, vocea lui Sybille era blândă, dar fermă.

– Dar vreau să-ţi povestesc cum a fost ultima zi de şcoală. Şi mi-e foame!

Sybille închise uşa, luă în grabă o sticlă de lapte şi un borcan cu fursecuri, apoi i le dădu copilului.

– Poftim!

– Tot borcanul?

– Fugi. Stai la tine în cameră, iubire, o să vin şi eu în câteva minute. Vreau să-mi povesteşti absolut tot, numai că nu pot în momentul ăsta.

În sfârşit, copilul plecă. Sybille încuie uşa pe interior, după care procedă la fel şi cu uşa care dădea spre curtea interioară. Înlătură cu grijă mâna lui Laurence şi continuă să-l oblojească.

– Sybille... Îi era greu să vorbească; trebuia să se chinuie să articuleze cuvintele. Îşi simţea limba... ciudat. Amorţită. Ca şi restul corpului. Ai un copil? reuşi să mormăie.

– Da, răspunse ea, aruncându-i o privire în timp ce-l pansa.

– Am ştiut mereu că vei fi o mamă bună.

– Hmmmm... discutabil, ţinând cont că tocmai i-am oferit un borcan întreg de dulciuri. Îşi termină treaba şi-l privi. Cum te simţi?

– Nu mai simt nimic.

– Asta-i bine.

Se ridică şi adună pansamentele însângerate de pe jos, după care aruncă totul la gunoi, împreună cu tricoul şi geaca cu care fusese îmbrăcat. Laurence o privea ca în transă cum rearanja gunoiul ca să nu mai rămână nicio urmă din ele.

– Nu pot s-o las să vadă asta... sângele îi face rău, încercă să-i explice Sybille, văzându-i expresia de pe faţă.

Îl ajută să se ridice de pe scaun, şi Laurence se agăţă de ea.

– Povesteşte-mi despre fetiţa ta.

Sybille ezită.

– Mai târziu. Îşi puse un braţ în jurul taliei lui, deschise uşa din spate şi păşiră afară la lumina soarelui. Poţi să urci câteva trepte?

– Cred că da, încuviinţă Laurence ameţit.

Sybille îl ghidă încet spre terasă, apoi către nişte trepte de piatră. În dreapta lor se afla un perete cotropit de iederă, în stânga marea. Uşile liftului se deschiseră şi câţiva turişti încărcaţi cu pungi pline de cumpărături ieşiră sporovăind, oprindu-se o clipă să admire priveliştea. În vârful scărilor, Sybille îl sprijini pe Laurence de perete. Scoase o cheie dintr-un buzunar, descuie o uşă şi-l conduse înăuntru.

– E apartamentul nostru matrimonial, îi spuse, punându-şi din nou braţul în jurul taliei lui. Este liniştit şi retras. N-o să te deranjeze nimeni.

Laurence privi ameţit în jur. Podea din teracotă, arcade din piatră, mobilier vechi, nişe arcuite în pereţii verzui. Soarele pătrundea în toate colţurile decorate cu vaze vechi şi statui miniaturale de marmură. Un pat imens cu un baldachim din muselină albă susţinut pe patru stâlpi domina centrul camerei.

Sybille îl sprijini din nou de un perete şi aranjă pătura de un alb imaculat. Îl aşeză pe marginea patului, îi scoase pantofii, şosetele, pantalonii, apoi îl împinse uşor. Capul lui Laurence ateriză pe pernă, ochii i se închiseră. Nu o mai văzu în timp ce trăgea jaluzelele şi nu văzu nici privirea îngrijorată pe care i-o aruncă înainte de-a ieşi, încuind uşa după ea.

Laurence se trezi fără să-şi dea seama unde se află, sau cât e ceasul. Ştia însă cu siguranţă că trebuie să ajungă de urgenţă la baie şi că îl dureau capul şi rana. Suspină, încercând să se ridice în şezut.

Cheia se învârti în yală şi uşa se deschise. Lumina unei lanterne străpunse întunericul.

– Laurence, eu sunt.

– Sybille?

– Vroiam să mai verific o dată ce faci înainte să mă culc. Cum te simţi?

– Mahmur.

Sybille îl ajută să se ridice şi-l conduse la baie. Când Laurence îşi făcu din nou apariţia în dormitor, găsi una dintre lumini aprinsă şi o fereastră deschisă.

Marea părea o imensă oglindă neagră, reflectând luna plină. Pe masă se afla o cină uşoară. Geanta conţinând laptopul lui apăruse ca din senin la marginea patului.

– Mulţumesc, spuse Laurence.

– Cu plăcere. De data asta fără alcool. Sybille îi turnă nişte apă rece ca gheaţa, care avea un uşor gust de lămâie. Mănâncă!

Laurence devoră în linişte mezelurile delicioase, brânza fină şi pâinea proaspătă. Când termină, îşi ridică privirea spre ea.

– E foarte ciudat să iau cina cu o femeie moartă.

Sybille se încruntă şi luă o înghiţitură din paharul ei cu apă, dar rămase tăcută.

– Vrei să-mi spui cum ai ajuns aici? insistă el.

Din buzunarul de la cămaşă, Sybille scoase o acadea şi-o rupse pe din două. Îi oferi jumătate lui Laurence.

– În regulă, spuse într-un final. Dar mai întâi îmi spui tu ce cauţi aici.

– Varianta lungă sau scurtă?

– Am toată noaptea la dispoziţie. E alegerea ta.

Laurence privi pe fereastră, adunându-şi gândurile.

– După ce-ai murit... vocea îi tremură şi mai sorbi o gură de apă. După ce-ai murit, reîncepu pe un ton mai hotărât, s-au schimbat multe.

– Adică?

– Interpolul a trimis un raport unei comisii europene, descriind în detaliu unele discrepanţe din registrele SATT. La început nu părea cine ştie ce, dar s-a descoperit rapid că nu era decât vârful gheţarului. M-au chemat să depun mărturie.

– Împotriva cui?

– A sediului central. Laurence mai luă o gură de apă. După o anchetă de amploare, s-a decis dizolvarea noastră.

– A sediului central?

– Nu, a organizaţiei SATT în totalitate.

Sybille îl privi cu ochii măriţi.

– Din cauza naturii discrepanţelor, majoritatea agenţilor şi-a operatorilor au fost redistribuiţi către alte agenţii guvernamentale, continuă Laurence. Luă cu două degete o bucată de parmezan rămasă în farfurie şi o băgă în gură.

– Nu pot să cred, şopti Sybille şocată.

– E adevărat. Ricardo şi Nicole lucrează pentru guvernul francez şi sunt un cuplu.

Sybille zâmbi în colţul gurii.

– Mereu m-am gândit că se potrivesc. Ce s-a întâmplat cu Sir Bryce?

– Activează în cadrul Serviciului de Informaţii britanic.

– Cred că nu-i convine de niciun fel.

– S-a schimbat foarte mult.

– În ce sens?

– Le-a îmbunătăţit operaţiunile cu cel puţin cincizeci la sută, cum era şi normal. Dar acum iese cu cineva. E... fericit.

– Şi Simon?

– E tot cu Serviciile britanice. Psihoanalistul lor de vârf. Foarte util.

– Roy?

– Roy... repetă Laurence în şoaptă. El e motivul pentru care mă aflu aici.

– A murit? De asta ai venit?

– Te-a văzut acum şase luni în Toscana.

Sybille clipi încurcată.

– Şi ţi-a luat şase luni să mă găseşti?

– Nu eşti chiar uşor de găsit.

– Nu l-am văzut, spuse ea pe un ton trist. Unde eram?

– În oraşul vechi.

– Încerc să evit oraşele mari, dar am fost la Toscana să cumpăr nişte lucruri pentru hotel. Un alt hotel dăduse faliment şi aveam nevoie de orice puteam lua la jumătate de preţ. Aşa că m-am dus, după care am făcut câteva cumpărături în oraşul vechi. Condimente... cred că eram în căutare de condimente, şi au acolo un magazin foarte bun. Ce căuta Roy acolo?

– Cred că era în vacanţă.

Sybille mai luă o gură de apă şi-l analiză cu o privire atentă.

– Dacă n-ai venit să mă duci înapoi, atunci de ce eşti aici?

– Am vrut să te văd.

– Păcat că n-ai vrut să mă vezi acum şapte ani.

– Ba am vrut, răspunse el cu voce gâtuită.

– Cum adică?

– La nouă luni după ce-am fost transferat la filiala din Amsterdam, am solicitat un transfer şi pentru tine. A fost aprobat. Dar tu erai într-o misiune la momentul ăla. Am primit o înştiinţare că transferul va fi finalizat numai după ce te întorci. Dar misiunea ta a durat mai mult decât trebuia. Vocea îi ajunsese aproape o şoaptă. Apoi am aflat că echipa ta a fost... nu exista niciun supravieţuitor. Am verificat informaţiile de sute de ori, am trimis o echipă să verifice zona. N-au găsit nimic. Am presupus că moartea ta fusese aranjată din cauza transferului solicitat de mine... că nu vroiau să ne lase să fim din nou împreună. M-am învinuit... dacă n-aş fi cerut transferul tău, nu ţi s-ar fi întâmplat nimic.

Sybille se întinse peste masă şi-şi împleti degetele cu ale lui.

– Te-am aşteptat, spuse încet. Am fost convinsă că o să vii... dar n-ai venit.

– De ce nu m-ai contactat? vocea lui sună o idee mai acuzator decât îşi dorise.

Sybille îşi muşcă buzele.

– Am vrut, dar s-au întâmplat anumite lucruri şi... n-am putut, Laurence.

– Ce lucruri?

Sybille îşi muşcă din nou buzele şi îşi retrase mâna.

– N-am ştiut de cererea pentru transfer. Dacă aş fi ştiut, te-aş fi contactat. Dar la momentul respectiv eram separaţi de aproape an, timp în care n-am primit niciun semn de la tine. Am crezut că... am sperat că eşti fericit cu noua ta viaţă fără mine.

– În SATT? întrebă el neîncrezător.

– Nu ştiam mai nimic despre filiala din Amsterdam, răspunse ea defensiv. Din câte auzisem, era total diferită faţă de sediul central. După care a urmat misiunea din Kosovo. Trebuia să asasinăm... mă rog, nu mai contează. Misiunea a dat greş şi-am nimerit pe un teren minat. Fără transport, fără protecţie, fără nimic.

– Ce-ai făcut?

– Emiţătoarele noastre nu funcţionau. Apoi a explodat o mină şi-am pierdut aproape toată echipa. Rămăsesem numai eu şi încă un tip. Îl mai ţii minte pe Daniel Rosce?

Laurence încuviinţă.

– Da, continuă Sybille pe un ton obosit. Eu şi Daniel, în mijlocul unui câmp din Kosovo, fără nimeni prin apropiere, nici măcar localnicii, pentru că şi ei fuseseră omorâţi. Mă rog, marea majoritate, vocea îi tremură de emoţie. În depărtare se vedea o fermă, aşa că Daniel a zis să-l urmez. Speram să reuşim să traversăm câmpul minat fără să sărim în aer.

– Şi-aţi reuşit?

– Eu da. El nu. Trase cu putere aer în piept. Ferma era părăsită. Tot auzeam ceva... am crezut că o fi vreo pisică. Aşa că m-am dus în curtea din spate şi i-am găsit pe proprietari. Ochii i se umplură de lacrimi, dar clipi furioasă şi continuă să povestească. Fuseseră împuşcaţi. Probabil cu câteva zile înainte. Nu ştiu de ce nu fusese omorât şi bebeluşul lor. Cred că o lăsaseră acolo să moară de foame. Era aşa de mică şi slăbănoagă... nu m-am aşteptat niciodată să trăiască.

– Ce vârstă avea?

– Atunci avea cam un an. Sybille îşi şterse ochii, şi vocea îi deveni mai sigură. Singurul cuvânt pe care-l ştia era numele ei: Emma. Am dus-o înăuntru, am spălat-o, am găsit puţină mâncare şi te-am aşteptat pe tine. După care mâncarea s-a terminat, iar eu am început să mă sperii de-a binelea, pentru că ferma era ţinta perfectă pentru soldaţi. Erau foarte mulţi prin împrejurimi, căutând mâncare sau lucruri de valoare, nu c-ar fi fost ceva valoros pe acolo. Aşa că am pornit-o la drum. M-am gândit că puteam s-o duc într-o tabără de refugiaţi, apoi să contactez SATT.

– De ce nu m-ai contactat pe mine?

– Nu era ca şi cum aş fi putut găsi un telefon la fiecare colţ de stradă, Laurence. Iar telefonul meu mobil nu mai funcţiona. Niciun dispozitiv pentru comunicaţii nu mai funcţiona. Nu aveam un computer, şi chiar dacă aş fi avut, n-ar fi contat. Nu era curent electric, şi liniile telefonice nu funcţionau în zona aia a ţării. Dar m-am gândit că după ce o las pe Emma în tabără, poate găsesc un angajat ONU care să mă ajute mai departe.

– De ce n-ai făcut-o?

– Prima tabără pe care-am găsit-o... Laurence, era groaznic. Primul lucru pe care l-am văzut a fost o groapă comună imensă. Trecuseră printr-o epidemie de tifos şi se chinuiau să ardă cadavrele cât mai repede. Dacă o lăsam acolo, ar fi murit. Aşa că ne-am dus în următoarea tabără de refugiaţi. Era puţin mai bine, dar nu cu mult. Şi ea era aşa de mică şi neajutorată, nu puteam s-o părăsesc pur şi simplu. Aşa că am rămas cu ea. Când ne-au evacuat de acolo, am plecat şi eu. Am încercat să te sun de câteva ori, dar toate codurile de acces pe care le ştiam fuseseră schimbate.

– Nu te-a luat nimeni la întrebări?

– Marea majoritate a refugiaţilor nu aveau certificate de naştere, cărţi de identitate, sau alte acte. N-a fost greu să mă pierd în mulţime.

– Dacă lăsai copilul cu altcineva... un asistent social, oricine, puteai să ajungi la o filială, să te întorci.

– N-am putut, Laurence, Emma avea nevoie de mine.

Laurence intui ceea ce nu fusese rostit. *Şi tu nu aveai!*

– Deci ai fost deportată, o îndemnă să continue.

– Ne-au adus aici în Italia. Ne-au procesat, ne-au dat bani, şi m-am îndreptat spre cel mai apropiat orfelinat. Trecuseră două luni şi ştiam că atunci când mă voi întoarce la SATT, va trebui să trec printr-o perioadă de antrenament. Nu eram prea entuziasmată de ideea asta, dar eram pregătită să fac tot ce trebuie. Până la urmă, am decis că o săptămână în plus sau în minus nu mai conta, aşa că am luat la rând toate orfelinatele. Niciunul n-a vrut s-o primească.

– Mi-e greu să cred asta.

– N-o să-ţi mai fie când o s-o vezi, spuse Sybille, fără să-i mai ofere altă explicaţie. Într-un final, am ajuns în Portofino. *Mare Dell'Oro* avea nevoie de-o menajeră şi eu aveam nevoie de bani. Pe lângă asta, Emma obosise tot mutându-ne dintr-un loc în altul. Mi-era frică să nu se îmbolnăvească. Era frumos aici şi m-am gândit... am sperat că cineva va vrea s-o ia pe Emma s-o crească. Aşa că mi-am luat o slujbă aici.

– Şi de atunci eşti aici?

– Da. Nu m-am aşteptat să rămân atât de mult timp. Mereu m-am gândit că la un moment dat mă voi întoarce. Dar după câteva luni, Aldo a ieşit la

pensie. El e proprietarul, şi într-un fel mi-a dat mie hotelul pentru că fiul lui cel mare a murit într-un accident de maşină, iar celălalt fiu şi fiicele mai mici nu sunt interesaţi. Emma a început să meargă la şcoală de anul trecut.

– Dacă-aş fi ştiut unde eşti, aş fi venit mai devreme, spuse cu blândeţe Laurence.

– Nici măcar n-am crezut că-ţi mai pasă. Sybille se ridică de pe scaun, îl sărută pe frunte, apoi se îndreptă către uşă. Se opri chiar înainte să iasă şi se întoarse cu faţa la el. Laurence, persoana care te-a împuşcat...

– M-a confundat cu altcineva.

Sybille îl privi cu neîncredere.

– Nu m-a recunoscut nimeni, nu-ţi face griji. N-aş fi venit să te pun în pericol dacă n-aş fi fost convins de asta.

– Cum poţi fi atât de sigur?

– Pentru că m-a acuzat că i-am lăsat nevasta gravidă, după care s-a sinucis.

Sybille încă părea sceptică. Laurence oftă.

– Ultima femeie cu care-am fost eşti tu.

– Asta a fost acum şapte ani. Nu te cred.

– E adevărat. Omul era nebun. Asta e prima dată când a tras cineva în mine de patru ani încoace.

– Unde s-a întâmplat asta?

– Copenhaga.

– Şi de ce nu te-ai dus la un doctor în loc să sângerezi pe tot continentul?

– Pentru că tu erai aici.

Sybille îşi coborî privirea şi părăsi camera, închizând uşa după ea.

Laurence îşi scoase laptopul şi-l porni. Era evident că Sybille cotrobăise prin el. Deschisese fiecare fişier în parte. Probabil îi luase o groază de timp, gândi el. Nu schimbase nimic, dar se uitase la tot, inclusiv la fişierele criptate. Laurence zâmbi uşor, închise aparatul şi-l puse înapoi în geantă.

Se schimbaseră multe în şapte ani. Nu era vorba de timp, cât mai degrabă de kilometraj. SATT îl storsese la maxim; era încă în formă, dar îi apăruseră destule fire albe. Din punctul lui de vedere, Sybille arăta la fel. După ce aflase de moartea ei, o visase constant. Treptat, odată cu trecerea anilor, visele începuseră să dispară. După întâlnirea cu Roy, visele reveniră. Oare cum erau nopţile lui Sybille? Îl visa vreodată? Se mai trezea plângând din cauza trecutului ei? El încă mai păţea asta.

Rămase la masă o bună bucată de timp, privind marea. După care, într-un final, se întoarse în pat.

Se visă construind o casă. Era sus pe coama acoperişului, reparând bârnele cu un ciocan care suna strident în răcoarea zilei. Laurence fu stăbătut de

un fior şi se trezi pe jumătate. Bocănitul continuă. Confuz, se ridică în apul oaselor. Uşa se deschise, şi un cap mic cu păr şaten închis îşi făcu apariţia.

– Pot intra? întrebă copilul în italiană.

– Da, răspunse Laurence.

Era plăpândă şi mică de înălţime pentru vârsta ei. Sybille îi spusese că Emma începuse şcoala anul trecut, ceea ce însemna că împlinise deja opt ani. Acum Laurence înţelegea la ce se referise Sybille când îi spusese că n-o vroia nimeni.

Copiii de ţigani, murdari, cu muci la nas şi cu mâinile prea lungi ca să şi le ţină departe de buzunarele altora, umpleau străzile marilor oraşe europene. Îţi furau banii din buzunar cât ai clipi din ochi. Ca şi gândacii, erau peste tot, fugind, râzând, ţipând, enervând pe toată lumea, cerşind bani, ori furându-i ori de câte ori puteau. Şi copilul ăsta, cu trăsăturile ei ascuţite, părul şi ochii închişi la culoare şi pielea măslinie, arăta exact ca unul dintre acei cerşetori. Ei bine, nu chiar la fel. Era evident că era bine hrănită. Ochii îi erau luminoşi şi obrajii rozalii. Părul ei, deşi ondulat şi vâlvoi, era îngrijit şi prins la spate cu o panglică roz, ca Alice în Ţara Minunilor. Rochia ei de vară cu motiv floral era curată şi-i venea bine; se vedea că nu era căpătată sau furată.

– Mami a spus că probabil ţi-e foame, spuse ea zâmbind. Nu avem room service, aşa că m-a trimis pe mine.

– Mulţumesc. Eu mă numesc Laurence.

– Ştiu. Eu sunt Emma. Privirea ei se fixă pe bandajele lui. Ce-ai păţit?

– Am avut un accident. Amintindu-şi cât de atent ascunsese Sybille toate bandajele murdare de sânge, privi în jos şi răsuflă uşurat că nu sângerase deloc în timpul nopţii.

– Unde-ţi sunt pijamalele?

– Nu am, recunoscu el.

Emma îl privi cu ochi mirați, de parcă ar fi vrut să spună: *Ce fel de om n-are pijamale?*

– Mami ţi-a trimis şi nişte haine. A spus că bagajele tale au fost pierdute de compania aeriană.

– Aşa e, încuviinţă el.

Emma aşeză un coş pe masă şi începu să-l golească. După aceea, aşeză în el farfuriile din seara trecută.

– Când termini, mami spune să cobori.

– În regulă.

O privi în timp ce se îndrepta spre uşă. Îi aruncă şi ea o privire pătrunzătoare peste umăr, amintindu-i cumva de Sybille. După care ieşi, cu sandalele lipăind pe plăcile de teracotă în timp ce cobora scările.

Când Laurence părăsi în sfârşit camera lui, era aproape amiază. Pe terasă găsi un bărbat bătrân cu o pisică în braţe. Bastonul lui era sprijinit de braţul scaunului şi Emma stătea ghemuită la picioarele lui. Laurence era prea departe ca să audă ce discutau. Când îl văzu, Emma se ridică.

– Mami e în spălătorie. Vrei să-ţi arăt unde e?

– E de ajuns să-mi spui, răspunse el.

– Dincolo de bucătărie.

– Mulţumesc.

Bătrânul îl privi amuzat şi Emma se înroşi.

– Îmi pare rău. El e Aldo, bunicul meu. Aldo, el e Laurence.

– Încântat. Aldo nu se ridică în picioare, dar îi întinse mâna şi Laurence i-o strânse.

– Asemenea.

– Cât timp rămâi la noi?

– Nu sunt sigur.

– Sper că suficient de mult timp încât să-ţi facem rost de nişte haine cum trebuie, comentă Aldo pe un ton amuzat.

Laurence privi în jos la hainele lui. Cămaşa era destul de veche, decolorată şi aproape străvezie din cauza spălărilor repetate, pantalonii îi erau cam prea largi şi prea scurţi. Era încălţat cu bocancii lui, care nu se potriveau de niciun fel cu restul ansamblului.

– Poate, încuviinţă Laurence zâmbind. Locuieşti aici, Aldo?

– Am o căsuţă prin apropiere. Nu pot să mă desprind de *Mare Dell'Oro*. Sunt prea bătrân să-l mai administrez, dar asta nu înseamnă că pot sta la distanţă. Nu e uşor să te trezeşti într-o dimineaţă şi să-ţi dai seama că nu mai eşti cine erai odată.

– Adevărat, încuviinţă Laurence. Am avut şi eu senzaţia asta de câteva ori.

– Nu e prea devreme? Eşti încă tânăr.

Plinctisindu-se de conversaţie, Emma luă în braţe pisica. La picioarele ei zăcea o păpuşă, pe care o dezbrăcă de haine. Motanul îi aruncă o privire disperată lui Aldo când Emma începu să-l îmbrace cu rochiţa păpuşii.

– Cu grijă, Emma, cu grijă, spuse Aldo.

Hotărându-se că rochia era suficientă pentru moment, Emma îi îngădui pisicii să plece. Motanul străbătu terasa cu o expresie ruşinată şi dispăru după un colţ. Câteva minute mai târziu, Sybille îşi făcu apariţia, cu motanul în braţe.

– Emma, de câte ori ţi-am spus să-l laşi pe Marcello în pace? Când dădu cu ochii de Laurence, îl analiză cu o privire amuzată din cap şi până în picioare. Te simţi în stare să dăm o raită prin oraş? Ai nevoie de nişte haine mai potrivite.

– Cred că da.

Sybille dezbrăcă pisica şi îi înapoie Emmei rochiţa păpusii.

– Poţi să vii şi tu, *piccolina*. Probabil o să luăm masa în oraş, după care mergem la cumpărături.

– Vreau să stau cu Aldo, răspunse Emma încruntată. Şi credeam că azi mergem să înotăm.

– Poţi să mergi dacă te invită cineva, îi răspunse Sybille. Dar numai dacă merg şi verişorii tăi.

– Cu Gabrielle?

– Da, cu Gabrielle, încuviinţă Sybille. Sau cu Ştefan, dacă poate să meargă. Du-te şi sună-i.

Emma se îndepărtă ţopăind către recepţie. Aldo îi zâmbi lui Laurence.

– Gabrielle şi Ştefan sunt nepoţii mei, explică el. Sybille s-a integrat imediat în familie.

– Câţi nepoţi ai?

– Să vedem... ultima dată când am numărat erau optsprezece, nu-i aşa, Sybille?

– Aşa e, îi zâmbi Sybille. Se întoarse înspre Laurence. Slavă Domnului că Ştefan şi Gabrielle locuiesc aproape. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără ei.

Emma apăru din nou, zâmbind cu gura până la urechi.

– Mergem. Ştefan, Nino, Gabrielle, Antoinella, eu şi Sylvia, poate şi copiii lui Dolce. Plecăm într-o oră.

– Bine. Sybille îi zâmbi drăgăstos. Ai grijă să mănânci înainte să pleci. Noi ne întoarcem în câteva ore. Se întoarse apoi către Aldo. Mulţumesc că supraveghezi hotelul, Aldo. N-o să dureze foarte mult.

– Nu-i nicio problemă, *tesoro*, nu vă grăbiţi. Aldo îşi întinse obrazul şi Sybille îl sărută afectuos. Aşteptăm să apară numai un cuplu azi, şi va fi o adevărată tragedie când n-o să mai pot consemna în registru oaspeţii.

Mâncară un prânz liniştit. Laurence refuză oferta de *Lemoncello* cu o uşoară grimasă. Sybille îi sugeră surâzând să ia un *gelato* în schimb. Se plimbară pe străzile înguste, mâncându-şi îngheţatele şi privind vitrinele, vorbind despre nimicuri. Laurence îşi cumpără câteva tricouri şi două perechi de pantaloni. La insistenţele lui Sybille – *Laurence, aici nimeni nu poartă bocanci ca ai tăi* – îşi cumpără o pereche de sandale lucrate manual, care arătau ciudat în picioarele lui albe. Sybille cumpără un costum de baie pentru Emma. Mai făcură o oprire scurtă la o farmacie să cumpere nişte antibiotice şi pansamente pentru Laurence, apoi o porniră înapoi.

– Tot nu mi-ai spus cu ce te ocupi acum, spuse Sybille în timp ce pornea motorul maşinii.

– Sunt contractor.

– Pentru cine?

– În cea mai mare parte, pentru sectorul privat. Câteodată lucrez cu diferite agenţii guvernamentale. Oamenii au probleme şi mă angajează pe mine să le rezolv.

– Ce fel de probleme?

– Diverse... probleme de securitate, fuziuni. Într-un fel seamănă cu ce face Simon, dar el prezice ce vor face anumiţi indivizi. Eu prezic ce vor face firmele. Slujba mea e să prevăd ce va face concurenţa.

– Deci intri în mintea celorlalţi. Atunci SATT n-a dispărut chiar de tot.

– Ca organizaţie, a dispărut. Dar lucrurile pe care obişnuiam să le facem încă se mai fac, doar că în alt mod.

– Şi tu ai ieşit complet din lumea umbrelor? Nu înţeleg cum de nu te-a recrutat o altă agenţie, ori nu te-a omorât cineva până acum. Nu ţi-ai făcut foarte mulţi prieteni pe teren.

– Avem destui duşmani, dar lumea lor e schimbătoare. Rata mortalităţii e mare, iar eu n-am prea ieşit pe teren în ultimii ani. Sir Bryce ţine evidenţa puţinelor persoane care m-ar putea recunoaşte, şi am grijă să stau departe de ei.

Sybille se concentră la drumul şerpuit.

– Unde locuieşti?

– Unde pot.

– Sună ca şi cum ai fi foarte... singur, Laurence.

– Nu-i chiar atât de rău.

Sybille parcă maşina în garaj. Laurence adună pachetele de pe bancheta din spate, dar Sybille îi luă jumătate dintre ele.

– Nu-mi rupe copcile, mormăi.

Intrară în foaierul hotelului. Sybille apăsă butonul de la lift şi îşi drese vocea.

– Dacă programul ţi-o permite, am fi foarte bucuroşi să mai stai cu noi o vreme.

Uşile liftului se deschiseră şi urcară în el. Sybille apăsă butonul ultimului etaj.

– Şi Emma? întrebă Laurence.

– E obişnuită ca lumea să vină şi să plece. O dată a stat la noi un pictor fără noroc timp de trei luni. În schimbul cazării, ne-a făcut fresca de la bar.

– Şi dacă aş vrea să stau mai mult?

Sybille îşi ridică sprâncenele.

– Mai mult de trei luni? Cât de mult?

Liftul ajunse la destinaţie şi uşile se deschiseră în lumina orbitoare de pe terasă. Sybille îşi puse din nou ochelarii de soare, continuând să-l privească.

– Nu ştiu, răspunse el vag.

– Ei bine, anunţă-mă când te decizi, răspunse ea sec, apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Tocurile sandalelor ei bocăniră furios pe plăcile de teracotă.

Emma, îmbrăcată încă cu costumul de baie umed, stătea la soare pe terasă, cu o altă pisică în braţe. Când îi văzu, se ridică grăbită.

– El e Homer, îi spuse lui Laurence, prezentându-i pisica somnoroasă. Mi-ai luat ceva?

– Da, ţi-am luat. Sybille se aplecă şi Emma dădu drumul pisicii, pentru se agăţa de gâtul ei. Te-ai distrat la plajă?

– Da... dar mi-e foame şi-am mâncat toate dulciurile.

– Hai să vedem ce găsim prin bucătărie.

Laurence le privi cum se îndepărtau, simţind o durere în piept. Sybille îl privi peste umăr.

– Laurence? Nu vii şi tu?

Pieptul i se umplu de un val de fericire. Un zâmbet sfios îi înflori pe buze în timp ce le urma.

Două zile mai târziu, Laurence se afla sub chiuveta lui Sybille. Emma stătea ghemuită la picioarele lui, cu o cheie franceză în mână.

– Dă-mi cheia. Întinse mâna orbeşte şi Emma aşeză unealta în mâna lui.

– Mulţumesc!

– *Con piacere*, răspunse ea din reflex. Cât mai stai la noi?

– Până mă dă afară mama ta. Laurence mai învârti şurubul o dată şi mormăi.

– Atunci s-ar putea să fii aici pentru mult timp. Nu alungă pe nimeni niciodată. Numai pe cei extrem de zgomotoşi, dar tu nici măcar nu vorbeşti prea mult.

Laurence mormăi din nou şi pipăi podeaua în căutarea cârpei. Mâinile rapide ale Emmei o găsiră înaintea lui.

– Ştii, nu e mama mea adevărată. Doar îi zic eu aşa.

– Ştiu.

– Şi n-am nici tată.

– Da, ştiu.

– Au murit amândoi. Părinţii mei, la ei mă refer. Mami m-a găsit şi m-a păstrat.

– Sunt sigur că o faci foarte fericită.

– Crezi? Emma începu să se joace cu un patent. Uneori e fericită, dar mi-ar place să mai fie şi altcineva în afară de noi două.

– Îi aveţi pe Aldo şi pe verişorii tăi.

– Altcineva în afară de ei. Cineva numai pentru mami. Emma rămase tăcută un minut, după care continuă. Anul trecut, unul dintre verişorii mei a terminat şcoala şi-a plecat la universitate. Şi mami a lui i-a spus lui mami a mea: *Rămânem atât de singuri când pleacă*. Crezi că avea dreptate?

– Presupun că da, răspunse Laurence.

– Nu vreau ca mami să fie singură. Unchiul Giancarlo vrea să se căsătorească cu ea.

– Serios? întrebă Laurence pe un ton normal, dar strânse mai tare cheia în mână.

– E fiul lui Aldo. E foarte chipeş, aşa spun toate fetele. Dar mie nu-mi place de el.

– De ce nu?

– E viclean. Spune lucruri drăguţe, dar se poartă urât cu pisicile.

– Atunci ai dreptate. Laurence mai strânse o dată şurubul. Nu poţi avea încredere în cineva care nu se poartă frumos cu animalele.

– Nu vreau să fie singură, spuse Emma bosumflată. Dar nici nu vreau să locuim cu Giancarlo.

– Eşti încă mică, Emma. Dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face griji că mami s-ar putea căsători cu cineva care se poartă urât cu animalele. Ea ştie mai bine.

Laurence îşi termină reparaţiile şi ieşi de sub chiuvetă. Sybille îi privea tăcută din cadrul uşii.

– Vrei să-i faci un test? o întrebă el pe un ton puţin cam prea vesel.

Sybille se apropie de chiuvetă. O mângâie pe cap pe Emma, apoi deschise robinetul. Apa începu să curgă, ceea ce nu era ieşit din comun, dar de data asta se şi scurgea.

– Cred c-ai reparat-o.

– Bun. Laurence îşi spălă mâinile murdare şi se şterse cu un prosop de bucătărie.

– Laurence... am nevoie de camera ta. O să vină mai mulţi oaspeţi în seara asta pentru o nuntă, şi Dolce trebuie să cureţe camera matrimonială.

– În regulă.

– Nu se poate să-l dai afară, spuse Emma pe un ton plângăreţ, prinzându-se strâns de piciorul lui Sybille. Îi cedez camera mea şi eu pot să dorm cu tine.

Sybille îşi trecu mâna prin părul Emmei.

– Emma...

– Te rog, mami! Nici nu-l simţi prin preajmă, n-o să deranjeze pe nimeni. Aşa-i? îşi întoarse Emma privirea rugătoare către Laurence.

– Emma, cred c-ar trebui să plec, îi zâmbi el îngăduitor. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă întorc la muncă.

– Dar nu trebuie să te întorci chiar acum, se încăpățână Emma. Mai stai cu noi. Te rog...

– Emma, nu face asta, interveni Sybille. Sunt sigură că Laurence are alte lucruri de făcut. Nu poate să stea cu noi pentru totdeauna.

– Te rog, o imploră Emma. Pot să stau cu tine până pleacă invitații de la nuntă. Spune-i, Laurence, nu-i așa că vrei să rămâi?

– Mama ta hotărăște, spuse Laurence în timp ce strângea uneltele de pe jos. Ar fi fost mai simplu pentru Sybille să spună nu dacă nu trebuia să-l privească în față.

– Bine, aprobă într-un târziu Sybille, și Laurence aproape scăpă uneltele din mână. Dacă Emma vrea să renunțe la camera ei, n-am nimic împotrivă.

Sybille și Emma aveau cele mai mici camere din hotel. Apartamentul lor, dacă cineva l-ar fi putut numi așa, se afla între bucătărie și spălătorie, și era alcătuit din trei camere și o mică baie. Camera lui Sybille era ultima, cu o mică fereastră care dădea în grădina bucătăriei. Urma camera comună, suficient de mare pentru un televizor, câteva rafturi cu cărți și o canapea mică, apoi camera Emmei, care avea o fereastră cu vedere la mare. Era suficient de mare pentru un pat îngust și un șifonier, dar nimic mai mult.

– Oricum, nu ne petrecem prea mult timp aici, îi explică Emma lui Laurence. Stăm în recepție, sau pe terasă. Aici doar dormim.

Laurence o ajuta să schimbe lenjeria patului. După ce terminară și cu patul lui Sybille, Emma se învârti prin apartament, adunând prosoapele folosite din baie și hainele murdare.

– Avem suficiente rufe pentru un spălat.

Spălătoria era dotată cu trei mașini de spălat imense și o masă mare de călcat. Dolce, o femeie durdulie cu obraji rozalii, și singura cameristă din întregul hotel, călca frenetic cearșafuri pentru noii oaspeți.

– Credeam că trebuie să cureți camerele, îi spuse Emma.

– Așa e, dar am prea multe de făcut și n-am suficient timp. Și nu poate să vină nimeni să se ocupe de călcat azi.

Laurence ridică din umeri.

– Pot să curăț eu camerele.

Dolce îi zâmbi, dar clătină din cap.

– Mi-ar lua mai mult timp să-ți arăt ce trebuie să faci decât îmi ia să fac eu treaba.

– Atunci pot să calc.

– În cazul ăsta... ești sigură că mama ta n-o să se supere? o întrebă Dolce pe Emma.

– A, nu, o asigură Emma. Laurence stă cu noi. Mami n-o să zică nimic.

– Atunci hai cu mine, Emma, aş avea nevoie de ajutorul tău. Dolce îi arătă lui Laurence cum să pornească şi să oprească fierul de călcat vechi, după care plecă împreună cu Emma să cureţe camerele.

Laurence rămase în spălătorie, călcând lenjeriile cu un aer senin. Fereastra imensă era deschisă, afară ciripeau păsările, şi se auzea vuietul valurilor care se spărgeau de stânci. De deasupra răzbăteau din când în când vocile Emmei şi a lui Dolce. Dar oricât se concentră, nu-i auzi deloc vocea lui Sybille.

Până la urmă, Sybille, Dolce şi Emma reuşiră să cureţe şi să pregătească toate camerele în timp record. Sybille ridică din sprâncene când auzi că Laurence îşi petrecuse o bună parte a zilei călcând lenjeriile, dar nu spuse nimic. Era prea obosită ca să mai stea la discuţii; fusese o zi lungă şi niciunul dintre ei nu avea să adoarmă înainte de miezul nopţii.

Mare Dell'Oro avea o bucătărie complet utilată, dar rareori servea altceva în afară de micul dejun. Excepţie o făceau zilele în care se închiria întregul hotel pentru o nuntă. Mai erau şi alte hoteluri de-a lungul drumului de munte, şi de obicei familiile închiriau majoritatea camerelor pentru invitaţii lor. Când se întâmpla asta, *Mare Dell'Oro* servea toate mesele, plus bufetul de la miezul nopţii. Organizatorul nunţii se ocupa şi de angajarea bucătarului, care bucătar se afla acum în bucătărie, împărţind ordine în dreapta şi în stânga, cu un satâr într-o mână şi un peşte în cealaltă.

De obicei, Sybille ajuta la bucătărie când erau nunţi. Câteodată o ajuta şi Emma, dar de cele mai multe ori rămânea la recepţie cu Dolce. Laurence se oferi să-i ţină locul. Dolce, care era epuizată, îi mulţumi cu un zâmbet larg şi plecă acasă. Laurence, cu Emma aşezată pe băncuţa de lângă el, direcţionă invitaţii pe terasă, unde erau servite băuturi şi aperitive.

Terasa era înţesată de oameni îmbrăcaţi cu haine lejere de vară, care sporovăiau, beau, mâncau. Mese lungi acoperite cu feţe de masă albe erau ornate cu veselă din porţelan chinezesc şi tacâmuri vechi din argint masiv. Aranjamentele florale se unduiau în adierea vântului. Meniul era bogat şi variat, de la aperitive ca supă rece de fenicul cu cremă de busuioc, tartine cu pate de raţă *Foie Gras* şi fistic, la feluri principale ca piept de raţă prăjit cu cireşe amare, migdale verzi, şi rucola uscată. O varietate de *petit fours*, incluzând *madeleines* proaspăt scoase din cuptor, ciocolată de casă, *Marjolaine chocolate ganache* şi capucino cu scorţişoară, completau meniul savant.

Felinare micuţe, amplasate strategic la uşile camerelor şi pe scări licăreau în întuneric. Imaginea creată de clădirile galbene, acoperişurile şi uşile roşii, plus Mediterana albastră care începea să se închidă treptat la culoare în lumina amurgului, era cea mai pitorească imagine pe care o văzuse Laurence vreodată. Nu era de mirare că *Mare Dell'Oro* era un loc atât de solicitat pentru nunţi.

– Se întâmplă des asta? o întrebă pe Emma.

– O nuntă? Emma sări jos de pe băncuţă. Tot timpul. Mai avem câteva programate luna asta. Sunt amuzante. Toată lumea e fericită şi noi rămânem cu munţi de mâncare.

Într-un târziu, apăru şi Sybille, trasă la faţă şi cu o mină obosită.

– Emma, e timpul să mergi la culcare.

– Dar vreau să mănânc tort.

– Îţi păstrez o felie mare pentru mâine, bine? Hai.

Emma îl sărută pe Laurence şi îi ură noapte bună pe un ton cam bosumflat. După puţin timp, Sybille se întoarse.

– Petrecerea se întinde de obicei până noaptea târziu. Ar trebui să mergi şi tu la culcare, ştiu că eşti obosit.

– O să stau până la sfârşit.

– Te rog, Laurence, nu întinde coarda. Ai nevoie de odihnă, altfel ţi se inflamează iar rana.

– Stai liniştită, nu sunt prea obosit. Mă simt foarte bine.

– Cum vrei. Dacă ai nevoie de ceva, mă găseşti la bucătărie.

Laurence rămase la recepţie. Când invitaţii obosiră în sfârşit şi începură să se împrăştie pe la camerele lor, le înmână cheile cu un aer solemn.

În noaptea aceea, Laurence se trezi speriat. La început nu reuşi să identifice zgomotul ascuţit care-l deranjase, dar apoi îşi dădu seama că era Sybille, care ţipa. Se împiedică de măsuţa de cafea din camera de zi în timp ce alerga către dormitorul ei. Udă leoarcă, Sybille se ridicase în şezut pe pat, ţipând cât o ţinea gura. Emma aprinsese lumina şi o zgâlţâia de umăr.

– Mami... trezeşte-te, mami...

Laurence o mută la marginea patului, apoi o luă pe Sybille în braţe, legănând-o uşor.

– Sybille... trezeşte-te, Sybille... e doar un vis...

Sybille deschise ochii şi izbucni în plâns, cuibărindu-se la pieptul lui.

– Am visat... Emma! Unde e Emma?

– Sunt aici! răspunse copila cu o voce speriată. Rămăsese la marginea patului, unde o aşezase Laurence, cu mâinile împreunate în poală.

Sybille începu să plângă şi mai tare.

– Emma, spuse în şoaptă Laurence, du-te şi culcă-te în camera ta. O să stau eu cu mami în seara asta, bine?

– O să-şi revină? întrebă ea cu ochii măriţi de groază.

– Sigur că da. O să lăsăm uşile deschise şi poţi s-o strigi oricând dacă ai nevoie de ea.

– Bine, răspunse Emma nesigură.

O sărută pe Sybille, apoi se îndreptă către uşă, privind îngrijorată peste umăr. După ce ieşi din cameră, nici Laurence nici Sybille nu spuseră nimic. Sybille continuă să plângă în braţele lui, în timp ce el o strângea la piept. Treptat, suspinele se rărira, apoi încetară. Laurence îşi sprijini obrazul de fruntea ei şi-i oferi un şervețel. Sybille îşi suflă nasul şi se şterse la ochi.

– Am visat că m-au găsit, dar în loc să mă ia pe mine, au luat-o pe Emma, povesti cu voce răguşită. Nu i-am putut opri! Au obligat-o să stea la marginea terasei şi-au împuşcat-o!

– SATT?

– Da... după care m-au luat înapoi.

– SATT nu mai există, Sybille, îi spuse cu blândeţe Laurence. S-a terminat, nu trebuie să-ţi mai fie frică.

– Am antrenat-o, continuă cu mâhnire Sybille, de parcă nici nu l-ar fi auzit. Ţi-am zis? Am antrenat-o să caute ascunzători, oriunde-am fi. Am antrenat-o să nu scoată niciun sunet şi să nu se mişte din loc. Când era mai mică, făceam din asta un joc... cine poate să stea ca o statuie mai mult timp. Majoritatea părinţilor îşi pun copiii să memoreze numere de telefon şi adrese, în cazul în care s-ar pierde. Fata mea se poate descurca singură într-un oraş, chiar şi unul mare ca Napoli sau Roma. Dacă are o hartă, se descurcă oriunde. Are numai opt ani, Laurence, dar ştie ce poate să mănânce şi ce nu dacă rămâne singură într-o pădure. Odată, când avea cinci ani, am lăsat-o singură peste noapte în Capri. Am fost paralizată de frică toată noaptea. Ea s-a amuzat, a crezut că era un joc. Era atât de mândră când ne-am întâlnit a doua zi dimineaţa...

– Sybille, ajunge...

– Mi-ai spus că sunt o mamă bună. Toată viaţa ei, am pregătit-o să fie abandonată, şopti Sybille. Am pregătit-o pentru clipa în care SATT ar fi venit după mine. Sau cineva mai rău.

Laurence rămase tăcut pentru o vreme.

– Azi dimineaţă am primit un telefon. Poimâine seară am o întâlnire cu un client la Verona. Poate ar fi mai bine să plec de mâine.

– Ar conta?

– Pentru mine nu, dar poate pentru tine da. N-am vrut să te tulbur venind aici, Sybille. Am vrut doar să verific dacă erai într-adevăr tu, şi să mă asigur că eşti bine. Să văd dacă ai nevoie de ceva.

– De ce-aş fi putut avea nevoie?

– Nu ştiu... bani, o identitate nouă, chestii de genul ăsta.

– N-o să-mi poţi oferi niciodată ce-mi doresc eu.

Laurence rămase tăcut. Sybille oftă şi se desprinse din braţele lui, ghemuindu-se pe pat cu spatele la el. După câteva momente, începu din nou să plângă.

– Te-am iubit atât de mult... atât de mult! Şi tu n-ai venit niciodată!

Laurence se întinse lângă ea şi o luă în braţe, curbându-şi trupul pe conturul trupului ei. Rămaseră nemişcaţi şi tăcuţi în poziţia aceea dureros de familiară. Sybille adormi plângând.

Când se trezi, Laurence simţi o greutate pe picioare. Îşi deschise ochii încet. Sybille îl ţinea în braţe, cu degetele înfipte în bluza lui de la pijama. Se felicită în gând că-şi cumpărase pijamaua aceea, pentru că la marginea patului se afla Emma cu motanul Homer în braţe. Picioarele ei erau întinse peste ale lui.

– Cât e ceasul? şopti el.

– E târziu, răspunse Emma tot în şoaptă. Aldo e la recepţie. M-am trezit devreme şi i-am spus că mami nu se simte bine, şi că tu eşti prea obosit.

Deşi vorbeau încet, Sybille începu să se mişte. Emma tăcu imediat. Sybille îşi încolăci un picior în jurul lui Laurence şi-l trase mai aproape, îngropându-şi faţa în umărul lui. Zâmbi în somn şi-i şopti numele. Laurence nu se mişcă, dar rămase cu ochii fixaţi pe Emma, care-i privea fascinată.

– Trebuie să rămîi aici cu noi, îi şopti ea din nou.

– Trebuie să plec, răspunse Laurence. În curând. Azi.

– O să te întorci?

Sybille se mişcă din nou. Îl trase pe Laurence înspre ea şi-l sărută pe gură. Un sărut adânc şi senzual, la care visase de mai bine de şapte ani. Dar în visele lui nu avuseseră niciodată audienţă, mai ales o fetiţă care-i privea cu ochii cât cepele. Foarte stânjenit, se dezlipi de Sybille şi se ridică în şezut. Sybille se încolăci în jurul pernei lui şi mormăi ceva, dar nu se trezi de tot.

Emma coborî din pat, ţinând motanul la piept ca pe un copil.

– Ai face bine să te întorci, îi spuse pe un ton foarte serios înainte să iasă din cameră.

Laurence se ridică cu grijă şi se întinse. Gâtul îi era amorţit. Nemaifiind obişnuit să doarmă cu altcineva, corpul îi era aproape rigid. O privi pe Sybille cum dormea cu perna lui în braţe. *N-ar fi trebuit să vin niciodată, a fost o mare greşeală. Am fost un porc şi-un egoist să-i fac una ca asta. Ar trebui să plec chiar acum şi să nu mă mai întorc niciodată.* Aproape ajunsese la uşă, dar se întoarse înapoi cu paşi hotărâţi.

– Sybille... Sybille, trezeşte-te. Sybille!

Sybille îşi deschise cu greu ochii.

– Laurence... Părea puţin surprinsă să-l vadă stând acolo îmbrăcat în pijamale, dar apoi îşi aminti ce se întâmplase noaptea trecută. Oh, nu! Cât e ceasul?

– Stai liniştită, Aldo se ocupă de recepţie.

– Emma...

– E bine. Te-am trezit ca să-ţi spun două lucruri.

– Bine. Sybille se ridică căscând în capul oaselor. Ce e?

– În primul rând, trebuie să plec la Verona şi cred c-ar trebui să mă duc mai devreme. În al doilea rând, mi-ar place să mă pot întoarce... dacă mă primeşti.

Sybille îşi muşcă buzele.

– Ştiu că nu-i cinstit să-ţi cer asta, continuă Laurence. Dacă decizi că n-ar trebui să mă întorc, spune-mi. Emma mi-a povestit despre Giancarlo. Nu vreau să-ţi încurc planurile. Doar spune-mi şi promit să nu te mai deranjez niciodată.

Sybille îşi coborî privirea, fără să spună nimic. Într-un final, Laurence se întoarse către uşă.

– La revedere, Sybille.

– Bine, spuse ea încet.

– Bine, ar trebui să plec, sau bine, pot să mă întorc? întrebă Laurence, având nevoie să ştie foarte clar ce-şi doreşte.

– Bine, poţi să te întorci. Dacă vrei.

Laurence rămase în uşă câteva momente, prea uimit să se mai poată mişca. Îşi dorea s-o ia în braţe, s-o sărute, să facă dragoste cu ea, şi să-i spună toate nebuniile mărunte pe care şi le spun oamenii în pat. În schimb, dădu din cap şi spuse cu voce joasă:

– O să mă întorc în câteva zile.

– Bine.

Ieşi pe uşă, lăsând-o stând turceşte în mijlocul patului, şi aproape că se împiedică de Emma.

– Obişnuieşti să asculţi pe la uşile oamenilor? o întrebă, ridicând din sprâncene.

– Da, răspunse Emma fără nicio jenă.

– Nu-i un obicei prea frumos.

– E singura metodă prin care pot să aflu şi eu câte ceva. Îl urmă în dormitorul ei. Ai spus c-o să te întorci. O să te ţii de cuvânt, nu-i aşa?

– Da.

– Curând?

– Pe la sfârşitul săptămânii.

– Bine. Fiindcă se întoarce şi Giancarlo din vacanţă, şi cred c-ar trebui să fii aici.

– Emma...

– Întoarce-te cât mai repede! îi ordonă, după care îl lăsă în pace să se schimbe.

Întâlnirea din Verona decurse fără probleme. Laurence se simţea mult mai bine; rana începea să se vindece şi afacerile păreau înfloritoare. La sugestia clientului său, trecură pe la biroul lor din Veneţia, unde mai stabiliră câteva

întâlniri şi savurară câteva mese delicioase. Afacerea era pusă la punct. Însă mai întâi, trebuia să se întâlnească cu propietarul companiei, care locuia în Conegliano, un orăşel micuţ din nordul Italiei.

Înainte să se îmbarce pe autobuzul acvatic, îi trimise lui Sybille o vedere cu o gondolă pe un canal. Nu-i mai trimisese niciodată o vedere până atunci. Rămase surprins de cât de tare se emoţionă atunci când o introduse în cutia poştală. Erau o groază de lucruri pe care nu le mai făcuseră până atunci.

Poate, îşi spuse cu speranţă în suflet. *Poate de data asta avem o şansă...*

Capitolul 20

Undeva în viitor

Taxiul lui Laurence opri în faţa hotelului *Mare Dell'Oro*. Luna era chiar deasupra clădirii, luminând cerul într-un albastru închis lăptos. O negură albăstruie plutea deasupra mării aproape indigo, în timp ce pământul umed emana o ceaţă alburie. Chiar dacă trecuse de mult de ora cinei, restaurantele de pe malul mării erau încă pline de lume.

Laurence îşi puse geanta pe umăr şi intră în foaierul de la parter pentru a chema liftul. Oftă. În seara aceea, liftul parcă se mişca mai lent decât de obicei. Sau poate era el prea nerăbdător. Când ajunse la etajul superior şi se deschiseră uşile, ceva i se agăţă de picioare, blocându-i înaintarea. Privi în jos.

– Emma?

– Ş̧ş̧ş̧ş̧ş̧! şuieră ea.

Laurence închise gura ascultător. Îşi aşeză în linişte bagajul pe podea şi o luă în braţe.

– De ce eşti trează la ora asta? o întrebă şoptit.

– Unde-ai umblat?

– N-ai primit vederea mea?

– E foarte frumoasă, recunoscu ea. Dar ar fi trebuit să te grăbeşti un pic.

– Ce s-a întâmplat? Mâinile i se tensionară o idee în jurul ei. Mama ta... e bine?

– E bine, răspunse ea jenată. A venit Giancarlo şi nu vreau să stea aici. Trebuie să-l alungi.

Laurence se şi imagină cu un băţ în mână, izgonindu-l pe admiratorul lui Sybille.

– Nu fi prostuţă, Emma. Nu vreau să alung pe nimeni.

Emma îşi încrucişă braţele încăpăţânată.

– De data asta cât poţi sta?

– Nu ştiu, câteva zile. Depinde. Laurence o aşeză pe picioarele ei şi o luă de mână după ce-şi recuperă bagajul. Dacă primesc slujba asta, pot să vin mai des. De ce?

În loc să-i răspundă, Emma privi pe furiş după colţ. Sybille şi un bărbat despre care Laurence presupuse că era Giancarlo, stăteau la o masă pe terasă, cu o sticlă de vin între ei. Resturile unei cine erau împrăştiate pe masă. Sybille avea privirea pierdută în largul mării, cu o expresie visătoare întipărită pe

faţă. Companionul ei descria ceva, gesticulând cu mişcări largi, crezându-se în mod evident foarte amuzant. Ecoul râsului lui se lovi de stânci. Câteva secunde cruciale mai târziu, se auzi şi râsul lui Sybille.

Nici măcar nu-l ascultă. Nu face decât să admire peisajul, gândi Laurence, simţindu-se fericit fără niciun motiv.

– Nu crezi că e frumoasă? întrebă Emma pe un ton visător.

– Foarte frumoasă.

– Ochii ei au exact culoarea mării. Şi e de treabă... te-a lăsat să stai la noi şi nu ţi-a luat niciun ban, continuă Emma cu o voce disperată.

Laurence îşi îndreptă atenţia la ea. Se lăsă pe genunchi în faţa ei şi îi ridică bărbia cu două degete.

– Emma, ce încerci să-mi spui?

– Dacă-ţi spun, o să pleci.

– Mă îndoiesc de asta.

Laurence aşteptă răbdător. Emma se fâţâi de pe un picior pe altul, fără să-l privească.

– Îţi plac pisicile?

Laurence sesiză schimbarea subiectului.

– Depinde de pisică. De ce?

– Mă întrebam şi eu. Dar şobolanii?

– Mi-e greu să simt vreo afecţiune pentru şobolani. Sau pentru şoareci.

– De asta avem pisici. Nici lui mami nu-i plac şobolanii.

– Ştiu.

Emma îl privi cu o privire pătrunzătoare, o privire mult mai matură decât vârsta pe care o avea. Laurence se ridică în picioare. Împreună, parcurseră restul distanţei până la masă.

– Mami! Mami, uite cine-a venit!

Emma îl târî pe Laurence după ea. Sybille zâmbi.

– Bună seara, Laurence. Giancarlo, ţi-l prezint pe Laurence. Laurence, Giancarlo.

Giancarlo se ridică şi îi întinse mâna. Laurence i-o strânse cu răceală.

– Ia loc cu noi. Vrei nişte vin? întrebă Sybille senină. Emma, iubire, fugi şi adu-i lui Laurence un pahar.

Emma aduse paharul şi, spre surprinderea lui, i se căţără în braţe.

– Emma... începu Sybille să o certe.

– Las-o. Nu-i nicio problemă, spuse Laurence zâmbind.

Emma se întinse după sticla de vin. Laurence o ajută să-i umple paharul cu lichidul rubiniu.

– Şi, cum ai cunoscut-o pe Sybille? întrebă Giancarlo.

– Suntem prieteni vechi, răspunse Laurence, privind-o pe Sybille peste masă.

– N-am auzit niciodată despre tine..., începu Giancarlo să spună, dar Laurence îl întrerupse cu fineţe.

– Ne-am pierdut unul de altul la un moment dat.

– Giancarlo tocmai s-a întors din Spania, interveni Sybille, aducând conversaţia pe un teren mai sigur.

Puse coatele pe masă şi se aplecă înainte. Flacăra pâlpâitoare a lumânării protejată de un cilindru de sticlă tremură şi sclipi în aerul nopţii. Lumina străluci în părul lui Sybille, aruncându-i umbre pe faţă.

– Călătoreşte foarte mult în fiecare an. De obicei cu afaceri, dar de data asta a fost în vacanţă. Unde pleci data viitoare, Giancarlo? Brazilia?

Aşezată confortabil în braţele lui Laurence, Emma mormăi pentru ea:

– Mai bine-ar rămâne acolo...

Laurence se încruntă la ea. *Poartă-te frumos!* Se încruntă şi ea la el, dar rămase tăcută.

– Cred că da, răspunse Giancarlo. Brazilia, după care înapoi la Portofino, unde sunt cei mai prietenoşi şi mai ospitalieri oameni din lume. Îşi ridică paharul şi toastă pentru Sybille, după care o privi pe Emma. Chiar dacă mă evită toată seara.

– Căutam ceva, răspunse ea demnă.

– Sunt sigur, micuţa mea ţigăncuşă, dar aşa te porţi cu mine după invitaţia mea pentru joi?

– Giancarlo a luat bilete la circ, explică Sybille cu un zâmbet larg.

Giancarlo îi făcu cu ochiul.

– Dar va trebui să stau cu ochii pe ea. N-am vrea să fugă cu ceilalţi ţigani de la circ, nu-i aşa?

Laurence o simţi pe Emma tensionându-se în braţele lui.

– N-o mai şicana, Giancarlo, îl certă cu blândeţe Sybille, dar Emma era deja profund jignită.

– Sunt obosită, anunţă ea. Noapte bună, Laurence. Se întinse şi-l sărută pe obraz, după care coborî de pe genunchii lui. Noapte bună, mami.

Un alt sărut, de data asta acompaniat de o îmbrăţişare. Se întoarse să plece, dar Sybille o chemă înapoi.

– Emma, ai uitat pe cineva.

Emma ezită, după care se întoarse, dar era foarte clar că nu intenţiona să-l sărute şi pe Giancarlo.

– Noapte bună, Giancarlo, spuse politicos.

– Noapte bună, scumpa mea ţigăncuşă, răspunse el zâmbind.

Laurence mai rămase la masă încă zece minute. Giancarlo nu dădea niciun semn c-ar vrea să plece, şi într-un final Laurence se ridică.

– Ar trebui să mă duc şi eu la culcare. Mai este vreo cameră disponibilă?

– Sigur, răspunse Sybille zâmbind. Să vedem... e abia miercuri şi avem multe camere libere. De ce nu iei camera unu sau patru? N-o s-o folosim pe niciuna pentru o săptămână, decât dacă apare ceva neprevăzut. Aşa nu va trebui să-ţi muţi lucrurile.

– Sună bine.

– Poţi să te descurci singur, ştii unde sunt cheile.

Laurence intră încet în hotel, luă o cheie şi se îndreptă spre camera lui. Apoi se răzgândi şi se întoarse către camera Emmei.

– Emma? Lumina era stinsă, dar nu era linişte. Emma?

Plânsul se opri.

– Ce e? răspunse Emma pe un ton mâhnit.

– Pot să intru?

Emma ezită pentru o secundă, dar apoi acceptă.

– Bine.

Laurence intră în cameră şi o găsi, un ghemotoc de mâhnire, în mijlocul patului. Emma îşi şterse nasul cu mâneca pijamalei. Laurence scoase o batistă din buzunar şi i-o întinse. Cu toată demnitatea de care putea da dovadă, Emma îşi suflă nasul şi i-o întinse înapoi. Laurence împături cu grijă batista şi o puse înapoi în buzunar, după care se aşeză pe marginea patului.

– Am o colegă la şcoală care are mamă vitregă. Spune că o pune să aibă grijă de fratele ei mai mic toată ziua, şi să spele toate rufele în loc să le trimită la spălătorie ca toată lumea. Şi o pune să gătească... şi ţipă la ea. Emma se încruntă. Nu m-ar deranja să am grijă de un copil... Aldo are mereu un nepot pe undeva. Sunt amuzanţi uneori. Aş putea să spăl rufe şi ştiu să gătesc puţin. Dar nu-mi place când Giancarlo îmi spune răutăţi.

– Ce fel de răutăţi?

– Îmi spune ţigancă. Spune că fur bani şi că numai din cauza asta nu dă faliment hotelul. Spune că fur bani de la oaspeţi. Că le iau bijuteriile şi aparatele de fotografiat, şi le vând pentru bani. Se poartă de parc-ar face o glumă, dar nu-i frumos.

– Sunt sigur că n-o face ca să te supere.

– Ba da, o face special. După ce se mai gândi puţin, continuă. Le şicanează mereu şi pe pisici. Le trage de coadă. Odată, Homer l-a muşcat până la os şi i s-a infectat mâna.

Laurence zâmbi.

– Nu trebuie s-o spui cu atâta veselie, o certă el cu blândeţe.

– A meritat-o, pufni ea.

– A fost frumos din partea lui să ia bilete la circ pentru tine, îi aminti Laurence.

– Nu bunătatea l-a îndemnat să facă asta, răspunse ea.

– Emma... de ce nu te întorci să te mângâi pe spate?

Emma se întoarse cu spatele.

– Şi mami mă mai mângâie uneori.

– Obişnuia să-mi facă şi mie la fel, spuse Laurence.

– Te adormea?

– De multe ori.

– I-ai spus lui Giancarlo că sunteţi prieteni vechi.

Realizând că se îndreptau spre un teren nesigur, Laurence răspunse simplu:

– Da, foarte vechi.

– Prietenii sunt buni. Cea mai bună prietenă a mea e Sylvia. Câteodată doarme la noi. Poate dacă ai dormi cu mami, n-ar mai avea coşmaruri. De ce nu dormi cu ea?

– Ar trebui să primesc o invitaţie mai întâi, spuse Laurence oftând.

– Dar...

– Emma, ţi-am povestit vreodată despre străbunica mea? încercă Laurence să schimbe subiectul.

– Nu, răspunse ea cu voce somnoroasă.

Laurence continuă s-o mângâie pe spate.

– Era ţigancă. Din Franţa, minţi el cu uşurinţă. Era foarte frumoasă, cum vei fi şi tu cândva, şi era ghicitoare la carnavaluri. Aşa făcea bani. Şi fiul ei, bunicul meu, cânta într-o formaţie cu alţi trei ţigani. Oamenii îi angajau la petreceri, câteodată şi la nunţi.

– Chiar?

– Da... Vocea lui Laurence deveni din ce în ce mai molcomă. Au călătorit prin toată Europa. Aveau o caravană vopsită în roşu aprins şi auriu, trasă de un cal alb pe nume Dennis. Călătoreau cu restul tribului şi toţi aveau ceva de muncă. O femeie spăla haine, alta gătea mâncarea, un bărbat prindea iepuri şi orice mai putea găsi pentru cină. Şi în fiecare seară, când se stingeau focurile, cântau muzică ţigănească pe care-o puteai auzi de la mare depărtare.

Se opri. Singurul sunet din cameră era un sforăit uşor.

În dimineaţa următoare, Laurence lucră la câteva propuneri de afaceri. Sybille lipi timbrele pe plicuri şi completă adresele.

– Trimiţi oferte numai la firme italiene?

– Îmi place Italia, răspunse simplu Laurence.

Îşi petrecu restul zilei ajutând prin hotel. Călcă cearşafuri, o învăţă pe Emma un truc cu cărţi de joc, după care ea reuşi cumva să-l convingă s-o ajute să spele un motan. Lui Laurence i se părea fără rost, dar Emma insistă că era absolut necesar.

Joia următoare, Laurence primi un telefon de la compania la care spera să fie angajat. Putea ajunge în acea seară la Napoli pentru un interviu? Laurence îi asigură că putea. Îşi pregăti un mic bagaj, după care îşi petrecu restul dimineţii şi după-amiaza ajutând la hotel.

Emma îşi petrecu după-amiaza la circ. Când se întoarse, era extrem de energică, probabil de la vata de zahăr şi sticla Coca-Cola pe care insistase să i le cumpere Giancarlo. După părerea lui Laurence, admiratorul lui Sybille arăta cam stors de vlagă.

– Mami, ar fi trebuit să vezi animalele! Tigri! O femeie conducea un tigru şi l-a făcut să sară prin foc. Şi mai era o femeie îmbrăcată numai într-un costum de baie care zbura prin aer.

– Mă bucur că te-ai simţit bine! îi răspunse Sybille pe un ton distrat.

Joia era o zi destul de aglomerată, pentru că începeau deja să sosească clienţii pentru weekend. Telefonul sună şi mai mulţi oaspeţi se îngrămădiră în faţa recepţiei.

Vina pentru ceea ce se întâmplă mai departe i-ar fi putut fi atribuită poate lui Giancarlo, care-şi călcase pe inimă şi-o dusese la circ. Sau poate lui Sybille, pentru că n-o ascultase cu atenţie. Sau poate lui Laurence, pentru că nu anticipase ce putea face un copil entuziasmat de opt ani cu o imaginaţie foarte bogată.

Singurul avertisment pe care-l primi, fu o voce de undeva de deasupra:

– Şi acum, Magnifica Emma... regina scenei şi a aerului...

Laurence era pe terasă, pregătindu-se să ajute unul dintre oaspeţi să-şi ducă bagajele la cameră. Privi în sus, încercând s-o localizeze pe Emma. Era cocoţată pe balustrada apartamentului matrimonial, menţinându-şi echilibrul cu dificultate.

– Emma! Coboară de acolo! strigă la ea.

– Emma! strigă şi Giancarlo.

Emma le zâmbi de sus şi făcu un pas, cu braţele întinse în lateral pentru a-şi menţine echilibrul. Imediat, expresia feţei i se schimbă. Se balansă, şi înainte ca Laurence să poată ajunge la ea, se prăbuşi în curte. Totul se întâmplă foarte rapid, dar pentru Laurence dură o veşnicie.

– Emma!

Micuţul ei corp se răsuci în aer. *Doamne Dumnezeule*, gândi Laurence, *oare Sybille a învăţat-o şi cum să cadă?* Printr-un noroc chior, Emma nu aterizâ pe pietre, care în mod sigur ar fi omorât-o, ci pe una dintre umbrelele care acopereau mesele din curtea interioară. Umbrela se îndoi, aruncând-o pe pavaj cu capul înainte. Se auzi o bufnitură groaznică. Apoi un urlet.

– Emma? Emma? Laurence o mângâie pe părul negru. Pietrele galbene erau acoperite cu sânge. Îi verifică mâinile, picioarele, trupul.

– Doamne... Laurence... Sybille, palidă la faţă, se grăbi să străpungă cercul de oameni care se forma în jurul lor. Emma!

Emma îşi deschise ochii, privindu-l întâi pe Laurence, apoi pe Sybille.

– Mă doare capul, se plânse ea, după care se ridică şi izbucni în lacrimi.

Sybille o strânse la piept. Lacrimile Emmei se transformară în urlete. Laurence le ridică pe amândouă şi îi făcu un semn lui Giancarlo.

– Adu maşina. Şi sună-l pe Aldo. Spune-i să aibă grijă de recepţie şi să sune la spital.

Maşina lui Giancarlo era destul de micuţă. Laurence se întrebă absent cum putea să se simtă cineva confortabil în ea. Pe scaune erau câteva urme lipicioase, fără îndoială urmările escapadei de la circ. Sybille stătea pe bancheta din spate, ţinând-o în braţe pe Emma, care încă mai urla. Laurence se înghesuise pe scaunul din dreapta şoferului, iar Giancarlo conducea. Când mai aveau puţin până la spital, urletele Emmei se transformară în scâncete; ochii îi deveniră sticloşi.

– Cum e? întrebă Laurence, răsucindu-se pe scaun.

Sybille clătină din cap.

– A pierdut mult sânge. Loviturile la cap sunt cele mai rele... am aplicat presiune, dar...

– Mami, mă doare, spuse Emma cu voce adormită.

– Ştiu, scumpo, dar trebuie să ţinem sângele înăuntru.

Sybille îi schimbă poziţia, continuând să aplice presiune pe rana de la cap. Frumoasa rochie galbenă a Emmei era mânjită de sânge, la fel şi tricoul alb al lui Sybille.

Ajunseră în sfârşit la spital. Laurence intră cu Emma şi Sybille înăuntru, în timp ce Giancarlo parca maşină. Când văzură asistentele cât sânge pierduse copila, îi grăbiră într-o cameră. Un doctor îi verifică Emmei rana.

– Nu are nevoie decât de câteva copci, spuse el vesel. Şi poate o radiografie, să ne asigurăm că n-are vreo contuzie.

Sybille se albi la faţă. Laurence şi Giancarlo fură conduşi în sala de aşteptare. De pe locurile lor o puteau auzi pe Emma ţipând în timp ce doctorul îi punea copcile.

Giancarlo oftă.

– Urăsc spitalele, spuse el posomorât.

Vrei să spui că ţi-e frică de ele, vru să-l corecteze Laurence, dar îşi ţinu părerile pentru el.

Giancarlo îşi verifică ceasul. Laurence rămase calm pe scaunul lui, ascultând, aşteptând. Urletele Emmei se opriră. *Un semn bun*, gândi el.

Sybille apăru în scurt timp.

– Vor să-i facă o tomografie.

– N-ar trebui să dureze prea mult, spuse Giancarlo pe un ton vesel. O să fie bine... norocul ei că are capul tare.

– Noroc... , repetă Sybille cu voce stinsă. O duc acum. O să mă întorc când se termină totul. Nu vă lasă să veniţi şi voi, doar pe mine.

Giancarlo o sărută pe obraz.

– Nu-ţi face griji, Sybille. Doctorii ştiu ce trebuie să facă.

Emma, un copil micuţ într-un scaun cu rotile prea mare pentru ea, tocmai apărea în sala de aşteptare. Arăta obosită şi era murdară de sânge. Sybille alergă spre ea, şi împreună cu asistenta care împingea scaunul cu rotile, dispărură prin nişte uşi batante.

– Cât crezi c-o să mai dureze? întrebă Giancarlo.

Laurence se gândi un moment.

– Dacă trebuie s-o sedeze, s-ar putea să mai dureze ceva timp.

– S-o sedeze?

– Nu e o procedură invazivă, explică Laurence, dar nu e nici plăcută.

– Şi cam cât crezi c-o să dureze?

– Destul. Laurence se aşeză din nou pe scaun, pregătit să aştepte.

În orele care urmară, Giancarlo se foi neîncetat, sunând persoană după persoană de pe mobilul lui. La un moment dat, se ridică de pe scaun şi se învârti prin sala de aşteptare ca un leu turbat. Intră în vorbă cu asistentele şi cu alţi oameni care aşteptau, în timp ce frământa cu mâinile un ziar pe care nu-l citise. Laurence rămase liniştit pe scaunul lui.

Într-un final, Sybille se întoarse. Sângele de pe tricoul ei se uscase şi ajunsese de culoarea vişinei putrede, dar măcar părea mai bine dispusă.

– Nu vor avea rezultatele până mâine, dar vor s-o ţină internată în noaptea asta pentru observaţii.

– Dar e bine? întrebă agitat Giancarlo.

– Doctorii cred că e bine. Sybille îl privi pe Laurence şi îşi duse imediat mâna la gură. Vai, Laurence, am uitat! În seara asta era întâlnirea ta de afaceri în Napoli.

– Încă am timp să ajung, spuse el, verificându-şi ceasul.

– Ar trebui să te duci.

– Şi eu ar trebui să plec, se grăbi Giancarlo să spună. Sunt invitat la o cină...

– Fugi, îl încurajă Sybille. O să fim bine.

– Îţi las maşina în caz că ai nevoie să ajungi acasă. Laurence, împărţim un taxi? întrebă Giancarlo, dându-i cheile maşinii lui Sybille.

– Nu ştiu dacă vreunul dintre noi are timp pentru asta, răspunse el amabil.

Părăsiră sala de aşteptare împreună. Aproape imediat ce ajunseră afară, un taxi îşi făcu apariţia de după colţ.

– Poţi să-l iei tu, se oferi Laurence. Eu îl prind pe următorul.

– Eşti sigur?

– Da.

– Mulţumesc. Giancarlo îl bătu cu palma pe umăr şi se grăbi să urce în taxi. Laurence îi făcu cu mâna. Un alt taxi apăru de după colţ, dar el traversă strada către un mic restaurant.

Emma fusese dusă într-o rezervă dublă, dar era singurul pacient din cameră. Aşezată pe un scaun, Sybille o veghea în timp ce dormea.

– Sybille? o strigă în şoaptă Laurence.

Sybille se întoarse şi-l privi.

– Ce-i cu tine aici?

– Am adus mâncare.

– Dar întâlnirea ta...

Laurence ridică din umeri.

– Am anulat-o. Îşi dezbrăcă geaca şi îşi descheie cămaşa.

– Ce faci?

– Îţi ofer o cămaşă curată. Îşi dezbrăcă cămaşa şi i-o oferi, rămânând în tricoul pe care-l purta pe dedesubt.

– Mulţumesc, Laurence.

Se întoarse politicos cu spatele în timp ce Sybille îşi schimba hainele.

– Trebuie s-o trezesc din două în două ore.

– Înseamnă c-o să fie o noapte lungă. Laurence se aşeză pe un scaun şi scoase un pachet de cărţi de joc din buzunar. Ce-a zis tehnicianul?

– Sunt destul de siguri că are o contuzie. Radiografiile şi tomografiile o să arate dacă s-a format vreun cheag.

– O să fie greu s-o faci să stea liniştită în următoarele zile.

Sybille suspină şi se şterse la ochi.

– Şi suntem ocupaţi până peste cap la hotel. Vai... am uitat complet de Aldo!

– L-am sunat eu, o linişti Laurence. A chemat-o pe una dintre fetele lui să-l ajute şi Dolce a promis că rămâne peste noapte. Ar trebui să te gândeşti să mai angajezi pe cineva cu program permanent.

– Mulţumesc pentru sfat, spuse Sybille încruntându-se.

Laurence îi întinse pachetul cu cărţi de joc.

– Poker?

– Ce vrei tu.

Sybille împărţi cărţile şi începură jocul.

– Emma? Emma, trezeşte-te, şopti Laurence.

Doi ochi căprui supăraţi îl priviră fix.

– Lasă-mă în pace.

– Trezeşte-te, Emma. Ridică-te în fund pentru mine.

Emma se ridică.

– Unde-i asistenta?

– A întârziat.

– Unde-i mami?

– Doarme. Laurence se dădu la o parte ca s-o poată vedea pe Sybille adormită în patul celălalt. Îţi aminteşti ce zi e azi?

– Vreau să mă culc la loc.

– Întâi spune-mi ce zi e azi.

– E... e vineri.

– Bun. Laurence zâmbi şi Emma începu şi ea să zâmbească. Poţi să-ţi aminteşti ce-ai mâncat ieri la micul dejun?

– Budincă?

– Eşti sigură?

– Şi poate nişte pâine?

– E ok, nu-i important. Îţi aminteşti ce-am făcut ieri dimineaţă?

– M-ai învăţat un truc cu cărţile de joc. Observă cărţile împrăştiate pe masă. O înveţi şi pe mami?

– Nu, am jucat un joc. Ce altceva am mai făcut ieri dimineaţă?

– Am spălat pisica.

– Care dintre ele? continuă Laurence să-i pună întrebări.

Slavă Domnului, memoria nu-i era afectată deloc. Îi dădu să ia nişte medicamente pe care i le lăsase asistenta, după care o lăsă să se culce la loc.

Spre dimineaţă, Laurence adormi şi el pentru câteva ore. Când se trezi, camera era plină de lume: o asistentă care îi lua temperatura Emmei, un doctor care ţinea în mână fişa ei, şi un technician. Emma îi privea încruntată, în timp ce Sybille încerca să vorbească cu toţi odată. Laurence căscă, se întinse, şi se ridică în picioare.

– Cum te simţi? o întrebă pe Emma, atingându-i uşor capul.

– Vreau să merg acasă, răspunse ea hotărâtă. Vreau să merg acasă acum să-mi văd pisica şi să mănânc o roşie mare cu miere. Şi o felie de pâine cu Nutella.

– Dacă asta nu-ţi face rău, nu ştiu ce ţi-ar putea face, zâmbi Laurence. Mi-aş dori să pot merge cu tine.

– Pleci?

– Trebuie să plec la Napoli pentru o întâlnire.

– Când te întorci?

– Nu ştiu, probabil cam într-o săptămână... sau mai mult dacă primesc slujba.

– Dar... dar... nu poţi să pleci! N-ai niciun bagaj.

– O să trec pe la hotel să-l iau.

– Unde o să stai?

– O să-i las mamei tale adresa, în cazul în care are nevoie de mine. Laurence se apleacă şi o sărută pe obraz. Emma, încearcă să fii cuminte.

– Dar e foarte greu, se încruntă ea.

– Câteodată e, spuse Laurence, dar ar conta enorm de mult pentru mine dacă te-ai strădui.

Camera se goli treptat. Sybille îi zâmbi Emmei.

– Doctorul spune că putem pleca în câteva ore. Vor să mai facă o radiografie, după care putem pleca acasă.

Emma îşi încrucişă braţele încăpăţânată.

– Nu mai vreau altă radiografie. Nu mai intru în chestia aia. A fost înfricoşător.

– O să faci tot ce vor ei şi n-o să te plângi, spuse ferm Sybille.

– Dar...

Laurence o fixă pe Emma cu privirea.

– Aminteşte-ţi ce-am vorbit!

Sybille îl conduse pe hol, închizând uşa după ea.

– Mulţumesc pentru tot, Laurence. Îşi linse buzele nervoasă. Când i-ai spus lui Giancarlo că suntem prieteni vechi... cred că până acum nu mi-am dat seama cât de bine e să ai un prieten vechi prin preajmă. Eu n-am niciun alt prieten... cu excepţia ta. Mulţumesc.

Laurence încuviinţă din cap. Se întoarseră fiecare în direcţia lui – Sybille către rezerva Emmei, şi Laurence către ieşirea din spital – după care, aproape simultan, se întoarseră la loc. Sybille păşi înainte, Laurence la fel, şi se izbiră din plin unul de altul. Fără să mai stea pe gânduri, Laurence o trase mai aproape.

Nu minţise deloc când îi spusese că nu mai avusese altă femeie timp de şapte ani. Îl cuprinse panica. Oare uitase? Buzele lui le atinseră pe ale ei... senzaţia era atât de familiară. Sybille îşi deschise gura să protesteze şi Laurence profită de ocazie. O sărută, imobilizând-o cu o mână pe talie şi cu cealaltă pe ceafă. Atât de mult... visase atât de mult la sărutul acela. Universul lui se rezumă numai la ei doi. Zgomotele din exterior dispărură; nu auzi interfonul, sau oamenii care treceau pe acolo, nu auzi cărucioarele cu micul dejun plimbându-se pe hol. Rămăsese numai Sybille. Îşi simţi pulsul în tâmple. Adânci sărutul.

O simţi relaxându-se în braţele lui. O mână nesigură îi atinse obrazul neras, după care i se strecură în părul de la ceafă. Universul lui se restrânse şi mai mult. Îi simţi trupul contopindu-se cu al lui. Unul dintre ei oftă, dar nici dacă

l-ar fi picurat cineva cu ceară n-ar fi putut spune cine anume. Încet, încet, se retrase, deschizând ochii.

Sybille începu să clipească vrăjită. Arăta la fel de tulburată cum se simţea şi el. Laurence se aplecă şi o sărută din nou, o simplă apăsare a buzelor lui pe ale ei. Se întoarse cu spatele la ea, încercând să-şi recapete echilibrul şi să meargă în linie dreaptă până la lift. N-o văzu pe Sybille sprijinindu-se de perete ca să nu cadă pe jos.

Afacerea se dovedi de un real succes. O parte din el era mulţumită. Contractul iniţial era pentru şase luni, şi pentru a lansa proiectul, trebuia să fie la faţa locului pentru primele şase săptămâni.

Cât timp rămase departe de Portofino, primi o groază de vederi de la Emma, toate cu *Marre Dell'Oro*. Cuvintele ei erau stâlcite şi strâmbe, şi de multe ori Laurence nu putea înţelege ce-i scria. Sybille nu-i scrise niciodată şi Laurence se blestemă că o sărutase. Era clar că fusese o greşeală, deşi pe moment nu i se păruse deloc c-ar fi fost aşa.

Laurence îi răspunse Emmei, ştiind că va avea nevoie de ajutorul lui Sybille pentru a citi ce-i scria. Nu mai scrisese până atunci scrisori de dragoste, dar acestea nu erau în niciun caz scrisori de dragoste tradiţionale, cu toate că-şi puse tot sufletul în ceea ce scria.

Emma,

Mă aflu la o cafenea din apropierea hotelului, şi să ştii că au o pisică, un ghemotoc de blană cu pete albe şi negre. Sunt sigur că ţi-ar place. Stăpânul lui i-a pus o zgardă roşie cu clopoţel şi cred că e ruşinat din cauza asta. Se tot holbează la farfuria mea. Acum tocmai a sărit pe scaunul din faţa mea să se uite mai bine. Mai bine îi dau ceva, altfel când o să-mi întorc privirea în altă parte, o să-mi fure tot peştele. Sper că te simţi mai bine şi că o asculţi pe mama ta.

În ultima vedere pe care o primi, Emma îi povestea despre tabăra de vară din care tocmai se întorsese. La sfârşit, se afla o propoziţie scurtă. Laurence recunoscu scrisul lui Sybille.

Îţi păstrăm o cameră pentru când te întorci.

Când se reîntoarse la *Mare Dell'Oro*, hotelul era plin de oameni, marea lor majoritate fiind nemţi guralivi şi bronzaţi, care beau cantităţi industriale de bere şi băuturi răcoritoare. Grădina răsuna de râsete şi de cel puţin patru limbi diferite, inclusiv italiana. Laurence o căută pe Emma, dar n-o zări nicăieri. Într-un final se îndreptă către recepţie, unde Sybille se ocupa politicoasă de un client furios.

– Îmi pare foarte rău pentru scurgere. O să reparăm problema după prânz. Între timp, v-am făcut o rezervare la Hotelul Lucia, pe aceeaşi stradă, puţin mai sus. Pot să vă chem un taxi dacă doriţi.

– Nu puteţi să mă mutaţi în altă cameră?

– Îmi pare rău, dar nu mai sunt camere disponibile.

– Dar credeam, interveni Laurence pe un ton liniştit dar ferm, că mi-ai păstrat o cameră.

Sybille îşi ridică privirea şi zâmbi. Clientul furios îşi miji ochii.

– Eu am fost aici primul, începu el să comenteze, dar Sybille îl întrerupse.

– O să chem taxiul şi vă puteţi instala la Hotelul Lucia imediat. Şi, Laurence, dacă ai chef să repari o toaletă înfundată, eşti invitatul meu.

Cu o privire solemnă, Laurence se întoarse către clientul nervos.

– Aveţi noroc, data trecută când am fost aici, a trebuit să spăl pisica.

Străinul rămase şocat. Când se auzi o maşină claxonând, Laurence zâmbi şi ridică bagajele bărbatului, conducându-l până la uşă. Când se întoarse, Sybille îl observă cum depozita nişte bani în buzunar.

– Ai primit bacşiş? îl întrebă amuzată.

– Sunt un cărăuş foarte bun.

– Eşti un instalator la fel de bun? Cel pe care-l chemăm de obicei când avem o problemă a zis că nu poate ajunge până duminică.

– Cum e plătită slujba?

– Cazare şi masă gratuită.

– Adjudecat. Laurence îşi ridică bagajul şi Sybille îşi muşcă buzele.

– N-am glumit în privinţa camerelor. Suntem ocupaţi complet şi camera cu toaleta înfundată... nu cred c-o să vrei să stai acolo până nu dispare mirosul. Să sun la Lucia să mai rezerv o cameră? Sau dacă vrei, poţi sta în camera Emmei.

– N-o să se supere?

– Glumeşti? Crede că-i poţi culege stelele de pe cer.

Sybille îi zâmbi şi Laurence porni pe micul hol care ducea în apartamentul lui Sybille şi al Emmei.

– Sculele pentru reparaţii sunt în spălătorie! strigă Sybille după el.

Sybille nu exagerase în privinţa mirosului. În timp ce lucra la desfundatul toaletei, cu ventilatorul pornit la maxim să aerisească camera, Laurence se întrebă în sinea lui ce-ar zice Sir Bryce dacă l-ar vedea acum pe podeaua unui hotel din Portofino. *Se pot schimba multe în câţiva ani.*

Făcu o mică modificare, şi cu o şuierătură şi-o gâlgâitură, toaleta se goli şi bazinul începu din nou să se umple cu apă. Fericit că nu fusese nevoie să desfacă ţevile, Laurence se ridică şi se spălă pe mâini. Aşteptă să se umple rezervorul, după care mai trase încă o dată apa să se asigure că funcţionează cum trebuie.

Când strângea sculele, apăru şi Sybille.

– L-ai reparat?

– Pentru moment, funcţionează.

– Eşti aşa de priceput. Zâmbi şi-l bătu pe umăr. Acum, fii amabil şi dă-mi şi mie cheia... a sărit iar butonul de la cuptor şi nu pot să-l mai opresc.

– Chiar ar trebui să te gândeşti să mai angajezi pe cineva, îi spuse Laurence, înmânându-i cheia franceză.

– O să mă gândesc serios la asta. Sybille se se întoarse şi plecă spre bucătărie.

Restul săptămânii se derulă la fel de agitat. Oaspeţii veneau şi plecau, camerele erau curăţate în câteva ore şi maşinile de spălat funcţionau continuu. Sâmbătă, Dolce începu să tuşească şi duminică era răcită cobză. Sybille o trimise acasă şi sună la agenţie pentru un înlocuitor.

– Ultimul lucru de care avem nevoie e ca toată lumea să se îmbolnăvească de gripă, îi spuse ea lui Dolce. E duminică, toţi vor pleca în după-amiaza asta. Laurence şi persoana trimisă de agenţie o să mă ajute.

Până după-amiaza târziu, plecaseră şi ultimii oaspeţi. Fiecare cearşaf era murdar, spălătoria era plină cu mormane de lenjerie şi prosoape şi nu mai rămăsese în frigider niciun strop de suc de portocale.

Sybille se prăbuşi într-un scaun de pe terasă şi oftă.

– Slavă Domnului că mai avem câteva zile până se umple din nou hotelul. Am verificat rezervările... mâine şi marţi n-avem programat pe nimeni şi miercuri rămânem cu trei camere disponibile.

– Aşa e mereu?

– Aşa e vara. Iarna nu vine nimeni. Închise ochii şi-i acoperi cu mâna să-i ferească de soare.

– Cum rezişti?

– Cu ajutorul lui Dolce. Şi restaurantul de peste drum mă lasă să le folosesc unul dintre chelneri pe timpul verii. Când e nebunie mare, pot închiria pe cineva de la agenţia din oraş. În plus, mai e şi Aldo.

– Nu l-am văzut în ultimele zile.

– E în vacanţă. Ca majoritatea italienilor.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe, după care Sybille deschise ochii şi zâmbi.

– Dar merită când te trezeşti în fiecare dimineaţă cu panorama asta.

– E frumos, încuviinţă Laurence, privind-o. Sybille?

– Mmm?

– Ce faci diseară?

– La ce te referi?

– Ai planuri?

Nu.

– Ai vrea să ieşi cu mine să-i mai lăsăm şi pe alţii să ne servească pe noi?

– În regulă, răspunse ea mulţumită. După care îşi muşcă buzele nesigură. Laurence, mulţumesc că m-ai ajutat. Chiar apreciez asta. Îmi pare rău că n-a fost şi Emma aici să te vadă. Vorbeşte numai despre tine.

– Unde e?

– Am trimis-o în altă tabără de vacanţă.

– Când se întoarce?

– Săptămâna viitoare.

– Cred că te simţi singură când e plecată.

– Câteodată da. De obicei sunt prea ocupată să-mi fie dor de ea. Şi Giancarlo... în fine... Se ridică, îşi netezi rochia înflorată şi se întinse.

– Giancarlo... ce?

– Oh, mă scoate în oraş, mă ţine ocupată, spuse ea vag. Sau o făcea, dar nu cred c-o să se mai întâmple.

– De ce nu?

– Pentru că de data asta când l-am refuzat, cred că m-a şi ascultat. Când vrei să plecăm? Opt e prea devreme pentru tine?

– Nu, sună perfect, spuse el încet.

Încă era lumină şi aerul era călduţ. Aici apusul ţinea foarte mult, dar până terminară ei cu cina, cerul devenise albastru închis şi trotuarele erau pline de turişti care se plimbau la lumina lunii. Se opriră la brutărie să plaseze o comandă pentru săptămâna următoare, apoi Sybille căută fără niciun chef nişte sandale pentru Emma.

– Va trebui să aleagă, spuse ea într-un final. E destul de mofturoasă şi dacă aleg eu, sigur n-o să fie perechea potrivită.

– Mă întreb de la cine-a moştenit asta, o tachină el uşor. E un copil foarte dulce.

– Dulce şi alintat, completă Sybille. Dar e bine că-i avem mereu prin preajmă pe nepoţii lui Aldo. În felul ăsta nu poate să fie mereu în centrul atenţiei.

– Te întrebi ce face în tabără?

– Ar trebui să primim o scrisoare mâine, răspunse Sybille. A plecat numai o săptămâna şi poşta aici e destul de imprevizibilă. Vara trecută era prea mică să se ducă, dar Sylvia, care e cu un an mai mare decât ea şi e din cale-afară de fricoasă, n-a vrut să meargă fără ea. Până la urmă, Emma a fost singurul copil care nu s-a intoxicat de la iederă otrăvitoare. A spus că le-a zis celorlalţi copii că era o plantă periculoasă, dar n-au ascultat-o.

Laurence chicoti.

– Deci tacticile tale de supravieţuire au funcţionat până la urmă.

– Sper numai să fi fost asta singura de care o să aibă vreodată nevoie.

Se plimbară liniştiţi în noaptea caldă, ţinându-se de mână. Se opriră pentru *gelato* la un chioşc aglomerat. Oamenii o salutară şi stătură de vorbă cu Sybille, iar Laurence se minună din nou de noua ei viaţă. Într-un final, se întoarseră la hotel, ghiftuiţi şi obosiţi.

Nu se mai cazase nimeni între timp. Îi urară noapte bună fetei de la agenţie şi îi chemară un taxi. Sybille încuie liftul ca să nu poată urca nimeni fără să sune înainte de la parter, şi trecură prin hotel să verifice dacă e totul în regulă. Apoi sună serviciul de menajerie pe care-l mai solicita uneori, rugându-i să trimită o echipă a doua zi dimineaţa.

Sybille căscă şi închise telefonul.

– N-am suficientă energie să fac treabă bună. Slavă Domnului că serviciul de menajerie pe care-l mai chem uneori are o copie după cheie. Vreau să dorm până târziu. La uşa dormitorului ei se opri şi se întoarse cu faţa la Laurence. Îţi mulţumesc pentru o seară minunată.

– Eu îţi mulţumesc c-ai venit cu mine.

– Nu m-am referit numai la mâncare, deşi a fost foarte gustoasă, continuă ea. Recunosc că atunci când te-am văzut prima dată, n-am fost foarte bucuroasă. Nu numai din cauză că-mi era frică, ci pentru că am tot încercat să uit anumite lucruri din vechea mea viaţă. Câteodată am încercat să te uit şi pe tine.

Laurence aşteptă, fără să spună nimic.

– Dar mă bucur că m-ai găsit, spuse ea încet. Nu m-am gândit c-o să fiu, dar sunt.

Laurence rămase tăcut în continuare.

– Noapte bună, Laurence.

– Noapte bună, Sybille.

Laurence se tot foi în pat. În ultimele trei nopţi adormise foarte rapid, dar acum nu-şi mai găsea locul. Încercă să-şi spună că era prea obosit. Se mai foi o dată. Picioarele îi atârnau în afara patului Emmei, care era prea mic, şi de pe un raft de deasupra îi rânjea o păpuşă din cârpe. Se încruntă, se întoarse pe partea cealaltă şi îşi închise ochii. Nu era un pat chiar atât de mic, dar pur şi simplu nu-şi găsea locul în el. Oftă şi se ridică în capul oaselor. Îşi luă perna şi intră în camera lui Sybille.

– Sybille.

Sybille mormăi în somn şi Laurence oftă din nou. Acum că dormea singură, se întindea pe tot patul ca o stea de mare. Laurence îi împinse la o parte o mână şi-un picior, îşi aşeză perna, şi se băgă în pat. Sybille mormăi ceva, dar îi făcu loc. Laurence se încolăci în jurul ei, îi împinse părul într-o parte pentru

a-și îngropa nasul în scobitura gâtului ei care mirosea uşor a săpun, lămâi şi soare, şi într-un final reuşi să adoarmă.

Sună telefonul, un sunet strident în întunericul nopţii. Sybille sări să răspundă. Din păcate, Laurence se afla în drum. Se agită cu frenezie să ajungă la aparat, sprijinindu-şi coatele pe pieptul lui. Laurence nu-şi reţinu un mormăit.

– Alo? spuse ea cu o privire usturătoare îndreptată spre Laurence. Da, toate camerele. Ştiu, ar fi trebuit să sun mai devreme, dar am uitat. Da... da... nu, mă ocup eu mai târziu de prosoape. Mulţumesc, Tonio, apreciez gestul. Sybille aşează înapoi receptorul în furcă.

– Te-ai mai gândit la chestia cu angajatul unei persoane în plus? o întrebă el.

Sybille oftă.

– O să trebuiască să fac asta. Nu pot să-l rog mereu pe Aldo să vină la ore dubioase. Emma aleargă peste tot ca un indian sălbatic şi eu mă trezesc cu bărbaţi necunoscuţi în patul meu. Îl fixă cu privirea. Ce cauţi aici?

– Nu puteam adormi. Şi locul meu e aici. Îşi sustrase o mână de sub ea şi i-o aşează pe spate.

– Chiar aşa? Ea doua oară când mă trezesc şi te găsesc în patul meu. A devenit cumva un obicei?

Sybille era îmbrăcată cu un tricou uzat, fără altă lenjerie. Mâna caldă a lui Laurence urcă încet pe şoldul ei, până ajunse pe spate.

– Aşa aş vrea să fie, răspunse el sincer.

Sybille îşi linse buzele.

– Ştiu că n-am vorbit despre asta, dar nu pot să mai am o relaţie pasageră. Acum o am pe Emma şi nu vreau ca lumea să vină şi să plece din viaţa ei ca nişte oaspeţi la un hotel.

Laurence îi luă mâna şi îi sărută degetele.

– Cred că mă mut aici.

– Poftim? Sybille îşi smulse mâna dintr-a lui. *Aici*... unde? Portofino?

– Aici. Cu tine. Şi Emma. Am încercat să păstrez distanţa, dar nu pot. Laurence se mişcă rapid şi inversă poziţiile.

Sybille stătea acum pe spate şi el, sprijinindu-se într-un cot, se uita în jos la ea.

– Ar fi ceva permanent?

– Da. Laurence îi urmări expresia feţei, încercând să-şi dea seama ce părere avea. Dar numai dacă eşti şi tu de accord.

– Permanent de genul aici vreau să stau o vreme, sau permanent de genul îmi schimb cărţile de vizită ca să trec adresa nouă?

Puţin jenat, Laurence răspunse:

– Deja am dat comandă pentru cărţi de vizită noi.

– Asta-i vreo tehnică nouă să faci rost de masă şi cazare?

– Da. Se apleacă şi îi sărută sprâncenele. Apoi ochii.

Sybille oftă, plimbându-şi mâinile prin părul lui.

– Trebuie să fii foarte sigur de asta.

– Sunt. Laurence îi sărută nasul şi un obraz.

Sybille îl trase mai aproape de ea şi îl sărută senzual pe gură.

– Asta îmi pare atât de familiar... dar nu e.

Mâinile lui Laurence se strecurară sub tricoul ei.

– N-am avut niciodată luxul timpului. Sau al intimităţii.

– Poate avem o şansă de data asta. Sybille chicoti, şi când Laurence îi atinse un punct deosebit de sensibil, suspină adânc. N-ar fi frumos să mai trebuiască să ne ascundem.

– Sau să trebuiască să ne despărţim prea devreme, înainte să se prindă cineva unde suntem.

Continuară amândoi odată:

– Blestematul de Simon!

Sybille îşi plimbă delicat degetele pe faţa lui Laurence.

– Ai urât totul la fel de mult ca şi mine?

– SATT?

– Felul în care trebuia să fim.

– Poate mai mult. Avem totuşi o altă şansă. Vrei asta?

– Vreau o viaţă nouă.

– Deja ai una. Hotelul, Emma...

– Mă refeream cu tine. Sybille începu să-i descheie bluza de la pijama. Mi-am dorit mereu o viaţă cu tine. Şi vreau să înceapă chiar acum.

– Răbdarea-i o virtute.

– Răbdarea, îl corectă ea, e supraestimată.

– Cred că în cazul ăsta ai dreptate.

Afară, un nor pufos acoperise luna. O adiere uşoară se strecură printre frunzele lămâilor şi împrăştie frunzele rătăcite pe terasa întunecată. Din când în când se mai auzea sunetul îndepărtat al unui autoturism care trecea pe drumul de munte de sub ei. Undeva în depărtare, un căţel lătra. Unul dintre oaspeţii de la hotelul de peste drum aprinse lumina de la cameră; se răsfrângea pe terasa de afară sub forma unui pătrat gălbui. Se auzi un scâncet. O pisică? Nu, un copil. Într-o clipă, copilul se opri din plans şi lumina se stinse la loc.

Norul trecu din faţa lunii şi terasa fu inundată într-o lumină argintie. Dimineaţa, când avea să răsară soarele, terasa avea să fie scăldată în nuanţe calde de galben. Dar acum arăta de parcă fusese poleită cu argintiu. Adia vârtul. Marea susura dedesubt. Şi totul era foarte liniştit.

Razele târzii ale soarelui luminau ruinele palide şi străzile vechiului oraş Pompei. Ecoul conversaţiilor în mai multe limbi se izbea de pereţii pe jumătate dărâmaţi ai clădirilor, în timp ce turiştii se plimbau pe străzi, privind printre zăbrelele gardurilor în curţile lipsite de mult de viaţă. Culorile frescelor erau încă vii, mozaicurile rămase în urmă încă încântătoare. Fântâni golite de apă, câteva cu statui în ele, stăteau încremenite în mijlocul curţilor elegante.

Emma ţopăi pe bolovanii folosiţi în trecut de locuitori pentru traversarea drumurilor în zilele ploioase. Îşi urmărea umbra de-a lungul drumului pietruit, după care se întorcea înapoi la Laurence şi Sybille, făcând echilibristică pe cele mai mari pietre din pavaj. Se furişă într-una dintre case, şi când Sybille şi Laurence trecură prin dreptul ei, sări să-i sperie.

– Emma! exclamă Sybille. Ochi ii se îngustară când observă unde se aflau. Ieşi afară de acolo, ştii că n-ai voie să intri.

– Pentru că sunt poze interzise pe pereţi? Ghidul a spus că sunt despre... fer... fert...

– Fertilitate, o ajută Laurence.

Emma zâmbi.

– Da. Fertilitate.

– În fine, spuse cu hotărâre Sybille. Haide, Emma, lasă prostiile. Am nevoie de ajutorul tău. Poţi să duci tu asta? Îi înmână Emmei termosul şi copilul îl luă fericit.

– Oricum, nu-mi place casa aia. Îmi place casa cavalerului. Camerele sunt luminoase şi drăguţe. Şi pe podele sunt desene, spuse ea visătoare. După ce mâncăm, putem să mergem să ne uităm la ea?

– Mai vedem, răspunse Sybille răbdătoare. Dacă rămâne timp înainte de concert.

Emma se plimbă lângă mama ei, mulţumită de răspunsul primit.

– Mami, ai adus mâncarea pentru pisici?

– Da, am adus-o.

– Ce bine. Bietele pisici... n-au nimic de mâncare în afară de şobolani şi lilieci.

Ajunseră la un loc înverzit, cu un copac mare şi umbros în mijloc. Laurence întinse sub el pătura. Sybille se aşeză pe ea şi îşi descălţă papucii. Emma începu să scoată mâncarea din coşul de nuiele. În timp ce mâncau, îşi făcură apariţia şi alte familii; locul ales pentru picnic se afla aproape de coloseumul care era folosit pe timpul verii pe post de scenă pentru producţiile teatrale. În seara aceea era un concert de muzică americană. Sybille se gândise c-ar fi amuzant să asculte muzică americană într-un loc atât de specific italienesc.

Emma se juca cu sandvişul.

– Mănâncă-ţi mâncarea, Emma! Am împachetat suficientă mâncare pentru pisici, o certă Sybille.

Emma îşi mâncă sandvişul. Balansă un chips pe degetul mare de la picior, după care îl lăsă să cadă la pământ, urmărind cu mare interes cum o delegaţie de furnici se chinuia să-l care la ele acasă. Soarele încă mai ardea, dar era jos pe cer.

Laurence luă o ultimă gură din limonada roz.

– Eşti pregătită să hrăneşti pisicile?

Faţa Emmei se lumină.

– Da. Bietele de ele... să n-aibă pe nimeni care să le îngrijească.

Laurence îi oferi mâna lui Sybille, care se ridică cu un mormăit. Ema pregăti vasul cu mâncare pentru pisici, în mare parte resturi din weekendul trecut de la hotel, şi porniră spre clădirile gălbui. Sybille îşi împleti degetele cu ale lui Laurence şi o urmară pe Emma. Laurence duse la gură mâinile lor întrepătrunse şi îi sărută încheietura. După care o mai sărută o dată.

– Laurence...

Laurence o învârti pe loc şi-i dădu un sărut zgomotos. Sybille râni şi îl sărută şi ea.

– Termină, e mijlocul zilei.

– Zi, noapte, cui îi pasă? O sărută din nou şi o trase mai aproape de el.

Închiriaseră un iaht mic şi navigaseră până la Napoli pentru câteva evenimente nocturne la Pompei. Emma era încântată de spectacole, dar adormea mereu în braţele lui Laurence înainte de sfârşit.

– De îndată ce adoarme în noaptea asta, hai să ne întoarcem la yaht, propuse Laurence.

– Îmi pare rău că trebuie să-ţi reamintesc, dar azi a dormit la prânz. S-ar putea să nu mai adoarmă niciodată.

– Atunci va trebui s-o epuizăm. După asta, dacă nu pare obosită, o punem să alerge până la coloseum.

– Laurence! exclamă Sybille râzând. Asta ar fi chiar urât din partea noastră.

– Nu, se numeşte autoconservare. O sărută pe ceafă şi Sybille tresări.

Ziua se apropia de sfârşit. Deasupra lor cerul devenise de un turcoaz întunecat şi ce mai rămăsese din lumina zilei arunca umbre alungite pe pereţii de piatră. De undeva din spatele lor se aprinseră luminile pentru spectacol şi orchestra începu să se încălzească. Câteva minute mai târziu, bubui o voce în microfon, făcând introducerea.

– Emma, grăbeşte-te! strigă Sybille. Au început.

Emma, cum era de aşteptat, văzuse o pisică. Vocea ei ajunse până la Sybille şi Laurence:

– Hai, vino aici, pis, pis, pis. Am nişte peşte pentru tine... Pis, pis, pis...

Pisicile alergau libere printre ruinele oraşului, creaturi subţiri şi dubioase, care mai degrabă zgâriau în loc să toarcă. Se refugiau în spatele porţilor de

fier care blocau accesul turiştilor. În unele zone ale oraşului încă se mai făceau săpături, iar alte zone erau pur şi simplu prea periculoase pentru turişti, dar erau un paradis pentru pisici.

– Hai, pisicuţă... pis, pis, pis, îngână Emma, îngenunchind lângă o poartă şi introducând bucăţi de peşte printre găurile din gard.

– Emma, ai grijă, o avertiză Laurence.

– Am grijă, răspunse ea, privind peste umăr.

Sybille se sprijini de Laurence, urmărind-o pe Emma. Începu muzica, ritmurile americane plutind deasupra oraşului vechi. O voce sonoră începu să cânte.

– Emma, iubire, vino încoace! strigă Sybille. E prea întuneric să mai poţi vedea ceva.

– Am uitat lanterna, răspunse mâhnită fata. Dar pot să le văd ochii strălucind în întuneric. Mami, sunt aşa de lihnite de foame. Cred că va trebui să iau una acasă.

– Nu prea cred, veni răspunsul lui Sybille. Avem destule pisici.

– Dar nu ca astea.

– Nu luăm nicio pisică acasă!

Laurence îşi înclină capul şi o dezmierdă pe gât pe Sybille. Sybille se întoarse şi îl sărută posesiv. Mâinile lui i se strecurară pe sub bluză. Sybille îşi puse una dintre mâini peste ale lui, apoi se întoarse către Emma şi-i întinse cealaltă mână.

– Vino, scumpo.

– Au mâncat tot, spuse ea fericită. Vezi? îi arătă vasul gol.

Sybille îşi întoarse capul de la mirosul puternic de peşte.

– Da... pune-i capacul. Se pare că au fost foarte flămânde.

Emma îşi şterse de fustă mâinile unsuroase şi căscă. Sybille îşi arcui sprâncenele şi-l privi pe Laurence.

– Vino încoace, scumpo, spuse el. O ridică cu o mână şi cu cealaltă o luă pe după umeri pe Sybille, sărutând-o o ultimă dată pe frunte.

– Emma, eşti obosită? întrebă Sybille.

Laurence îi zâmbi complice.

– Puţin, răspunse ea. Îşi sprijini capul de umărul lui Laurence şi îi încercui gâtul cu mâinile.

Laurence le conduse înapoi la locul unde luaseră picnicul.

– Pa, pisicuţelor! strigă Emma somnoroasă.

Sybille o mângâie pe spate.

– O să ne mai întoarcem aici cândva, îi promise ea.

Emma mormăi ceva. Când se apropiară de coloseum, Sybille păşi în spatele lui Laurence s-o privească.

– Doarme, spuse surprinsă.

– Bine.

Laurence se întoarse şi o sărută din nou, un sărut lung şi răvăşitor.

– Lasă-mă doar să adun lucrurile.

Sybille adună rapid pătura şi coşul. Laurence, ţinând-o cu o mână pe Emma şi în cealaltă cărând pătura, le conduse la maşină. Răsărise luna, transformând Pompeiul într-un univers de umbre negre şi argintii. Parcarea era plină. Laurence o aşeză pe Emma pe bancheta din spate, după care îi deschise lui Sybille portiera. Cumva, reuşi să o atragă din nou în braţele lui.

– Laurence... ne giugiulim aici în parcare, ori aşteptâm până ajungem la yaht, îi şopti ea la ureche.

– Atunci hai să mergem la yaht, răspunse el eliberând-o.

Două seri mai târziu, Laurence era pe puntea micuţului lor yaht. Mulţi ar fi dat orice să fie în locul lui, iar Laurence era extrem de mulţumit. Pescuia şi avea în braţe o femeie aproape dezbrăcată. Îşi schimbă uşor poziţia, mutând-o pe Sybille puţin mai la stânga. Îşi petrecuseră dimineaţa înotând în mare, iar după-amiaza o duseseră pe Emma înapoi în tabără.

Soarele apusese şi aerul răcoros al serii avea o notă sărată, revigorantă. Stelele de deasupra străluceau mai tare decât le văzuse Laurence vreodată, ca nişte diamante aruncate pe-o mantie de catifea neagră. Marea arăta ca o placă de sticlă.

Sybille se ridică şi se sprijini cu şoldurile de balustradă.

– Ce noapte frumoasă, nu-i aşa? Se întinse şi privi întinderea de apă. A trecut mult timp de când n-am mai înotat noaptea în mare.

– Rămâi în raza mea vizuală, o sfătui Laurence în timp ce mai pregătea încă o undiţă.

Domnul Roşcov, un motan roşcovan cu ochi albaştri pe care Emma îl adunase de prin Pompei, atacă imediat capătul undiţei, mârâind furios.

Sybille îşi dezbrăcă tricoul şi sări cu capul înainte în apa întunecată.

– E splendid! îi strigă lui Laurence.

– Nu-i prea rece? Laurence coborî scara de frânghie pentru ca Sybille să se poată întoarce oricând doreşte.

– E perfectă. Ca o baie în cadă.

Laurence o privi în timp ce înota, pielea goală strălucindu-i în razele lunii. Când devenise doar un punct mic la orizont, se întoarse şi înotă înapoi.

– Laurence! strigă ea, ţinându-se de scara de frânghie. Ce părere ai despre Nisa?

– O destinaţie destul de aglomerată din cauza turiştilor. De ce?

– Doar mă întrebam, răspunse ea şi plonjă înapoi în apă.

Era o înotătoare bună, nu împroşca multă apă în jur ca alţii. Pentru o clipă, Laurence crezu că n-o mai vede, dar o observă apoi oprindu-se din înotat şi făcând pluta pentru o vreme, înainte să se întoarcă spre yaht.

– E drăguţ.

– Unde? Acolo? întrebă Laurence arătând cu capul înspre linia orizontului, în timp ce încerca să descâlcească liţa. Domnul Roşcov se tolănise pe ghemul de liţă, zburlindu-şi coada ori de câte ori încerca Laurence să pună din nou stăpânire pe undiţă.

– Nu, în Nisa.

Laurence începu să strângă liţa. Domnul Roşcov sări deranjat cât colo, agăţându-se cu ghearele de puntea alunecoasă.

– Vrei să mergem să vizităm?

– Poate.

Plecă din nou în larg, de data asta înotând ceva mai lent, dar nu părea obosită. Urmări o diagonală de dreapta, şi când se întoarse, se lăsă purtată de curent.

– Ce părere ai avea dacă am locui acolo?

Laurence lăsă jos undiţa cu care se chinuise până atunci şi o privi serios. Domnul Roşcov se repezi imediat la ea, recuperând liţa.

– În Nisa?

– Da.

– Sună ca şi cum ai fi ales deja locul.

– Păi... într-un fel aşa e.

Sybille se întoarse pe spate ca să-l vadă mai bine. Petrecuseră foarte mult timp în soare şi nasul începuse să i se cojească. Laurence se întrebă dacă uitase să se dea cu cremă de protecţie solară de dimineaţă. *Bineînţeles că da*, gândi amuzat. Uitase să-şi pună până şi un costum de baie, deci era puţin probabil să-şi fi amintit de crema de protecţie.

– Am câteva acte în geantă pe care s-ar putea să vrei să le vezi. Cadoul de nuntă pe care ni l-a făcut Aldo, spuse ea leneş.

– Dar nu ne-am căsătorit încă.

– Dar o să ne căsătorim.

Înainte să apuce Laurence să mai spună ceva, deja se îndepărtase, înotând cu forţe proaspete către orizont. Laurence îşi întoarse privirea spre Domnul Roşcov; liţa era încâlcită fără nicio şansă de recuperare, o buclă înfăşurată şi în jurul corpului motanului. Înainte să-l elibereze, Laurence coborî în cabină şi aduse poşeta lui Sybille. Când reveni pe punte, îl găsi pe motan cu burta în sus, chinuindu-se să scape de liţa care acum i se încolăcise în jurul unei lăbuţe.

– Miiiorrrlau?

– Cum s-a întâmplat asta? întrebă Laurence retoric, după care se aplecă să-l ajute.

Motanul încercă să-l atace. Laurence reuşi să-l extragă din capcană, tăie firul şi o luă de la capăt. Prinse momeala în cârlig, se apropie de partea din faţă a yahtului, ca să nu se încurce şi Sybille în fire cum păţise motanul, şi lansă firul în apă. După aceea căută prin geanta ei.

– E un plic lung! Cu marginile verzi! strigă ea, înotând înapoi spre yaht. Înainte să-l găsească, Sybille deja se îndepărtase din nou.

Laurence găsi plicul şi îl deschise. Un fel de act legalizat. Când se întoarse înapoi la yaht, Sybille se urcă pe scară cu pielea îngheţată de la apa rece şi cu respiraţia întretăiată. Arăta ca o vidră. Domnul Roşcov păstră distanţa, privindu-i suspicios corpul ud.

Sybille se sprijini de balustradă.

– Ce părere ai? întrebă, storcându-şi părul.

– Arată ca un muzeu.

– Exact. I-a aparţinut surorii lui Aldo. I l-a lăsat lui şi el ni l-a dat nouă. Dacă vrei, am putea să-l administrăm. Cât de greu ar putea fi?

– Am lucrat la un muzeu în timpul şcolii, răspunse absent Laurence.

– Ăsta e într-o clădire care-a fost casa lui Rousseau... una dintre ele.

Laurence parcurgea lista obiectelor care se aflau în muzeu. Îşi ridică privirea mirat.

– Au una dintre pălăriile lui!

– Au pălăriile multora. Madame Pompadour, Winston Churchill, Sarah Bernhardt...

– De ce pălării? o întrebă Laurence. Ce-a determinat-o pe sora lui Aldo să colecţioneze pălării?

– Se pare că şi ea a moştenit o mare parte a colecţiei, după care a început să o extindă. Sybille îşi puse mâna în şold. Deci, ce părere ai?

– Sunt şi o groază de pălării mai vechi, spuse el citind în continuare lista. Chiar şi ale unor regine.

– E o colecţie destul de măricică a Reginei Mamă, spuse Sybille. Vreau să văd pălăria reginei Boadicea.

– Nu ştiu de ce, dar nu mă surprinde deloc. Laurence o privi. Sybille, te-ai dat azi cu loţiune de protecţie?

Sybille îi zâmbi cu subînţeles.

– N-am nimic pe mine!

– Da, văd asta. Laurence se descheie la cămaşă şi i-o întinse, după care se aşeză pe taburetul de lângă undiţă, intenţionând să citească în continuare lista cu obiectele din muzeu.

Sybille se îmbrăcă cu cămaşa şi se postă chiar în faţa lui. El îşi desfăcu picioarele fără să-şi ridice privirea, şi Sybille se aşeză cu faţa spre el. Pielea îi era uscată şi rece. O mângâie pe pulpă, concentrat la lista pe care-o avea în mână. Sybille căscă şi i se cuibări la piept, sprijinindu-şi fruntea de umărul lui.

– E şi-o pălărie de-a lui Mata Hari, remarcă amuzat Laurence.

– Mmm... se presupune că e cea pe care-o purta când a fost omorâtă, spuse ea căscând din nou.

– E puţin probabil.

– Totuşi, e interesant.

– Deci, vrei să mergem la Nisa?

– Sigur. Dacă nu ne place, putem să vindem oricând muzeul. Aldo spune că sunt destui oameni interesaţi de părţi ale colecţiei. Cred că Smithsonian vrea pălăria lui Consuelo Vanderbilt. Sau poate Muzeul din New York... nu mai ţin minte.

Laurence băgă mâna în buzunar şi scoase o cutiuţă de catifea.

– Vroiam să ţi-o dau mâine, dar presupun că acum e momentul potrivit.

Sybille luă cutiuţa şi o întoarse uşor în mâini, după care o deschise, încercând să-şi controleze reacţiile. Filigram de aur cu o lucrătură complicată, inelul masculin avea un singur smarald şi cel feminin un safir. Simţi privirea arzătoare a lui Laurence. Ochii ei se plimbară de la inele la el, înţelegând din privirea lui că ceea ce-i oferea nu erau inelele în sine, ci cheia spre trecutul lui. Secretele sufletului său.

– Inelele astea au fost transmise în familia mea din generaţie în generaţie, spuse Laurence fără să-şi ia privirea de la ea. Acum sunt ale noastre.

Sybille îşi plimbă degetul pe smaraldul inelului. Era de culoarea ochilor lui. Ochii i se umplură de lacrimi care începură să i se prelingă pe obraji. Acum putea plânge. Îşi lăsă capul pe pieptul lui şi lăsă valurile de amărăciune şi uşurare s-o cuprindă. Lacrimi de curăţare. Lacrimi tămăduitoare.

– Îţi promit, Sybille, îţi jur pe inelele astea. S-a terminat. Şi sunt aici... până când moartea ne va despărţi, îi şopti el la ureche.

– Te iubesc, spuse ea fără să fie sigură c-a spus-o cu voce tare.

Totuşi, presupuse c-o făcuse, pentru că Laurence îi răspunse:

– Te iubesc, *mon coeur*.

Îi strecură o mână pe sub cămaşă şi începu s-o mângâie pe spate. Sybille oftă şi-l sărută pe gât. În câteva minute, adormi.

Laurence se aplecă să-şi recupereze undiţa de pe jos. Pe de-o parte, se rugă să nu prindă nimic, pentru că asta ar fi însemnat s-o trezească pe Sybille. Cu un zâmbet larg întipărit pe faţă, se lăsă pe spate şi aşteptă.

Epilog

Când sosi în sfârşit plicul, era deja ajunul Anului Nou. Măcinat de iritare şi curiozitate, Aldo tăie marginea lui şi scoase vederea.

Era simplă, albă, iar pe faţă era scrisul lui Sybille cu cerneală aurie, cu mesajul:

Un An Nou cât mai fericit!

Sub el era lipită poza unui coif de cavaler medieval, sau cel puţin aşa părea. Apărătoarea pentru ochi era ridicată şi dinăuntrul lui privea fix în obiectiv o pisică cu pete negre şi albe. În stânga coifului era o altă pisică, aceasta roşcată şi cu ochi albaştri. Aldo ridică din sprâncene şi întoarse vederea.

Restul mesajului era scris de mâna lui Laurence, care-i scrisese de parcă ar fi plătit pentru fiecare cuvânt în parte. Ar fi fost un telegrafist foarte bun, gândi Aldo.

Toate sunt bune. Muzeul e bine. Ne gândim să adăugăm anexe. Am extins colecţia.

Urma un spaţiu cam mare. Era evident că Laurence îşi storsese creierii să-i mai scrie ceva, sau probabil fusese întrerupt, pentru că scrisul care urma părea mai hotărât.

Sezon turistic ocupat. Redecorăm apartamentul de sus. Încă nu e însărcinată, dar nu din lipsă de încercări.

Aldo clipi. Astea erau puţin mai multe informaţii decât se aşteptase.

Sybille spune să vii în vizită când poţi şi să rămâi cât mai mult. Eu zic că poţi rămâne numai trei zile. Canapeaua e un pat bun.

Canapeaua e un pat bun? Ce vroia să însemne asta? Aldo citi din nou tot mesajul, după care desprinse poza pisicilor cu coiful de cavaler. Se întrebă dacă era o nouă achiziţie, după care se întrebă cât de mult extindeau colecţia. Probabil că-l scotea din sărite pe Laurence – Domnul Securitate Dusă la Extrem în persoană – să aibă atâţia vizitatori care să se învârtă pe acolo.

Aldo aşeză cu grijă fotografia pisicilor în buzunarul de la haină şi rânji. Fusese invitat în mod oficial în vizită, nu-i aşa? În cazul ăsta, Laurence era pe cale să aibă o mare surpriză, pentru că Aldo chiar intenţiona să se ducă.

SFÂRŞIT

Monica Ramirez

TRAFICANTUL de UMBRE

Francez prin naștere, Laurence-Jacques Fournier nu s-a considerat niciodată ca aparținând unei anumite națiuni. Laurence e o pasăre rară și liberă. Ca lider al unei rețele internaționale de hoți de elită, fură de la bijuterii și obiecte de artă, la secrete politice și industriale, de la proiecte militare secrete, până la armamentul extrem de profitabil pe piața neagră.

Laurence și-a stabilit cartierul general la Bruxelles pentru un motiv foarte serios: sediu al Uniunii Europene și cartier general al NATO, capitala Belgiei este un mega-oraș european, un Babilon la scară redusă, o metropolă internațională încorporând limbi, culturi și tradiții diferite. Pe lângă arhitectura sa impresionantă, Bruxelles găzduiește peste optzeci de muzee, oferă o viață de noapte trepidantă cu mai multe cluburi și restaurante decât ar putea ține cineva evidența, dar și cel mai mare depozit de armament din Europa de Vest. Exact ultimul amănunt este cel mai important pentru Laurence și echipa sa de spărgători.

Activitățile lor atrag însă atenția unei puternice organizații secrete. Probabil gardianul din umbră al UE. Nimeni nu știe cui îi este subordonată, nu se știe nici măcar dacă există cu adevărat. Dacă într-adevăr există, este înconjurată de un văl de secrete despre care nu se vorbește decât în șoaptă. La un moment dat, Belgia și Austria sugeraseră înființarea unui Serviciu de Informații al UE, după modelul CIA, dar ca de obicei, guvernele statelor membre nu se înțeleseseră asupra modului în care aveau să colaboreze, mai ales în ceea ce privea schimbul de date. Așa că cel puțin în mod oficial, propunerea fusese respinsă. Și totuși...

Foto coperta 1 © Rui Vale De Sousa | Dreamstime.com

Recomandare:

feminis.ro
PRwave
4arte.ro
Timpul tau artistic
FLACĂRA

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

ISBN 978-606-8139-96-8

PARTENERIAT
TRITONIC
RamirezBooks

25.00